

ЕРАТРИЛЪР

ВИНС ФЛИН

И все пак,
най-опасни са
вътрешните врагове...

Орхион

ИЗДАТЕЛСТВО
епа
PUBLISHING

ВИНС ФЛИН

ОРИОН

Превод: Петър Нинов

chitanka.info

Той е Мич Рап — Железния. Член на тайния екип ОРИОН.

Иска да скъса с кървавия си занаят веднъж завинаги. Мечтае за дом и семейство.

Но простицкото човешко щастие е непостижимо за боеца.

След смъртта на легендарния Томас Стансфийлд доктор Айрини Кенеди е номинирана за шеф на ЦРУ. Клика влиятелни политици се опитват да я компрометират — тя не е „послушният“ директор, който им е нужен.

В същото време разузнаването е на крак. В една чужда страна отряд командоси се впуска в рискована военна операция с неизвестен край.

ОРИОН възлага на Мич поредната, уж последна, мисия.

И все пак, най-опасни са вътрешните врагове...

Доктор Айрини Кенеди стоеше край прясно засипания гроб и плачеше. Присъстваха малко хора — роднини и неколцина приятели. Останалите вече бяха на път за града, където в дома на една от близките на починалия щеше да има помен. Директорката на Центъра за борба с тероризма към ЦРУ искаше да прекара няколко мига сама на гроба на учителя си. Кенеди вдигна глава и избърса сълзите си, без да обръща внимание на лютия студ, обхванал западната част на Южна Дакота. Това бе последната ѝ възможност да изрази мъката си от загубата на човека, който я беше научил на толкова много, така открито. После се връщаше във Вашингтон, където ѝ предстоеше може би най-голямото изпитание в живота ѝ. Стансфийлд ѝ бе казал да не се притеснява. Беше уредил всичко необходимо. Тя щеше да заеме мястото му като директор на Централното разузнавателно управление. Кенеди не гореше от нетърпение да преживее процеса по утвърждаването си на тази длъжност. Притесняваше се, че ще трябва да бъде на нивото на покойния си шеф. Най-великия мъж, когото познаваше.

Томас Стансфийлд умря през една хладна есенна утрин. Децата, внуците му и Айрини Кенеди бяха до него. Преди да угасне, бе прекарал няколко дни в креслото си с притъпено от морфина съзнание, загледан в танца на последните есенни листа през последната есен в живота си. Всичко мина точно така, както той искаше.

Издигането на Томас Стансфийлд до върха на Централното разузнавателно управление се беше превърнало в легенда. Роден близо до градчето Стоунвил в Южна Дакота през 1920 г., той излезе на преден план по време на две от най-трудните за страната му десетилетия. Безгрижните дни на неговата младост бяха съсипани от сухи горещи лета и апокалиптични прашни бури. Голямата депресия също взе своя дан от семейство Стансфийлд.

Родителите на Стансфийлд бяха емигранти. Бяха дошли от Европа през годините след Първата световна война, баща му — от Германия, майка му — от Норвегия. Томас Стансфийлд израсна пленен от разказите на родителите, бабите и дядовците си за техните родни места. В училище научи английски, но вечер, край огъня у дома, се говореха родните езици на неговите предци. Беше отличен ученик, поминъкът на семейството му — фермерството, не му беше по душа. Искаше някой ден да се върне в Европа и да изследва корените на рода

си. Когато съдбата му даде възможност да влезе в Държавния университет на Южна Дакота с пълна академична стипендия, седемнайсетгодишният Томас не се поколеба нито за миг.

В колежа не му беше трудно. Завърши инженерство и история първи по успех в курса. Докато горещите и гладни дни на трийсетте се изнизваха, Стансфийлд разпозна нещо много по-зловещо на хоризонта. Повечето му съкурсници и преподаватели се бяха съсредоточили върху вътрешните проблеми на Америка, но той не изпускаше от погледа си възхода на фашизма в Европа. Умът му подсказваше, че предстои нещо голямо и знаменателно.

Франклин Делано Рузвелт също разбираше, че нещо пагубно става в Европа и в Далечния изток. Но в края на трийсетте Рузвелт не можеше да направи нищо. Политическата воля Америка да се намеси още не беше съзряла. Страната беше загубила твърде много свои синове в Първата световна война. Затова Рузвелт, политик, който винаги бе постъпвал разумно, се готвеше за войната така, както можеше. Едно от нещата, които стори, беше да повика близкия си приятел Дивия Бил Донован. Донован, нюйоркски юрист, беше награден с Медал на честта, задето беше командвал 69-и пехотен полк по време на Първата световна война във Франция. Той бе един от най-ценните и полезни съветници на Рузвелт. По настояване на Донован Рузвелт одобри формирането на Отдела на стратегическите служби (ОСС). Едно от първите неща, които Донован стори, беше да „претърси“ въоръжените сили и университетите за млади мъже с езикови умения, които да помагат на ОСС в анализирането на съобщенията, прехванати от страните от Оста. Донован имаше и нещо друго предвид. Той знаеше, че въпросът не е дали Америка ще се включи във войната, а кога. И когато това се случеше, той искаше да бъде подготвен и да може да вкара американци зад фронтовата линия на германците, за да организират силите на съпротивата, да събират разузнавателна информация и ако им наредят, да убиват врага.

Томас Стансфийлд беше един от най-добрите хора на Дивия Бил Донован. Слабото фермерско момче от западните степи на Южна Дакота говореше перфектно немски, норвежки и владееше прилично френски. По време на войната Стансфийлд беше спуснат с парашут първо в Норвегия, а по-късно и във Франция. Едва навършил двацет, той беше назначен за водач на един от най-ефективните екипи на ОСС

— „Джедбърг“. След войната генерал Айзенхауер щеше да каже, че нахлуването във Франция нямаше да е възможно, ако не бяха храбрите екипи „Джедбърг“, които организираха предварително френската съпротива, осигуриха подробни разузнавателни данни и в крайна сметка объркаха движението на германските части през първите дни след десанта в Нормандия. Томас Стансфийлд беше един от тези смели мъже, които действаха във вражеския тил месеци наред, подготвяйки терена за кампанията на съюзниците. В нощта преди деня „Д“ Стансфийлд и неговият екип „Джедбърг“ взривиха важна железопътна линия и телефонна централа.

След войната Стансфийлд продължи да служи на страната си. Когато беше създадено ЦРУ — през 1947 г., той бе един от неговите първи служители. Остана в Европа през по-голямата част от последвалите четири десетилетия. Почти цялото време прекара зад Желязната завеса. Той беше един от най-ефективните вербовчици на чужди агенти за Управлението. През осемдесетте президентът Рейгън беше толкова впечатлен от желязната воля на този мъж, че го направи шеф на резидентурата в Москва. Знаеше, че Стансфийлд направо ще побърка руснаците. След Москва той се върна у дома, за да стане заместник-директор по операциите и накрая директор на Централното разузнаване. Служи на страната си добре, за което не поиска признание. Хейс дойде да го види на смъртното му легло. Президентът му каза, че е уредил да го погребат с всички почести на военното гробище в Арлингтън. Това било най-малкото, което страната можела да направи за човек, който ѝ е дал толкова много. Стансфийлд с типичния си маниер отвърна, че иска да бъде погребан там, където се е родил. Без помпозност, само една частна, тиха церемония за един тих, мълчалив човек.

Кенеди отметна влажен кичур коса от лицето си. Леденият вятър я прониза. Мрачното сиво небе сякаш я затискаше. Никога не се бе чувствала толкова самотна. Когато баща ѝ загина при взрив на кола-бомба в Бейрут, преживя голяма болка, но тогава от нея не искаха нищо. Беше в реда на нещата да замине за шест месеца, да пътува. Този път не ѝ се полагаше подобен лукс. Първо, сега имаше Томи, нейния изключително любознателен шестгодишен син. Не можеше да избяга от тази отговорност. Бащата на Томи вече го беше сторил и

Кенеди не искаше да разочарова най-важния човек в живота си за втори път. А съществуваше и друг, още по-тежък ангажимент.

Кенеди погледна на запад, към хълмовете Блек Хилс, някак странно, страховито красиви. За миг през съзнанието ѝ мина мисълта да избяга. Да вземе Томи, да се откаже от ЦРУ... Никога да не се обръща назад! Нека лешоядите преследват някой друг. Тя сведе очи към гроба на Томас Стансфийлд и си даде сметка, че не може да постъпи така. Прекалено много му беше задължена. Знаеше, че той разчиташе на нея да запази политическия неутралитет на ЦРУ. Кенеди не можеше да посочи друг човек, на който да се е възхищавала така, както на Томас Стансфийлд. Той бе посветил живота си на своята страна. И Кенеди му бе дала дума. Щеше да се върне във Вашингтон.

Тя разтвори длан. Розата падна върху купчината черна пръст. Изрече едно последно тихо „Сбогом“ и отправи една-единствена молба. Той да я напътства през трудните месеци, които щяха да настъпят за нея. Сетне се обърна и се запъти към колата си.

ГЛАВА 1

Бахамските острови, петък вечерта

Уилямс Айлънд е едно от стотиците малки парчета земя на Бахамите. Но за разлика от другите подобни острови този имаше новопостроена писта за кацане, която можеше да приема малки бизнессамолети. Това се дължеше на един негов обитател, собственик на частно имение в западната част на острова.

По-малко от час оставаше до залез-слънце. В далечината се чуваше рев на реактивни двигатели. Един лъскав частен самолет „Гълфстрийм“ внезапно се появи на фона на яркия оранжев кръг на карибското слънце. Самолетът започна да се снижава. Изглеждаше като мираж в горещия въздух над летището. С едва доловим шум колелата докоснаха земята и машината се понесе по пистата. На малкото летище нямаше контролна кула. Само хангар и хале за поддръжка. Самолетът спря пред хангара и двигателите угаснаха.

Отпред беше паркиран блестящ нов „Рейндж Роувър“. Шофьорът стоеше до джипа, скръстил ръце. Беше местен човек, изпратен от сенатор Ханк Кларк, човека, който бе осигурил средствата за изграждането на самолетната писта.

Люкът се отвори. Слязоха мъж и жена в официални костюми. И двамата бяха около трийсетгодишни и носеха лаптопите си в черни кожени чанти през рамо. Още не бяха стъпили на пистата, когато извадиха мобилните си телефони. Нетърпеливо зачакаха да установят връзка с най-близкия орбитален комуникационен спътник. След миг от самолета излезе и трети човек. Той не беше с костюм.

Марк Елис остана за миг изпъчен на вратата и огледа сцената през слънчевите си очила „Рево“. Имаше добре оформена и поддържана тъмна брада, която прикриваше белезите от акне. Беше облечен в скъпи дрехи с марката „Томи Бахама“. Копринени бежови панталони, копринена риза с къси ръкави с тропическа шарка и син блейзър. Заедно с обувките този тоалет струваше близо хиляда долара.

Личната му гардеробиерка от Семи Вали го беше купила в комплект. Всеки месец му носеше купища дрехи, от които да си избере. Той никога не си направи труда да прегледа сметката за цялото удоволствие или да попита дали предлаганите му образци са в продажба. Обикновено изслушваше предложенията на жената и цялата работа свършваше за петнайсетина минути. После тя подреждаше избраното в дрешника на огромната му спалня с площ над сто квадратни метра. Сам по себе си дрешникът може и да изглеждаше малко големичък, но в сравнение с площта на цялата къща — 3 240 квадратни метра — размерите му бяха напълно прилични.

Марк Елис беше милиардер. Списание „Форчън“ бе оценило състоянието му на двайсет и един милиарда долара. След започналия спад в Интернет-бизнеса сумата се беше стопила наполовина и това го побъркваше. Скорошното изтъняване на портфейла му беше причината за това посещение на малкия остров. Елис беше един от големите играчи в Силициевата долина, но за разлика от другите не правеше нищо, за да запази първенството си. Не разработваше ново компютърно оборудване, софтуер или суперсъвременни технологии. Марк Елис беше професионален комарджия. Спекулациите бяха неговата стихия. Той залагаше на компании, предимно на нови, за които никой не беше чувал. Вече към петдесетгодишен, Елис беше в играта от двайсет и осем годишна възраст. Свърхуверен в себе си и понякога готов да се състезава със съперниците и конкурентите си до смърт, той работеше неуморно с часове и изискваше от хората около него да работят още повече. Марк Елис имаше избухлив нрав и нищо не можеше да го предизвика така бързо, както провалът. Провалът за него означаваше загуба на пари, а той мразеше да губи. И тази омраза бе по-силна дори от любовта му към парите.

Напоследък имаше много провали и Елис буквално откачаше. Оставяше се да бъде движен от гнева, вместо от разума. Но поне разбираше какъв е проблемът. И къде е решението.

Елис поглади брадата си и се запъти към роувъра. Въпреки репутацията си на хазартен играч той не беше ходил на конни състезания, нито пък бе влизал в казино повече от десет години. Не обичаше залаганията и не обичаше да играе по правилата. На Марк Елис просто не му харесваше да играе по правилата на другите. Независимо дали става дума за Католическата църква, Комисията по

ценни книжа и борси, данъчните служби или правителството и властта като цяло. Марк Елис, родом от Бъфало, Ню Йорк, син на стоманолеяр, смяташе, че правилата са създадени само за да не дават възможност на човек да се издигне. За да контролират масите. От най-ранна възраст той осъзна това и си постави за лична цел в живота никога да не живее по техните правила.

Сенатор Ханк Кларк беше едър мъж. Зад гърба му го наричаха Джон Уейн. Имаше внушително туловище, наперена походка и най-важното — дарбата да кара хората да се чувстват важни в компанията му. Не че Ханк Кларк беше алтруист. Съвсем не. Но не искаше да си създава врагове. Съзнаваше, че неговите интереси ще бъдат задоволени най-добре, ако другите го смятат за приятел. Той в края на краищата беше политик. Като един добре обучен убиец той знаеше, че е много по-лесно да прережеш гърлото на някой, ако той ти позволи да се приближиш достатъчно до него. Ето защо в постоянно разделения на противоборстващи лагери Вашингтон сенаторът-республиканец от Аризона беше един от малцината политици, който действително можеше да упражнява властта си. Кларк нямаше публични врагове, не печелеше такива и в личния си живот. Беше от онези хора, които се харесват, и използваше това свое предимство, за да открива слабите страни на хората. Сенатор Хенри Томас Кларк беше наистина опасен човек.

Кларк се усмихна. Добре се беше представил. Частното му имение на острова си имаше собствена лагуна и над двеста декара пространство с буйна тропическа растителност. Имението се състоеше от постройка за охраната, къща за гости, която гледаше към лагуната, и просторна основна къща с внушителна гледка към океана. Всичките три сгради бяха в средиземноморски стил. Кларк стоеше на терасата на основната къща. Десет метра под него вълните се разбиваха о скалите. Приведен над водата, той приличаше на капитан на мостика на кораб. Яркото оранжево слънце постепенно се скриваше зад хоризонта. Отиваше си още един ден в Рая. Беше стигнал от мизерната си каравана до Сената на Съединените щати. Кларк отново се усмихна, отпи от питието си и си каза: „Само в Америка едно хлапе може да израсне в бедност, с родители пияници, и да стане мултимилionер и

сенатор.“ Не минаваше и ден, без да си повтори колко далеч е стигнал и колко по-далеч възнамерява тепърва да стигне.

Баща му беше жалък неудачник в пълния смисъл на думата. До такава степен, че си пръсна мозъка, когато Ханк Кларк беше още момче. Преживяното в детството постоянно му напомняше колко лош може да бъде животът. Без баща, с майка, която се напиваше всеки ден, с жилище — каравана. За щастие родителите му му бяха завещали ценно наследство — лош пример и силен удар. Бейзболът беше пропускът му за Държавния университет на Аризона. След университета Кларк се занимава с търговия и строителство на недвижими имоти. Не без негова помощ се разви и разхубави малкото предградие на Финикс, наречено Скотсдейл. Оттук нататък животът на Кларк беше поредица от успехи. На трийсет вече беше спечелил първия си милион. На трийсет и пет беше осигурил старините си и реши да влезе в политиката. Изкара един мандат в американската Камара на представителите и после дойде редът му и в Сената, където работеше и в момента, в средата на четвъртия си мандат. За повечето хора това щеше да е предостатъчно, но не и за Ханк Кларк. Имаше още една работа, която искаше да свърши.

За нещастие в момента няколко души във Вашингтон не желаеха да сътрудничат. Затова, даваше си сметка Кларк, Марк Елис беше решил да го посети неочаквано на малкия остров. Кларк беше богат човек, но нямаше намерение да се отказва от спечелените с труд пари. Затова му трябваша Елис и неговите хора. Те разполагаха със сериозни средства. Бяха не просто някакви си милионери, а милиардери, и не се притесняваха да се лишат от някой друг милиард, за да получат достъп до властта и ценна информация.

Кларк въздъхна и поклати глава. Замисли се за дългия път, който му предстоеше да извърви. Информация — ето за какво беше цялата бъркотия. Знанието наистина беше сила и власт, а хора като Елис разбираха, че Кларк може да им помогне да се сдобият със знанието, което им трябваше, за да умножат милиардите си и да опазят царствата си. Дори и на фона на прибоя Кларк чу как Елис влезе в къщата. Кларк и Елис споделяха силна жажда за власт и това беше единственото общо между тях. Кларк беше спокоен и разсъдлив, Елис беше избухлив и непредсказуем. Запазена марка на милиардера беше да изтощава противника си, като многократно го атакува фронтално.

Никакви трикове, никакви преструвки. Просто те налагаше, докато се предадеш. На Кларк това му се стори много интересно. Той беше истински тактик и често се наслаждаваше, като изпреварваше с няколко хода хора като Елис. Но тази вечер, в топлия карибски въздух, той би предпочел прохладните напитки, едно леко хапване и гладката кожа на някоя млада жена, докарана му специално от Маями.

Елис изскочи на терасата и закри като средновековен пратеник, който бърза да съобщи на краля лоши вести. Изглеждаше съвсем не на място в тази спокойна атмосфера. Сенаторът се постара да скрие раздражението си.

Нямаше никакви поздравии, нито коментар за времето или залеза. Елис хвърли на малката масичка от ковано желязо един брой на „Сан Франциско Кроникъл“ и закова поглед в сенатора.

— За какво е всичко това, дяволите да го вземат?

— Добър вечер, Марк. Как мина полетът ти?

— Полетът ми няма значение! — излая Елис. — Обясни ми, ако обичаш, това. — Посочи вестника, но не сваляше очи от сенатора.

Кларк въздъхна престорено.

— Марк, ще трябва да ми го прочетеш. Не си нося очилата. — И се усмихна, когато Елис грабна вестника от масата. В крайна сметка това можеше да бъде и забавно: бикът и тореадорът.

— Добре! „Нов директор на ЦРУ. Източници, близки до президента, твърдят, че следващата седмица той ще номинира доктор Айрини Кенеди за директор на ЦРУ. Ако Кенеди бъде одобрена, тя ще стане първата жена, която оглавява разузнавателната служба.“ — Елис с отвращение захвърли вестника на масата. — Каза ми, че ще се погрижиш за тази каша.

— Да, така ти казах. Да, в момента се занимавам със случая.

— Как, как, за Бога, се занимаваш, Ханк? Ти не си ми единственият източник във Вашингтон — изсъска Елис. — Чувам разни неща.

Кларк отпи от чашата. Заплахата го заинтригува.

— И какво чуваш?

— Чувам, че Кенеди няма да играе по свирката. Чувам, че ако тя разбере за малкото ни споразумение, ще ни разгони фамилията.

Кларк поклати глава.

— Що се касае до първото ти твърдение — започна бавно, — не съм убеден, че няма да играе по свирката, а за второто — тя никога няма публично да огласи нашите дела.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото по-скоро би те убила. — И беше пределно искрен.

— Не говориш сериозно!

— Напротив, напълно сериозен съм. Не знам кои са ти другите източници, но ти гарантирам, че те не познават доктор Кенеди така, както аз. Тя е обучавана от най-добрите. ЦРУ никога не беше оглавявано от толкова компетентен, ефективен и смъртоносен човек като Томас Стансфийлд и се съмнявам, че някога отново ще бъде... но Кенеди е втората по талант и качества след него. Не тая никакво съмнение, че Стансфийлд ѝ е оставил тайните досиета. — Кларк зарея поглед над океана. — Всичките тайни, които е събрал по време на над петдесетте си години в разузнаването. Познавам някои хора с много власт във Вашингтон, които доста са се изнервили от посочването на Кенеди за негов наследник.

Елис стисна юмруци.

— Тогава защо, по дяволите, не кажете на президента да оттегли кандидатурата ѝ и да намерите някой друг, когото ще можем да контролираме?

— Не е толкова лесно, Марк. Тези хора ги е страх от нея. Страх ги е от това, което знае, и биха предпочели да не привличат вниманието към себе си.

— Глупости! Не ми пука колко ги е страх да не загубят работата си, съпругите си или каквото и да е друго...

— Ами какво ще кажеш за свободата им? — прекъсна го Кларк.

— Свободата им ли?

— Някои от тях биха искали да не влязат в затвора.

— О, стига!

— По-добре си намери нови източници във Вашингтон, Марк. — Кларк се запъти към къщата. — Отивам да си сипя още пиене. Ти искаш ли?

Елис се поколеба, но го последва.

— Източниците ми са си добри. — Той изгледа скептично широкия гръб на Кларк и заключи: — Разбирам какво се опитваш да

направиш. Опитваш се да ме уплашиш, за да се оттегля. А аз ти казвам, че няма да се откажа.

Кларк мина зад семплия гранитен бар-плот, взе една бутилка шотландско уиски и заговори:

— За тази твоя малка детективска фирма, която си наел във Вашингтон... — Тук си позволи малко ироничен смях. — Мен ако питаш, става, ако искаш да извадиш наяве кирливите ризи на някой от моите колеги или на някой журналист, когото не харесваш... или ако искаш да се разровиш из боклука на някой от конкурентите си. — Кларк спря. — О, извинявай, забравих, че са ги хванали, докато са вършели подобни неща. — Той взе чаша за Елис и му наля текила. — Доста се смути, нали? — Кларк вдигна чашата за наздравица и отпи.

Елис промърмори някаква ругатня и взе текилата. Случаят, за който сенаторът говореше, беше голяма катастрофа за милиардера. Беше наел частна детективска агенция във Вашингтон да шпионира лобистите на един от главните му конкуренти. Копоите се опитаха да подкупят нощната смяна от почистващия персонал, като им дадоха пари в замяна на боклука. Чистачите докладваха за това на шефа си и ченгетата дойдоха и спипаха хората от „Лайзър Секюрити“. По-късно се разбра, че ги е наел Елис. Елис се скри зад цяла кохорта адвокати и срещу него не бяха повдигнати обвинения, но мълвата за инцидента плъзна навсякъде из Силициевата долина и опетни репутацията му. Елис избягваше да се появява на обществени места месеци наред и за него се разпространяваха някои много неприятни и груби шеги.

И тъй като не признаваше друг маниер, Елис отказа да се поддаде на натиска.

— Това няма нищо общо с предмета на сегашния ни разговор. Не вярвам в подобна тъпотия — че шепа сенатори са уплашени от Кенеди. Но дори да е така, значи имат още по-добра причина да блокират назначаването ѝ.

— Марк — заговори Кларк, сякаш пред него стоеше вироглав тийнейджър. — Не всеки иска да се нахвърли върху ЦРУ, както ти. Повечето от тях мислят, че Кенеди ще пасне идеално на плановете им. Всъщност дори по-добре, отколкото който и да било друг на нейно място. Те нямат интерес да блокират назначаването ѝ. — Той отново отпи от уискито и добави: — За тях подобно действие крие само риск.

— Мога да напълня предизборните им каси.

Сенаторът помисли.

— Това може да подейства при малцина, но няма да е достатъчно. Единственият начин да се спре кандидатурата ѝ за момента е да се открие нещо компрометиращо в миналото ѝ. Сенаторите от моята комисия ще гласуват единодушно за нея. Има твърде добра репутация за нещата, които е вършила досега като шеф на „Борба с тероризма“.

— Тогава да открием нещо в миналото ѝ и да приключим с тая работа веднъж завинаги!

— Търсих, но не открих нищо.

— Глупости. Не можеш да я надвиеш, ако не нарушиш някои от вашите глупави правила.

В интерес на истината Кларк знаеше, че Кенеди многократно е потъпквала всички тези правила, но го беше правила, защото самият той и неколцина други влиятелни сенатори бяха помолили Томас Стансфийлд да вземе мерки срещу зачестилите терористични нападения срещу САЩ. Резултатът беше създаването на Екип „Орион“, поддържан и финансиран от Управлението. Неговата задача бе да пренесе войната на терена на терористите. Да се преследват преследвачите. Да се използва Екип „Орион“ срещу Кенеди, беше много рискован вариант. Ако решише да очисти нападателите си, преди самата да си иде от този свят, нещата щяха много, ама много да загрубейт. Специално тази информация беше прекалено ценна, за да я сподели с Елис. Кларк поклати глава:

— Нищо няма. Повярвай ми, търсих.

— Може би източниците ти не са толкова добри, колкото си мислиш — опита Елис.

Непоклатим, както винаги, Кларк се усмихна:

— Аз сам съм си източникът.

— Е, ще накарам някои хора да я проверят.

— Нямам нищо против, но бъди много внимателен.

— Защо? За какво трябва да ме е страх от нея?

— О, Марк, не знаеш в какво се забъркваш. Чувал ли си нещо за учителя на тази жена?

— За Стансфийлд ли?

— Да. — Кларк пак се усмихна. Винаги се бе възхищавал от стария шпионин. — Томас Стансфийлд не се боеше да премахва хора.

— Да убива ли имаш предвид?

— Естествено, но само онези, които бяха достатъчно глупави да заговорничат срещу него и да разкрият самоличността си.

— Значи мислиш, че Кенеди има същия безкомпромисен и жесток характер като покойния ѝ шеф?

— Не съм казвал, че беше жесток и безкомпромисен. Томас Стансфийлд не беше жесток човек. Просто беше много пресметлив. Ако някой се опиташе да навреди на тази страна, на Управлението или лично на него — Кларк поклати глава, — неминуемо се прощаваше с живота.

— Не отговори на въпроса ми. — Елис не криеше раздразнението си. — Кенеди способна ли е да убие?

— Не съм сигурен, но определено не искам да го проверявам на практика.

Милиардерът затыпка с крака по земята като буен кон.

— Мама му стара, мен също ме убиват! Капиталът ми е спаднал с четирийсет процента! Броят на инвеститорите ми се е свил с над петдесет процента! Пазарът и без това е в достатъчно лошо състояние, но е абсолютно неприемливо да бъда със завързани очи. Прекалено много пари харча за проклетия „Ешелон“! — Елис забучи пръст в гърдите си и извика: — Искам да си върна инвестициите!

Кларк понечи да каже на Елис да се успокои, но се отказа. Милиардерът в момента бе извън контрол. „Ешелон“ бе свръхсекретната програма, започната от Агенцията за национална сигурност още през седемдесетте. С помощта на наземни станции, разположени по цялото земно кълбо, и космически спътници агенцията получи възможност да прехваща телекси, факсове и телефонни разговори. Използвайки суперкомпютри и високоусъвършенстван софтуер за разпознаване на гласове, АНС можеше да „прецежда“ милиони разговори всеки ден и да извади тези, които я интересуваха. Някъде по върховете някои умници бяха решили да подслушват чуждестранните компании, преки конкуренти на американските. Информацията после се продаваше срещу тлъста цена на дадена американска телекомуникационна компания, която се конкурираше с френска такава. „Ешелон“ продължи да се развива и през деветдесетте. Разтревожени от повсеместното разпространение по света на американски технологии, супершпионите от АНС

започнаха да следят и комуникациите на фирмите от Силициевата долина. Сенатор Кларк, като председател на Сенатската работна комисия по разузнаването, си каза, че трябва да провери какво са открили те. Информацията, с която той разполагаше, беше много ценна за хора като Марк Елис. Кой работеше и върху какво? Колко близо беше дадена фирма до изваждането на готовия продукт на пазара? Кой искаше да го купи и за кого? Елис беше изградил империята си върху информацията. Кларк беше помогнал за създаването на чудовището и сега беше принуден да се изправи срещу него.

— Нямам вина, че закриха „Ешелон“ — каза тихо.

— Е, трябваше да убиете оная кучка, когато нададе вой в пресата.

„Кучката“, която Елис имаше предвид, беше служителка на АНС, прослушала прекалено много прехванати телефонни разговори и решила, че не е хубаво така американското правителство да шпионира собствения си народ.

— Марк, ние не убиваме хората, когато се свържат с пресата. Би изглеждало доста зловещо.

— Не ме поучавай. Винаги има начин.

— И ние ги опитахме всичките. Направихме така, че да изглежда като абсолютно побъркана. Ти не си в затвора; аз не съм... никой не е в затвора. Срещу никого не са повдигнати никакви обвинения, Марк. Бих казал, че свършихме доста добра работа, като успяхме да предотвратим надвисналата над нас катастрофа.

— Това в момента е катастрофа! — прекъсна го Елис. — Не чуваш ли какво ти говоря? Капиталът ми е намален с четирийсет процента. Клиентите ми понесят убийствени загуби и заплашват да си тръгнат.

Кларк си пое дъх и постави длан на рамото на събеседника си. Поведе го към терасата.

— След две години капиталът ти ще бъде възстановен. След десет години ще се е удвоил. Сега всички понесяме убийствени загуби.

— Аз не съм всички — изстена отчаяно Елис. — Искам си отново „Ешелон“. Искам директор на ЦРУ, който ще играе по моите правила. Трябва ми тази информация.

— Марк, ще ти намеря необходимата ти информация. Обещавам ти.

— Ами Кенеди? Нали каза, че нямаме никакъв шанс да я контролираме?

— Казах, че ще бъде трудно, не невъзможно. — Докато още стискаше за рамото Елис, Кларк погледна към хоризонта над океана и се замисли за възможно решение. Номерът бе да намерят някой друг да свърши мръсната работа. Той отново трябваше да остане над всичко. Да остане близо до президента и да поддържа неговата привидна увереност. И когато всичко се нагласи идеално, той ще удари.

ГЛАВА 2

Мерленд, понеделник, сутринта

Мич Рап се събуди по корем. Протегна ръка към Анна, но нея я нямаше в леглото. Не му се ставаше и затова просто остана да лежи така, мислейки си колко е уморен. Лявото му рамо още го наболяваше и беше схванато. Искаше му се това да се дължи на изкълчването от студентските му години, когато беше играл лакрос в отбора на Университета в Сиракюз, но си даваше сметка, че причината е много по-сериозна. Беше раняван от огнестрелно оръжие. Бе едва на трийсет и две, а се чувстваше изтощен и стар. Борбата срещу тероризма — неговата „професия“, го изпиваше напълно.

Имаше дни, в които Рап се питаше дали е постигнал нещо. В края на краищата лудите още бяха на свобода и заплашваха да нанесат апокалиптичен удар върху Америка. В редките мигове на самосъжаление си мислеше, че всичко е било напразно. Но дълбоко в себе си съзнаваше, че е предизвикал огромна промяна. Не си правеше труда да брой колко хора е убил. Поради очевидната причина, че предпочиташе да не знае. А и понеже нямаше как да бъде уточнен броят. Автоматите и експлозивите, неподбиращите инструменти на войната, правеха преброяването невъзможно, но убитите бяха много.

Може би сто, и то само онези, загинали пряко от неговата ръка. Ако сложеше в сметката случаите, при които беше водил в акции Специалните части, или случаите, в които беше „осветявал“ целите на американските бомбардировачи, които пускаха бомбите с лазерно насочване, броят автоматично се удвояваше и дори утрояваше.

Онези дни вече бяха в миналото. Или поне се надяваше да е така. Нямаше да е лесно да се оттегли. Беше изключително добър в занаята си. Говореше перфектно арабски, френски и италиански. Притежаваше добри аналитични способности и организационни умения. Но със или без тези качества той си беше професионален убиец. Но беше професионалният убиец на Америка. Беше острието на американското

копие, човекът, който изпълняваше задачите на място, като пренасяше бойните действия на терена на врага. Мич Рап беше войникът на предната линия в пълния смисъл на думата. В ерата на бомбите с лазерно насочване, крилатите ракети и хирургичните въздушни удари той беше неврохирургът, който оперираше в страни като Иран и Ирак в продължение на месеци. И без никаква помощ от страна на господарите си във Вашингтон. Той предпазливо издебваше плячката си, приближаваше се до нея и когато настъпеше подходящият момент, я ликвидираше. И малцина подозираха за съществуването му. Екип „Орион“ и неговите членове бяха една от най-ревниво пазените тайни във Вашингтон. По-малко от десет души знаеха дори само името на това звено.

Рап си даваше сметка, че във Вашингтон има хора, които, ако разберат какво е вършил през последните десет години, ще откачат. И прекрасно разбираше сериозността на проблема. Бог му бе свидетел, беше виждал злоупотреби с властта, но нямаше нищо общо с тях. Нито Кенеди. Определено законов контрол беше необходим, но необходими бяха и „черните“ операции. Политиците са си политици. Доказали са, че не могат да пазят тайна. Това беше преобладаващото мнение на служителите от разузнаването и военните във Вашингтон, докато от другата страна на барикадата политиците гледаха на хората от ЦРУ и Пентагона като на шайка ненормални каубои, които трябва да се държат изкъсо, за да не се изпозастрелят.

Донякъде Рап беше съгласен и с двете страни. И едните, и другите можеха да бъдат винени за много неща. Управлението определено беше прибягвало до някои налудничави планове без почти никакъв шанс за успех. Планове, заради които Рап оправдаваше контрола от страна на Конгреса. На Хълма бяха и онези, които нарочно разкриваха секретна информация на медиите, за да объркат политическите си врагове.

Така функционираше системата във Вашингтон, и то от доста години.

Закърмени с идеите за права и лична свобода, американците щяха да бъдат шокирани, ако разберяха с какво се е занимавал той. Америка нямаше смелостта да си признае какво върши Мич Рап. Секретността беше от голямо значение.

Рап стана и се доближи до прозореца. Водите на залива Чезапийк блестяха като сребърно огледало. Дърветата бяха оголели, хладното ноемврийско небе сивееше. Само по боксерки, Рап потрепери. Слезе бавно по стълбите. За десет часа имаше уговорена среща в Ленгли.

Тази среща не го изпълваше с ентузиазъм.

На първия етаж го чакаше новият му приятел — Шърли. Кучето беше изключително умно и послушно. Рап потупа Шърли по главата. Беше я взел от Дружеството за защита на животните преди няколко седмици. Тогава кучето му трябваше за прикритие при едно проникване, което му се наложи да извърши. Рап водеше живот, при който за гледане на куче и дума не можеше да става, но предстоеше всичко това да се промени. Дните на скитосване по света за него бяха свършили. Или поне така се надяваше.

Рап влезе в кухнята, където на масата седеше жената на живота му, закусваше и четеше „Уошингтън Поуст“. Той се приближи и целуна Анна по челото. Без да каже нищо, отиде направо при каната с кафе и си сипа. Без захар, сметана, само силно, ароматно кафе.

Анна Райли остави лъжицата в купата овесени ядки и вдигна блестящите си зелени очи към Рап.

— Как се чувстваш тази сутрин?

— Като парцал. — Той раздвижи рамото си.

— Какво има?

— Остарявам. Това е. — Отпи от горещата течност.

— Та ти си само на трийсет и две! — засмя се Анна.

— Но изглеждам на шейсет и три.

Райли го изгледа изпитателно. Бяха се запознали при най-странните обстоятелства, които човек може да си представи. Тогава тя не бе съзряла суровата му красота. Кожата му бе мургава, раменете — широки, мускулите — стегнати. Три зараснали огнестрелни рани — една на крака и две на корема, свидетелстваха за бурното му минало. Имаше и още една, на рамото, но тя беше покрита от плътен белег. Там лекарите бяха срязали плътта, за да стигнат до куршума, да извадят късовете счупена кост и да възстановят по оперативен път раменната му става. Освен това имаше и белег от нож от дясната си страна. А имаше и още един, с който Мич особено се гордееше. Този белег постоянно му напомняше за човека, когото се беше заклел, че ще убие, когато беше започнал бясното си пътешествие преди десет години. Той

пресичаше цялата лява страна на лицето му, от ухото до брадичката. Пластичните хирурзи се бяха справили великолепно, заличавайки белега до едва видима линия. Но по-важното беше, че онзи, който бе нанесъл раната, сега гниеше в земята.

Райли се усмихна и протегна ръце.

— А според мен изглеждаш страхотно.

— Но въпреки всичко се чувствам като парцал.

— Боже, тази сутрин си кисел. — Райли отпусна ръце. Веднага бе отгатнала какво го притеснява. — Не искаш да се срещаш с Айрини днес, нали? — Рап промърмори нещо зад чашата с кафе и Райли добави: — Така си и знаех.

— Не е заради Айрини. Нямам нищо против нея... Дори бих искал да се видя с Айрини.

— Тогава е заради Ленгли.

— Да... не знам... май че е така.

Райли се беше тревожила за това, но беше запазила емоциите за себе си. Тя беше репортерка и работата ѝ беше да наблюдава... най-вече хората. От това, което беше наблюдавала като кореспондент на Ен Би Си от Белия дом, тя имаше сериозни съмнения дали Мич ще може бързо и безболезнено да се трансформира от таен агент под прикритие в безобиден бюрократ. Прекалено много беше свикнал да участва в престрелки и да работи сам-самичък. В Ленгли щеше да му се наложи да стане част от екип и да изпълнява заповеди. Но най-лошото беше, и Райли го съзнаваше, че трябваше да внимава какво говори. Вашингтон се славеше като град, в който хората често искат да чуят всичко друго, но не и истината.

Тя стана и го целуна по страната.

— Каквото и да решиш, мили, ще те подкрепя. Ако пожелаеш да си останеш у дома и да гледаш децата ни, според мен ще бъде чудесно.

Рап остави чашата и вдигна ръце.

— Технически фал. Никакви открити разговори за сватби или за деца, докато не позволиш да ти сложа годежния пръстен на ръката.

Райли го изгледа накриво.

— Това глупаво правило е твое, а не мое. Знаеш, че ще се оженим; аз също го знам. — Тя го ощипа и с игрива усмивка добави: — Давай да почваме шоуто.

Рап я хвана за раменете.

— Просто бях малко зает напоследък. — Той погледна към онова място в кухнята, на което само преди две седмици беше убил човек. — Искам да си изясня някои работи, преди да предприемем голямата крачка.

— Да, да, винаги има нещо — махна с ръка Райли. — Трябва да отида до Белия дом. Ще ти се обадя по-късно.

Рап я последва до вратата.

— Не ми се сърдиш, нали?

— Не — отвърна Анна. — Наистина трябва да вървя на работа, а ти — тя хвана брадичката му — трябва да се приготвиш за срещата. — Целуна го по устните. — Няма да е толкова лошо. Опитай се да отидеш там с открито съзнание. А сега вече трябва да вървя. Обади ми се и ми кажи как е минало.

— Освен ако нямаш достъп до осигурения срещу подслушване телефон на президента, ще трябва да изчакаме до довечера, за да обсъдим новото предложение за работа, което ще ми направят.

— Прав си. Винаги забравям какви параноици са твоите хора.

— Само защото се държиш като параноик...

Райли слизаше от верандата. Без да се обръща, тя извика:

— Да, знам... Знам... само защото се държиш като параноик, не означава, че не те следят.

Рап се усмихна доволно, докато гледаше как Анна отваря колата. Шърли подскачаше наоколо.

— Обичам те — извика Рап.

— Аз също те обичам. Само си облечи нещо, преди да са те видели съседите.

ГЛАВА 3

Белият дом, понеделник сутринта

Слънцето грееше ярко през прозорците на Западното крило. Сивото небе се беше прояснило. В момента се провеждаше фотосеанс за медиите. Помощниците на президента бяха подготвили всичко необходимо, а стопанинът на Белия дом се беше съгласил да участва без недоволство, но и без голямо желание. Това беше част от работата му и той се беше научил да го търпи. Фотоапаратите го следваха навсякъде като сянката му и човек с неговото положение не можеше да стори нищо, за да го избегне. Президентът Робърт Ксавиер Хейс беше седнал в кожения си стол в средата на дълга маса, с гръб към прозорците. Столът му беше по-висок от останалите, в случай че някой забрави кой е най-важният човек в залата.

Отдясно на президента беше сенатор Мьолер, демократ и високопоставен член в Сенатската работна комисия по разузнаването. До него седеше председателят на Обединеното командване на Въоръжените сили генерал Флъд. Отляво на Хейс бяха сенатор Кларк, председателят на Сенатската работна комисия по разузнаването, и съветникът на президента по националната сигурност Майкъл Хейк. Помощници и членове на кабинета заемаха останалите столове. Двама фотографи от пресслужбата на Белия дом бясно щракаха с фотоапаратите. В същото време оператор от един тв канал снимаше срещата с видеокамера. Двама репортери надлежно чакаха прессекретарят на Белия дом да им кимне, за да започнат да задават въпросите си. Те бяха информирани накратко за целта на срещата и им бяха казали какво е разрешено и какво не.

Президентът Хейс, умерен демократ от Кълъмбъс, Охайо, познаваше двамата мъже от двете си страни добре от съвместните им години в Сената. Той си приказваше свободно с тях и дори пушна няколко шеги, докато фотоапаратите и камерите бяха насочени към другите участници в срещата. Във Вашингтон подобни мероприятия се

наричаха „обяснения в любов“: двете страни се събираха, оставяха настрана различията си и вършеха полезна работа.

Президентът Хейс беше красив мъж. Малко над метър и осемдесет, той имаше къса кестенява коса, вече прошарена. Хейс поддържаше стройната си фигура на бягаща пътечка или на велоергометъра по половин час четири-пет дни в седмицата. Спортуваше рано сутрин, тъй като това бе единственото му свободно време.

Хейс погледна часовника си и кимна на прессекретаря, което означаваше, че е време да започнат с въпросите.

Понеже пространството беше ограничено, не беше възможно всички акредитирани към Белия дом журналисти да присъстват на пресконференцията. Вместо това репортерите и фотографите се редуваха на различните събития и после си разменяха събрания материал. Тази сутрин късметът се усмихна на Анна Райли. Кореспондентката на Ен Би Си от Белия дом натисна копчето за запис на диктофона и се усмихна на Хейс.

— Добро утро, господин президент. Ще се проведе ли във Вашингтон официална траурна церемония, за да се почете директорът Стансфийлд?

— Не. Директорът Стансфийлд бе категоричен, преди да си отиде, че държи на неофициално погребение в Южна Дакота. ЦРУ планира да му издигне монумент в Ленгли, а аз ще се погрижа името му да бъде изсечено в Арлингтън в чест на службата му по време на Втората световна война.

— Стигнахте ли до някакво решение кой ще го наследи в ЦРУ?

— В интерес на истината, да. Стигнахме до пословичното единодушно мнение. — Хейс се засмя; останалите последваха примера му. — Решихме, че един човек е най-подходящ да поеме поста на директор на Централното разузнаване. — Президентът погледна отляво и продължи: — Ханк, ще ми окажеш ли честта?

Райли се изненада малко. Наистина действаша като един — щом сенатор от Републиканската партия щеше да обяви кандидатурата на президента — демократ. Тя се обърна към популярния политик от Аризона:

— Сенатор Кларк?

— Истината е, че не ни беше необходимо да умуваме много, за да се спрем на най-подходящия човек за тази работа. — Кларк намигна на Райли. — Най-подходящият човек за поста е жена. В момента тя оглавява Центъра за борба с тероризма. Доктор Айрини Кенеди е номинирана за директор на ЦРУ.

Петимата мъже закимаха и се усмихнаха, докато святкаха светкавиците на фотоапаратите. За да не остане извън полезрението на медиите, сенатор Мьолер се изкашля и каза:

— Днес е наистина един исторически момент. Доктор Кенеди е първата жена, която ще оглави наша разузнавателна служба.

Райли пишеше нещо в бележника си и без да вдига очи, попита:

— Но при положение, че бъде утвърдена от Сената.

— Това се подразбира — откликна Кларк. — Но сенатор Мьолер и аз отсега можем да обещаем, че тя няма да има никакви проблеми, що се отнася до нашата комисия.

— Ако допуснем, че ще мине без изненади.

Кларк се загледа в Райли. Тя наистина беше много красива жена, умна, енергична; куражлия. Запита се дали знае кой в действителност е приятелят ѝ. Колко хора е убил...

— В този град не може да има гаранция, госпожице Райли, но ако допуснем, че няма да има изненади, аз съм убеден, че доктор Кенеди ще мине безпроблемно процеса по утвърждаването.

Райли извърна очи към Хейс:

— Господин президент, доктор Кенеди първата и единствената ви кандидатура ли беше?

Без да се поколебае, Хейс отвърна:

— Да.

— Доктор Кенеди не беше ли изборът на самия директор Стансфийлд, който пожела тя да го наследи?

— Директорът Стансфийлд смяташе, че доктор Кенеди е напълно готова за задачата.

Усмихвайки се, Райли продължи:

— Предполагам, това означава, че Кенеди е кандидатура на Стансфийлд?

— Директорът Стансфийлд беше убеден, че доктор Кенеди притежава необходимата квалификация, за да оглави Управлението. —

Така Хейс даде да се разбере, че няма да повтаря, ако въпросът бъде поставен отново.

Райли разбра намека и си отбеляза нещо в записките.

— Заместник-директорът на ЦРУ Браун ще остане ли на поста си, или ще се оттегли?

Майкъл Хейк, съветникът на президента по националната сигурност, се нагърби да отговори:

— Беседвах със заместник-директора тази сутрин и той ме увери, че ще остане колкото е необходимо.

— Означава ли това, че той възнамерява да подаде оставката си веднага щом доктор Кенеди бъде одобрена?

— Не, Браун изключително много уважава доктор Кенеди и има намерението да работи с нея.

— Разочарован ли е той, че президентът не е номинирал него? — Райли продължаваше да гледа Хейк.

Хейк разбираше, че трябва да хвърли на журналистката малък кокал, или тя ще продължи да рови.

— Разбира се, малко е разочарован. Браун също е много добре квалифициран. Имахме голям късмет, че трябваше да избираме между двама страхотни кандидати. Браун уважава избора на доктор Кенеди и е готов да ѝ помогне.

— Бих искал тук да добавя нещо — намеси се сенатор Кларк. — Браун беше безценен за ЦРУ, за Сенатската комисия по разузнаването и за страната си. — Кларк се наведе напред, за да накара Мьолер да му кимне. — Няма причина само защото единият от двамата е получил поста, другият да напуска. Ако Браун реши да освободи поста си, според мен ще бъде жалко. Очаквам доктор Кенеди да използва активно Браун в работата и да разчита на него за изпълнението на задачите. — Думите на Кларк бяха адресирани към един-единствен човек: Айрини Кенеди. Не можеше да си позволи да изгуби Браун още сега. Кенеди трябваше да разбере, че ако възнамерява да почиства обора, поне Браун не трябва да пипа.

Райли прелисти страницата на бележника си.

— Вече имаше определени боричкания в Конгреса заради посочването на доктор Кенеди за шеф на ЦРУ. Убедени ли сте, че утвърждаването наистина ще мине лесно?

— Нямам представа какви са били тези боричкания — отвърна президентът. — Ще бъдете ли така добра да посочите сборичкалите се, които имате предвид?

Анна се усмихна лъчезарно:

— Председателят Ръдин заяви официално, че според него номинирането на доктор Кенеди за поста шеф на ЦРУ е огромна грешка.

— Мисля, че председателят Ръдин заседава в Конгреса, не в Сената — отвърна президентът. Самият той бе имал няколко спречквания със своя съпартиец и никак не го харесваше.

— Да, но е председател на Постоянната работна комисия на Конгреса по разузнаването — настоя Райли.

— Така е, но това означава и че няма никакви правомощия по утвърждаването на доктор Кенеди.

— Но той ръководи комисията, която одобрява бюджета на Управлението! Не сте ли поне малко загрижен, че председателят Ръдин не е съгласен с избора на доктор Кенеди?

Президентът изобрази престорена усмивка.

— Не виждам за какво трябва да се тревожа, Анна. Председателят Ръдин не е чак толкова нещастен. Освен ако не иска да се оплаче за нещо. — Хейс намигна на Райли и се обърна към пресекретаря си. Пресекретарят изведе журналистите от залата. Президентът и неговите гости останаха насаме.

ГЛАВА 4

Рап си взе душ и се облече. Сложи си тъмносив еднореден костюм, бяла риза и вратовръзка в бургундскочервено. Излезе от къщата малко по-рано от необходимото. Докато пътуваше по Околовръстното, от източната част на града към западната, се опитваше да си припомни още веднъж детайлите от последната си мисия. Винаги се бе чувствал сигурен, че самоличността му се пази в строга тайна. Движеше се свободно из Вашингтон, без да го е страх, че ще го разпознае някой, който може би знае, че той не се занимава само с управлението на малка компютърна консултантска фирма. Единствените хора, с които поддържаше по-постоянна връзка, бяха неколцина състезатели по триатлон, които живееха в района на Балтимор-Вашингтон. От време на време тренираха заедно, но дори и това се прекрати преди няколко години, когато Рап се оттегли от спорта.

Докато се промушваше през натовареното движение, изреждаше наум подробностите от това, което се беше случило по време на последната му мисия в Германия. Именно там всичко започна да се обърква. Само преди месец Кенеди го беше повикала да изпълни една много деликатна задача. Германският индустриалец граф Хайнрих Хагенмилер, беше уличен в продажба на заводско оборудване с двойно предназначение на иракчаните. Оборудване, което беше жизненоважно за производството на ядрени оръжия. Работата на Рап беше проста, не като тези, които беше вършил преди. Той отлетя за Германия, където се срещна с двама съпрузи, Том и Джейн Хофман. Те бяха на мястото вече седмица и провеждаха наблюдение на графа. Представящи се за агенти от федералната криминална служба на Германия, БКР, те се промъкнаха в имението на Хагенмилер по време на парти, което графът организираше. Рап влезе в къщата заедно с Джейн Хофман, а съпругът ѝ остана да чака отвън при колата.

Всичко вървеше по план. Графът изостави за малко гостите си и отиде с тях в кабинета си. Придружаваха го неговият адвокат и

бодигардът му. В това нямаше нищо изненадващо. Рап уби графа с един добре премерен изстрел от 22-калибровия пистолет със заглушител „Люгер“, а после обезвреди и адвоката и бодигарда, без да му се наложи да ги убива. Когато се обърна към Джейн, за да я помоли да сложи белезници на адвоката, с изненада видя, че срещу него е насочено дулото на нейния пистолет. И тук всичко се разби на пух и прах. Тя стреля в гърдите му два пъти, куршумите го събориха на земята. Главата му се блъсна в библиотечната стълба. После всичко потъна в мрак.

Това, което Хофманови не знаеха, беше, че той има куршумоустойчива тъкан „Кевлар“, защита в коженото яке. Когато се събуди, след почти пет минути, Хофманови ги нямаше, бодигардът беше мъртъв, а от раната в главата на Рап се беше образувала локва кръв. Следващият ход му хрумна инстинктивно. Да отклони вниманието и да изчезне. Той подпали кабинета, заличи собствената си кръв и открадна кола от паркинга на имението. Рап никога не отиваше на мисия, без да планира в подробности маршрутите си за бягство, в случай че нещо се обърка. Опитът му си каза думата и до обяд на следващия ден, без никаква помощ от Управлението, той беше в безопасност извън Германия.

За първи път в кариерата му в борбата с тероризма той се беше сблъскал с най-мръсната страна на занаята — възможността да е станал излишен и да искат да го премахнат неговите хора. В този свят излишните обикновено ги изтриваха от сметките. Рап не можеше да се сети за нищо по-лошо, освен да е предаден или от Стансфийлд, или от Кенеди. Той им имаше доверие. Повече, отколкото на всеки друг. За щастие след завръщането си в Америка той откри, че не те са го предали. Проблемът беше друг. Изтичане на информация. Някъде, по някакъв начин, някой беше разбрал за него и му беше подготвил капан. Стансфийлд и Кенеди откриха, че човек на име Питър Камерън е наел Хофманови, за да го убият. Рап тъкмо се готвеше да се изправи лице в лице с Камерън, когато го намери мъртъв в кабинета му.

В седмиците след смъртта на Камерън те научиха някои интересни подробности за бившия служител на ЦРУ, но попаднаха в задънена улица, когато трябваше да разберат за кого е работил той. Кенеди имаше специален екип вътре в Управлението, който започна да се рови из живота на Камерън с надеждата да открие кой го е наел и

защо, но Рап си даваше сметка, че не може да очаква много от тях. Камерън беше убит от човека, който го беше наел. Рап беше убеден в това.

Мич Рап поиска да излезе от играта. Повече нямаше да има никакви обекти за ликвидиране, никакви убийства. Искаше да приключи завинаги със смъртта и да се заеме със създаването на живот. Той обичаше Анна повече от всичко на света. Съдбата се беше разпоредила той да спаси живота ѝ и двамата да се влюбят един в друг. При мисълта да я загуби или да не прекара остатъка от дните си с нея той се чувстваше отвратително, което се отразяваше на професионалния му инстинкт. Той губеше форма, беше на път да откачи. По някаква ирония сега, когато беше готов да излезе от Екип „Орион“, не можеше да го стори. Точно в този момент имаше твърде много въпроси, на които искаше да получи отговори.

Трябваше да разбере кой е наел Питър Камерън и защо. Едно беше непрекъснато да се оглежда, докато пътува из Близкия изток, съвсем друго беше да го прави тук, в Съединените щати. Нямаше да може да създаде семейство, ако се тревожеше всеки път когато излизаше от дома си, че някой ще навреди на най-любимите му същества. Не, Рап разбираше, че трябва да доведе нещата докрай. Най-вероятно до кървав край.

Когато пристигна на предния вход на ЦРУ, той вече закъсняваше с пет минути за своята среща, назначена за десет часа. Докато се приближаваше към внушителния контролно-пропускателен пункт, той остана вляво, в колоната от коли на служители от Управлението. На бариерата спря колата си и показа фалшивите си документи на човек от охраната на ЦРУ в черна униформа. Мъжът беше въоръжен с картечен пистолет МР-5, провесен на гърдите му, и голям автоматичен пистолет в найлонов кобур на бедрото. Още дузина от колегите му обикаляха по периметъра, а имаше и други зад постройката с огледално бронирано стъкло и тухли, която беше маскирана отвън да изглежда като съвсем безобиден търговски обект край магистралата. Невидимите служители вътре носеха още по-големи оръжия плюс ръчен преносим ракетен комплекс LAW 80 в случай, че някое тежко превозно средство се опита да си пробие път до сградата на ЦРУ. Управлението се отнасяше към сигурността си много сериозно.

Мъжът провери документите на Рап и му махна да кара напред.

— Приятен ден, сър.

Рап кимна и продължи с колата, минавайки покрай яркожълтите бариери против нежелани моторизирани посетители. Тежките стоманени устройства бяха проектирани да изскочат в един миг и да спрат всякакво неразрешено проникване на територията на Управлението или пък евентуален терорист-камикадзе зад волана на кола, натъпкана с експлозив. Той паркира на място, предназначено за посетители на директора, и мина през една необозначена врата в малко фойе. Там го чакаше друг пазач, който му направи жест да се качи в асансьора. Рап влезе сам вътре и вратите се затвориха. Асансьорът го качи от подземния гараж направо на седмия етаж, където се намираще кабинетът на директора. Когато вратата се отвори, там го чакаха двама едри мъже в костюми. По-ниският изгледа Рап от главата до петите и му махна да влезе в кабинета на административната секретарка на директора.

Рап се подчини мълчаливо и пристъпи в просторния кабинет. Жената зад бюрото стана и го изненада с думите:

— Добро утро, господин Рап. Искате ли да ви донеса нещо за пиене преди срещата?

— Едно кафе няма да е зле. — Запита се как ли секретарката е узнала името му.

— Сметана или захар?

— Не, благодаря, чисто.

Тя натисна бутона на един от трите телефона и каза:

— Доктор Кенеди, господин Рап е тук за срещата ви в десет часа.

— Благодаря ти, Доти. Прати го при мен.

Доти стана иззад бюрото и наля на Рап кафе в синя фирмена чаша на Централното разузнавателно управление. После го въведе в кабинета на доктор Кенеди и затвори вратата след него.

Кенеди седеше в другия край на дългото помещение, сред купчина кутии с папки, натрупани върху конферентната маса. Рап беше идвал тук два пъти досега и се огледа, за да види какво се е променило след смъртта на Стансфийлд. Изглежда, почти всичко си беше на мястото. Фотографиите на стария шпионин и наградите му още си висяха на стената. Запита се дали това е пропуск, или Кенеди не искаше да се разделя със своя учител.

Кенеди взе самото си от един стол и го облече. Стилният сив костюм ѝ отиваше. На цвят бе като костюма на Рап. „Униформеното“ им облекло щеше да накара последователите на Джордж Оруел да се заядат.

— Извинявай за бъркотията. Преместиха всичко от стария ми кабинет, докато бях на погребението. — Кенеди тъжно се усмихна. — Заповеди на Томас. Дори и от гроба той продължава да ръководи парада. — Тя протегна ръце към Рап.

Той я прегърна през кръста и я целуна по страната.

— Аз се извинявам, че не можах да дойда на погребението, но нещата са малко...

— Няма нужда да ми обясняваш. — Кенеди го прегърна силно. — Още не си свикнал да се показваш пред повече хора. Томас най-добре щеше да те разбере.

— Е, нали знаеш, аз много уважавах и почитах стария чешит.

Айрини го пусна и посочи канапето.

— Той също хранеше огромно уважение към теб, Мич. — Тя седна на кожения стол. — И ти го знаеш.

Рап пренебрежително махна с ръка. Както винаги — четки.

— Да, така е. Веднъж ми каза, че през всичките години, в които е бил в занаята, за него ти си най-добрият. — Кенеди се облегна назад. Страшно много искаше той да дойде при нея и да продължи да работи в Центъра за борба с тероризма. Фактът, че Рап разбираше философията на Близкия изток, терористичните ядра и начина, по който те действаша, го правеше безценен за Центъра. Но не можеше да му попречи да се оттегли от активните операции. Никой не оставаше да работи в този бранш винаги. Работата отнемаше твърде много от човек, физически и психически. Всъщност тя започна да обучава замяната на Рап още преди четири години и младият мъж досега се справяше чудесно. Сега обаче с нейните нови задължения като директор нямаше как да продължи да ръководи „Орион“. Не можеше да се довери за деликатните мисии на екипа на друг освен на Мич Рап.

Освен всичко ѝ трябваше човек вътре в Управлението, който да пази гърба ѝ. Провалената операция в Германия все още ѝ държеше влага. Някой там отвън знаеше неща, които бяха засекретени. Той или те или работеха в Управлението, или имаха човек вътре. Кенеди предполагаше, че е по-скоро второто, и по този въпрос със Стансфийлд

бяха единомдушни. Преди смъртта си той я беше предупредил, че в Германия Рап не е бил крайната цел. Да, някой искаше смъртта му, но не и заради отмъщение. Рап трябваше да бъде намерен мъртъв до граф Хайнрих Хагенмилер. Планираше се скандалът да компрометира Управлението и според проникателния анализ на Стансфийлд — в крайна сметка да прекъсне кариерата на Айрини Кенеди, а може би и на президента. Наградата, както се изрази Стансфийлд, беше директорският пост в ЦРУ. Някой, по неизвестни причини, не искаше Кенеди да поеме ръководството на най-мощната разузнавателна служба.

— Как е Томи? — попита Рап.

— Добре. Расте като върлина. Оня ден ме пита за теб. Трябва да дойдеш да го видиш.

— Знам. — Рап направи гримаса. — Но напоследък нещата бяха доста трудни. Последното, което бих искал, е да прехвърлям моите проблеми върху него.

Кенеди оцени загрижеността му и му го каза. Щяха да обсъждат истинския проблем малко по-късно.

— Как е Анна?

— Много добре.

— Говори ли с нея за нашето предложение за работа?

— Да.

— И... какво каза тя?

— Ами, по-добре е, отколкото да не правя нищо, но май не одобрява идеята да се занимавам с подобни неща в по-далечно бъдеще.

— Да работиш за ЦРУ ли?

— Да. Знаеш я, нали е журналистка. Никога няма да ми го признае, но те ни смятат за банда фашисти.

Кенеди кимна с разбиране и отметна къдрав кичур от кестенявата си коса зад ухото. После се усмихна:

— А пък те всички са банда комунисти.

— Да, до голяма степен. Но предпочитат да се наричат социалисти, след като с комунизма не стигнаха доникъде. — Той се засмя на плоската си шега; Кенеди също.

Айрини се питаше доколко ли ще им се наложи на Мич и Анна да правят компромиси с професиите си. Представяше си как колегите на Анна се подиграват с приятеля ѝ от ЦРУ. Неколкократно във

въображението ѝ изникваше ужасна сцена, в която някой устат репортер, обърнал повечко чашки шардоне, решава да демонстрира интелектуалното си превъзходство, като вземе на присмех кариерата на Мич. Сценарият винаги свършваше по един и същ начин. Мазникът биваше проснат на пода, около него имаше локва кръв, а носът му вече не беше по средата на лицето му.

Кенеди прогони картината от съзнанието си и се върна на темата.

— Виж, няма да ти напомням какво каза на Томас, преди той да си отиде. Не мисля, че беше много честно да упражнява натиск върху теб. Знаем, имаш резерви за връщането си на работа тук, в Ленгли, но искам да разбереш, че ще бъдеш безценен за Центъра за борба с тероризма. — Тя сведе поглед за секунда и добави: — И, Мич, твоята помощ ще ми бъде от голяма полза.

Рап си даваше сметка, че няма да може да ѝ откаже, когато го помоли лично. Но нищо не пречеше да се опита.

— Напоследък доста мислих по въпроса. Изслушай ме за минута. Години наред работих извън Управлението и бях много ефективен. Не съм сигурен, че няма да е по-добре за мен да остана извън полезрение и да продължа да помагам по по-деликатен и невидим начин.

Кенеди беше обмисляла този вариант заедно със Стансфийлд. Никой от тях не харесваше идеята заради проблемите с поддръжката, която тя създаваше. Кенеди и Рап се нуждаеха от официално прикритие, за да могат да разговарят в офиса ѝ насаме винаги когато възникнеше необходимост.

— Още не сме ти изредили всичките изисквания на новата ти длъжност — каза тя. — Ти няма да бъдеш само обикновен анализатор в ЦБТ. — Тя направи пауза. — Искам да оглавиш и ръководиш от мое име Екип „Орион“.

Рап беше изненадан.

— Сериозно ли? — Това, което не каза и което леко го притесняваше да си признае, беше, че не бе склонен да приеме работата, защото се страхуваше да не потъне в бумащина. Никога преди не се беше занимавал с подобно нещо и точно сега не му се започваше. Рап си го знаеше по-добре от всекиго. С изключение може би на Кенеди. Той беше вълк-единак, свикнал да действа под минимален контрол и с минимална намеса отвън. Не беше екипен

играч. Но шансът да ръководи „Орион“ беше изключително привлекателен за него.

— Ще ми трябваш близо до мен — каза Кенеди. — Както знаеш от собствен опит, повечето от решенията тук трябва да се взимат в много кратки срокове.

— С удоволствие бих оглавил „Орион“, но не ми се работи много в ЦБТ.

— Защо?

Той сви рамене.

— Просто не горя от ентузиазъм да прекарвам дните си зад бюро. Знам достатъчно за Центъра, за да си давам сметка, че ще свърша... — Затърси подходящия израз. — Ще съм затрупан със служебни срещи цял ден. Това направо ще ме побърка. Ще свърша като някой бюрократ, който само си клати краката.

Кенеди се усмихна. Може би и това нямаше да му се размине.

— Това не ме притеснява. Да, може би ще трябва да сдържаш нрава си и да внимаваш какво говориш, но, Мичъл, ти си свикнал. Когато действаше под прикритие, също не можеше да казваш каквото ти е на душата.

— О, така значи. Ще трябва да се държа, сякаш съм проникнал в тила на врага. — Рап се изхили. — Имаш ли изобщо представа на какъв стрес бях подложен тогава? Не можех да се отпусна нито за секунда!

— Мисълта ми е, че ти си способен поне малко да се сдържаш.

— Напълно съм способен, но моята мисъл е — Рап заби показалец в гърдите си, — че не знам дали наистина го искам. — Обърна се и погледна през прозореца към сивото утринно небе. — Не знам какво точно искам да правя.

Кенеди го наблюдаваше изпитателно.

— Какво друго би могъл да вършиш? — попита накрая.

— Не знам. — И почти веднага се върна в мислите си към разговора с Анна. — Може би ще си остана вкъщи и ще гледам децата.

— Какви деца?

— Децата, които възнамерявам да имам някой ден.

— Не трябва ли първо да се погрижиш за нещо друго?

— Като например?

Кенеди се усмихна широко:

— Като например да се ожениш.

— Ах, да. Работя по въпроса. — Рап също се усмихна. Айрини не можа да скрие радостта си. Мич заслужаваше малко щастие.

— Няма ли да споделиш с мен подробностите?

— Първо трябва да ги споделя с друг.

— Разбира се. — Кенеди замълча, сетне се върна към основната тема на срещата: — Не се притеснявай от скучната работа, която се върши тук всеки ден. Ще мога да те освободя от по-голямата част от нея. А което не мога... е, ти сам знаеш как да се оправяш. Сигурна съм, че от време на време ще ми се налага да изглаждам някои неща, но това трябва да се очаква. — Заговори по-бързо, беше сигурна, че ще го убеди: — Ще ти дам стартова годишна заплата шейсет хиляди, като ще получаваш още сто и петдесет хиляди за ръководството на Екип „Орион“. Ще бъдеш освободен от данъци, разбира се, и парите ще се превеждат на твоя сметка в някоя офшорна банка.

Рап кимна. Парите нямаха основно значение в случая, но поне беше приятно човек да знае, че трудът му ще бъде възнаграден.

— Какъв ще е официалният ми пост?

— Мисля по това. Лесно можем да те сложим в ЦБТ като анализатор, но ми се ще да ти дам малко повече пълномощия. Може би специален помощник на директора на Централното разузнаване по блискоизточните въпроси.

— Все пак трябва да го обмисля. Кога искаш да започна?

— Днес.

— Няма да стане. Трябва ми време да се погрижа за някои неща, а пък и с Анна ще ходим в Италия за седем дни.

Тази новина никак не се хареса на Кенеди. Тя се изправи и отиде до бюрото си. Взе една видеокасета, върна се при Рап и я пхна във видеокасетофона. С дистанционното в ръка отстъпи малко от телевизора и натисна бутона.

На екрана една жена излизаше от асансьор и тръгваше по някакъв коридор. Рап вече беше гледал записа десетки пъти. Жената изглеждаше доста невинно, с руса коса до раменете, малко по-висока от средния ръст. Тялото ѝ бе скрито под широка рокля. Лицето ѝ не се виждаше от големите слънчеви очила и бретона. Освен това тя внимаваше да не се обръща към охранителната камера. Беше професионалистка. Когато стигна до средата на коридора, жената спря

и почука на вратата на един от кабинетите. Сградата беше Фънгър Хол и се намираше в студентското градче на университета „Джордж Вашингтон“. Вратата се отвори. Не можеше да се види при кого влиза, но и Рап, и Кенеди знаеха, че това е кабинетът на Питър Камерън — човека, който се беше опитал да организира убийството на Мич в Германия.

Кенеди натисна бутона за бързо превъртане и стигна до кадъра, на който коридорът вече беше празен. Изведнъж русокосата жена отново се появи и се отпрати в противоположна посока. Тъкмо когато стигна до вратата, водеща към стълбите, вратите на асансьора се отвориха и оттам излязоха двама мъже. Жената бързо се обърна назад и хвърли поглед към тях. Кенеди спря записа на стопкадър и увеличи изображението на лицето.

— Някаква идея коя е тя?

Рап се вгледа в едрозърнестия образ. Той си спомняше всичко много добре. Бяха минали по-малко от две седмици, откакто беше излязъл от онзи асансьор заедно със Скот Коулман. Само мигове преди това бяха установили самоличността на човека, който не беше успял да убие Рап в Германия и който после се беше опитал да го примами в капан в собствения му дом. Човекът беше Питър Камерън и когато Рап и Коулман влязоха в кабинета му, той вече беше мъртъв. Някакъв остър предмет беше промушен през ухото му направо в мозъка. Смъртта на Камерън беше изключително болезнена, но много бърза.

В отговор на въпроса на Кенеди той поклати глава и отвърна:

— Не. — Беше лъжа. В мига, в който откриха трупа на Камерън, той веднага се сети кой го е сторил. Начинът, по който тя се движеше, и способът, по който Камерън беше ликвидиран — всичко това наведе подозренията му към един-единствен човек. Името ѝ беше Донатела Ран и Рап ѝ беше задължен за много неща.

— Накарах Маркъс отново да прерови списъка на известните професионални убийци.

Рап се престори на безразличен и само кимна. Кенеди седна и посочи екрана.

— Сега тя е единствената ни връзка. Някой е наел Питър Камерън, който да се погрижи ти да не се върнеш от Германия. Искали са да компрометират ЦРУ. Искали са да извадят на показ Екип „Орион“ и ако ходът на мислите ни е верен, твоето мъртво тяло е щяло да бъде

предостатъчно доказателство за това. Който и да стои зад цялата работа, знае неща, които не му се полагат да знае.

— И какво точно искаш от мен да направя?

С искрена усмивка Кенеди отвърна:

— Искам да отидеш в Италия и да предложиш на Анна да се ожени. — Тя замълча и се наслади на изненадата, която се изписа на лицето му. — И после да се отбиеш в Милано и да попиташ своята стара приятелка Донатела Ран кой я е наел да убие Питър Камерън.

Усмивката на Рап се стопи. Предпочете да замълчи и да остави Кенеди да изиграе следващия си ход. Тя стана и отиде до сейфа зад бюрото си. Върна се и пъкна в ръката му папка.

— Всичко е тук. По-голямата част вече я знаеш. Някои неща ще видиш за първи път, а някои може да поискаш да поправиш. Ти я познаваш по-добре, отколкото който и да е друг в тази сграда.

Той погледна досието на Донатела. Беше доста дебело, поне пет сантиметра. Подхвърли го обратно на масата, без да го отвори.

— Как разбра?

— Интуиция на професионалист. А пък и накарах Маркърс да се порови. В базата данни на митниците пише, че е пристигнала в Ню Йорк ден преди да бъде убит Камерън. — Тя наклони глава провокативно и го попита: — А ти защо не ми каза?

— Не бях сигурен — сви рамене Рап.

— Има ли нещо общо с факта, че поддържаше връзка с нея?

Той помисли секунда и отвърна:

— Не знам. До известна степен може и да има... но... — Рап не можа да обясни и се отказа.

Кенеди го притисна:

— Но какво?

Мич уважаваше много Айрини, затова внимателно си подбра думите:

— Сега имаш достатъчно други проблеми, за които да се тревожиш. Исках да се заема със случая сам и да се убедя напълно, преди да ти разкрия информацията.

— Нямах ми доверие. — Кенеди го гледаше в очите.

Той извърна глава:

— Не, имам ти.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е, че в твоята кантора има изтичане на информация. — Рап седна на ръба на канапето. — Никой не трябваше да знае, че отивам в Германия, но някой разбра. Познавам Донатела. На мен ще ми каже всичко. Ако наистина тя е убила Камерън, ще го разбере. Ако изпратиш някой друг да я доведе, ще умре или той, или тя, а това е последното, което ни е нужно в момента.

Кенеди трябваше да си признае, че Мич има право.

— Искаш ли помощ? Някои от нашите хора, които да я държат под око, докато ти пристигнеш?

— Не. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

Кенеди кимна и се замисли. Пътуването на Рап имаше огромно значение. След секунда тя каза:

— Мич, тя е единствената ни връзка.

Рап отмести поглед. Наистина искаше да затвори тази глава от живота си.

— Знам — изрече на глас.

ГЛАВА 5

Вашингтон, петък вечерта

На пет километра на северозапад от Белия дом се намира едно от най-красивите посолства във Вашингтон. Разположен на върха на един хълм на Кънектикът Авеню, големият имот напълно подхожда на нацията, на която принадлежи. Повечето вашингтонци дори не знаят, че това е посолството на Израел. За тях редицата сгради не представляват нищо друго освен интересен архитектурен ансамбъл и внушителна гледка. Но по-информираният и вещ наблюдател ще съзре истинска крепост. Сградите са с малки прозорци, както в Близкия изток, където това се прави, за да се намали ефектът от палещите лъчи на слънцето. Но във Вашингтон то е допълнителна охранителна мярка. Всички прозорци са с бронирани стъкла и могат да неутрализират действието на подслушвателни устройства. Сградите са на голямо разстояние от улицата, оградата е подсилена.

Едва ли има друг народ, чиято историческа съдба е ежедневната битка за оцеляване, каквато е орисията на еврейския народ. Враговете на Израел са много.

Сенатор Ханк Кларк никога не изпускаше от внимание този важен факт.

Лимузината на сенатора спря пред главната порта на израелското посолство. Докато фаровете на колата осветяваха металната порта и хората от охраната, облечени в смокинги, той си каза колко много се възхищава на евреите и тяхната непоколебимост. След като провериха колата основно, им разрешиха да преминат.

Приемите в израелското посолство никога не бяха много щедри и обилни. Виж французите, с тяхното непрекъснато оплакване и липса на лоялност към съюзниците, бяха съвсем друго нещо. Французите знаеха как да организират приеми. Израелците бяха склонни да се отнасят по-сериозно към живота и приемите им минаваха в доста сурова атмосфера.

Но въпреки всичко сенатор Кларк си постави за цел да посети колкото може повече мероприятия в посолството. В политическите среди се ширеше мнението, че Кларк иска да си осигури гласовете на евреите във Финикс, но случаят далеч не беше такъв. Кларк се радваше на огромна популярност в родния си щат и преизбирането му не зависеше от посещението на приеми. Но беше хубаво служителите от неговия кабинет, колегите и журналистите да си мислят, че се пазари с евреите. Като за повечето неща у Кларк човек трябваше да се порови по-дълбоко, за да разбере мотива му.

Високият сенатор влезе в главното фоайе на посолството сам. Жена му бе отказала да го придружи. Тя не се интересуваше от сериозните и скучни израелски дипломати, поради което предпочете да се наслади на гореща вана и бутилка скъпо вино. Това идеално пасваше на плановете на сенатора. Достатъчно грижи имаше за тази вечер и последното нещо, което би искал, е да уйдисва на акъла на съпруга номер три. Всъщност Кларк с удоволствие би заменил съпруга номер три с номер четири, но се боеше, че това ще осуети плановете му. Американците щяха да му простят два развода, но трети наистина щеше да им дойде в повече.

Още с влизането го обсадиха помощниците на посланика. Заредиха се ръкостискания. Кларк потупа по гърба неколцина и удостои всички с най-ослепителната си усмивка. Един от повисокопоставените дипломати, който познаваше Кларк по-добре от другите, му помогна да се ориентира в сградата, за да може да се заеме с първостепенната цел на посещението си. Минута по-късно сенаторът стоеше в голяма тържествена зала с чаша леденостудено уиски в ръка. Стърчащ с цяла глава над останалите участници в приема, Кларк огледа тълпата за лицето, което се съмняваше, че ще види тук. Мъжът, с когото трябваше да се срещне тази вечер, не обичаше да го виждат на публични места.

След около час празно висене един впечатляващ човек на около четирийсет години го отведе от залата с другите гости. Сенаторът нямаше представа кой е човекът и откровено казано, не го интересуваше. След кратка пауза в мъжката тоалетна предадоха Кларк на друг човек, който го преведе през охраната от Шин Бет в работната част на сградата. Никой от охраната не поиска да види документите му. Всичко беше организирано предварително и Кларк го знаеше. Беше

организирано от човека, с който щеше да се срещне. Когато стигнаха до асансьора, шумотевцата от приема вече едва се долавяше.

Цялото посолство се охраняваше от Шин Бет, израелската служба, натоварена с охраната на израелските дипломатически представителства в чужбина. Но никъде на това парче израелска територия не се отнасяха по-сериозно към сигурността, отколкото на подземно ниво номер три. Никъде на етажa нямаше прозорци и той беше отделен от останалия комплекс. В него се помещаваха филиалите на най-различните военни разузнавателни организации — АМАН, АФИ, НИ, както и на МОСАД — израелското външно разузнаване. На етажa можеше да се влезе само по два начина — чрез единствения асансьор или по стълбите. Стълбите обаче можеха да се използват само при пожар, което до ден днешен не се беше случвало. Цялото движение на хора към и от етажa се осъществяваше чрез асансьора.

Кларк влезе в кабината и се спусна четири етажa под земята, където електронното подслушване беше почти невъзможно. Когато излезе от асансьора, го посрещна стерилна болнична комбинация от ярко осветление, бял под и бели стени. Единственият по-особен детайл в интериора беше тежката бронирана врата с монтирана отгоре ѝ камера и устройство за автоматично разпознаване на пръстови отпечатъци отдясно. Кларк чу металическо изщракване на бравата и отвори вратата. От другата страна стоеше жена. Кларк предположи, че е трийсет и няколко годишна. Без да изрече и дума, тя му направи жест да я последва. В средата на коридора жената зави надясно и спря няколко врати по-нататък. Усмихна се учтиво и го въведе в стаята.

Кларк завари приятеля си седнал в края на правоъгълна конферентна маса за десет души. Той пристъпи в стаята. Дебелата врата се затвори автоматично с характерно изщракване. Стените и таванът бяха покрити със сив изолиращ материал, който правеше подслушването невъзможно. Коего желаеха и двамата събеседници.

Мъжът в другия край на масата затвори папката, която четеше, и премести цигарата си от дясната в лявата си ръка. Изправи се, здрависа се със сенатора и топло го приветства:

— Добър вечер, Ханк. Винаги е удоволствие да те видя.

— Благодаря ти, че се разходи заради мен, Бен. Трогнат съм.

Бен Фридман сви рамене, сякаш за да каже, че разкарването от Тел Авив дотук не е кой знае какво за него. Посочи стол и се обърна

към малък бар.

— Така или иначе се налагаше да дойда. Тази сутрин трябва да се видя с президента.

Наля две чаши и се разположи удобно в стола по средата на масата.

— Нещо важно ли е?

— Бих казал, да. — Погледът на Фридман беше угрижен.

— Можеш ли да споделиш с мен за какво става дума?

— Става дума за Ирак. Ще разбереш много скоро, но дай да не говорим сега за моите проблеми. Искам да чуя твоите.

Фридман приличаше на питбул. Както по характер, така и по външни белези. Беше агресивен, амбициозен и верен на страната и приятелите си. Ако не беше буквално влюбен в някой, този някой имаше доста основателни причини да се бои от него. Но ако харесваше някого, той се държеше с него като евнух, който охранява девственица от харема. Фридман обичаше страната си, за него тя беше на първо място. На второ място обичаше тези, които му помагаша да защитава Израел. Сенатор Кларк спадаше към втората категория.

Фридман си бръснеше главата и рядко носеше вратовръзка. През повечето време, като тази вечер, беше облечен с панталони и едноцветна риза с къси ръкави. Тежеше двайсетина килограма над нормата и беше висок към метър и седемдесет и пет. Обичаше да носи ризата си спусната над панталоните. Не само че така му беше по-удобно в характерната за Тел Авив мъчителна жега, но му беше лесно и да скрие пистолета, който винаги носеше в кобур отзад на кръста. Роден в Йерусалим през 1949 г., Фридман тъкмо бе навършил необходимата възраст, когато се отличи в Шестдневната война през 1967 г. Намираще се на фронта, на който израелските части бяха нападнати и победени още през първите часове на войната. Вместо да лежи плътно до земята и да чака израелските сили за отбрана да отблъснат египтяните зад границата, Фридман взе със себе си двама души от своя отряд и против заповедите на командира предприе нощна акция, за да изненада и обърка врага. Операцията имаше блестящ успех. Те проникнаха през периметъра на египетски мобилен команден пункт и внесоха сред противниците си хаос. Смелите му действия не останаха незабелязани и след знаменитата Шестдневна война АМАН, израелското военно разузнаване, го прибра под крилото си. На трийсет

години Фридман се издигна до чин полковник и бързо си спечели репутация на човек, който винаги дава резултати. Точно тогава беше вербуван, или както военните предпочитаха да казват — откраднат им под носа, от МОСАД.

За две десетилетия Фридман се превърна в легенда. Имаше невероятен талант да се измъква от безизходни ситуации. Дали беше въпрос на късмет, или на прозорлив ум, никой не знаеше, но Бен Фридман се издигна до самия връх на организацията, която мнозина смятаха за най-ефективната разузнавателна служба в света. Той беше човек, когото уважаваха и от когото се страхуваха. Беше главен директор на МОСАД и рядко минаваше месец, без да изпрати някого на оня свят.

Фридман отпи от полската водка, която си бе сипал, и стрелна с очи госта си. Реши да продължи. Наклони леко глава и запита:

— Какво те притеснява, приятелю?

— Много неща, но едно най-вече.

— Доктор Кенеди ли?

— Ммм... и да, и не. Тя е проблем, но в момента има нещо друго, което не търпи отлагане.

На устните на Фридман се появи тънка крива усмивка.

— Господин Рап? — Поклати глава и добави: — Казах ти изобщо да не го забъркваш в твоите игри. Той е много, много опасен човек.

— Да, прав беше, но станалото — станало. Не можем да върнем събитията назад.

Кларк се поколеба за миг, сякаш се мъчеше да прогони неприятен спомен. Фридман наистина го беше посъветвал да избягва по всякакъв начин Мич Рап. Беше много ясен по този въпрос, като категорично го предупреди, че четирите континента са покрити с трупове на хора, спречкали се с най-добрия професионален убиец на Америка. Тогава Кларк си помисли, че Фридман постъпва така, защото изпитва уважение към Рап или между двамата съществува някаква връзка, изградена, докато са се борили срещу общия враг. На тази мисъл се уповаваше сенаторът, когато беше достатъчно глупав да се довери на Питър Камерън.

Само при мисълта за Камерън лицето му се изкриви в гримаса. Лично го беше наел. В качеството си на председател на Сенатската комисия по разузнаването Кларк имаше възможност да стигне почти

до всичко и до всеки, когото пожелаеше. Беше избрал Питър Камерън след няколко години внимателно изучаване на всеки ход на този човек. Камерън беше ветеран от Службата за сигурност на ЦРУ — личното Гестапо на Управлението. Една от задачите на шефа на Службата за сигурност беше да шпионира шпионите, да следи следящите.

Камерън знаеше неща, за които сенаторът беше готов на драго сърце да го възнагради богато. След повече от две десетилетия на мижави заплати Камерън, без да се колебае, прегърна шанса си да стане добре платен наемник на сенатора. Идеята да убият Рап и да го оставят в Германия, като изложат трупа му на показ, беше на Камерън.

Въпреки че успя да потисне силния си гняв, Кларк трябваше да бъде честен пред самия себе си. Планът беше дързък. Сенаторът плътно проследи Рап и Кенеди и прехвана заповедите. Камерън използва връзките си в Управлението, като плати добре на определени хора. Кларк беше убеден в това, тъй като той беше този, който даваше куфарчетата с пари. Ако планът беше успял, председателят Ханк Кларк щеше да унищожи президента Хейс и да нарани смъртно Демократическата партия, която щеше да бъде обезсилена и да загуби поне следващите две изборни кампании. Това щеше да позволи на сенатора буквално да посочи с пръст следващия директор на ЦРУ. Директор, който щеше с готовност да отвори пред него ковчежето със съкровища, известно в близкото минало като „Ешелон“. Но по-важното беше, че цялата афера щеше да позволи на Кларк да издигне кандидатурата си за президент на Съединените щати. Щеше да вземе пари от Елис и неговите бизнеспартньори от Силициевата долина. Слушанията на сенатската комисия, предавани по телевизията, щяха да му дадат допълнителна преднина и да издигнат авторитета му, а неговата партия щеше да му бъде задължена до гроб, че е поставил демократите на колене. Всичко беше идеално разчетено. Стигнаха толкова близо до реализирането на плана си! Само ако Питър Камерън беше успял...

Кларк не се вслуша в думите на Фридман и плати за това. Когато операцията в Германия се провали, Камерън увери Кларк, че сам ще се справи с най-добрия ликвидатор на ЦРУ. Сенаторът му даде още един шанс. Камерън оплеска и него. Представящи се за агенти на ФБР, Камерън и неговите биячи доведоха Анна Райли в къщата на Рап. За

пореден път Камерън подцени противника си и преди да се е съмнало, от ръцете на Рап умряха още няколко души.

Тогава сенаторът реши рязко да съкрати загубите. С кратко кодирано писмо по електронната поща до Фридман Кларк уреди Питър Камерън да се срещне със Създателя. Двайсет и четири часа по-късно Камерън беше мъртъв, а Мич Рап удари на камък в търсенето на човека, организирайки покушението срещу него в Германия.

Ако Кларк си беше извлякъл някаква поука от последния месец, тя беше, че занапред трябва да бъде изключително предпазлив. Изкушението от безграничната власт го беше накарало да вземе някои грешни решения и той нямаше да позволи това да се случи отново. Ще вземе под внимание съветите на Бен Фридман — отсега нататък ще бъде по-внимателен.

Фридман се облегна в стола си и подкани приятеля си да си изплаче болката.

— С какво мога да ти помогна?

Кларк се поколеба, сетне отвърна:

— Жената, която изпрати да премахне Камерън...

Фридман вдигна вежди:

— Не съм ти казвал, че беше жена.

— ЦРУ я има на видеозапис.

— Като казваш ЦРУ, кого точно имаш предвид?

— Кенеди.

— Какво показва записът?

— Как идва и си отива.

Фридман забеляза, че Кларк е много притеснен от тази информация. Реши да се преструва, че видеокасетата няма голямо значение за него.

— Тя е професионалистка. Съмнявам се, че ще могат да открият нещо по този запис.

— А ако открият?

Фридман се престори, че взима насериозно думите на сенатора:

— Не се притеснявам. Дори и да имат късмет да се доберат до нея, няма да изкопчат нищо.

При мисълта ЦРУ да намери жената сърцето на Кларк се сви. Той си наложи да диша дълбоко и да запази спокойствие.

— Аз обаче се притеснявам — произнесе. — Бих предпочел този потенциален проблем да изчезне. Да няма никакви улики. Последния път Рап стигна достатъчно близо до мен.

Фридман направи гримаса, сякаш се мъчеше да приеме някаква мисъл, която не му харесваше.

— Жената е много добра. От най-добрите ми хора е. Вложил съм години в обучението ѝ.

— Петстотин хиляди.

На Фридман числото му хареса. Беше два пъти повече от това, което очакваше. Това бе другото нещо, което харесваше у Кларк и неговата каубойска нагласа. Когато станеше дума за пари, той не се пазареше. След като премисли предложението, Фридман кимна:

— Ще се погрижа за това, но ще трябва да почакаш, докато се върна. Задачата е твърде деликатна, за да се заема с нея оттук.

На Кларк сякаш му падна камък от плещите.

— Кога се връщаш?

— Утре по обед.

Сенаторът се усмихна:

— Бен, никога няма да мога да ти се отблагодаря за помощта ти. Наистина много съм ти благодарен. Трябваше да те послушам, когато ме предупреди да стоя настрана от Рап.

— Не се тревожи. — Фридман не обърна внимание на думите му. — Досега винаги си бил добър съюзник, а когато станеш президент — директорът на МОСАД вдигна чашата си, — ще бъдеш още по-добър съюзник.

ГЛАВА 6

Мериленд, понеделник сутринта

Звездите светеха ярко, огънят блещукаше. Анна му беше подарила за рождения ден преносим газов котлон и Рап добре използваше подаръка. Температурата беше около десет градуса и продължаваше да пада. Рап беше седнал на верандата на малката си къща с изглед към залива Чезапийк. Откъм океана подухваше ветрец, който отнасяше дима. Беше облечен топло, с джинси, износена ватирана блуза и старо кафяво яке. Беше се облегнал удобно в стола си, вдигнал крака върху табуретката, на трийсетина сантиметра от пламъците. Шърли лежеше до него. Единственото, което му трябваше, за да бъде идеална вечерта, беше Анна да си е вкъщи.

След десетина минути мечтата му се сбъдна. Шърли първа чу колата. Вдигна рязко глава, което накара Рап да застане нащрек. Той се заслуша внимателно, със затворени очи. Кучето скочи от верандата и заобиколи къщата. Рап продължи да се вслушва, но в същото време лявата му ръка се плъзна под якето и докосна хладната стомана на деветмилиметровата „Берета“. Суровата действителност беше, че много хора искаха да го убият. През първите десет години от кариерата си в този бранш той винаги знаеше, че когато се прибере у дома, може да свали гарда. Работата му го изискваше. Седмиците и месеците, които прекарваше зад граница, мисиите, които изпълняваше, го изстискваха като парцал. Само обемът информация, която трябваше да запамети за една-единствена мисия, беше чудовищен: карти, кодове, особености на обекта за ликвидация, местните власти, политическите организации и съперническите им терористични групи. Всичко това трябваше да бъде запомнено в детайли, и то преди да бъде прехвърлен на даденото място.

А веднъж щом стъпеше на територията на страната, ставаше още по-лошо. Без да позволява другите да го забележат, той трябваше да бъде свръхпредпазлив за всичко. Представете си как се разхожда сред

море от хора в оживената сирийска столица Дамаск. Не само че трябваше да следи онези, които му беше наредено да убие, но и трябваше непрекъснато да се оглежда, за да е сигурен, че никой не следи самия него. Задачата не беше никак лесна в тази част от света, в която над деветдесет процента от мъжете бяха покрити от главата до петите с традиционните мюсюлмански дрехи. Ако откриеха истинската му самоличност, щяха да го пребият до смърт с камъни без съд и присъда. И така щеше да се отърве най-леко. Ако го заловеше полицията или чуждестранната разузнавателна служба, щяха да го подложат на нечовешки изтезания. Рап прогони кошмарните мисли от главата си.

Затова му беше необходимо безопасно място. Място, където наистина можеше да свали гарда и да се възстанови — психически и физически. Но и това място му отнеха. Някой в Америка знаеше за тайния живот на Рап. Този или тези неизвестни се бяха опитали да го убият два пъти: веднъж в Европа и после в Съединените щати. Нападението в Европа си беше доста неочаквано, но когато му поставиха капан в собствения му дом и използваша приятелката му за примамка, той разбра, че прекалено много са се приближили до него. Някой знаеше доста. И с всеки изминал ден решимостта на Мич да открие кой е той се засилваше. Преди да започне новия си живот, трябваше да затвори напълно тази глава. А Рап страшно много искаше да започне нов живот. Искеше да е с Анна, да има деца. Искеше нормално съществуване. Но съзнаваше, че планове за бъдещето ще трябва да почакаат. Щеше да, се наложи отново да върши това, за което беше перфектно обучен. Да издебне и елиминира човека, който беше наел Питър Камерън.

Райли се качи на верандата. Шърли вървеше по петите ѝ.

Анна носеше две бири. Наведе се над Рап и го целуна с усмивка.

— Как мина денят ти, скъпи?

— Страхотно — отвърна той; в гласа му нямаше ентузиазъм. —

А твоят?

Райли се изправи и му подаде бирата.

— Добре. — Обърна се и добави: — Ще се преоблека и ще дойда.

Рап се усмихна, докато тя влизаше в къщата. „Лесно беше“, каза си. Беше очаквал тя да го подложи на истински разпит за разговора им

с Кенеди. Отпи от бирата. Съзнаваше, че веднага щом се върне, Анна ще го засипе с въпроси. Чудеше се как да предаде разговора. Имаше неща, които не можеше да ѝ каже поради значението им за националната сигурност. Други пък не искаше да ѝ разкрие, защото се страхуваше, че ще си промени мнението за него.

Райли се върна, облечена в джинси, една от фланелите на Рап и със стар вълнен шал на раменете. Отпусна се в стола и затвори очи.

Рап се наведе и я целуна по устните.

— Благодаря ти за бирата.

— Няма защо. — Райли отпи от своята бутилка и продължи: — А сега ми разкажи всичко за срещата.

— Нали знаеш... говорихме по малко за това и онова. Продължи около час. Не беше кой знае какво, наистина. Нещо случи ли се в Белия дом днес?

— Добър опит. — Райли се усмихна лукаво. — Остави Белия дом. Не разбирам какво означава „по малко за това и онова“. Разкажи ми какво стана.

— Не знам откъде да започна. — Господи, колко я обичаше! Беше толкова красива и силна, физически и духом. Познаваше себе си достатъчно добре, та да си дава сметка, че за да запази връзката си с жена, това трябва да е жена, която от време на време да взима връх над него. Рап беше живял самотен твърде дълго време и си беше изградил навици, които не бяха много полезни при съжителстване с друг човек.

С нарочно избран снизходителен тон Райли изрече:

— Защо не започнеш от началото?

— Амии... бях със сивия си еднореден костюм и вратовръзката, която ми подари за Деня на бащата. — Рап спря и я погледна с кисела усмивка. — Между другото, защо ми купи вратовръзка за Деня на бащата? Никога не сме говорили по въпроса. Намек ли беше, или искаше да ми кажеш, че имам деца, за които не знам?

— Мичъл, скъпи, имам цяла нощ на разположение. Или ми кажи, или ще те докарам до пълно изтощение.

— Мога да издържа.

— О... Сигурна съм. Но и аз съм достатъчно издръжлива. — Райли го възнагради с дяволита усмивка и се обърна към огъня.

— Какво означава това?

— Няма да има никакъв секс.

— Господи! Не се ли вслушваш в съветите на онези глупави книги за интимната връзка, които ти и приятелките ти четете? В тях пише: Никога, повтарям, никога не използвайте секса като оръжие.

— Не го използвам като оръжие. — Райли поклати глава. — Ако реша да се въздържам, ще е по религиозни подбуди.

— И какви ще бъдат те?

— Че не трябва да се отдавам на мъж, за когото не съм омъжена, нито пък сгодена. — Анна бързо отпи от бирата, за да прикрие усмивката, която се плъзна по лицето ѝ.

— Значи искаш да станеш нещо като преродена девственица?

— Да, нещо такова.

Рап се засмя.

— Това е най-глупавото нещо, което съм чувал. Само на едно сексуално потиснато момиче от ирландско католическо семейство от Чикаго може да мине през ума подобна дивотия.

— Ще видим каква дивотия е, като изкараш няколко седмици само на целувки и милувки.

Рап вдигна ръце през смях.

— Предавам се! Какво искаш да разбереш?

Райли се усмихна триумфиращо.

— Какво е новото предложение за работа?

— Да работя в Центъра за борба с тероризма. Още не е решила каква ще е титлата ми. Ще бъде прикрепен към отдела за Близкия изток под една или друга форма. Или като старши анализатор, или като специален помощник по ислямския тероризъм към директора на Централното разузнаване.

Райли бе развълнувана.

— Второто повече ми харесва. Звучи ми много престижно.

— А аз не знам дали и двете ми харесват — изкриви лице Рап.

— Защо?

— Не знам, скъпа. Не знам дали ще мога да работя в проклетия дворец на главоблъсканиците.

— Какво имаш предвид?

— Не съм свикнал да си клатя краката осем часа на ден, да спазвам работно време и както много добре знаеш, изпълнението на заповеди не е сред силните ми страни.

— Да, но какво друго би могъл да правиш?

Загледан в огъня, Рап отвърна:

— Не знам. Ще си стоя вкъщи, ще гледам наследниците.

— О, не, няма — поклати глава Райли. — Последното нещо, което искам, е съпруг-бавачка. Та ти ще откачиш, Мичъл. Необходимо ти е ново предизвикателство. Не ме разбирай погрешно. Мисля, че от теб ще излезе чудесен баща, но не и майка.

— Да, знам, но... — Рап замълча и отпи от бирата.

— Но?

— Не мисля, че съм от този тип хора, които лесно ще се примирят да играят игричките в Ленгли.

Райли докосна ръката му.

— Ако питаш мен, трябва поне да пробваш.

— Така ли мислиш?

— Да. И не забравяй, че ако стане напечено, директорът е на твоя страна.

— Хм.

— Какво?

— Просто не очаквах, че ще ме посъветваш да приема работата.

— Всички трябва да вършим нещо, скъпи. Ти беше много добър в занаята, който практикуваше през последните десет години. — Анна докосна лицето му. — Сама се уверих в това. Ти спаси живота ми. — На устните ѝ изгря топла усмивка, тя се наведе и го целуна. — А сега, когато съм влюбена в теб, ти ще трябва да се оттеглиш от фронтната линия и да се преквалифицираш в бюрократ. Преходът може да ти се стори малко труден, но ти знаеш достатъчно много за Близкия изток, за да се справиш.

— И не те притеснява фактът, че ще трябва да разправяш на всичките си близки и познати, че работя в ЦРУ?

— Шегуваш ли се? — Райли се усмихна широко. — Приятелките ми вече са си загубили ума по теб. А като разберат, че си шпионин, направо ще полудеят от радост.

Тя се засмя дяволито.

— Не, сериозно говоря. Няма ли да се отрази върху отношението на колегите ти към теб? Нали знаеш... „да спиш с врага“?

— Не. — Тя поклати глава и след като поразмисли, добави: — А ако се отрази, знам какво да правя.

Рап умислено кимна.

— Е, сега се чувствам по-добре.

— Хубаво. За какво друго си говорихте с нея?

Рап си припомни как Кенеди го помоли да поеме Екип „Орион“, но това беше табу. Никога не ѝ беше споменавал за „Орион“, и сега нямаше да го стори.

— За нищо важно. Само за заплатата и някои административни въпроси.

Райли го изгледа недоверчиво.

— И за какво още?

— Нищо, за което да мога да ти кажа.

— Мичъл!

— Анна, ще трябва да свикнеш. Ако започна тази работа, почти всичко, до което ще се докосвам, ще бъде засекретено. Като се прибера у дома, няма да мога да говоря за това с теб.

— На теб целият ти живот е засекретен.

— Скъпа, трябва още сега да се изясним. Ако не можеш да свикнеш с мисълта, че няма да мога да говоря за деветдесет процента от професионалните си занимания, тогава още сега ще се обадя на Айрини и ще ѝ кажа, че се отказвам от работата. — Рап я погледна съсредоточено, за да разбере тя, че е напълно сериозен, и ако се наложи, ще постъпи точно така.

— Ще свикна, ще свикна. Не се притеснявай.

— Добре. — Рап се наведе и я целуна. Устните ѝ имаха толкова приятен вкус! Той беше лудо влюбен в нея. Знаеше, че емоциите се отразяват на реалната му преценка, но беше безсилен. Нямаше връщане назад. Докосна ухото ѝ. — Ще се качим ли горе?

Тя отвърна с тих стон.

ГЛАВА 7

Овалният кабинет, вторник сутринта

— За какво е тази среща, дяволите да го вземат?

Президентът Хейс наведе глава и погледна над очилата си тримата, застанали пред бюрото му. Той все още си пиеше сутрешното кафе и четеше работната си програма за деня, когато те се появиха, тръпнещи в очакване. После му пъкнаха нещо в ръката, което беше, най-малкото, странно.

Валъри Джоунс, началникът на кабинета на президента, започна първа:

— Чух го само преди пет минути. — Джоунс се обърна към Майкъл Хейк, съветника по националната сигурност на президента, и към Айрини Кенеди.

Кенеди продължи:

— Обадиха ми се по телефона рано тази сутрин. Той беше много сериозен, но пък винаги си е такъв.

Хейс се наведе напред и потърка замислено брадичката си. Цялата тази работа беше много странна. Подобно нещо му се случваше за първи път в президентската му кариера. Той вдигна поглед към Кенеди:

— Правили ли са нещо подобно досега?

Кенеди си припомни как се бяха развивали отношенията им с израелците през последните две десетилетия.

— От време на време настояват за тайни срещи с нас. Обикновено по очевидни причини: не искат журналистите или някой от опозицията да научи. — Кенеди поклати глава. — Но не мога да си спомня да са искали досега да разговарят направо с най-главния.

— Не е на добре. Директорът на МОСАД пристига внезапно в Съединените щати и настоява да се види с мен. Не виждам от това да излезе нищо хубаво. — Хейс се обърна към съветника си по националната сигурност: — Майкъл, какво става? Някакви

прехвърчания на искри около мирния процес, за които не са ме уведомили, ли има?

— Не, старата история. Арафат поставя едно, две, три условия и става от масата за преговори. Започват да гърмят бомбите и месец по-късно те пак сядат на масата и започват отначало.

— Не е мирният процес — намеси се Кенеди. — Ако имаше нещо общо с него, нямаше да изпратят Бен Фридман. Щеше да се заема посланикът им у нас или пък да се обади по телефона министър-председателят. — Тя помълча. Изведнъж се сети за друга възможност. — Не! — каза бързо. — Бен Фридман означава неприятности. Нещо става и ние не знаем за него. Нещо много сериозно.

— Страхотно! — измърмори президентът. Беше разтревожен. — И никой от вас няма ни най-малка представа за какво иде реч.

— Съжалявам, сър — беше единственото, което Хейк можа да отговори.

Хейс светкавично анализира ситуацията. Изкушаваше се да вдигне телефона и да се обади на израелския министър-председател, но предпазливостта надделя у него. Премиерът трябваше да посети по план Съединените щати до две седмици. Очевидно имаше някаква причина, за да изпратят Фридман.

Президентът се обърна към Хейк:

— Доведи ми генерал Флъд. Искам да чуя какво мисли той.

Хейк грабна бялата слушалка на осигурения срещу подслушване телефон на бюрото на президента и набра номера на председателя на Обединеното командване. Секунди по-късно генерал Флъд беше на линията и съветникът по националната сигурност му разясняваше ситуацията. Генералът каза, че тръгва веднага.

Президентът Хейс погледна часовника си. Беше седем и петнайсет.

— Фридман в девет часа ли ще дойде?

— Да — отвърна Кенеди.

— Добре, докато дойде, бих искал да се опитаме да направим някакви предположения за какво е този зор да ме види. — Хейс свали очилата си и обходи с поглед тримата си най-доверени съветници.

Полковник Фридман и бодигардът му взеха такси от Кънектикът Авеню. Фридман можеше да поиска една от лимузините на посолството, но предпочете да не вдига много шум. Всеки, който пристигнеше в Белия дом с лимузина, трябваше да е сигурен, че ще го фотографират. В други градове Фридман не би дръзнал да се движи така незащитен, но Вашингтон не беше сред тях. Всичките групи от Близкия изток знаеха правилата и ги спазваха. Да се опита да извърши покушение на американска земя, за която и да е от тях щеше да бъде равносилно на самоубийство — както политическо, така и финансово.

Таксито потегли към Белия дом и Фридман се загледа през прозореца към посолствата, които подминаваха. Такава концентрацията на власт като в този град нямаше никъде другаде по света, а Фридман беше тук, за да изиграе една голяма игра с властта. Уважаваше Америка. В края на краищата това беше най-големият съюзник на неговата страна. Всяка година американците наливаха милиарди в израелската икономика. Военната помощ, която даваха, беше неоценима. Но, от друга страна, Америка разполагаше с повече богатства, отколкото ѝ бяха необходими. Мнозина в страната на Фридман обаче смятаха, че американците могат да дават и повече. И Фридман беше сред тях.

Взел присърце сигурността на родината си, Фридман нямаше да се спре почти пред нищо, за да даде най-доброто на Израел. Той уважаваше Америка, но в крайна сметка това уважение не можеше изобщо да се сравнява с изключително силната му преданост на израелската кауза. Америка не винаги беше склонна да се отзове на молбите им и тогава се намесваше Фридман. Грозната тайна беше, че МОСАД шпионираше американците. И не само ги шпионираше, но от време на време провеждаше тайни операции срещу най-големия си съюзник. Настоящата среща не беше по този повод, поне не още. Изиграна по най-добрия начин, тя щеше да се превърне в среща на двама съюзници, които се обединяват срещу общия враг. Според вечно циничната гледна точка на Бен Фридман ставаше въпрос да се накарат САЩ да свършат мръсната работа на Израел.

Таксито ги докара на две пресечки от Белия дом и двамата мъже необезпокоени стигнаха до северозападната порта. Минаха през охраната и бяха придружени до Оперативната зала на Белия дом от един от помощниците на президента. Без да се налага да го молят,

бодигардът на Фридман се насочи по коридора към столовата на Белия дом. Там щеше, докато чака, да изпие чаша кафе и да види дали може да подочуе нещо интересно от разговорите.

Когато Фридман влезе в малката конферентна зала в подземната част на Западното крило, ни най-малко не се изненада, че го чакат едва петима души.

Изненада се, че никой не стана, за да го поздрави. Освен това му направи впечатление и необичайното разположение на хората около масата. Както очакваше, президентът беше седнал на челно място. Кенеди беше в другия край, срещу върховния главнокомандващ и председателя на Обединеното командване. Съветникът по националната сигурност и началникът на кабинета бяха от другата страна на масата. Фридман увеси сакото си върху облегалката на един от четирите свободни стола и стрелна Кенеди с поглед.

— Благодаря, че уредихте срещата за толкова кратко време, Айрини.

Кенеди кимна, но не отговори нищо.

Фридман седна. Нагласата им щеше да се промени, когато им покажеше какво носи в куфарчето си. Обърна се към президента:

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнете с мен. Надявам се, разбирате, че нямаше да настояваме, ако наистина не беше много важно.

Хейс кимна, но не отвърна нищо. Да, израелците бяха техни приятели, но Хейс не беше сляп като някои от предшествениците си за егоистичните цели на еврейската държава. Беше дал ясни и изрични заповеди на помощниците си. Никакви топли приветствия с шефа на израелското разузнаване. Срещата беше свикана по желание на Фридман и негово щеше да е задължението да говори.

— Забелязахте ли нещо тревожно около Багдад напоследък? — Фридман погледна към Кенеди.

Преди тя да отговори, президентът се намеси:

— Господин Фридман, тази сутрин разполагам със съвсем малко време. Мисля, че ще е най-добре, ако ни кажете за какво е цялата работа.

Фридман опря лакти о масата.

— Изровихме доста тревожна информация, господин президент — каза. — Боя се, че няма да я харесате.

Пресегна се за куфарчето си. Набра комбинацията, отвори го и извади дебела червена папка, запечатана с восък. Фридман счупи печата и измъкна няколко листове и черно-бели фотографии с размери четири на седем, прикрепени отпред. Плъзна една от фотографиите към президента и продължи:

— Това е доктор Пак Чоу Ли, севернокореец. Както виждате, доста се набива на очи в Багдад. — Фридман извади още няколко снимки и ги подаде на президента. Докато първата фотография беше ясна, следващите бяха направени от голямо разстояние и бяха леко увеличени. — На първата фотография, господин президент, Пак е в лабораторна престилка и влиза в болницата „Ал Хюсеин“ в Багдад. — Той спря за малко, за да види дали някой няма въпроси. — Тук обаче възниква един проблем. Господин Ли не е доктор по медицина, а по ядрена физика. — Уверен, че е привлякъл вниманието им, Фридман направи стратегическа пауза.

Кенеди наблюдаваше обстановката от другия край на масата. Виждаше накъде отива всичко. Нейните всекидневни разузнавателни доклади съдържаха кратки сведения, че Саддам има вземане-даване с икономически банкрутиралата държава Северна Корея. Саддам им прещаше петрол, а севернокорейците му се отплащаха с оръжие и военни технологии. Освен това от думите на Бен Фридман излизаше, че си обменяха и учени. Кенеди устоя на погледа на президента. Кимна леко, с което потвърди, че информацията е достоверна. Забеляза леко раздражение по лицето на Хейс и се запита дали е предназначено за нея. Очевидно да. Когато Фридман си отидеше, щеше да ѝ се наложи да обяснява защо МОСАД са натрили носа на ЦРУ. Нищо страшно. Що се отнасяше до Близкия изток, Кенеди винаги си признаваше, че не могат да се състезават с МОСАД.

— Фотографирахме Ли как влиза и излиза от болницата вече почти три месеца. Пристига рано, тръгва си късно и понякога остава по няколко дни в болницата.

Снимките на Ли бяха предадени по-нататък по масата. Съветникът по националната сигурност Хейк се хвана за думите на Фридман:

— Откъде знаете, че прекарва нощта вътре? Не е ли възможно да сте го изпуснали, когато си е тръгвал?

— Възможно е, но — Фридман извади още няколко фотографии — също така знаем къде са настанени той и другите севернокорейски учени. — Шефът на МОСАД предаде фотографиите на Хейк.

Президентът не бе склонен да проявява търпение.

— Накъде биете, господин Фридман?

— Към много неприятен извод, сър. — Фридман дълбоко издиша. — С помощта на Ли и другите учени от Северна Корея Саддам е на път да осъществи най-голямото си желание. За по-малко от месец Саддам ще е прибавил три ядрени оръжия към арсенала си.

— Какво? — изхриптя Хейс.

— До края на годината Саддам ще има три напълно готови за действие атомни бомби.

— Но как е възможно! — скочи Хейс. — Според това, което ми е докладвано, можем да се сблъскаме с подобна опасност най-рано след две години. Не месец!

— Тези оценки, сър — намеси се Кенеди, — се базираха върху възстановяването на ядрената програма на Саддам. В тях не бяха включени заимстването на технологии и научна информация, компоненти и учени от Северна Корея.

Президентът направо кипна. Неговата администрация беше направила голяма крачка в отношенията със Северна Корея. Точно в момента имаха намерение да прокарат финансова помощ от един милиард долара, за да помогнат на анемичната севернокорейска икономика да си стъпи на краката. Самият Ким Чен Ир беше обещал на Хейс да сложи край на подкрепата за терористичните движения и организации. Но трябваше да остави настрана Северна Корея. Засега.

Хейс забучи пръст във фотографиите.

— Доколко е точна тази информация? — попита ядно.

— Мисля, че е много достоверна, сър. — Фридман продължи да гледа съсредоточено президента и нито веднъж не трепна.

— Колко достоверна? — искаше да знае Хейс.

— Това, разбира се, не трябва да излиза извън тези стени. — Фридман погледна право в очите всеки от съветниците на президента. Къртицата, която беше вербувал в иракския режим, беше най-високопоставеният до този момент човек на МОСАД в страната. Загубата му щеше да има пагубен ефект. — Имаме човек отвътре, но

не мога да ви кажа нищо повече. Заема висок пост и може да му се вярва.

— Да го скрият в проклетата болница! — повиши глас генерал Флъд. Неговият мозък на военен вече търсеше начин да изравни сградата със земята.

— За какъв точно вид оръжия говорим? — попита Хейк.

— Две от тях са с мощност по десет мегатона и са проектирани за новите носители — ракетите „Скъд 3“. Третата е петмегатонна ядрена бомба с възможност да бъде пренасяна с бомбардировач или специално оръдие.

В залата настъпи мъртва тишина.

— И, господин президент, това не се нрави никому. Най-малко на лидерите на моята страна. — Фридман замълча за секунда, сетне продължи: — Министър-председателят ме изпрати тук, за да ви информирам, че ние няма да позволим тези оръжия да бъдат завършени. — Тонът на Фридман беше спокоен, но решителен. Макар да беше във Вашингтон, за да накара американците да свършат мръсната работа на Израел, в решимостта на неговия народ нямаше и капка престоленост. Ако американците откажеха да се намесят, щеше да го стори Израел.

Хейс кимна бавно. Вече беше схванал същността на нещата. Не можеше и дума да става Израел да позволи на някакъв грандоман като Саддам да се присъедини към ядрения клуб. САЩ също нямаше да го позволят.

— Кога се връщате в Израел? — изрече бавно Хейс.

— Тази вечер.

Хейс забарабани с пръсти по масата, докато мислеше какъв ще е следващият му ход.

— Господин Фридман, благодаря, че дойдохте да се срещнем. Бихте ли изчакали за минута отвън, докато си кажа няколко думи с моите съветници?

Фридман събра фотографиите и ги сложи в куфарчето. Когато излезе от залата, Хейс свали сакото си и закрачи напред-назад. Помисли дали да не натовари със задачата новия си директор на ЦРУ, а самият той да стои настрана, но си каза, че няма да е честно. А в крайна сметка — дори и вредно. Вместо това каза:

— Искам да чуя вашите мнения. Да започнем от теб, Вальри.

— Мисля, че преди да направим каквото и да е, трябва да потвърдим информацията от наши източници.

— Изнесеното е вярно — простена генерал Флъд. Воинът с исполински размери беше подпрял лакти на масата и бе заровил лице в мечешките си лапи. — Никога нямаше да изпратят Бен Фридман да бие път чак до Вашингтон, ако не беше сериозно. Освен това знаем колко много Саддам иска да сложи ръка върху тия оръжия. И явно е намерил начин да се сдобие по-бързо с тях с помощта на севернокорейците.

— Майкъл?

Съветникът по националната сигурност не се поколеба:

— Трябва да проверим дали тези срокове са верни и тогава да искаме гаранции от израелците, че те няма да предприемат никакви действия, преди ние да сме взели решение.

— Генерале?

Флъд вдигна глава.

— Не ми е приятно да го казвам, господин президент, но трябва да унищожим завода, а според мен ракетите „Томахоук“ няма да свършат работа. Ще трябва да задействаме самолети. Може да изгубим няколко души, но те със сигурност ще изгубят повече. Искам да кажа, че те съзнателно са скрили инсталацията в болница. Мислят си, че няма да атакуваме място с много хора. — Флъд от години предупреждаваше за проблема с разпространението на ядреното оръжие. Наведе се напред и се обърна към шефката на кабинета на президента. — Валъри, знам как работи мисълта ви. Смятате, че подобна акция ще предизвика политическа криза. Представете си как репортерите се тълпят пред болницата, докато от руините вадят сгърчени детски телца. Е, нека ви нарисувам друга картина. Представете си как бойна група на американския флот начело със самолетноносач патрулира в Персийския залив. Сега мигнете с очи и вече ги няма. Над седем хиляди мъже и жени са се изпарили. Представете си някоя от ядрените бойни глави да се взриви над петролните полета на Саудитска Арабия. И си представете как световната икономика се срива, защото петролните полета са станали неизползваеми за следващите сто години заради радиоактивността. — Флъд си пое дъх и продължи: — И това е само началото. А сега си представете как Саддам изстрелва две от тези проклетии срещу

Израел. Прави си сметката да ги заличи от картата като държава, преди те да са имали време да реагират. В този план има само един проблем. Израелците не са глупави. Те държат ядрените си оръжия разпръснати в охранявани и здрави подземни бункери. Някои от техните оръжия ще оцелеят и само един израелец да остане жив, няма да се поколебае да накара Саддам да си плати. Ще имаме пълномащабна ядрена война в Близкия изток. Първоначалните удари ще унищожат милиони. Господ знае колко още ще умрат по-късно. Регионът ще бъде отрязан, добивът и производството на петрол ще спрат, а пред икономическата цунами, която ще ни връхлети, Голямата депресия ще изглежда като детска игра.

Президентът беше спрял да крачи. Бе съгласен с всяка дума на Флъд. По гърба му полазиха студени тръпки. Накрая се обърна към Кенеди:

— Айрини?

Кенеди също беше съгласна с казаното.

— Искат да се погрижим за проблема вместо тях.

— Имаш предвид Израел ли?

— Да. — Кенеди скръсти ръце. — Но не ме разбирайте погрешно. Ако ние не се намесим, те ще го направят.

— Мамка му! — Президентът се върна до стола си и седна. Чудеше се как да постъпи. Бомбардирането на болница, пълна с невинни граждани, не беше най-доброто решение, но пълното бездействие неминуемо водеше до един от ужасните сценарии, описани от генерал Флъд.

За първи път в президентската си кариера Хейс беше действително изплашен. Трябваше да се обади на израелския министър-председател, но това можеше да почака ден-два. Списъкът на хората вътре в страната, на които трябваше да каже за срещата, беше дълъг. Но поради необходимостта всичко да се запази в тайна и те щяха да почакаат до последния момент. Най-добре сега беше да разпредели задачите и да действа. Той вдигна глава.

— Айрини, искам да закараш Фридман в Ленгли и лично да го разпиташ. Извечи колкото можеш повече информация от него и после колкото може по-тихо и безшумно гледай да я потвърдиш. Но преди да наредиш на хората ти да се заемат с това, искам да ми се обадиш и да ми кажеш какво си научила. Генерале, подберете най-добрите си хора,

натоварете ги със задачата и ми дайте варианти за военна операция. Искам да съм готов да действам светкавично, ако се наложи.

— Господин президент — намеси се Валъри Джоунс. — Нека намалим малко темпото. Не мислите ли, че първо трябва да опитаме с дипломатическите варианти? Напоследък имаме голям напредък със севернокорейците. Може би ще успеем да ги натиснем да върнат хората си обратно. Искам да кажа, дяволите да го вземат, приготвили сме за тях доста пари и можем да ги задържим, ако не ни послушат.

— Няма да се обаждаме на Северна Корея, няма да се обаждаме на Саддам, нито на йорданците или саудитците. И определено няма да се обаждаме на ООН. Ако Саддам само заподозре, че сме по петите му, всичко ще отиде по дяволите. Ще премести бомбите и ние отново ще се върнем на нулата. — Президентът поклати глава. — Не. Достатъчно шансове му дадохме. Каза му се да спре да се занимава с оръжия за масово унищожение, а той всеки път пренебрегваше решенията на международната общност. Този път няма да има предупреждение. Тези бомби трябва да бъдат премахнати.

ГЛАВА 8

Мериленд, вторник сутринта

Конгресменът Албърт Ръдин мина през мъжката съблекалня на Конгресния клуб с бяла хавлия, праметната на врата, и джапанки на краката. Тук банските бяха забранени. Хавлията беше само за бърсане. Шейсет и осем годишният политик от Станфорд, Кънектикът, не се срамуваше да се разхожда из съблекалнята гол, макар времето да си беше казало думата и гледката да не беше от приятните.

Обикновено Ръдин се занимаваше с фитнес в спортната зала в сградата на Конгреса, но днес искаше да поговори с един от колегите си от Сената, и то насаме. Ето защо беше настоял да се срещне с приятеля си в сауната на голфклуба. От ноември до март сауната беше празна, а точно това бе необходимо на Ръдин. Развитието на последните събития в живота му го беше накарало да преразгледа контактите си и да определи наново кой му е съюзник и кой не е. Ръдин отвори вратата на сауната и остави парата да излезе навън. Искаше помещението да е проветрено, за да не може някой да се прокрадне незабелязано до тях.

Доволен, че е сам, той влезе вътре и метна хавлията на пейката. Започна усилено да масажира отпуснатата си кожа. Конгресменът Албърт Ръдин беше опърничав старец, преживял тежка година в политическата си кариера. Най-гадната от дълго време. И за нещастията му вина имаше центристски настроеният президент, обърнал гръб на собствената си партия! Албърт Ръдин беше предан войник на Демократическата партия вече повече от трийсет години и подобно отношение към него просто не беше честно. Единственото, което се опитваше да прави, беше да си върши работата.

Ръдин беше председател на Конгресната постоянна работна комисия по разузнаването. Това беше единствената награда за цялостната му трудна и упорита работа. Не беше кой знае какво и не се ползваше с голяма слава във Вашингтон. Повечето от срещите на

комисията се провеждаха при закрити врата. Ако Ръдин беше алчен като другите, щеше да поиска място в Правната или финансовата комисия. Но не беше. Поиска да ръководи комисията по разузнаването. Единствената му амбиция бе да служи на партията си. Това беше целта на живота на Албърт Ръдин — да постигне закриването на ЦРУ и разпускането му. В неговите представи нямаше по-голямо прахосване на пари от федералния бюджет, отколкото черната дупка, известна като Ленгли.

Харчеха милиарди за разузнаване всяка година, а какво получаваше в замяна правителството? Нищо. Прословутото ЦРУ не успя да предскаже две от най-важните събития през последните двайсет години: разпадането на Съветския съюз и нахлуването на Ирак в Кувейт. Понякога Ръдин имаше чувството, че ще откачи. Всичко беше очебийно. ЦРУ им беше давало години наред силно преувеличени доклади за съветската икономика и за военната им мощ и според Ръдин за това имаше само една причина. ЦРУ и Пентагонът заговорничеха срещу собственото си правителство. Не искаха да им съкратят бюджетите. Ето защо доста преувеличаваха силата и мощта на Империята на злото.

Ръдин избърса потта от лицето си и се изкашля. Обърна глава настрани и се изплю. „Рейгън е виновен за всички провали“, каза си за пореден път. Ако съществуваше някаква персонификация на дявола, за него това беше Роналд Рейгън. Ръдин беше убеден, че бившият президент е заговорничил с ЦРУ и Обединеното командване да надуват цифрите за Съветския съюз, за да получат желаните увеличения на бюджетите. След Рейгън беше наследникът му Буш, бивш директор на ЦРУ, който навремето беше подпомагал Саддам Хюсеин. От доверен съюзник маниакалният диктатор за миг се превърна във враг номер едно. Това беше още един пример колко двулично и некомпетентно е ЦРУ.

Ръдин беше прав. Знаеше го до мозъка на костите. Другите грешаха. Дори членовете на неговата партия му бяха обърнали гръб заради проклетия Томас Стансфийлд и президента Хейс. Поне Стансфийлд вече беше мъртъв. Но това не решаваше проблемите. Сега имаше насреща си Кенеди. Трябваше да измисли начин да я спре. Не можеше да позволи тя да оглави Управлението. Трябваше му директор, на когото да има доверие. Директор, който да сътрудничи на неговата

комисия, когато организира слушанията. Трябваше му човек, който да почисти къщата.

Кенеди не беше такъв човек. Но ръцете му бяха вързани. Само преди няколко седмици беше преглътнал най-тежката обида от президента Хейс. Останалите от ръководството на партията също присъстваха. За Ръдин всичко това беше нечестно и незаконно. Единственото, към което се стремеше, беше да възпре Томас Стансфийлд да предаде управлението на ЦРУ на Айрини Кенеди. Така един лъжец щеше да бъде заместен с друг, а Ръдин вече беше лъган достатъчно. Томас Стансфийлд беше приживе може би най-умелият лъжец, който беше виждал Вашингтон. Беше лъгал комисията на Ръдин през по-голямата част от двете десетилетия на поста си и Ръдин благодареше на Бог всяка сутрин, че го е отървал от Стансфийлд.

Но смъртта на стария шпионин нямаше никакво значение, тъй като президентът обяви за негов наследник доктор Кенеди. Ръдин се беше опитал да го предотврати. През последните дни на Стансфийлд Ръдин се беше срещнал със сенатор Ханк Кларк, председателя на Сенатската комисия по разузнаването, и с държавния секретар Чарлз Мидълтън. Мидълтън беше добър приятел — демократ, който споделяше загрижеността на Ръдин за ЦРУ. Управлението бе водено от побеснели хора, бе се превърнало в служба, която постоянно пречеше на нормалните дипломатически отношения и преговори. В интерес и на Мидълтън беше да заместят Стансфийлд с някой, който не е лоялен към самото ЦРУ. Общият враг ги сближи и ги наведе на решението да се срещнат със сенатор Кларк. Кларк все пак беше републиканец и оглавяваше единствената комисия, която трябваше да потвърди или отхвърли кандидатурата на Кенеди. Той беше главният коз в усилията им да провалят кариерата ѝ. Кларк беше единственият републиканец, на когото Ръдин можеше да разчита като на приятел, единственият, когото можеше изобщо да търпи.

Ръдин сметна, че ще могат да се споразумеят с Кларк. Да му обяснят защо е и в негов интерес, в интерес на републиканците като цяло, да разбият на пух и прах кандидатурата на Кенеди, преди да стигне до комисията. Кларк се държа дружески, но крайно неотстъпчиво и това накара Ръдин и Мидълтън да променят намеренията си. Първият ход на Ръдин беше да повика Кенеди да даде показания пред неговата комисия, за да я улови в лъжа. В същото

време държавният секретар Мидълтън започна да използва своите източници и влияние, за да подкопае подкрепата за Кенеди.

Катастрофата стана, когато по някакъв начин президентът разбра какво замислят те. Нещо, което Ръдин не знаеше, беше, че държавният секретар Мидълтън и президентът Хейс изобщо не бяха в добри отношения. Очевидно двамата бяха сключили тактически съюз по време на предизборната кампания. Мидълтън, сенатор по това време, беше трети по гласове след три последователни тура на вътрешнопартийните избори. Той беше отишъл при Хейс и му беше предложил да се оттегли от състезанието и да предложи подкрепата си за него. Като всички неща в политиката, предложението на Мидълтън беше свързано с някои искания. Не, той не пожела да стане вицепрезидент. Държавен секретар за него беше много по-бляскав пост. Ако се стигнеше дотам, винаги можеше да се дистанцира от президента Хейс.

Мидълтън така и не прие мисълта, че след като е министър на външните работи на САЩ, негов шеф е президентът. Арогантният политик беше хванат в нечестни игри няколко пъти и предупреден да не си пъха носа в работите на другите министерства. Хейс много категорично му беше казал да стои настрана от ЦРУ. Както Ръдин по-късно разбра, очевидно Хейс беше научил, че Мидълтън е пренебрегнал заповедите му и се е опитвал да подкопае кариерата на Айрини Кенеди. На президента му беше дошло до гуша. Той повика Мидълтън в Белия дом и го принуди да подпише оставката си.

Мидълтън не беше единствената персона, на която Хейс беше сърдит. Буквално минути по-късно Ръдин беше съпроводен до Оперативната зала от говорителя на Белия дом. Когато президентът влезе в залата, Ръдин разбра, че предстои нещо ужасно. Не беше предполагал, че Хейс е способен на такъв гняв. Пламна скандал. Хейс заяви на Ръдин, че кого той ще номинира за директор на ЦРУ, не му влиза в шибаната работа и че ако чуе, че някой отново следи дейността му, ще използва цялата си власт и пълномощия да го лиши от председателството на комисията и да се погрижи да претърпи унижителна загуба при следващите избори за Конгреса. След срещата Ръдин бе като в шок.

Онази вечер му се обади по телефона. Човекът на другия край на линията го информира, че Мидълтън се е самоубил. Обзе го ужас.

Албърт Ръдин беше във Вашингтон достатъчно дълго, за да си дава сметка, че Чарлз Мидълтън не би сложил край на живота си от подобно притеснение. Вярно, той беше суетен и надменен, но какво от това? Да сложиш край на живота си само защото са те принудили да си подадеш оставката? Ако Хейс се беше забъркал в неприятности като президент, тогава оставката на Мидълтън щеше да го издигне в очите на другите. Те щяха да си помислят, че разумният политик е избрал подходящия момент да се оттегли. Тук имаше и нещо друго, а в представите на Албърт Ръдин това друго отново беше Томас Стансфийлд. Конгресменът беше абсолютно уверен. Мидълтън беше убит. Убит от Стансфийлд за нещо, което беше сторил или се беше опитал да стори. Това беше последното предупреждение на стария преди смъртта му към всички врагове. „Не се забърквайте с Айрини Кенеди.“

В седмиците след „самоубийството“ на Мидълтън Ръдин не беше споделял с никого подозренията си. Но сега, когато Стансфийлд беше мъртъв, той възнамеряваше да започне своето лично разследване. Така трябваше. В края на краищата Ръдин никога не се отказа да се бори срещу ЦРУ. Собствената му партия му беше обърнала гръб. Бяха повели доста центристка политика, откакто онова самодоволно копеле Хейс пое нещата. Вярно, рейтингите им бяха високи и продължаваха да се покачват, но това можеше да се промени за един ден. Той трябваше да бъде верен на изконните ценности на партията. ЦРУ трябваше да се обуздае — дори ако това му струваше кариерата. Ако се задържеше на гребена на вълната, рано или късно щеше да накара Хейс да си плати за всичко.

Вратата на сауната се отвори и в рамката се показа силуетът на едър мъж в бяла хавлия. Сенатор Ханк Кларк, по природа по-умерен от колегата си от Конгреса, беше увил хавлията около кръста си. Кларк прекрачи в горещото и влажно помещение.

— Добро утро, Албърт. — Преди да седне, Кларк затърси евкалиптовата бутилка. Намери я върху пейката и след като я разклати, напръска около генераторите на пара.

— Не е останало много — промърмори Ръдин.

Конгресменът измънка и още нещо, но Кларк не го разбра, нито пък го интересуваше. Албърт Ръдин беше патологичен мърморко и Кларк се беше научил кога да го игнорира. Всъщност беше се научил

да игнорира повечето от дразнещите навици на Ръдин. Сенаторът остави бутилката и отпусна едрото си тяло на пейката срещу Ръдин. Облегна се назад, протегна ръце и подпря гръб на горната пейка. След като изпусна блажен стон на удоволствие и вдиша дълбоко от евкалиптовите пари, той попита:

— Какво си намислил, Албърт, защо се срещаме в сауната? Как се реши да напуснеш съблекалнята? — Кларк не можеше да потисне желанието си да се посмее. Беше измислил тази реплика на път за клуба. Знаеше, че думите ще подразнят Ръдин. Този човек нямаше абсолютно никакво чувство за хумор.

— Не намирам шегата за остроумна.

Кларк спря да се смее.

— Извини ме, Албърт, но не можах да се удържа. Никога преди не си ми определял среща в сауната.

Парните генератори се включиха и съскането им заглуши последвалото мърморене.

— Трябва да ме извиниш, напоследък съм се превърнал в истински параноик — повиши глас Ръдин.

— Че защо?

— Знаеш защо. — Ръдин се поколеба дали да сподели подозренията си за смъртта на Мидълтън. Реши да опипа почвата: — Видях те по телевизията в Белия дом на следващия ден. Как можа да седнеш до оня лицемер?

— Кой лицемер? В този град ги има доста.

— Най-големия. Хейс! — изплю Ръдин.

— Стига, Албърт. Има и по-големи лицемери от Робърт Хейс.

— Не и в моя списък.

Кларк поклати глава.

— И как можа да дадеш съгласието си Айрини Кенеди да стане директор на ЦРУ? Как? — Ръдин вече се гневеше не на шега.

— Албърт, колко пъти трябва да ти обяснявам, че за мен доктор Кенеди не е лош избор?

— Боже Господи! Не мога да повярвам, че говориш сериозно. Какво ти предложи Хейс в замяна?

— Не ми харесва този намек, Албърт. Нищо не ми предложи. Мисля, че имаш нужда от опреснителен курс по конституционно право.

— Какво означава това?

— Означава, че си в този град достатъчно дълго. — Кларк повиши малко глас, за да покаже на Ръдин, че не е добре да го дразни. — Означава, че президентът има правомощията да назначава. Казано е много ясно в конституцията.

— Знам — сопна се Ръдин. — Чел съм я. Основният принцип, който е залегнал в нея, е принципът на разделението на властите. Президентът има власт да назначава и номинира, Сенатът има власт да утвърждава. Фундаменталният принцип е разделение и равнопоставеност — изсъска Ръдин. — Имаш пълното право, не, длъжен си да блокираш кандидатурата на Айрини Кенеди.

— В Сената имаме един друг принцип, с който ти и приятелите ти от Конгреса не сте запознати. Нарича се „благоприличие“. Когато президентът назначи някого на даден пост, ние почти винаги го подкрепяме, освен ако няма някаква злоупотреба с властта. Например скрит в килера скелет.

— Е, мисля, че не би било зле да погледнете в килера на Кенеди — там е пълно със скелети.

— И какви са доказателствата ти?

Ръдин се наведе напред.

— Много добре знаеш какво имам предвид. Тя се е забъркала в толкова мръсни афери, че направо от ушите ѝ излизат нечистотии.

На Кларк много му се искаше да разбие слабите аргументи на Ръдин, но трябваше да потисне желанието си. Целта му беше да накара Ръдин да стане още по-решителен. Да не му дава повод за размисъл. Но в същото време конгресменът не знаеше, че го манипулират. Кларк беше свършил великолепа работа. Той беше човекът, казал на президента Хейс, че Ръдин и Мидълтън заговорничат срещу него и оспорват избора му за директор на Централното разузнаване. За щастие на Кларк Ръдин нямаше и най-малка представа как приятелят му от Сената го беше предал. Неговата патологична параноя към Томас Стансфийлд бе причина да приписва почти всяко лошо събитие на вече покойния ветеран.

Кларк също се приведе напред. Двамата политически мъже се вгледаха напрегнато един в друг.

— Много бързо посочваш виновниците, Албърт. Вярно, в моите прерогативи като сенатор е да потвърдя или блокирам кандидатурата

на президента, но май ти убягва фактът, че твоята комисия пък има правомощията да разследва Кенеди.

Кларк се вгледа в хлътналите очи на Ръдин. Сенаторът знаеше, че Ръдин няма избор и ще отстъпи. Нямахше къде другаде да отиде, а Кларк щеше да го отведе точно там, където искаше.

Ръдин премигна, когато капка пот падна от веждата направо върху дългия му нос. Капката се задържа на върха за момент, после се отрони. Ръдин се облегна назад и размаха ръце.

— Не мога да го направя.

— Защо?

— Казах ти какво се случи. Казах ти какво мислят президентът и ръководството на партията. Ако го направя, свършен съм. Кариерата ми приключва. Ще ме лишат от председателското място в комисията и никой никога няма да чуе за мен.

Кларк чувстваше, че кулминацията наближава.

— Не мога да повярвам, че са успели да ти затворят устата.

— Ти не беше там! Хейс ме заплаши! Каза, че лично ще се погрижи да загубя следващите избори.

— Успокой се, Албърт. Мисля, че не виждаш цялата картина.

— Че какво бих могъл да изпусна? Говорителят на Белия дом ме вкарва в лимузината си, замъква ме в Белия дом, там ме причаква цялото ръководство на моята партия и самият президент ме заплашва. — С гримаса на лицето Ръдин добави: — Моля те, кажи ми какво изпускам.

Кларк се изкушаваше да напомни на Ръдин, че той сам си го беше изпросил, но реши, че не е в интерес на основната задача.

— Албърт, мисля, че се подценяваш. Кога за последен път срещу теб имаше истинско предизвикателство на вътрешнопартийните избори? Преди десет години?

— Осем.

— Кога за последно моята партия беше предизвикателство за теб?

— Отдавна.

— Така че как президентът ще попречи да те изберат за осемнайсети мандат?

— Вътре в моята партия нямах конкуренция, защото просто нямах алтернатива. Но ако президентът натисне хората, ръководещи

демократите в родния ми щат Кънектикът... ако обещае да налее много пари в техните каси, те ще ме изхвърлят, без да им мигне окото.

— Може би, но това е рисков ход за президента. Гласоподавателите не харесват, когато големите клечки от Вашингтон се бъркат в местната политика. Можеш да разгърнеш цяла кампания в медиите, че президентът провежда лична вендета срещу теб. Ако го изиграеш добре, ще се представиш като невинна жертва на политиката на Белия дом. Местните гласоподаватели и медиите много ще харесат историята ти.

Ръдин светкавично обмисли идеята и реши, че може и да проработи. Може би не беше в чак толкова безизходно положение все пак.

— А ако говорим за настоящето? Ако проведе разследване, ще ми откъснат топките.

— Може да се окаже много късно за тях да сторят каквото и да е, когато медиите надушат историята. — Кларк скръсти ръце на гърдите си.

Настъпи мълчание.

— Това ще е рискована игра — произнесе Ръдин.

Кларк виждаше как думите му постигат търсения ефект. Време беше да го включи в действие.

— Албърт, познавам те като много достоен човек. Не винаги съм съгласен с твоите виждания за политиката, но Ти остана верен на партията си и в най-тежките за нея времена. Честно казано, мисля, че не заслужаваш така да се отнасят с теб. Когато един президент заплашва, не е хубаво.

— Защо не му го кажеш на него?

Кларк поклати глава.

— В този град трябва да водим наши собствени битки. Като републиканец никой няма да приеме добре мнението ми. Ти винаги си бил човек на принципа и разума и не мисля, че трябва да се променяш. — Сенаторът потърси по лицето на Ръдин признаци, че е налучкал правилния тон. Удовлетворен от видяното, пристъпи към финалния си, убийствен ход: — Албърт, трябва да следваш разума си. Ако искрено смяташ, че Айрини Кенеди е корумпирана — той се поколеба, сякаш му беше тежко да дава подобен съвет, — ако наистина е толкова аморална, колкото мислиш, тогава нямаш друг избор.

Ръдин оброни глава.

— Но това ще е равнозначно на политическо самоубийство! — изстена. В тона му звучеше молба.

О, толкова близо беше! Трябваше да стъпва много внимателно.

— Пътят е един. Подай топката на медиите и свикай слушанията. Президентът няма да посмее да предприеме нищо.

— Как, за Бога, ще накарам медиите да се захванат с това? От толкова време повтарям за злоупотребите в Ленгли, че никой от журналистите вече не ми обръща внимание! Трябва ми помощ. Твоята помощ! При утвърждаването трябва да я заковеш.

— Няма начин. — Кларк поклати енергично глава. — Ще го кажа за последен път, Албърт. Харесвам доктор Кенеди. Мисля, че ще свърши добра работа. Ако ти смяташ, че е толкова лоша, тогава от теб зависи да докажеш на всички ни, че не е читава.

— Ама аз не мога... — подвикна Ръдин. После се овладя. — Знам много, но не разполагам с конкретни доказателства, които да дам на пресата. Само трябва да й зададете някои въпроси, които аз ще подготвя, и ти гарантирам, че ще я загорим.

„Размечтал си се“, каза си Кларк. Айрини Кенеди не беше от хората, които се огъват лесно. Сенаторът повиши глас:

— Албърт, аз няма да участвам в това. Ако искаш да я извадиш от играта, действай. Тук съм като твой приятел. Не се опитвай да ме убедиш да я нападам като председател на комисията пред камерите, след като съм дал думата си на президента.

— Разбирам позицията ти — заотстъпва Ръдин, — но какво да правя? Когато разбрах, че копелето Стансфийлд има рак, подскочих от радост. Помислих си, най-накрая ще можем да разчистим онова гнездо на пльхове. А сега това... прекалено е! Дал съм твърде много от живота си на публичната кауза. Не мога да седя безучастно и да гледам как продължават да въртят далавери.

Последва дълга пауза. Накрая Кларк реши, че Ръдин е готов.

— Жал ми е за теб, наистина... — проточи той. — Но как да постъпя, като съм дал дума? — Сенаторът извърна поглед, сякаш се бореше със себе си, за да вземе трудно решение. — Има едно нещо, което мога да направя и което ще ти е в помощ. — Кларк замълча, за да види колко е амбициран Ръдин. На лицето му бе изписано, че с готовност ще приеме каквото и да му предложи неговият приятел.

— Познавам човек, който умее забележително добре да се рови в подобни неща. — Кларк съсредоточено изгледа колегата си в очите. — Неща, в които другите избягват да се бъркат. Ще му кажа, че искаш да си поговорите.

— Скъпо ли взима?

Кларк едва доловимо изстена. Ръдин беше най-големият скъперник, когото познаваше. В интерес на истината неговият човек беше скъп, но Кларк имаше намерение да финансира начинанието.

— Всъщност има доста сносни тарифи. — И с широка усмивка на лицето Кларк добави: — Или поне така знам.

— Кога мога да се срещна с него?

— Ще гледам да се отбия в офиса му още днес следобед. Но не мога да обещаю нищо. Той е много зает човек.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Нямам много време.

Кларк кимна.

— И още едно нещо, Албърт. Не ме забърквай в това. Просто ти давам името на мой познат. Какво ще правиш оттук нататък, си е твоя работа.

— Не се тревожи, Ханк. Никога няма да забравя, че беше до мен в най-тежките ми моменти.

Със стеснителна усмивка Кларк отвърна:

— Няма нищо. Нали затова са приятелите. — Вътрешно сияеше. На Ръдин щеше да му се даде само толкова информация, колкото да стигне за свалянето на Айрини Кенеди от директорския пост на ЦРУ. Демократическата партия нямаше да разбере нищо.

ГЛАВА 9

Тел Авив, сряда сутринта

Лъскавият черен мерцедес летеше по улиците на Тел Авив. Колата бе с матови бронирани стъкла, подсилен срещу мини под, бронирани плочи отстрани и на покрива. Бен Фридман седеше сам на задната седалка. Двамата бодигардове от МОСАД седяха отпред. Единият караше колата, другият стискаше пушка. Малък оръжеен арсенал беше укрит навсякъде из автомобила в случай на нападение, което си беше много реална заплаха. Толкова реална, че Фридман за един ден се местеше няколко пъти от една кола в друга, винаги в подземен гараж или в някой отдалечен район.

Полковник Бен Фридман, генерален директор на МОСАД, беше може би най-мразеният човек в Близкия изток.

Тъмната репутация не притесняваше Бен Фридман. Всъщност той правеше всичко в рамките на правомощията си да усилва и поддържа страха. Нищо че трябваше непрекъснато да е обкръжен от бронирани стъкла и тежковъоръжени мъже.

През първите четирийсет години от съществуването си МОСАД беше обвит в секретност до такава степен, че сменящите се директори не бяха известни на никого освен на правителството. Времената обаче се бяха променили. През деветдесетте анонимността на службата изчезна и мястото на генералния ѝ директор стана едно от най-горещите в кабинета. Името на Бен Фридман беше по вестниците ежедневно, лицето му често се появяваше по телевизията. Всеки терорист можеше да го разпознае.

Чистките, което МОСАД преживя през деветдесетте години, научиха Фридман да играе хитро с политиците. Животът му принадлежеше на страната му и на МОСАД. Министър-председателят и останалите дърдорковци бяха на втори план. Те едва не бяха унищожили най-ефективната шпионска служба в света с непрестанното си желание да се месят. От 1951 до 1990 г. МОСАД

ръководиха само шестима директори, но по време на политическите катастрофи през деветдесетте на поста се изредиха четирима. Липсата на приемственост в ръководството имаше опустошителен ефект върху набирането на нови кадри и морала на служителите на МОСАД. Въпреки това, когато беше посочен за поста от сегашния министър-председател, Бен Фридман прие със задоволство.

Фридман съзнаваше нещо, което четиримата му предшественици не можаха да прозрат. За да ръководиш най-добрата шпионска служба в света, трябва да действаш като диктатор, а не като политик. А за да си диктатор, трябва да имаш власт. Фридман беше живял доста време в Америка и беше работил в тясно сътрудничество с ЦРУ. Бе разбрал, че ЦРУ е било принудено да се адаптира към политическата игра много по-рано от МОСАД. Вашингтон беше политическа джунгла, медиите в Съединените щати бяха абсолютно необуздаеми, сравнени с парцалите в Израел. Томас Стансфийлд беше показал на Фридман как да постига резултати в свръхполитизирана среда.

Стансфийлд даваше на всички ясно да разберат, че неговата служба не се занимава с политика. Първото нещо, което направи, беше да създаде източници за финансиране извън официалните канали, за да може да действа без благословията на политиците от Хълма и без те да знаят за операциите на Управлението. После започна да използва масивите с информация на ЦРУ срещу всеки един политик, който се опиташе да забърка ЦРУ в политически игри. Повечето от действащите лица във Вашингтон разбираха, че ЦРУ се занимава с мръсна работа, и гледаха да не му се пречкат на пътя. Но винаги се намираха и опортюнисти, които гледаха само да напреднат в кариерата, в партията или и в двете. Стансфийлд съсредоточи дейността си върху събиране на досиета за онези политици, които бяха особено агресивни, и през годините постигна забележителни успехи в укротяването на вълците.

Фридман беше разбрал, че политиците в Израел не са различни. Тези, които гледаха да се издигнат до по-горните етажи на властта, до един бяха въввлечени в нещо нередно или пък имаха тъмно минало, което искаха да запазят в тайна. Фридман събираше тази информация като допълнителна застраховка, която помагаше да усмирява и властващите, и опозицията. След като фланговете му бяха

защитени, той можеше да се заеме с истинската си работа войната срещу тероризма.

Слънцето печеше, беше близо трийсет градуса. Както пешеходците, така и колите бяха малко. Лимузината стигна до сградата, в която се помещаваше кабинетът на министър-председателя. Шофьорът се обади по радиостанцията, за да съобщи за пристигането им. Охраната огледа улицата за признаци на засада, след което се обади на колата, че теренът е чист. Когато бронираната лимузина зави към сградата, тежката бариера — стена на подземния гараж, се прибра под земята и четирима души с напрегнати погледи и картечни пистолети „Узи“ се разпръснаха ветрилообразно, за да осигурят охрана.

Мерцедесът влезе в гаража и бариерата изскочи от земята почти веднага. Такъв бе животът в Израел и никой от мъжете, които току-що бяха участвали в кратката операция, не се замисли за това. До един бяха израснали на фронтовата линия. От малки бяха научени да не взимат непознати предмети в ръце, да бъдат подозрителни към чужди хора и да повикат полицията, ако забележат и най-малък признак за нещо нередно. Техният враг се разхождаше между тях. И ден не минаваше, без да си го припомнят. Да се отпуснеш, да свалиш гарда, беше все едно да повикаш смъртта.

Фридман слезе от колата, като остави специално изработеното си метално куфарче на двамата бодигардове. Беше облечен в светли панталони и широка едноцветна риза с къси ръкави. Ризата, разбира се, не беше запасана и пистолетът му стоеше в кобура отзад на кръста. Двама души от охраната ги придружиха до асансьора и ги отведоха до кабинета на министър-председателя. Фридман мълча през цялото време, докато вървеше към осигурената срещу подслушване конферентна зала без прозорци. Седна и забарабани с дебелите си пръсти по лъскавата дървена повърхност на масата.

Миг по-късно в стаята влезе Давид Голдберг. Генералът от Сухопътните сили, корав здравеняк, който не обичаше празните приказки, оглавяваше консервативната партия „Ликуд“. Въпреки че имаха само деветнайсет депутатски места в 120-членния Кнесет, Голдберг беше избран с голямо мнозинство. На тях им беше писнало от непрекъснатите компромиси, които Партията на труда правеше с Ясер Арафат. Голдберг беше издигнат на поста от вълната за

национално единство. Беше му гласувано доверие, че ще обуздае палестинския сепаратизъм. Това беше предизборното обещание, което той възнамеряваше да удържи. Но си даваше сметка, че няма да оправдае това доверие без помощта на Бен Фридман.

С оредялата си бяла коса, загоряло лице и двойна гуша Голдберг приличаше на Уинстън Чърчил. Беше едър, отпуснат мъж, но с хаплив нрав и невероятен кураж. Беше се отличил на бойното поле по време на войната Йом Кипур и никога не забрави мерзкото и подло нападение на съседните на Израел арабски страни по време на един от най-свещените празници в еврейския религиозен календар.

Израелските правителства през последните две десетилетия се бяха сменяли често, като проваляха едно след друго мирните споразумения с арабите. И когато всички опити да се постигне мир между израелци и палестинци пропаднаха и кръвта започна да се лее, народът се обърна към партията на Голдберг да поеме властта. Също като от Чърчил, страната му се нуждаеше от него само във време на ужасни трудности.

Голдберг приглади вратовръзката на корема си и се облегна в стола си.

— Та как вървят работите при американците?

Фридман беше отказал да се обади на Голдберг след срещата си с американския президент. Тъй като много добре познаваше възможностите на АНС, предпочете лично да съобщи новините на министър-председателя.

— Нещата потръгнаха бавно, но мисля, че ще постигнем целта си.

Голдберг харесваше президента Хейс и неговата твърда позиция срещу тероризма, но хранеше известни подозрения към него. През годината, откакто беше в Белия дом, Хейс бе дал ясно да се разбере, че няма да се остави да го води за носа еврейското лоби в Щатите. Голдберг разбираше най-добре от всички, че тяхното асо в ръкава, техният скрит коз са приятелски настроените към тях евреи в Америка.

— Защо са потръгнали бавно?

— Според мен на президента Хейс не му хареса фактът, че аз, а не ти, му се обадих.

— Със сигурност е разбрал защо не съм се обадил аз.

— Както споменах, след като им казах какво сме разкрили, нагласата му се промени.

— И каква беше реакцията му?

Фридман се усмихна широко, като си припомни напрежението на лицето на Хейс.

— Не беше щастлив.

Голдберг намираше подобни разговори за отегчителни. На Фридман човек трябваше да му вади думите с ченгел!

— Какво каза?

— Нищо. Не беше и необходимо. Гневната му физиономия говореше вместо него.

— Кой друг присъства на срещата?

— Доктор Кенеди, генерал Флъд, Майкъл Хейк и Валъри Джоунс.

— Някой от тях говори ли?

— Не.

Месестото лице на Голдберг се намръщи.

— Това ми се струва доста необичайно. Ти как мислиш?

— Не. Президентът Хейс и преди е демонстрирал, че интересите на Америка не винаги съвпадат с нашите.

Упорито отказвайки да признае този факт, Голдберг натърти:

— Може и да е така, но не обяснява защо другите не са говорили. За Бога, та ние сме единственият им истински и верен съюзник в този проклет район на света!

Фридман се усмихна. Голдберг нямаше качества за разузнавач. Твърде емоционален беше.

— Президентът определено не хареса начина, по който поисках неофициалната среща. Предполагам, че е инструктирал всички да си държат устата. — Сви рамене: — Това не е нещо необичайно, Давид. Шефът на МОСАД често е посрещан студено и резервирано. Дори и в собствената си страна.

Голдберг кимна. Фридман беше прав. Някои от членовете на кабинета му млъкваха моментално, когато страховитият директор на МОСАД влезеше в стаята.

— И какъв е резултатът?

— Говорих с доктор Кенеди след срещата. Отнесоха се много сериозно и ще поддържат връзка с нас. Тя ме помоли да запазим

търпение и да не правим нищо, докато те не стигнат до някакво приемливо решение.

Голдберг подскочи.

— Не им ли каза точно това, което ти наредих? Има само едно решение на проблема и то не е дипломация или икономически санкции! Военна акция е единственото решение!

Фридман вдигна ръка.

— Не се тревожи, Давид. Предадох едно към едно думите ти на доктор Кенеди. Както ти споменах вече, преди да замина, след последната демонстрация на дързост от страна на Саддам президентът Хейс само си търси повод да го удари. А това е добър повод.

— Но онези ядрени бомби могат да бъдат преместени! — Голдберг не се успокояваше. — Ако Саддам разбере, че ние или американците знаем за тях, ще ги разпръсне из цял Ирак само за секунди! — Премиерът стовари юмрук върху масата. — Това е единственият ни шанс!

— Но американците не го схващат...

— Не претендирам, че разбирам мисленето на американците! — От устата Голдберг се разхвърчаха слюнки. — Те често правят неща, които за мен са напълно безсмислени.

— Да, но не и президентът. Той мрази Саддам поради причини, които ние с теб знаем много добре, и в крайна сметка ще стори точно това, което ти казах.

Голдберг поклати глава.

— Не знам. Може да сезират ООН или да направят някой друг клоунски трик, като да се появят по телевизията например. — Той застрашително вдигна показалец. — Никога не подценявай егото на един американски политик. Те обожават да са в светлината на прожекторите. Президентът Хейс може да реши да излезе с телевизионно обръщение и да обяви пред света, че Саддам има атомна бомба. И проклетите араби ще се изправят срещу Ирак, преди да сме се опомнили!

Фридман поклати глава.

— Президентът ще спечели подкрепата им, като превърне онази болница в развалини. Никой от нас не иска Ирак да се присъединява към ядрения клуб. А Хейс е много решителен мъж. Той не умува излишно, а знае какво точно трябва да стори.

— Ами болницата? Американците сигурно изтръпват, като си представят ужасната картина.

Шефът на МОСАД се поколеба дали да отговори. Голдберг имаше право.

— Без съмнение този аспект наистина е тревожен, но те знаят, че бездействието ще бъде още по-лошо.

— Не казвам, че ще бездействат. Имам предвид, че те ще гледат да минат с някоя половинчата акция.

— Разбирам какво имаш предвид, но не съм съгласен с теб, Давид. Познавам президента. Бомбите ще се изсипят върху Багдад до две седмици и американците ще са решили нашите проблеми.

Министър-председателят изгледа изучаващо Фридман.

— Де да можех и аз да съм толкова уверен като теб! Вече наредих на нашите военновъздушни сили да се подготвят за удар. Няма да седя със скръстени ръце и да чакам американците да се накумят. И да се чудя дали ще се опитат да отнесат въпроса до ООН, или пък ще излязат пред медиите. Ще изпратя самолетите незабавно! Няма да оставя на Саддам никакъв шанс да премести бомбите!

Думите на Голдберг предизвикаха усмивка на лицето на Фридман. Той се възхищаваше на борбения дух на премиера. Ако имаше повече политици като него, никога нямаше да се забъркат в сегашната каша с палестинците.

— Какво ти е толкова смешно? — разяри се Голдберг.

— Разбра погрешно усмивката ми, Давид. Тя беше от възхищение. Американците ще атакуват точно заради това, което току-що каза. Те знаят, че ако не се погрижат за проблема, ти ще го сториш. А това, приятелю мой, е нов проблем, с който не искат да си имат работа. Президентът Хейс ще заповяда да ударят и така ще се погрижи за нашия проблем. Само бъди малко по-търпелив и им дай време да се организират.

— Ще им дам малко време, но търпелив няма да бъда! За нищо на света няма да позволя на Саддам да завърши работата си по ядрените оръжия. Дори и това да означава, че ще трябва да влезем във война с Йордания, Сирия и Ирак. Армията ни е способна да ги смачка!

— Ами Египет?

— Те нямат куража да се бият. Знаят какво ще им се случи, ако се опитат да прекосят пустинята. Освен това не се подвеждат толкова

лесно, колкото Саддам, Сирия и Йордания. — Голдберг уверено поклати глава. — Не, те няма да предприемат нищо. Ти си боец като мен, Бениамин. Знаеш много добре, че арабите няма да ни сторят нищо. Само ще ни обсипят със заплахи.

Фридман отново се усмихна. Беше съгласен с всичко, което Голдберг каза току-що.

— Ти си стар и корав воин, Давид. Народът на тази страна сигурно няма никаква представа какъв късмет е, че ти управляваш в такива трудни времена. — Фридман се изправи, погледна министър-председателя в очите и добави: — Американците ще ни послушат, обещавам ти.

ГЛАВА 10

Вашингтон, сряда сутринта

Беше доста хладно за ноември. Президентът бе помолил Айрини Кенеди да дойде по-рано от другите. Искаше да си каже няколко думи с нея. В седем сутринта Белият дом беше сравнително спокойно място. Все още оставаха трийсет минути до началото на поредния напрегнат работен ден. Агентите от Тайните служби, както се полага, бяха на поста си.

Обичайният поток журналисти, служители и посетители още не беше наводнил сградата. Кенеди влезе в Западното крило през приземния етаж. Беше облечена в консервативен, но стилизиран тъмносив костюм. Под мишница носеше заключена куриерска чанта с дневния бюлетин на президента, или ДБП, както беше известен в цялата професионална общност, занимаваща се с националната сигурност. Бюлетинът, ежедневно подготвян от анализаторите на ЦРУ, беше строго секретен документ и до него имаха достъп само най-високопоставените хора в администрацията. В края на деня всеки екземпляр се унищожаваше. Обикновено не директорът на ЦРУ, а някой от неговите помощници доставяше бюлетина, но Кенеди беше решила тази сутрин да го донесе лично.

Тя се качи на първия етаж и влезе в личната трапезария на президента, съседна на Овалния кабинет. Хейс я чакаше на масата. Около него бяха разпръснати множество вестници, а пред него стоеше купа овесени ядки и чаша горещо кафе. Хейс беше много организиран човек. Казал беше на Кенеди, че няма да се остави работата да му вземе здравето, както предшествениците му. Прекарваше по половин час на пътечката за бягане и на велотренажора четири-пет дни в седмицата. Всъщност това обикновено беше и времето, когато разглеждаше ДБП. Тази сутрин обаче си беше насрочил няколко поранни срещи. Ситуацията в Ирак го държеше нащрек.

До момента Кенеди беше успяла да уговори Хейс да сведе броя на хората, занимаващи се с кризата, до минимум. Министърът на отбраната беше в Колумбия и щеше да се върне в събота. Когато се върнеше, щяха да му опишат ситуацията. Обединеният щаб и другите министри щяха да бъдат държани в неведение до последния момент.

Президентът не си направи труда да вдигне поглед от вестника, който четеше, когато Кенеди влезе в трапезарията.

— Добро утро, Айрини. Сядай. Искаш ли нещо за ядене?

— Не, благодаря, сър, само кафе. — Тя си наля от сребърната каничка. Тези утринни срещи с президента в малката трапезария бяха започнали да се провеждат всяка седмица. Кенеди се чувстваше вече много свойски в разговорите с него.

— Какво ново днес?

— Ами... — Кенеди извади от джоба на самото си ключе и отвори куриерската чанта. — Пакистан заплашва да предприеме ново нападение, за да си върне спорната територия от Индия...

Президентът махна с ръка и избърса млякото от устните си.

— Остави бюлетина за после. Аз ще го погледна. Ако няма нещо, което трябва непременно да знам, искам да поговорим за кашата, в която израелският ти приятел ни забърка.

— Какво по-точно искате да ви кажа, сър?

Хейс остави салфетката на масата и избута купата настрани.

— Искам да ми отговориш честно — започна.

Кенеди не отмести очи.

— Можем ли да се доверим на израелците?

— Бихте ли се изразили по-конкретно, сър? — Наистина не можеше да даде категоричен отговор.

— Информацията, която получихме — можем ли да ѝ вярваме? Възможно е да са я интерпретирали погрешно... или иракчаните да са ги дезинформирали.

— Сър, знаете, че всичко е възможно. Мисля обаче, че тази информация е доста точна.

Хейс изкриви лице. Искаше по-конкретен отговор.

— Какво те кара да мислиш така? Дали не е, защото се доверяваш на полковник Фридман?

Кенеди разбра какво притеснява президента.

— Вярно, имам доверие на Бен Фридман, сър, но само толкова. Знам най-добре от всички доколко е лоялен към нас. И пръста си не помръдва, ако не е убеден, че ще помогне с нещо на Израел.

— Именно това ме тревожи. Не обичам да ме манипулират други страни. Особено не обичам да ме подвежда страна, която дължи съществуването си единствено на нас. Доста мои предшественици позволиха Израел да ги води за носа. Но аз няма да го допусна! — Хейс сърдито поклати глава. — Няма. Искам да съм сигурен, че информацията е вярна, преди да започнем бомбардировките. Имаме ли някой в Багдад, който може да потвърди казаното от Фридман?

— Доста трудно е, сър. — Кенеди се поколеба. — Източниците ни в Ирак са ограничени. Както знаете, имаме няколко души в режима, на които редовно плащаме за информация, но да ги накараме да проверят болницата, ще бъде прекалено рисковано.

— Те не са ли затова? — попита президентът с нотка на раздражение в гласа. — Не им ли се плаща за риска?

— Да — съгласи се Кенеди. — Но да надхвърлят рамките на своите зони на отговорност и да започнат да се ровят, да разпитват тук и там... Със сигурност ще свършат в подземията за изтезания на тайната полиция на Саддам.

Президентът беше непреклонен:

— Добре тогава, чуй ме. Преди да тръгнем да бомбардираме болницата, искам да съм абсолютно сигурен, че онези ядрени оръжия наистина са там.

— Сър, мога да наредя на някой от тях да провери, но мисля, че няма да се доберем до нищо. Прекалено рисковано е. Освен това нямаме причина да се съмняваме в израелците.

— Мога да ти посоча веднага няколко причини да се съмнявам.

Кенеди си спести коментара; извади от чантата си папка.

— Мисля, че това ще ви е интересно. — Сложи на масата няколко черно-бели спътникови фотографии. На тях беше сниман центърът на Багдад. Болницата „Ал Хюсеин“ беше оградена с бяло. — Накарах хората си да преровят архивите и да видят какво имаме за болницата. Ето какво откриха. — Кенеди отмести първата фотография и показа втората, на която беше увеличена само болницата и радиус от няколко улици около нея. В източната част, където беше разположена една алея, с бяло бяха оградени няколко коли, а отстрани пишеше:

„Самосвали“. — Всичко започна преди три години. В продължение на месец всеки ден пристигаха самосвали. Моите експерти изчислиха, че под болницата са били изкопани над хиляда тона пръст. — Кенеди премина към следващата фотография. Същият план, само дето до колите пишеше „Бетоновози“. — Хората ми преброиха камионите и са убедени, че те не са били за изграждане на основа на сграда. Иракчаните използват толкова много бетон само когато строят бункери.

— Как, по дяволите, сме го изпуснали! — Хейс беше бесен. — Нали затова харчим милиарди за шпионски спътници?

— Проблемът е, сър, че изравнихме със земята доста голяма част от страната. След края на Войната в Залива там непрекъснато курсираха самосвали и бетоновози, за да възстановяват разрушеното.

Президентът прехвърли и останалите фотографии, без да коментира. Когато свърши, той ги подреди и върна на Кенеди.

— Мислиш, че това потвърждава казаното от Фридман?

— Да.

Президентът стана и се приближи до прозореца. Кенеди го наблюдаваше безмълвно. Дали не криеше нещо от нея? Дали израелците не са направили нещо, за което тя не знае, се питаше, когато президентът се обърна към нея:

— Колко души има в болницата?

— Не знам точно, сър. — Това не беше вярно. Един от нейните аналитици й беше дал приблизителен брой, но тя реши засега да спести тази информация.

— Стотици?

— Възможно е.

Президентът отново се загледа през прозореца. Кенеди знаеше как се чувства. Като човек, който щеше да заповяда на хората си да сеят смърт. Кенеди се боеше, че Хейс, премисляйки операцията срещу болницата, се пита колко деца ще загинат, колко майки и бащи.

Без да се обръща към нея, президентът поклати глава и някак примирено изрече:

— Знаеш ли, точно в момента ненавиждам израелците, задето ме поставиха в такова положение.

Кенеди се намръщи. Кариерата й бе изградена върху взимането на трудни решения.

— Нали не говорите сериозно, господин президент? — Когато Хейс се обърна, тя добави: — Не израелците са конструирали инсталацията под болницата, а Саддам. Той е човекът, който е застрашил живота на хората. Той е този, който ни постави в сегашното положение.

ГЛАВА 11

Оперативна зала, сряда сутринта

Генерал Флъд пристигна с малка група, за да не привлича вниманието. Той доведе със себе си само четирима помощници, по един от Военновъздушните сили, флота, Морската пехота и Сухопътните сили. Когато президентът и Кенеди влязоха в Оперативната зала, петимата военни се бяха настанили в другия край на масата. Офицерите скочиха на крака като един.

— Добро утро, господа. Моля, седнете. — Президентът сам седна в кожения си стол.

Майкъл Хейк, съветникът на Хейс по националната сигурност, пристигна веднага след тях. Той и Кенеди седнаха до президента. Началникът на кабинета не беше поканен на срещата и генерал Флъд беше много благодарен за това. Не искаше президентът да бъде разсейван от Валъри Джоунс и срещата да се политизира. Стоящата пред тях задача беше да изредят военните варианти за действие и да дадат на Хейс реална оценка за времето, необходимо за прехвърлянето на дадените сили в района.

Генерал Флъд се настани срещу президента, в другия край на масата. Флъд беше внушителен мъж, висок близо метър и деветдесет и тежък почти сто и петдесет килограма. Той се наведе напред и опря лакти на масата.

— Господин президент, както поискахте, моят щаб подготви няколко варианта за действие. С първия план сте запознат. Минути след като дадете разрешение, ние ще можем да изстреляме крилати ракети „Томахоук“, които ще изравнят целта със земята. Според мен този план има само едно предимство — гарантира ни, че няма да изгубим нито един пилот. — Флъд направи кратка пауза. — Смятаме, че атака с „Томахоук“ не гарантира унищожаването на главната цел.

Президентът не разбра много добре какво има предвид генералът.

— Моля ви, бъдете по-точен.

— Доктор Кенеди ни даде сателитни снимки, от които се вижда, че под болницата е създаден център за командване и контрол. Ракетите „Томахоук“ не са ефективни срещу подобен вид укрепени и защитени от бетон цели. Ще има цивилни жертви, но инсталацията долу най-вероятно ще остане непокътната.

— Какъв е следващият вариант?

— Следващият план включва използването на невидимите изстребители по технологията „Стелт“ F-117 от 48-о изстребително крило във Военновъздушната база „Холоман“, разположена в Ню Мексико. Тези носители ще ни дадат максимум прикритие и възможност да изстреляме прецизно насочвани боеприпаси по целта. Шансовете ни за успех, т.е. да унищожим ядрените оръжия, са много по-големи, но все още ограничени.

— И защо? — поиска да знае президентът.

— За да се порази укрепена и подсилена с бетон цел като тази, са нужни бомби за дълбоко проникване. Обхватът на оръжията, които F-117 може да носи, е ограничен. Най-голямата бомба за проникване, която може да се монтира на изстребителя-бомбардировач от този тип, е GBU-27/B. Това е добро оръжие и като цяло според мен ще бъде достатъчно, но при това нападение, сър, боя се, че ще имаме право само на един опит.

Президентът кимна.

— Споделям загрижеността ви и съм съгласен с думите ви. Ако изпратим изстребители „Стелт“, какви са шансовете ни за успех?

— Имаме известни разногласия по въпроса — колко самолета трябва да участват. — Генералът кимна към мъжа в тъмносиня униформа от Военновъздушните сили.

— Господин президент, аз съм полковник Андерсън. По мое мнение четири F-117, всеки от тях въоръжен с две хилядакилограмови бомби GBU-27/B с лазерно насочване, ще бъдат повече от достатъчни, за да унищожат целта.

— Значи говорим за осем бомби?

— Точно така, сър.

— И сте уверен, че ядрените устройства ще бъдат унищожени?

— Да, сър. Такова оръжие използвахме срещу повечето укрепени цели по време на Войната в Залива, като подземни хангари за самолети

и центрове за командване и контрол.

— Какъв е шансът?

Полковникът размисли.

— Деветдесет процента, сър — заяви след малко.

На президента подобен отговор не му се понрави особено. Забеляза, че един от другите помощници на генерала се мръщеше и беше очевидно, че не е съгласен с колегата си. Мъжът беше от Морската пехота — Хейс забеляза орлите на пагоните му.

— Полковник, вие май не сте съгласен с плана на полковник Андерсън...

— Той вярно, сър — не се поколеба морският пехотинец.

— Какъв е проблемът според вас?

Офицерът стрелна с поглед колегата си от ВВС.

— Уважавам полковник Андерсън — започна, — но с него имаме разногласие по въпроса, кой план ще е най-ефективен. Не мисля, че деветдесет процента шансове за успех са достатъчни. Ако бомбите не проникнат в бункера, само ще превърнат сградата в руини и така ще затруднят проникването.

— Тогава какво предлагате?

— Запознат ли сте с „Дълбоко гърло“ сър?

Президентът се сепна. Първата мисъл, която му мина през ума, беше за скандала „Уотъргейт“ и за порнофилм с това заглавие. Реши, че ще е най-добре да не казва нищо.

— „Дълбоко гърло“, сър, е името на нашата суперпроникваща бомба, GBU-28/B. Полковник Андерсън е прав, че GBU-27/B беше много ефективна срещу бетонните укрития за самолети и други ниски и подземни центрове за командване и контрол, но трябва да се спомене, че този тип оръжия бяха абсолютно безполезни срещу по-големите центрове на Саддам. — Морският пехотинец стрелна с очи Флъд и продължи: — По време на войната ЦРУ локализира главния команден бункер на Саддам. Беше разположен във Военновъздушната база „Ал Таджи“ на около трийсетина километра от Багдад. В началото на войната ние три пъти изпращахме F-117 с проникващи бомби с лазерно насочване GBU-27/B. Хвърлихме над двайсет бомби по целта, сър, а долу почти нищо не помръдна. Разбрахме, че ако искаме да пипнем Саддам и генералите му, ще ни трябва бомба, която да може да прониква и да пробива тези супербункери. Обърнахме се към отдела за

въздушно въоръжение на ВВС за помощ. В рекордно кратък срок те разработиха „Дълбоко гърло“, две хиляди и сто килограмово чудовище, което беше два пъти по-дълго и два пъти по-тежко от предшественика си. Бомбата беше толкова голяма, че изстребителят „Стелт“ не можеше да я носи. Това е GBU-28/B. Хвърлихме няколко от голяма височина. Една пропусна целта си, но другите попаднаха директно в десетката.

— И какви бяха резултатите?

— Всичките пет дебели бронирани врати на бункера бяха изтръгнати от пантите, сър, отвътре навън. — Морският пехотинец замълча, за да даде на президента време да осъзнае каква е разрушителната мощ на оръжието. — Целта беше буквално изтрита.

— Кой беше в бункера?

— Доктор Кенеди може да отговори по-добре от мен, сър.

— Айрини?

— Най-малко дузина генерали, някои от членовете на семейството на Саддам и голям брой високопоставени иракски политици.

— Какви поражения ще предизвика бомба с подобна мощност върху болницата?

— Напълно ще я заличи, сър — отговори морският пехотинец.

— Ами околните сгради?

— Ако ударим целта точно, броят на убитите в околните сгради ще бъде минимален.

— А ако не улучим?

— Каквото и да удари тази бомба, сър, ще го разруши.

— Ако вземем предвид реалната възможност да пропуснем целта, какви са шансовете на успех с използването на „Дълбоко гърло“?

— Сто процента, сър. Можем да натоварим боеприпасите на два самолета и да ги изпратим на какъвто си искаме интервал от време. Целеуказателите на F-111 могат да ни дадат реална картина на поразяването. Ще знаем до секунди дали самолетите от първата група са имали успех, или не. Ако се провалят, даваме зелена светлина на следващите два самолета и така, докато постигнем цел максимум.

Президентът вдигна ръка. Представи си как тези супербомби разрушават домовете на невинни граждани. Прогони апокалиптичната

картина от съзнанието си и зададе въпроса, който го вълнуваше:

— Защо трябва да избира изстребителите „Стелт“, ако вие ми давате само деветдесет процента шанс за успех?

Отговори му генерал Флъд:

— Ако използваме „невидимите“ изстребителите, сър, и по-малките проникващи бомби, получаваме относително проста операция с малък риск. Участващите в нея ще бъдат лесно управляеми. Стелтовете отиват над целта, хвърлят бомбите и се изнасят оттам, преди да са започнали да ги обстрелват. Ако решим да използваме „Дълбоко гърло“, това драстично променя обхвата на операцията. F-111 е най-стабилният носител на наше разположение, който може да бъде въоръжен с GBU-28/B. Както знаете, F-111 не е самолет от технологията „Стелт“. Това означава, че първо ще трябва да проведем нападение срещу иракските радарни и ракетни установки „земя-въздух“, за да сме сигурни, че няма да изгубим самолети. Атака от този тип ще включва самолети F-18 на ВМС и Морската пехота, които ще излетят от самолетоносача „Индипендънс“ в Персийския залив, крилати ракети, изстреляни от военноморската бойна група, части на ВВС в Саудитска Арабия и Турция. Освен това най-вероятно ще бъдат задействани и подразделения от Обединеното командване за специални операции.

— Значи ще трябва да посветим доста хора в нашата тайна?

— Не, не е задължително. Ние постоянно обучаваме тези части да провеждат точно такива видове операции. Можем да съобщим целта на екипажите на F-111 чак в последния момент.

— Колко време ви е необходимо?

Генералът се поколеба.

— Ако се наложи, можем да организираме въздушното нападение за по-малко от двайсет и четири часа, но бих предпочел да дам на хората една седмица, за да съм сигурен, че разполагаме с пълна и точна разузнавателна информация, а и да инструктираме екипажите на самолетите за окончателния списък цели.

Президентът се обърна към Кенеди:

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че трябва да използваме „Дълбоко гърло“ — отвърна тя.

— Ами ако Саддам разбере, че се готвим да го ударим?

Кенеди сви рамене.

— Той би трябвало непрекъснато да го очаква от нас. Веднъж годишно ние пращаме самолети там и „прочистваме“ противовъздушната му отбрана, както и някои промишлени обекти. Доколкото познавам Саддам, ако разбере, че готвим атака, той ще се потупа по гърдите колко умен е бил, че е скрил ядрената инсталация под болницата. — Кенеди поклати глава. — Няма да премести бомбите. Мисли си, че са на сигурно място.

— Добре. — Президентът погледна часовника си и се изправи. Четиримата помощници на генерала веднага скочиха, но Хейс им направи знак да останат по местата си. — Трябва да проведе още една среща. — Обърна се към генерал Флъд: — Искам и двата варианта разработени на хартия. Както и всичко друго, което се сетите. Искам да съм в състояние да реагирам бързо, ако трябва. Затова направете каквото е необходимо, за да придвижите частите на място. — После погледна към Кенеди и продължи: — Искам твоите хора да се съберат заедно с хората на генерал Флъд. Покажете им всичките ваши фотографии и се опитайте да ми дадете по-ясен отговор дали да използваме „Дълбоко гърло“, или не. — Хейс тръгна да излиза, но на вратата спря. — Да, и още нещо. Никой от вас не трябва да споменава болницата като възможна цел, докато не наредя. Ако се получи изтичане на информация, ще хвърчат глави.

ГЛАВА 12

Тел Авив, сряда следобед

Какво да прави с Донатела? Генералният директор на МОСАД седеше сред облак дим в кабинета си и се бореше с неприятния въпрос. Тя беше страхотен агент, една от най-добрите. Бен Фридман не беше нелоялен човек, но както повечето хора, си имаше цена. А петстотин хиляди долара бяха много пари. Щяха да му дойдат добре на пенсионния влог. А и не виждаше нищо нередно, че ще вземе парите, доколкото това не противоречеше на интересите на Израел.

По време на полета от Америка той мъчително беше обмислял дали да убие Донатела. Сенатор Кларк искаше главата ѝ и беше готов да плати доста. Освен това Фридман трябваше да признае, че идеята Мич Рап да разбере за участието на шефа на МОСАД в заговора на добрия сенатор от Аризона беше крайно неприемлива и от нея го побиваха тръпки. Да ядосаш Рап и да го настроиш срещу себе си, не беше никак хубаво. На Фридман не му беше приятно, че ще трябва да постъпи така, но се налагаше да заличи следите си.

Донатела беше много лоялна към него през годините и по-важното, беше един от най-добрите му кидони^[1] — убиец от първа класа.

Тъмнокосата красавица беше примамила над десет мъже в капана на смъртта. Всички до един — врагове на Израел. След няколко успешни години Фридман я беше освободил от официалните ѝ задължения към МОСАД. В досието ѝ в мазето на шпионската служба пишеше, че е напуснала по собствено желание. Истината обаче беше, че Фридман я накара да работи само за него. Това беше част от плана на полковника да създаде собствена мрежа, върху която няма да се упражнява никакъв политически контрол. Глобалната икономика си имаше и тъмна страна — винаги се намираха един-двама милиардери, които искат някой да им свърши мръсната работа. Да се ликвидира техен бивш служител, придобил ценна информация и превърнал се в

нелоялен конкурент например. Или нещо по-лошо — този човек да се обърне към властите или към пресата и да поиска да направи разкрития. Заможен баща, който не харесваше как зет му се отнася с малката му принцеса. Инсценираха се катастрофи или инциденти и тези хора преставаха да са проблем. За силните не съществуваше проблем, който да не може да бъде разрешен със съответната сума. И Фридман беше натрупал цяло състояние, като играеше ролята на посредник между талантливата Донатела и тази малка група от финансовия елит. Но сега бе дошъл краят на всичко това.

Фридман загаси фаса в препълнения пепелник. Запали поредната цигара и пое дима. Загледан във фотографията на Донатела на бюрото му, той тъжно поклати глава. Наистина беше великолепна жена. Една от най-красивите, които беше виждал. Но освен това да гледа как Донатела действа, беше неописуемо удоволствие за него. Тя излъчваше всепроникващ сексапил. Дори беше успяла да прелъсти великия Мич Рап, макар че Фридман неведнъж си беше задавал въпроса кой кого всъщност е прелъстил. Да, тя и Рап бяха любовници. Фридман не искаше да си го признае, но ревнуваше. Рап се беше изявил там, където той не можа. Макар да бе желал да преживее с Донатела изпълнени с огнени страсти мигове, Фридман си даваше сметка, че така ще извърши фундаментална грешка. Отдавна знаеше, че някой ден ще трябва да я убие. Не можеше да си позволи решението му бъде замъглено от любов.

Фридман докосна фотографията. Възхищаваше се на буйната ѝ черна къдрава коса, знойните черни очи и високите скули. Тази жена беше богиня. И въпреки всичко Фридман съжаляваше, че не е послушал чувствата си и не я е завел в леглото. Срамота беше да пропуснеш такава възможност.

Интеркомът на бюрото му звънна и женски глас обяви:

— Господин Розентал дойде за среща.

Без да отмества очи от фотографията, Фридман натисна бутона за връзка:

— Прати го при мен.

Шефът на МОСАД отново погледна лицето на жената и тъжно поклати глава. Каква загуба! Но нищо не можеше да се направи. Мич Рап не трябваше да разбере, че той е бил въввлечен в играта.

Марк Розентал беше един от най-доверените кидони на Фридман. На трийсет и две той вече беше прослужил в МОСАД почти петнайсет години. Винаги беше изглеждал доста младолик и дори сега спокойно можеше да мине за двайсетгодишен. Когато влезе в МОСАД на деветнайсет, минаваше за дванайсетгодишно хлапе. Фридман използваше тийнейджъра да донася важна информация от окупираните територии и да разузнава терена, преди да бъде осъществена дадена атака. Когато отбеляза двайсет и първия си рожден ден, Розентал вече душеше с гарота терористите в безлюдните алеи на Хеброн и Газа.

Фридман разполагаше само с шепа хора, на които можеше да се довери за тази операция. Розентал беше един от тях. Имаше и още двама, за които той се сещаше, но и двамата бяха работили с Донатела. Не искаше да рискува. Затова му оставаше само малкият Марк Розентал. Той беше боец от МОСАД до мозъка на костите си и най-важното — самият Фридман го беше вербувал и обучил. Щеше да направи всичко, каквото му нареди, и нямаше да задава много въпроси. А ако нещата се объркаха, щеше да си държи езика зад зъбите.

— Марк, имам много важна и деликатна задача за теб. — Фридман загаси цигарата си и затвори папката със снимката. Подаде я на Розентал и продължи: — Казва се Донатела Ран. Работеше за нас. — Шефът на МОСАД запали следваща цигара и издиша облак дим. — Добра е... много добра. За съжаление напоследък направи някои нежелателни за нас неща.

Розентал кимна. Не беше необходимо да се казва нищо друго. Мъжът с лице на невръстно момче прелисти папката.

— Кога искате да се заема със случая?

— Колкото се може по-скоро.

— Сам ли да работя, или да включа и екипа си?

Фридман зловещо се изсмя, като си представи как Марк се опитва сам да убие Донатела. Възможно беше, но не и разумно.

— Вземи екипа си, Маркус. Тази жена е много опасна. Убила е повече хора от нас двамата, взети заедно.

Розентал вдигна вежди.

— А тялото? — попита само.

— Постъпи както намериш за добре. Ако можеш, бих искал да се отървеш от него сам. Ако нещата загубеят, остави го и се махай. — Работил като оперативен разузнавач години наред и мразещ намесата

на началниците, Фридман винаги се стараеше да дава на хората си свободата да взимат сами решения.

— Ще съм на мястото до утре сутринта — рече Розентал.

— Добре. — Фридман вдигна цигарата си. — Вземи с теб само най-добрите ти хора и се погрижи за задачата колкото можеш по-скоро. — Полковникът се облегна назад, дръпна от цигарата и добави: — И, разбира се... гледай да не те хванат.

Капитолия, сряда сутринта

Сенатор Кларк седеше в кабинета си в Харт Билдинг. В столицата беше студено и ветровито. Кларк зарея поглед през прозореца. Искаше му се да отложи още малко взимането на това решение. Есенните одежди се свличаха от клоните на старите дъбове. Зимата чукаше на вратата. Кларк не се чувстваше добре в студения климат. Роден на югозапад, за него зимите във Вашингтон бяха твърде сурови.

Загледан в сивото небе, той реши да прекара идващия уикенд извън града. Или във Финикс да поиграе голф, или да отскочи до острова малко да полови риба. Съпруга номер три планираше да ходи по нейни си работи в Ню Йорк и затова не му се налагаше да се притеснява, че ще трябва да я убеждава. Щеше да замине сам, което в момента беше тъкмо каквото искаше. Сегашната му жена напоследък ставаше много свадлива и нахална.

Това не можеше да го разбере. Беше се оженил за нея, знаейки какво точно иска. За Бога, та той започна да спи с номер три още докато беше женен за номер две. Какво очаква тази жена? Че след всичките тия години щеше да се промени специално за нея? Е, той няма намерение да се променя. Нещата трябва да си дойдат на мястото. Но при така стеклите се обстоятелства пореден развод беше изключен, поне в момента. Разводът би унищожил всичките му шансове да победи в президентската кампания. Ще трябва да склучи с нея сделка. Разбира се, беше я накарал да подпишат предбрачно споразумение. Според него при развод тя щеше да получи един милион и още двеста и петдесет хиляди годишно, докато не се омъжи отново. Но това за нея

щеше да е най-крайният вариант. Много по-добре щеше да е да влезе в Белия дом. Да бъдеш Първата дама, в края на краищата не е никак зле.

Но глас от дълбините на вечно чертаещия схеми и планове мозък на Кларк му подсказа още един вариант. Да я убие. „Не — каза си той. — Тя не е толкова лоша и непоносима. Поне не още.“ Мрачната идея обаче му се стори по-привлекателна, когато обмисли потенциалните предимства. Ролята на тъгуващ вдовец можеше да му помогне да спечели гласовете на майките. Колкото повече мислеше, толкова повече перспективи виждаше в тази идея. Третата му жена беше изключително атрактивна. Двамата заедно изглеждаха много добре. Поне когато тя беше доволна и щастлива. Но кучката имаше много неприятна черта — когато му беше ядосана, разправяше наляво и надясно. Това можеше да се превърне в истинска слабост по време на дългата кампания. Пресата рано или късно щеше да го надуши. Кларк се съмняваше дали номер три щеше да има такава душевна сила, че да издържи подобно нещо. Не, трябваше да реши проблема много преди изборите.

Кларк се върна мислено към папката на бюрото и реши, че въпросът със съпруга номер три засега ще почака. В момента имаше по-наболял въпрос, който се нуждаеше от вниманието му. Марк Елис и другите паралии от Калифорния не можеха да бъдат пренебрегнати. Те очакваха възвръщаемост на инвестициите си и бяха отправили взор към ЦРУ и неговата съкровищница с промишлени тайни. Проблемът за Кларк не беше нов. Необходимо му беше да предизвика едно събитие, за което никой да не предполага, че той е в основата му. Беше изградил цялата си политическа кариера върху една проста концепция. Беше спечелил доверието на президента, като изрази подкрепата си за Кенеди, и сега беше време да намери някой да свърши мръсната работа. Някой трябваше да се разправи с Кенеди и да я премахне от пътя му. И този някой беше конгресменът Албърт Ръдин. Кларк беше посял семето в главата на Ръдин при последната им среща. В собствената му партия се отнасяха зле с него. Годиците на лоялност бяха отхвърлени от партийните водачи, и то заради какво? Заради една кандидатура за пост, за който само един на хиляда души беше подходящ.

Кларк усещаше, че Ръдин е готов да изиграе хазартната игра на своя политически живот. Беше готов да тръгне срещу партията си, за

да я спаси. Или поне това беше „справедливата“ причина, която Кларк му внуши. Конгресменът от Кънектикът се нуждаеше само от един достатъчно силен тласък. „Не — помисли си Кларк. — Не му трябва тласък. Трябва да му се подхвърлят трошички, докато бъде насочен към целта.“ Кларк погледна папката на бюрото и се усмихна широко. Ролята на трохите щеше да играе информацията в нея.

Сенаторът затвори папката и натисна бутона на интеркома.

— Мери, прати, ако обичаш, следващия. — Кларк стана и закопча сакото си. Когато вратата се отвори, той заобиколи бюрото, за да посрещне посетителя. Протегна ръка: — Радвам се да те видя, Джонатан.

Заместник-директорът на ЦРУ се здрависа с него.

— Аз също се радвам да те видя, Ханк. Изглеждаш добре и си загорял.

— Миналия уикенд ходих до острова. — Кларк се сети за срещата си с Елис. — Някой път трябва да те заведа там. Страшно ще ти хареса. Обичаш ли да ловиш риба или да плаваш с яхта?

— И двете.

— Добре тогава. Ако всичко върви по план през следващите няколко седмици, ще отлетим затам и ще отпразнуваме победата. — Кларк посочи стол. — Сядай. Да ти наля ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. — Браун седна, а сенаторът заобиколи масата за кафе и се настани на големия кожен диван.

Кларк разкопча сакото си и небрежно сложи ръка върху облегалката на дивана.

— И тук идва сложният момент, Джонатан.

Със смях, който беше повече нервен, отколкото непринуден, Браун отвърна:

— Мислех, че вече отдавна сме навлезли в сложната част.

Кларк предпочете да не обръща внимание на това, което бе за него признак на слабост, и продължи:

— Ръдин е готов да се хвърли. Или почти готов. Трябва само малко да го побутнем и той ще блокира утвърждаването на Кенеди.

Браун разбираше, че Кларк не го е повикал в офиса си само за да му съобщи тази информация.

— Каква е моята роля?

— Утре имам среща с един човек. Бивш агент от ФБР. Казва се Норб Стивъкън. — Кларк намигна. — Много е надежден.

Бившият федерален съдия не беше впечатлен. Имаше времена, в които смяташе ФБР за също толкова безскрупулно и корумпирано, колкото и престъпниците, които преследваше.

— И с какво се занимава той сега?

— Детектив е.

— За кого?

— За който му плаща.

Браун прие отговора на сенатора. Той отдавна беше разбрал, че Кларк познава хора буквално от всички слоеве на обществото.

— И кой му плаща в момента?

Кларк махна с ръка, за да разсее тревогата на Браун.

— Не ти трябва да си обременяваш мозъка с такива неща. Важното е, че когато говориш с него, трябва да изглеждаш така, сякаш отказваш да му дадеш търсеното от него. Поне в началото.

— И какво търси той?

— Търси информация, която конгресменът Ръдин да използва, за да организира слушания.

Браун знаеше, че в крайна сметка ще се стигне дотук, но това не смекчи безпокойството му. Свикнал с подобни ситуации, той запази самообладание, приведе се напред и попита:

— Каква информация?

Кларк небрежно кръстоса крака.

— Дай му нещо за „Орион“ — изстреля.

— Да разкажа на бивш агент от ФБР за Екип „Орион“? — изуми се Браун.

— Не се притеснявай. Аз убедих Ръдин да се срещне със Стивъкън. Казах на Албърт, че не искам да се въвличам в това. И теб не искам да те въвличам.

— Тогава защо ме караш да се срещам с тоя Стивъкън?

— Стивъкън ще направи това, което му кажа. А аз ще му кажа, че дадената от теб информация е строго поверителна и трябва да си остане такава.

— Ами ако изпратим информацията на Ръдин анонимно? — На Браун отчаяно му се искаше да намери алтернатива.

Кларк поклати глава.

— Няма да стане. Албърт вече достатъчно е загазил пред собствената си партия. Ако ще го караме да се хвърля в огъня, по-добре да чуе информацията от човек, който да му каже, че е разбрал за екипа от някой от Ленгли.

Браун сви устни.

— Не знам... Едно е да предавам информация на теб, Ханк, но съвсем друго е да разкрия на бивш федерален за съществуването на Екип „Орион“. — Браун се завъртя неспокойно в стола, коремът му се разтресе. — Хората, които се изпречват на пътя на тази група, рано или късно изчезват.

— Питър Камерън беше много самоуверен и нафукан. Ти нямаш подобен проблем.

— Не знам... — Браун се страхуваше.

— Джонатан — не се отказваше Кларк, — знаеш какъв е планът. Обещавам ти, това е последният ход. Веднъж щом Албърт започне разследването си, няма да има връщане назад. Пресата ще лапне въдицата и много добре знаеш, както и аз, че Кенеди няма да издържи този кръстосан огън. — Сенаторът вдигна показалец. — А после аз ще се погрижа ти да станеш следващият директор на ЦРУ. И бих добавил, много богат директор.

Това, което не можеше да се каже за Браун, бе, че е безразличен към парите.

— Хм. Как искаш да го свърша?

— Още ли разхождаш кучето си всяка вечер? — едва прикри усмивката си Кларк.

— Да.

— Хубаво. Ще чакаш Стивъкън да се доближи до теб в парка до твоята къща. Най-вероятно утре вечерта.

— И какво искаш да му кажа?

Кларк помисли за момент.

— Искам първо да се престориш на много изнервен. Кажи му, че не искаш да говориш с него. Опитай се да се измъкнеш. Не се тревожи, той ще тръгне сред теб. Много е настойчив.

— И все пак какво да му кажа? — не мириясваше Браун.

— Нищо. — Кларк се усмихна. — Поне не утре. Кажи му, че трябва първо да помислиш. Кажи му да дойде пак на следващата вечер и ти ще му съобщиш решението си тогава.

[1] Кидон — щик (иврит). „Кидон“ се наричат специалните отряди за ликвидации на МОСАД, както и техните членове — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Мериленд, сряда вечерта

Рап беше готов. Таксито бе пред къщата. Анна закъсняваше. Но това можеше да се очаква. Рап си рече, че може да се наложи да прибягне до трийсетминутното правило — ако трябваше да бъдат някъде в осем часа, й казваше, че ангажиментът е за седем и половина. Тя винаги закъсняваше с половин час. Освен когато трябваше да предава на живо.

Миналия месец даже задържа близо петнайсет минути президентския самолет „Еър Форс 1“. Джак Уорч, специалният агент, охраняващ президента, беше достатъчно любезен с Анна, докато разговаряха по мобилния телефон, когато я попита дали ще успее за полета. Анна беше попаднала в задръстване и помоли да я извинят. Агентът й даде още малко време. Помогна обстоятелството, че Анна бе любимка на президента. А също така и че Джак Уорч и президентът Хейс дължаха живота си на нейния приятел.

Рап погледна часовника си, по-скоро от изнервеност, отколкото от желание да разбере колко е часът. Трябваше да излетят от международното летище на Балтимор след по-малко от два часа и половина. Все още имаха достатъчно време, но Рап не обичаше да бърза, когато нелегално прекарва оръжия на борда на самолет. От богатия си арсенал беше решил да вземе пистолета „Хеклер и Кох НК 4“. Моделът беше предназначен да стреля с къси деветмилиметрови патрони. Рап беше разглобил оръжието и скрил отделните части на различни места в куфара.

Хората от Научно-техническия отдел в Ленгли всеки ден купуваха най-обикновени предмети, като сешоари, флакони пяна за бръснене, будилници, радиоапарати и чанти. После ги променяха, като създаваха в тях тайни скривалища. В същото време всеки от предметите запазваше основното си предназначение. Ако митничарят или граничният полицаи включеше в електрическата мрежа сешоара и

той не работеше, щеше да стане голям фал. Хората от отдела бяха експерти в своята област. Изпробваха всяко свое творение с най-модерните рентгенови скенери. А и така подреждаха багажа, че снижаваха до минимум риска служител от охраната на някое летище да открие незаконно пренасян предмет.

Анна щеше да побеснее, ако разбере, но такъв е животът. Да ходи по улиците на италианските градове без оръжие, беше риск, който той не искаше да поема. Планът беше да ѝ каже, когато се настанят в хотела в Милано. Ако ѝ кажеше, преди да тръгнат, щеше да я подложи на излишен стрес и напрежение, когато стигнеха до митницата на летището в Милано. Като повечето журналисти, Анна беше добър актьор, когато преследваше някаква професионална цел. Но да помогне на приятеля си да прекара пистолет, пистолет, който тя самата не иска той да носи, в чужда държава... това беше върхът. Не, рече си Рап, по-добре да не знае. А и без това щеше да се вълнува повече за другото нещо, което пренасяше.

Беше му струвало двойно повече, отколкото бе предвидил, но в мига, в който го видя, знаеше, че е точно за нея. Беше класически и семпъл. Идеално шлифован еднокаратов диамант, инкрустиран в платинена халка. Тя щеше направо да се разтопи от радост! Пръстенът беше прибран на сигурно място в един джоб в коженото му яке. Импулсивно той се пресегна и прокара пръст по линията на шева, почувства издутината. Там беше.

Отново погледна часовника си. О, как искаше вече да се е прибрала у дома! Прибързаността, с която отиваше в Италия, малко го изненадваше. Цяла сутрин си беше мислил за това. Беше началото на ново битие. Щеше да бъде вододелът в неговия живот, за който толкова време беше мечтал.

Чу изскърцването на гуми. Усмихна се. Анна взимаше завоя. И преди беше изпитвал това чувство. Беше стоял на верандата и я бе чакал, вярвайки, че всичко с нея е наред, молейки се някой демон от миналото му да не се е нахвърлил върху нея, някой психопат, гледал я по телевизията, да не е бил обсебен от мисълта да я притежава.

Анна се смееше, когато той ѝ казваше, че трябва да се обажда, когато закъснява. Тя винаги му се извиняваше, но не показваше никакви признаци на промяна. Оправданието ѝ беше, че е много зает човек, чиято работа не ѝ позволява да бъде точна. На Рап неведнъж му

се бе искало да ѝ отвърне, че това е най-глупавата причина, с която някой се е оправдавал, но през последната година се беше научил да подбира внимателно думите си или, още по-добре, да държи устата си затворена. Да си прав, не винаги е най-печелившата позиция.

Скоро щеше да я накара да повярва, че е необходимо да се прибира навреме или в най-лошия случай да се обажда, когато ще закъснее. Ставаше дума за нейната лична сигурност, а също и за неговото психическо здраве. Той беше работил на предната линия. Беше виждал как загиват невинни жени и деца.

Гумите изскърцаха отново и тогава се появи черното „Волво S80“. Рап само се усмихна и поклати глава, когато бъдещата му съпруга подкара по автомобилната алея и рязко спря до таксито. „Слава Богу, че поне е добър шофьор“, каза си той. Не беше в състояние да ѝ се сърди и да ѝ се кара за закъснението.

Райли изскочи от колата с глуповат израз на лицето.

— Извинявай, че закъснях, скъпи. Задържаха ме...

Рап не обърна внимание на извиненията. Беше ги чувал всичките.

— Багажът ти е в таксито — каза с усмивка. — Нещо друго трябва ли да взимаш от къщата?

— Само да си измия зъбите и да си сваля грима.

Рап погледна часовника си.

— Закъсняваме.

— Знам. — Райли го целуна бързо и се втурна към къщата. — Ще ми отнеме само минутка.

Докато Рап я гледаше как се качва по стълбите, измърмори на себе си:

— Най-малко десет.

— Чух те! — викна Анна през рамо и продължи нагоре.

— Ама... така си е! — заекна Рап. — Не е ли по-добре да свършиш тази работа по пътя към летището?

Тя отново извика, вече от банята на втория етаж:

— Не се притеснявай, няма да изпуснем полета. Самолетите вече никога не излитат навреме.

— Така ли каза на президента, когато задържа „Еър Форс 1“ миналия месец? — Райли не предполагаше, че Рап знае за малкия ѝ инцидент.

Тя се показа на горния край на стълбите с четка за зъби в ръка.

— Откъде разбра за това?

— Тая сутрин го има в „Уошингтън Таймс“ — излъга Рап с невинно изражение. Знаеше, че Райли никога не чете този вестник — смяташе го за прекалено пристрастен.

Райли зяпна от изненада.

— Моля те, кажи, че се шегуваш!

Рап се усмихна.

— Добре, шегувам се.

— Тогава откъде, за Бога, разбра за това?

— Няма значение. — Рап й направи жест да побърза. — Хайде, закъсняваме.

— Искам да знам откъде разбра! — настоя тя.

— Няма значение. Имам си източници. — Рап се обърна. — Отивам да прибера колата в гаража. Побързай!

Райли го изгледа, след което се върна в банята. Докато изстискваше паста върху четката за зъби, втренчи очи в огледалото и си рече: „Имаш седем часа полет, за да го накараш да си признае.“ Уверена в успеха, тя пхна четката в устата си.

Огромният „Боинг 747“ на „Американ Еърлайнз“ ги чакаше на пистата. Те се наредиха на опашка, за да получат бордните си карти. Всъщност изчакаха, докато всички останали минат, и тогава се наредиха. Това беше едно от правилата на Рап и Анна искаше да знае от какво е породено то. Вече свикнал с мисълта, че ще прекара остатъка от живота си с нея, той реши да й обясни. Пътуваха в първа класа. Ако са качаха на самолета още сега, щяха да се превърнат в център на внимание на двеста и петдесет души!

Райли прие обяснението.

Седяха в бара и пиеха бира, докато останалите пътници вече се тълпяха като стадо, за да се качат в самолета. Направи й впечатление, че Мич забелязва всяка подробност. Понякога това я дразнеше. Когато отиде на ресторант, той не сядаше на маса в средата. Винаги гледаше гърбът му да е към стената и веднага щом влезе, се извиняваше и отиваше до тоалетната. Първоначално Райли не забелязваше, но после семейство О'Рурк, нейни приятели, й го споменаха. Анна заразпитва

Мич и след няколко неуспешни опита да отклонява въпросите ѝ той накрая склони да ѝ разкрие причината за странното си поведение. Беше стандартна оперативна процедура, или СОП. Да провери тоалетните, пожарните изходи и мазето, ако имаше такова. Така, ако се случеше нещо нередно, той знаеше с какви варианти за действие разполага.

А също и оръжията. Първоначално и това не я безпокоеше кой знае колко. Баща ѝ и двамата ѝ братя бяха полицаи. Тя беше израснала с оръжия из цялата къща и дори самата имаше късоцевен 38-калибров револвер. Държеше го заключен, но имаше разрешение за носенето му. Но Мич не излизаше от къщи невъоръжен. И оръжието винаги беше на лесно място. Дори косеше тревата с пистолет, затъкнат в колана на гащетата. Когато се качаха на лодката за разходка, той държеше пистолет в жабката. Поне още три оръжия бяха разпръснати на различни места из къщата.

Веднъж го беше притиснала по този въпрос. Намекна му, че малко прекалява с тази негова предпазливост. Той ѝ отвърна, че единствената причина, поради която още е жив, е именно „тази негова предпазливост“. Дори ѝ каза, че ако някой от всички онези хора от неговото не толкова далечно минало се появи, тя ще е много щастлива, задето е въоръжен. А какво ще стане, ако се оженят и имат деца?, парира Анна. Той се замисли за миг и ѝ отговори, че някои неща ще трябва да се променят. За онова време отговорът я удовлетвори.

Райли отпи от бирата, приведе се и попита шепнешком:

— Нали не мъкнеш патлак?

— Не, само моето оръдие за любов.

Райли се засмя и измърка като коте.

Рап се почувства малко виновен, задето я излъга. Но пък тя не беше уточнила какво иска да знае — дали носи, или превозва пистолет. А пистолетът му в момента не беше у него. Беше внимателно опакован в куфара на половин дузина места, вече складиран в търбуха на огромния лайнер „Джъмбо Джет“.

Когато на опашката останаха пет-шест души, те взеха ръчния си багаж и хванати за ръка, се приближиха до изхода за самолета. Рап подаде билетите и продължиха по коридора-ръкав с бордните си карти в ръце. Спряха на края на ръкава. Рап прегърна Райли и впи поглед в

зелените ѝ очи. По блясъка в тях разбра, че бирата си е казала думата. След малко пристигна още един мъж и застана последен на опашката.

Райли го изгледа многозначително и прошепна високо:

— Сигурно е шпионин!

Рап придърпа главата ѝ към гърдите си, а тя звънко се засмя. Остана му само да поклати глава и да се усмихне.

— Стегни се, или няма да те пуснат да се качиш на самолета.

— За какво намекваш? — провлачи тя.

— Няма да те пуснат пияна на самолета. Противоречи на правилата на международното въздухоплаване.

— Ами ако съм пияна от любов? — Тя затвори очи и сви устните си за целувка.

Мич се засмя и я целуна.

Опашката напредваше бързо и не след дълго те вече се бяха настанили на местата си в първа класа. Мич седна откъм пътеката. Докато самолетът се отлепяше от ръкава, те извадиха четивата си. Когато лайнерът рулира към пистата за излитане, Рап погледна през илюминатора. Оставаше поне час до залез-слънце. Температурата беше към десет градуса, нищо не предвещаваше дъжд. Излитането трябваше да мине гладко.

Анна запрелиства едно списание, но изведнъж спря. Затвори го и се вгледа в Мич.

— Не ми каза за какво точно трябва да се погрижиш, докато сме в Милано.

— Само малко работа. Няма да ми отнеме много време. — Рап отвори книгата си с надеждата, че Анна също ще се върне към първоначалното си занимание. За негово съжаление обаче това си остана само надежда.

— Каква работа?

— Служебна.

— Строго секретна работа — изимитира го тя.

— Точно така, бибчо. — Рап ѝ намигна. — Защо не се облегнеш спокойно назад и не се заемеш отново със списанието? Аз ще се погрижа за всичко останало.

Райли го мушна в ребрата.

— Не ми излизай с тия глупости. Можеш да бъдеш малко по-конкретен.

— Не, не мога. — И преди бяха имали подобни спречквания и вече му ставаше досадно. Той се наведе към ухото ѝ и прошепна: — В работата ми има някои неща, за които никога няма да мога да ти разкажа. Говорихме по въпроса още в началото и ти заяви, че ще го преглътнеш. Ще се примириш ли, или ще искаш да промениш правилата?

Прав беше и тя го знаеше, но въпреки всичко я вбесяваше.

— Не, няма да променям правилата, но мисля, че понякога не бива да си толкова потаен. Искам да кажа, ти побесняваш, когато аз закъснявам само с петнайсет минути, а очакваш от мен да си седя в хотела в чужд град и да те чакам, докато ти се занимаваш със „служебната си работа“! — Райли се наведе към него, носът ѝ докосна страната му. — За Бога, знам, че ЦРУ те изпраща да убиеш някого. — Отдръпна се и сърдито скръсти ръце на гърдите си.

Рап обмисли думите ѝ.

Имаше право — дължеше ѝ обяснение.

— Извинявай. Права си. Трябва да се срещна с един човек... с когото работех навремето.

— Опасно ли ще е?

— Не. — Той поклати глава. Така беше. Щеше да бъде много внимателен и предпазлив, но не очакваше да има неприятности.

— Този човек знае ли, че отиваш при него?

— Не.

Райли се намръщи, отговорът не ѝ се понрави.

— Ти можеш ли да се довериш на този човек?

— Да, напълно. — Сега Рап беше искрен. — Не се тревожи, мила. Всичко ще мине добре. Ще свърша с тази работа още първия ден и после цялото време ще е на наше разположение.

Самолетът спря за момент, после двигателите заработиха на пълна мощност. Няколко секунди по-късно големият лайнер рулира към пистата. Рап взе ръката на Анна. Целуна я по дланта и прошепна:

— Обичам те.

Райли го целуна по устните. Когато самолетът се отлепи от земята, Рап се замисли за човека, с когото щеше да се срещне в Милано. Донатела Ран беше много повече от някой, с когото беше работил в миналото. Тя беше споделяла леглото си с него. Поради причини, които нямаха нищо общо с националната сигурност, той

реши да запази това в тайна от Анна. Ставаше дума за нещо, случило се много отдавна. То нямаше никакво отношение към сегашните събития. Рап оправда решението си, като си припомни, че никога не я е разпитвал за бившите ѝ приятели. Този аргумент почти подейства — до мига, в който си даде сметка, че тя не е тръгнала да прелети над хиляда и петстотин километра, за да може той да осъществи тайната си среща с една от бившите си любовници.

Този ход на мисли не му хареса. „Отивам и се връщам — каза си той. — Нищо страшно. Ще вечерям с нея, ще я попитам кой я е наел да убие Питър Камерън и с това ще се свърши.“ Погледна през илюминатора, към най-любимото си водно пространство на света. Заливът Чезапийк бързо се изниза под тях, докато голям кораб-контейнеровоз плаваше към пристанището на Балтимор. Рап си даваше сметка, че няма да мине толкова лесно. Дълбоко в себе си се надяваше, че това е само параноя. Единственото, което искаше, беше едно име. Името на човека, който се беше опитал да го убие в Германия. После щеше да оправи нещата и да започне новия си живот.

Анна се сгуши до него и отпусна глава на рамото му. Рап я целуна по косата и вдъхна упоиващия ѝ аромат. Само удоволствието да я гледа така си заслужаваше усилието да довърши нещата. Ще вземе името от Донатела и ще ликвидира проблема. После ще може да създаде семейство и ще се чувства по-сигурен, като знае, че човекът, организиран покушението срещу него в Германия, е мъртъв. И вече никой няма да може да причини вреда на семейството му.

ГЛАВА 14

Трансатлантическият полет мина гладко с едно изключение. Нито Анна, нито Мич спаха. Рап не го беше очаквал. Надяваше се двете чаши шампанско, които Анна изпи, да я приспят на мига. Но не я приспаха. Всъщност само дето я превъзбудиха за една седмица напред. Очакваха ги два дни в Милано, изпълнени с разходки из магазините на големите модни къщи и вечер в „Ла Скала“. После щяха да се качат на влака и да заминат на юг, в слънчевата и топла Сицилия. Бяха обсъждали въодушевено пътуването си. Очакването за това, което им предстоеше, беше направо опияняващо. Но за да не урочасат нещата, никой от тях не се осмели да говори за годежи, сватбени пръстени, брак или деца. Щяха да имат достатъчно време да обсъждат тези и подобни въпроси по-късно.

Но Рап имаше и друга причина, за да съдържа ентузиазма си. Преди да прекрачи в новия си живот, той трябваше отново да се изправи срещу миналото си. И то не срещу кой да е, а срещу жената, с която беше имал романтична връзка. Само мисълта, че отново ще бъде в Милано, го изпълваше с море от емоции. Повечето от тях бяха приятни, но имаше и отрицателни. Италия беше най-любимата му страна на света. Историята, архитектурата, ароматите, хората, дори почвата под краката му — всичко беше много земно и реално.

Минаването през митническия контрол на летище Малпенса се оказа прекалено лесно. Италианските митничари проявиха по-голям интерес към бельото на Анна, отколкото към различните оръжия, които Мич беше изпокрил из багажа си. Като се има предвид разликата във времето и седемчасовият полет, те пристигнаха в Милано точно за сутрешния пик на уличното движение. По пътя им Анна попиваше жадно с очи всяка гледка. Докато учеше в Мичиганския университет, беше изкарала един семестър в Париж. Тогава дойде в Рим за една седмица. Бяха спорили коя от страните е по-хубава. Анна държеше на Франция, а Мич — на Италия. Рап възнамеряваше да промени мнението й до края на седмицата. Той признаваше, че Франция

притежава неизброими предимства, но за нещастие красотата на тази страна често е засенчвана от арогантността на французите като нация.

В Италия хората бяха сърдечни, контактни. Шофьорът на таксито им беше общителен като дете. Докато си пробиваха път през натовареното движение, той им сочеше забележителностите и неспирно обясняваше. В началото на пътуването Анна беше разочарована. Милано ѝ се видя прекалено индустриален. Мич я успокои, че щом стигнат сърцето на града, гледката коренно ще се промени.

И беше прав. Когато излязоха на Виа Дж. Менгони и пред тях внезапно изникна Миланската катедрала, Анна чак подаде глава през прозореца.

— Боже мой! Това е най-красивата църква, която съм виждала!
— възкликна.

— И една от най-големите — гордо отбеляза шофьорът.

— Трябва да я видя! Можем ли да я разгледаме сега? — обърна се тя към Мич.

Рап се засмя.

— Само на четири пресечки от хотела ни е. Като подремнем, тя ще е първото ни място за посещение.

— Да подремнем? — изви вежди Анна. — Нямам намерение да губя нито минутка!

Рап се усмихна и поклати глава. Приятно му беше да я види в това ѝ състояние. Може би бе за добро. Ако обикаляха цял ден, тя щеше да капне от умора вечерта и той щеше да се измъкне незабелязано и да се срещне с Донатела. След което, ако всичко вървеше по мед и масло, щеше да получи информацията, която му трябваше, и да приключи. Изведнъж си даде сметка, че се заблуждава. Суровата действителност беше, че най-вероятно, ако Донатела му съобщеше името, нещата само щяха да загубеят. Донатела беше само една брънка във веригата, която можеше да се окаже доста дълга. За първи път в съзнателния си живот трябваше да реши дали да остави недовършената работа на други и напълно да се оттегли. Анна го целуна по бузата. Мич прогони депресиращата мисъл от главата си и си наложи да се усмихне. Може би всичко щеше да бъде много по-просто. Може би Донатела щеше да отговори на всичките му въпроси и да му обясни защо му е бил заложен капан в Германия. Може би...

Мич се обърна настрани, усмивката изчезна от лицето му. Тези неща никога не ставаха лесно и просто. И това беше една от многото причини да иска да се махне от занаята.

Самолетът на авиокомпанията „Алitalia“ спря до сградата на летище Линате. Това беше само един от над десетината полета на италианската авиокомпания, които щяха да пристигнат от Рим до края на деня. От двете големи летища, които обслужваха Милано, Линате приема предимно самолетите от вътрешните линии. То е разположено само на около пет километра от центъра на града, докато Малпенса 2000 беше на цели петдесет. Самолетът беше излетял от Рим минута след девет сутринта, полетът продължи по-малко от час и половина. Когато вратата се отвори, отвътре заизлизаха забързани хора в официални костюми. Един незабележим мъж в средата на групата огледа лицата на посрещаните. Опитваше се да не изглежда прекалено мнителен и любопитен. Беше облечен в маслинозелени панталони, тънка синя риза и синьо спортно сако. Черни слънчеви очила скриваха проницателните му очи.

Още при първия бегъл оглед на тълпата той забеляза човека, с когото трябваше да се срещне, но вместо да се насочи право към него, мъжът продължи заедно с другите към основния терминал. Това беше вторият полет на Марк Розентал за деня. Първият започна от Тел Авив доста преди изгрев-слънце. След срещата си с генералния директор на МОСАД той изобщо не си губи времето и веднага придвижи необходимите сили към мястото на действие. Броени часове след разговора с Фридман двама от неговите хора вече бяха на път за Милано. Всеки пътуваше с различен полет и всеки влезе в Италия през различна държава. Първо трябваше да се осигурят оръжия и средства за транспорт, а после трябваше да се установи наблюдение на обекта. Фридман му беше дал разрешение да използва една от сигурните квартири в Милано, въпреки че официално МОСАД нямаше нищо общо с операцията. Розентал беше казал на Фридман, че алтернативата е да се настанят в хотел — по-неподходящ вариант, тъй като италианските власти със сигурност щяха да разследват изчезването на Донатела и щяха да предположат, че може да е убита. Перфектната операция изискваше да я изведат навън без свидетели, но нямаше

гаранция, че ще успеят. Винаги можеше да се намери някой съсед, неин колега или случаен минувач, забелязал неколцина странни мъже. Рано или късно описанието на тези мъже щеше да бъде сверено със записите от охранителните камери на близките хотели. Следващата стъпка на полицията и службите за сигурност щеше да бъде проверка на записите от камерите на летищата. И така нататък, и така нататък.

Розентал стигна до основния терминал и продължи към лентата за багажа, без да се оглежда. После излезе отвън и заедно с другите пътници застана на опашката за таксите. Огледа хората пред него, подпита тук и там кой ще пътува сам и кой би могъл да се комбинира с него, след което преброи чакащите и такситата. Отбеляза си мислено колата, която най-вероятно щеше да му се падне. Когато дойде и неговият ред, той за последно се огледа и се качи в бялото такси. Каза на шофьора на италиански да го закара до „Грандхотел“. Нямахше да отседне там, но това не беше работа на шофьора.

Денят беше слънчев. За нещастие на Розентал туристите още си бяха в леглата. Наближаваше единайсет сутринта, улиците не бяха многолюдни. Той загрижено се намръщи, докато гледаше през стъклото на движещото се такси. Предишният опит на Розентал като кидон беше оставил неизличима следа върху него. Заповядвано му беше да прониква в най-дълбоките вражески кръгове. Нямахше по-опасна задача за един агент на МОСАД от тази — да влезе в палестинските лагери. Бяха го карали да се внедрява зад противниковата линия и да идентифицира водачите на различните терористични групи. Трябваше да се слива с хората, които мразеше.

Онези ранни години бяха оставили у него дълбоки белези. Психолозите в МОСАД обаче не знаеха нищо за тях. Това бяха личните демони на Розентал. Безумната смелост и кураж от онези дни бяха отстъпили място на съвсем други чувства. Мразеше да действа сам. Не беше вече вълк-единак. Занапред нямахше да ловува сам. Никога нямахше да се върне в лагерите, да се върне към безсънните нощи, да се страхува, че може да издаде нещо в съня си. Не, всичко това вече беше назад, в миналото. Сега вече правеше всичко възможно, за да наклони везните на успеха на своя страна.

Острото му око не хареса миланските улици. Нямахше достатъчно прикрития. През последните двацет и четири часа Розентал подробно беше прегледал досието, което му бе дал Фридман. Очевидно то беше

силно орязано и съкратено. Голяма част от информацията липсваше. Имаше бели полета в биографията, някои операции бяха пропуснати. Розентал не таеше съмнения, че старецът лично е премахнал тези сведения. Отчасти поради споменаване на други хора и поради секретност. Но Розентал познаваше стария директор твърде добре, за да се заблуждава, че причината е само тази. Фридман беше извадил информацията, която можеше да разколебае Розентал дали да убие жертвата. Розентал не беше новак. Макар че все още не беше навършил трийсет, той се занимаваше с тази работа почти десет години. Въпреки силно цензурираното досие Розентал знаеше, че Донатела Ран е направила много за Израел, но неговият занаят имаше и мръсна страна. Днес си високо ценен агент, утре се превръщаш в нежелан свидетел.

Когато приближиха галерията, Розентал помоли шофьора да спре. Плати и освободи таксито. Набързо се огледа, сетне вътре.

Галерията „Виктор Емануил Втори“ има форма на кръст. Секцията север-юг свързва Пиаца дел Дуомо с Пиаца дела Скала. Пространството между сградите е покрито с ковани решетки и стъкло. Пешеходна зона е. Подът е от цветна мозайка. Отстрани се редят бляскави магазини.

Розентал се отби в една книжарница и си купи „Таймс“. После се помота пред магазина, за да провери дали не го следят, след което продължи към северния край на сградата, от другата страна на Пиаца дела Скала. Когато стигна до края на площада, той се подпря на една улична лампа и се престори, че чете вестника. След няколко минути един тъмночервен фиат седан спря на завоя и Розентал се качи в него.

Беше човекът от летището.

— Чист си, нямаш опашка — каза, щом потеглиха.

— Добре. А жената?

— В офиса си е. Янта я проследи до работното ѝ място тази сутрин. Влезе в офиса си девет и оттогава не е излизала оттам.

— Ами апартаментът ѝ?

— Решихме да те изчакаме, преди да минем към този ход.

Розентал кимна.

Мъжът, който караше колата, беше Йордан Сунберг. Макар че изглеждаше поне с десет години по-възрастен от Розентал, всъщност беше с две години по-млад. Сунберг имаше гъста черна брада и

разрошена къдрава коса. Двамата бяха работили заедно много пъти. Бяха сред най-добрите катси^[1] на Фридман.

— Взе ли нещата, които ти поръчах?

— Да. Всичко е готово, в квартирата е.

Розентал погледна часовника си.

— Ще започнем тази вечер.

[1] Катса — действащ оперативен служител в МОСАД. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Анна се въртеше в средата на стаята, с разперени ръце и глава, вдигната към прочутия ръчно изписан таван на монашеската килия от петнайсети век. Не можеше да повярва, че това не е музей, а тяхната хотелска стая. Рап беше доволен от реакцията ѝ. Напомняше му на малко момиченце. Налегна го тъга, че е пропуснал толкова много от нейния живот. Емоциите му бяха ирационални, знаеше. Нямахше как да са се познавали в детството си. Тя беше израснала в Чикаго, а той — във Вирджиния. Освен това, ако се бяха запознали още тогава, сега със сигурност нямаше да са заедно.

Анна излезе на малкото балконче с изглед към вътрешния двор. Мич я последва. Обхвана я през кръста. Останаха така, загледани към идеално поддържания двор. Анна протегна ръка и докосна лицето на Мич. Изви глава и го целуна дълго. Когато устните им се разделиха, Анна каза:

— Толкова много те обичам...

— Аз също. — Той я притисна към себе си, започна да я целува по врата. След малко я поведе към огромното легло.

— Какво правиш? — попита Анна игриво.

— Опитвам се да те прельстя.

Тя се изскубна и го бутна на леглото. Мич се отпусна на мекия матрак. Протегна ръка към Анна. Тя поклати глава.

— Хайде, скъпа! — примоли се той.

— Нее. В Милано сме само за ден и половина и аз нямам намерение да прекарам това време в леглото.

— Защо?

— Не ми задавай глупави въпроси.

— Хайде — подкани я той. — Няма да се бавим много.

— Ти сигурно.

Рап се засмя.

— Хайде... Бъди добро момиче.

— Това няма нищо общо с доброто поведение. Просто съм реалистка. Ако дойда в леглото сега, ще правим секс и после ти ще заспиш. Не искам да спя точно сега. Искам да излезем и да разгледаме града. — Тя тръгна към банята. — Освен това, когато те карам да чакаш, си по-послушен.

Рап се загледа в стенописите на тавана.

— Ще трябва да измисля нещо. — Той изстена демонстративно и стана от леглото. Като сваляше една по една дрехите си, се запъти към банята.

Анна се извърна от огледалото.

— Толкова ли не можеш да почакаш?

— Много ти се ще — ухили се той и се мушна под душа.

След като се изкъпа, Рап се върна в спалнята и си облече чисти дрехи. Застанал над отворения куфар, се замисли как ще е най-добре да изиграе следващия си ход. Изкушаваше се да сглоби пистолета и да го мушне в специално ушития джоб на коженото яке, но разбираше, че така само ще си навлече неприятности. Анна щеше да го обгърне с ръце и да го опипа за оръжие. Беше ѝ навик, поне в Америка. Бе израснала в къща, пълна с пушкала. Както всички добри чикагски ченгета, баща ѝ и двамата ѝ братя носеха пистолети и когато не бяха на работа.

Най-добре щеше да постъпи, ако си признаеше, че е въоръжен. Но пък не беше сигурен дали стаята не се подслушва, а никак не му се искаше да забърква и нея в това. Реши да ѝ каже, когато излязат от хотела. Вдигна куфара и го занесе в гостната. Сложи го на дивана и извади сешоара, флакона с пяна за бръснене и радиото. За по-малко от две минути сглоби оръжието и го мушна във вътрешния джоб на коженото си яке.

Отидоха в „Ла Веранда“, за да хапнат нещо набързо. Бяха сами в заведението. Още не беше станало време за обяд. Анна си поръча супа, а Мич — сандвич с телешка пържола, заради което приятелката му го изгледа загрижено.

— Не те ли плаши поне малко „лудата крава“?

Рап завъртя очи.

— Да не е избягала някоя?

Анна се засмя.

— Знаеш какво имам предвид!

— Да, знам и оценявам загрижеността ти за мен, но има големи шансове да ме удари гръм, отколкото да се разболея от болестта „луда крава“.

Анна реши да смени темата.

— Кога ще отидеш да свършиш онази работа? — попита.

— Опитах да го сторя горе в спалнята, но ти ме отрязва — сериозно изрече той.

— О! — Тя се усмихна. — Виждам, че днес си в много добро настроение.

— Просто съм влюбен. Това е всичко.

— Не можеш ли да бъдеш сериозен само за минута?

— Абсолютно. — Рап взе франзелата и отхапа от нея.

— Кога ще се срещнеш с онзи човек?

Рап отхапа още веднъж от франзелата и отговори:

— Ще се опитам да установя контакт днес следобед.

— Това ще се отрази ли на плановете ни за вечерта?

— Не би трябвало — отвърна Мич колебливо.

— О! — Анна му отправи поглед, в който се четеше неприкрито разочарование.

— Скъпа, не си справедлива. Казах ти, че трябва да се погрижа за това. После ще направим една чудесна обиколка, но първо трябва да свърша тази работа. — Той отново отхапа от франзелата и изчака тя да му даде знак, че не е разстроена. Когато Анна се усмихна, взе ръката ѝ и добави: — А пък и имам предчувствието, че ще си скапана до довечера.

Щом се нахраниха, Рап си поръча двойно капучино, за да се освежи. Пътуванията го уморяваха повече, отколкото плуване на петкилометрова дистанция. Анна също си поръча капучино. Донесоха им го в пластмасови чашки. Рап плати сметката и излязоха от хотела.

Денят беше топъл и слънчев. Температурата беше петнайсет градуса. Само за разходка. Анна беше облечена доста по-стилно от Мич. Все пак Милано е модната столица на света.

Рап поведе Анна на север. Завиха надясно и излязоха на Виа Санта Андреа. И тук за първи път посещениято на готическата катедрала беше оставено на втори план. Първата модна къща, която видяха, беше „Ермес“, следваше „Фенди“. Рап добре познаваше улицата и ефектът върху Анна беше точно такъв, какъвто го беше

планирал. Сигурно щяха да им трябват няколко часа, докато стигнат до следващата пресечка. Тепърва им предстоеше да разгледат магазините на „Прада“, „Москино“, „Шанел“, „Джанфранко Фере“ и „Джорджо Армани“. Само „Прада“ щеше да им отнеме два часа.

Анна спря пред „Ермес“. Не можеше да реши как да постъпи. Най-накрая погледна към него и каза:

— Искам да влезем само за няколко минути.

Рап се засмя гръмко.

— Комерсиализмът надделя над католицизма. Майка ти ще бъде много разочарована.

Анна го изгледа кръвнишки.

— Ще ни отнеме само минута.

— Не се притеснявай, мила. Имаме цял ден. И утре можем да разгледаме катедралата.

Рап отвори пред нея вратата на магазина и ѝ направи жест да влезе. Преди да я последва, погледна към „Армани“. Донатела сигурно в момента се намираше някъде в сградата. Или поне трябваше да е там. Рап беше накарал Маркърс Дюмонд да направи малка проверка. Дюмонд, компютърният гений на Центъра за борба с тероризма, беше проникнал в мрежата на „Армани“ и с помощта на лингвистичните умения на Рап двамата узнаха, че Донатела по програма трябва да е в Милано тази седмица. Рап беше запомнил цялата ѝ програма за двата дни, в които щеше да е в Милано. Погледна часовника си. Още половин час пазаруване и ще се измъкне.

Розентал накара Сунберг да паркира колата на няколко пресечки встрани и двамата отидоха пеша до кафето. Когато завиха по „Санта Андреа“, Розентал се зарадва да види Давид Янта, седнал на една малка дървена маса. Янта говореше с две ослепително красиви жени, като постоянно ръкомахаше. Без съмнение красавиците бяха манекенки. В града беше пълно с хубави момичета. Розентал реши, че Янта иска да осигури на екипа малко секс, докато трае операцията. Освен това беше възхитен от професионализма на подчинения си. В техния занаят нищо не се набиваше повече на очи, отколкото сам мъж на маса в заведение.

Когато приближиха, Янта се изправи и ентусиазирано представи двамата си колеги на красавиците. Легендата и имената бяха разновидност на тези, които винаги използваша. Работят за международна телекомуникационна компания със седалище в Париж. Дошли са в Милано за търговски преговори с корпорацията „Пирели-Армстронг“.

Янта поръча още кафе и извади нова кутия цигари. Всички запалиха. Никой не сваляше слънчевите си очила. Това е Милано. Да изглеждаш шик, е в реда на нещата. Янта продължи да забавлява манекенките с невероятни истории. Розентал се забавляваше, докато го наблюдаваше. Янта беше най-големият природен талант по баламосване и надлъгване, когото познаваше. Той можеше да заговори който и да е непознат. Беше малко надут, което използваше като предимство — самоиронизираше се и караше събеседниците си да се отпускат в негово присъствие. Най-често жените се хващаха на въдицата му. Янта обичаше да повтаря, че просто следва душевните им инстинкти — като някой природен лечител. Розентал си каза, че разковничето по-скоро е в способността му да ги накара да свалят гарда, както и да ги размива. Каквото и да беше, определено имаше ефект.

Разговорът беше в разгара си, Розентал се преструваше, че му е интересно. В действителност от време на време той поглеждаше от другата страна на улицата, към сградата на Модна къща „Армани“. Залата за ревюта се намираще на първия етаж, а офисите — на горните етажи. Някъде на третия етаж беше кабинетът на Донатела Ран. Досието, което Фридман му беше дал, съдържащо всичките по-важни аспекти на живота ѝ. Апартаментът ѝ беше разположен само на няколко пресечки оттук, в приятен и изискан квартал на Милано, на източната страна на Джардини Публични. Всеки ден тя отиваше на работа пеша. През лятото прекарваше по няколко дни в малката си вила на брега на езерото Комо, а през зимата отиваше да кара ски в Швейцарските Алпи или пък заминаваше на почивка в Гърция. Работата ѝ изискваше доста да пътува. Всеки месец тя посещаваше поне по веднъж Париж и Ню Йорк.

Беше перфектната убийца. Великолепна жена, която Институтът^[1] можеше да използва при най-различни случаи, за да изкуши врага и да го накара да се отпусне.

Розентал предполагаше, че са я използвали да съблазнява и после да изнудва доста влиятелни мъже през годините. Досието, което бе получил от Фридман, беше до такава степен прочистено, че не съдържаха никаква информация за оперативните задачи на жената, но Розентал добре си представяше колко и какви са били. Беше виждал такива като нея и преди. Апетитни примамки за враговете.

Едно не даваше мира на Розентал. Там, в кабинета си, старецът му беше казал, че тази жена е убила повече хора, отколкото те двамата, взети заедно. По най-груби оценки това правеше над двайсет души — доста голям брой за всеки в техния занаят и нечуван за жена. Розентал реши по време на полета си за Рим, че старецът най-вероятно е пропуснал да каже думата „помогнала“. „Помогнала е да убият повече хора, отколкото ние с теб, взети заедно.“ Това имаше предвид той.

В края на краищата жената е била манекенка, пристрастена към хероина, когато Фридман я е вербувал. Нищо в досието ѝ не даваше ясно да се разбере, че Донатела Ран е опитен професионален убиец. „Не — каза си Розентал. — Тя не е нищо повече от едно добре платено момиче на повикване, което се е разприказвало. Или това, или пък на Фридман услугите ѝ са му се сторили прекалено скъпи.“ При тази мисъл лицето на Розентал се изкриви.

Реши да остави любопитството си на заден план. Фридман беше заповядал жената да бъде ликвидирана и това му стигаше. Какво беше сторила, за да заслужи суровата си присъда, не го интересуваше. Розентал беше влизал в битки заради Фридман много пъти и щеше да продължи да го прави, без да задава излишни въпроси. Този човек беше истински патриот и Розентал никога нямаше да го подведе. До полунощ работата щеше да бъде свършена. Проблемът на Израел щеше да бъде решен, а светът изобщо нямаше да заподозре, че агенти на МОСАД имат пръст в смъртта на красива италианска манекенка.

[1] Пълното наименование на МОСАД е „Ха МОСАД ле Модеин ве ле Тафкидим Маюхадим“ — Институт за разузнаване и специални задачи (иврит). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Донатела Ран стоеше зад стъкленото си бюро и разглеждаше куп фотографии десет на осем, направени с „Полароид“. Снимките ѝ бяха доставени току-що от куриер. След над двайсет години в този бизнес — първите десет като фотомодел, а останалите единайсет вече за модна къща „Армани“ — тя имаше доста набито око за сполучливите кадри. От фотографиите на бюрото ѝ стана пределно ясно, че сеансът не върви много добре. Убедена беше, докато пресмяташе по броя на снимките хилядите прахосани долари. Май трябваше да се метне в първото такси и да отиде да проконтролира нещата.

Страсти и емоции движат модния бизнес. Няма ли страст, всичко излиза посредствено. От модните дизайнери до фотографите, от стилистите до моделите, ако само някой от тях не се вълнува за облеклата и за снимките, резултатът е в най-добрия случай приличен. А когато ставаше въпрос за „Армани“, скромността просто не се вместише.

Донатела Ран бе наследила решителността и практичността на баща си, австриец по произход, и творческата натура и страстността на майка си — италианка. Трябваша ѝ доста години, за да съчетае тези си достойнства и да се научи да ги контролира. Или поне да може да ги насочва. Хората се впечатляваха от ослепителната ѝ красота, но малцина разбираха сложния ѝ характер. Много мъже през годините не успяха да забележат у нея нещо повече от красивото ѝ лице. Те или свършваха с разбито сърце, или изобщо без сърце.

На трийсет и осем Донатела изглеждаше и се чувстваше по-добре от когато и да било преди. Да, имаше малко бръчки около очите и кожата ѝ не беше така блестяща и гладка, както когато беше на осемнайсет, но тя приемаше този факт. Във всичко, което правеше, се усещаше особена увереност. Не беше така, когато работеше като фотомодел. Поне не и в началните години. Висока беше около метър и седемдесет и пет и имаше изваяно като скулптура тяло, с буйна черна и мека като коприна коса с къдрици, непокорни като характера ѝ.

Твърдите ѝ пълни гърди бяха уголемени чрез пластична операция още в ранните ѝ години на манекенка. От време на време отиваше при личния си пластичен хирург, за да оправи някой едва забележим недостатък. Лицето ѝ обаче беше непокътнато. Тялото ѝ беше съвършено съчетание от елегантност и атлетизъм. Нямаше я онази анемичност от младежките ѝ години. Хероинът отдавна беше изхвърлен от организма ѝ.

На двайсет Донатела Ран беше празноглава манекенка, обсебена от манията да се харесва. Щури партита в екзотични къччета със заможни мъже изпълваха дните и нощите ѝ. Животът ѝ бе излязъл от контрол. В един момент всичко се стовари върху нея.

Дойде в Тел Авив за снимки. Митничарите откриха петдесет грама хероин в багажа ѝ. Арестуваха я. Униженията и болката, които изтърпя, помнеше и до днес. Но най-ясно си спомняше студа в килията. И после, след почти цяла вечност, се появи един мъж.

Истинска ирония на съдбата беше, че първият образ на Бен Фридман, който изникваше в съзнанието ѝ, беше на загрижен и състрадателен човек. Беше ѝ донесъл одеяло. Беше ѝ донесъл топлина. И после, след първото си кратко посещение, ѝ доведе лекар, който ѝ направи инжекция, за да понесе по-леко абстиненцията. Тогава едрият и набит мъж ѝ предложи сделка. Или да прекара най-хубавите си години в израелски затвор, или да работи за него. Тя лесно взе решение, тъй като нямаше представа какво ще се иска от нея. Знаеше само, че не може да остане в затвора.

Фридман беше уредил всичко. Изпратиха Донатела в клиника за лечение на наркомани в Израел. Тя се обади на агентката си в Милано и ѝ каза, че накрая е стигнала до дъното и се нуждае спешно от помощ. Агентката не беше никак изненадана. Беше виждала Донатела и преди в подобно състояние и затова просто ѝ пожела да се оправи по-скоро. Когато станеше по-добре, за нея отново щеше да има работа като манекенка. После дойде ред на сърцераздирателния телефонен разговор с майка ѝ. Както я инструктира Фридман, Донатела обясни на майка си, че ще могат да говорят само веднъж седмично, в неделя. Даде ѝ телефонен номер, на който да позвъни в случай на нещо непредвидено, и се сбогува с нея. Номерът беше на МОСАД. На него служител на агенцията щеше да отговаря от името на клиниката.

Донатела беше отведена в един военен обект близо до град Абда в Северен Израел. Един лекар и няколко медицински сестри наблюдаваха редовно здравословното ѝ състояние. Цяла армия от инструктори не ѝ даваше да си отдъхне нито за миг. Обучаваха я да борави с късоцевно оръжие, преподаваха ѝ самоотбрана, караха я да прави физически упражнения до изтощение, упражнения за запаметяване и още много неща. Обучаваха я сурово — от сутрин до вечер, ден след ден, седмица след седмица. Много пъти тя си мислеше, че няма да издържи. Имаше мигове на отчаяние, в които ѝ се искаше да беше избрала затвора. Но всеки път, когато стигаше до предела на психическите си възможности, се появяваше Бен Фридман.

Много по-късно Донатела разгада неговата малка игра. Искаше му се тя да вижда в негово лице спасител. Единствения човек, на когото да може винаги да се довери. По време на онези студени нощи в изолирания лагер Фридман се появяваше ненадейно с бутилка вино и хляб. Седеше с нея с часове, изслушваше разказите ѝ и се опитваше да разбере за нея колкото се може повече. Поне тя така си мислеше тогава. В действителност Бен Фридман вече знаеше доста за Донатела Ран. Просто я изпробваше, за да види колко искрена ще бъде с него.

Дните ставаха още по-тежки. Донатела постепенно си даде сметка, че с нетърпение очаква вечерите с Фридман. Това беше първата ѝ платонична връзка. Повечето от мъжете в живота ѝ бяха привлечани от тялото ѝ, не от ума ѝ. Но не и Фридман. Това, което той искаше от нея, беше да говорят. Първоначално Донатела си помисли, че може би е женен или че е гей, но в крайна сметка се оказа, че не е нито едното, нито другото. Просто беше невероятно посветен на делото си човек и изключителен професионалист.

Накрая Фридман остави празните приказки настрана. Обясни ѝ трудното положение, в което се намира Израел. Помогна на Донатела да преоткрие еврейските си корени и ѝ говори пламенно за ужасните несправедливости, сполетели народа им. Бавно, но сигурно Фридман промиваше мозъка ѝ. И постигна целта си — тя беше готова да убива заради него.

Рап целуна Анна по бузата и излезе от магазина на „Прада“. Тя с готовност се съгласи да го пусне след повече от час обиколки из

магазините. Той само я бавеше. Никога не беше виждала по-изгодни цени за маркови дрехи и аксесоари. Предстоеше ѝ сериозно пазаруване и тя не искаше да я разсейва никой. Той ѝ обясни накратко разположението на улиците и сградите в района и ѝ каза, че ще я настигне в „Шанел“ след около час. Неговата задача, както каза на Анна, беше да намери книжарница и кафене, в което сервират хубаво кафе.

Рап пое по улицата. Заля го вълна бурни и противоречиви емоции. Не искаше да лъже Анна, но когато нещата опираха до неговата професия, беше необходимо да премълчи някои подробности. Поне това си повтаряше непрекъснато, откакто излетяха от Балтимор. Беше наложително да се погрижи за един много важен проблем, и то с човек, който работеше за чужда разузнавателна служба. Но този човек освен това беше и жената, с която някога беше имал романтична връзка. Двоумеше се как да съобщи на Анна за Донатела. Може би нямаше достатъчно доверие на приятелката си? В края на краищата той никога не я беше питал за нейните бивши гаджета. Нормално беше да е имала някаква връзка, преди да го срещне. Защо да я ревнува от мъже, които не познава?

Същото трябваше да важи и за Анна. Донатела беше преди нея. Толкова по въпроса.

Продължи към „Армани“. Не бе направил и десетина крачки, когато го налегнаха съмнения. Все пак тайната среща с бивша любовница по време на екскурзия с жената, чиято ръка възнамеряваше да поиска, можеше да доведе до неприятности. На Анна никак нямаше да ѝ хареса подобно нещо. Рап изкриви лице при мисълта за евентуалната ѝ реакция. Но нямаше как и да запази секретността на срещата, и да остане искрен с Анна. Невъзможно беше. Затова трябваше да се погрижи миналото му да не се сблъсква с обещаващото му настояще.

Прогони неприятната мисъл и започна да се съсредоточава върху терена. Предстоеше му да проведе тайна среща и беше време да се захваща за работа. Докато вървеше по тротоара, той оглеждаше колите, паркирани на улицата. В отсечката между двете пресечки имаше паркиран само един микробус. Рап си отбеляза мислено марката, модела и регистрационния номер. Микробусът се намираше от другата страна на улицата. Рап пресече, за да може да го погледне по-отблизо.

В същото време набързо огледа другите коли, за да се увери, че в тях няма хора. После внимателно обходи с очи покрива на микробуса за наличието на антени или микрофони. Автомобилът му изглеждаше чист.

По-нататък имаше цветарски магазин и кафе. Рап мина покрай цветарския магазин и влезе в кафето. На влизане огледа посетителите, седнали отвън. Вътре си поръча чаша кафе на бара и веднага плати. Италианският му беше приличен, но не толкова добър, колкото френският и арабският. С горещата чаша в ръка той се върна при цветарския магазин. Жената на средна възраст зад щанда го поздрави топло и го попита с какво може да му помогне. Рап се спря при розите. Помисли секунда и реши, че червените рози може да изпратят погрешен сигнал. Жълти щяха да са по-подходящи. Поръча дузина и почака, докато жената ги опакова. Плати в брой и с букет и чаша кафе в ръце продължи по улицата.

Над вратата бе монтирана охранителна камера. Вляво имаше домофонна уредба, а табелка над нея предупреждаваше, че срещите се провеждат само по предварителна уговорка. Рап се постара лицето му да не бъде фиксирано от камерата. Натисна звънеца. Секунда по-късно от домофона женски глас го попита за какво е дошъл. Рап отвърна, че има доставка на цветя за Донатела Ран. Електрическата брава избръмча и той влезе в малкото фойе.

Жената, която му беше отворила, имаше невероятно дълги крака. Беше много красива, слаба, бледа — вид, много популярен в модните среди. Навсякъде другаде щеше да е фотомодел, в Милано бе станала секретарка. Рап обезоръжи жената с топла усмивка:

— Аз съм стар приятел на Донатела Ран, искам да я изненадам.
— И вдигна букета.

Жената го огледа от глава до пети.

— Да, вие ми изглеждате от типа мъже на Дони. — Усмихна се флиртуващо и посегна към телефона.

Рап пристъпи напред.

— Ама аз исках да я изненадам!

Жената се поколеба. Накрая остави слушалката.

— Знаете ли къде се намира офиса й? — попита.

— Още ли е в дъното на коридора, в стаята отляво?

— Да.

— Благодаря. Много сте мила. — Рап намигна на красавицата и тръгна по коридора. Докато приближаваше стаята, той забави темпото и си отбеляза, че сърцето му започва да бие по-бързо. Знаеше, че това няма нищо общо с интуитивното усещане за засада или пък предстоящ сблъсък. Това беше вълнение от срещата с Донатела. Бяха минали през много перипетии заедно.

Вратата беше отворена. Рап не почука, но и не влезе. Замръзна на място, загледан в заоблените форми на Донатела. Беше с гръб към него, изправена пред бюрото. Нещо бе погълнало цялото ѝ внимание. Отметна гъстата си коса и заразтрива мускулите на врата си. Излъчваше невероятен сексапил, какъвто Рап не беше виждал у никоя друга жена. Носеше черен кожен панталон, бяла блуза и ботуши с висок ток. Само видът на дългите ѝ пръсти, поставени върху обличеното в кожа бедро, извикваше в съзнанието му поток еротични спомени. Той почувства, че извършва предателство спрямо Анна. Наложил си да се концентрира върху задачата си.

За намерението си да изненада Донатела имаше съвсем основателна причина. Щеше да разбере на секундата дали тя е въввлечена в заговора за убийството му в Германия само по реакцията ѝ. Мислеше си, че не е въввлечена. Или по-скоро искаше му се да мисли, че не е. Както многократно бяха обсъждали с Кенеди, версията израелците да са му устроили засадата не звучеше много смислено. МОСАД беше известен с някои свои доста грубички операции, но нямаше причина службата да цели убийството на Рап, а с това и компрометирането на ЦРУ и САЩ. Рап беше вършил доста мръсна работа за тях. Не, Мич беше убеден, че Донатела просто е изпълнила някаква отделна платена поръчка. Той имаше план как да я изкара чиста от бъркотията.

Рап се изкашля тихо и изчака тя да се обърне. Когато го видя, тъмните ѝ очи се разшириха, а сочните ѝ устни се извиха в топла усмивка. Протегна ръце и се хвърли към него. Рап не можа да устои. Прегърнаха се пламенно. Тя провря ръце под коженото му яке и впи пръсти в широките му рамене. Целуна го и зарови глава в гърдите му.

— О, колко ми липсваше! — изстена.

Рап се смути.

— Защо не ми се обади? — започна след малко тя, като се отпрати да затвори вратата на кабинета.

Той сви рамене.

— Бях наблизил, затова реших да се отбия. И ти би сторила същото, ако беше в Америка. — Нещо в погледа ѝ трепна. В този миг Рап разбра, че Донатела е жената, която беше видял в университета „Джордж Вашингтон“. Тя беше убила Питър Камерън.

— Цветята за мен ли са? — Тя протегна театрално ръце и взе букета от Рап. Отиде при бюфета пред прозореца, който гледаше към двора. — Много мило от твоя страна. Нямаше нужда. — Разви букета и рязко се обърна към Рап: — Какво е това?

Рап не разбираше какво има предвид.

— Жълти рози! — натърти Донатела. — Жълтите рози са за секретарката, не за жената, с която си делил леглото. — Тя хвърли цветята на бюфета и скръсти ръце.

Рап се почувства неловко. Помисли за Анна. Не можеше да поиска ръката ѝ и в същото време да подарява червени рози на бивши любовници.

— Цветята са много красиви.

— Да, но не са червени. — Донатела го изгледа подозрително. — Има друга, нали? И това е много важно за теб...

— Дааа — проточи той. Беше му неудобно. Донатела значеше много за него, не искаше да я нарани.

Тя го изгледа изпитателно. Разбра, че не иска да говори за това. Прегърна го отново. Почувства се, сякаш лети към пропаст. Бе таила крехка надежда, че някой ден ще се оттеглят от активна разузнавателна работа, ще се оженят и ще имат дете. Макар да съзнаваше, че това са невъзможни неща, дълбоко в себе си продължаваше да се надява.

Целуна го по страната и се отдръпна от него.

— Моите поздравления. Ще ме запознаеш ли с нея?

— Не знам... — заекна Рап. — Може би.

— Тя в Милано ли е в момента? — Нищо не убягваше от пронизателните ѝ очи.

Рап отвори уста да излъже, но размисли.

— Да, тук е.

— Не искаш да ме запознаеш с нея.

— Не е така... но това може да усложни нещата.

— Каж ми, че тя знае с какво си изкарваш хляба. Или по-скоро с какво си изкарваше хляба доскоро.

— Да. — Рап кимна. — Уви, знае повече, отколкото би трябвало.

— Тогава какъв е проблемът? Много бих се радвала да се запознаем.

Срещата не протичаше точно по предварителния му план.

— Та ние с тебе бяхме любовници, Донатела! Аз не изпитвам никакво желание да се срещам с бившите ѝ гаджета.

— Да, бяхме. — Тя вирна брадичка. След малко попита: — Как е сексът с нея?

— Донатела!

— Толкова ли е хубаво, колкото бе между нас? — настоя тя.

— Не мисля, че е прилично да говорим за това.

— Значи не е толкова хубаво!

— С теб имахме страхотна връзка, Донатела.

— Американка ли е?

— Да.

Донатела избухна в смях.

— Тогава е невъзможно сексът с нея да е по-хубав!

— Правим страхотен секс! — нацупи се Рап.

— По-хубав, отколкото с мен?

— Просто е различно, Донатела. — Не искаше да я обижда.

— Ха! — Тя се изсмя, явно бе искала да чуе точно това. — Не е по-хубав. Мога да позная по очите ти. — Донатела отиде до бюрото си и отвори едно чекмедже. Търсеше цигари. — Искам да ме запознаеш с нея. Може да вечеряме заедно. — Намери цигарите си и запали. Предложи и на Рап.

Той отказа.

— Искам да поговоря с теб за нещо друго — започна твърдо.

— С какво се занимава тя?

— Ще трябва да сменим темата.

Донатела дръпна от цигарата и го изгледа мнително през кълбо дим.

— Не ти вярвам. Не може да знае какво си правил за твоята държава.

— Знае. Всъщност дори ме е виждала в действие.

— Кога?

— Помниш ли оня инцидент в Белия дом миналата пролет?

— Разбира се. Бен ми каза, че си взел участие.

— Тя беше една от заложничките.

— А... Значи Стокхолмският синдром.

Рап се намръщи.

— Донатела, аз не бях терорист. Аз убивах терористите.

— Е, добре, тогава Синдромът на Флорънс Найтингейл.

— Не. — Той поклати глава и се усмихна. — Не бях и милосърдна сестра.

— О... — Тя махна с ръка. — Както и да е. Сецаш се какво имам предвид.

— Всъщност не, но няма да задълбаваме сега. — Рап млъкна и впери поглед в Донатела. Усмихна се закачливо: — Не очаквах да си толкова ревнива.

— Разбира се, че съм. И ти щеше да си, ако аз бяха влюбена в друг.

Трябваше да бъде честен с нея.

— Да, със сигурност. — Той заобиколи бюрото и я прегърна през кръста.

Донатела изгаси цигарата в пепелника на затрупаното с листове бюро.

— Какъв самотен живот водим... А сега аз съм още по-самотна! — Тя отново зарови глава в гърдите му. — Ти си единственият мъж, когото истински съм обичала. Единственият човек, който ме познава напълно.

Рап я погали по косата.

— И аз изпитвах същите чувства към теб, но сама знаеш, че в дългосрочен план нещата между нас нямаше да потръгнат никога. Прекалено много си приличаме.

Донатела вдигна лице. Очите ѝ бяха сухи.

— Да, може би си прав. — Пусна го и отстъпи назад. — Предложи ли ѝ да се ожените?

— Още не.

— Но ще ѝ предложиш?

Рап кимна.

— Наистина искам да се запозная с нея. — Тя прочете ответното изражение на лицето му и добави: — Сериозно говоря. Не се притеснявай, няма да направя нищо необмислено. Щом си влюбен в

нея, съм убедена, че е много приятна и симпатична жена. С какво се занимава?

— Журналистка е. — Сам не знаеше защо ѝ го каза.

— Не говориш сериозно!

— Напротив.

— Знае ли за мен?

— Не.

— Сигурно ѝ имаш голямо доверие.

— Да.

— Тогава защо не ме запознаеш?

— Добре. — Рап остави чашата кафе на бюрото и хвана ръцете на Донатела. — Необходимо ми е нещо, което само ти можеш да ми дадеш. Много е важно.

— Винаги на твое разположение. — Звучеше напрегнато.

— Благодаря ти. Аз също, знаеш това.

— Разбира се.

— Ходи ли във Вашингтон преди две седмици? — Рап забеляза мигновената изненада в очите ѝ.

Умът на Донатела заработи бясно.

Как бе узнал? Легендата и прикритието ѝ бяха перфектни; ударът беше минал без никакви проблеми. Със сигурност той знаеше нещо. Но тя не можеше да говори за това в офиса.

Сложи пръст на устните си и каза:

— Ходих до Ню Йорк, не до Вашингтон. Извинявай, че не ти се обадох, но останах в града само няколко дни.

— Хм. — Рап посочи купчина листове и ѝ направи знак да му напише отговора.

Тя поклати рязко глава.

— Господи, съвсем забравих за фотосеанса! — възкликна. — Трябва да отида още сега. Пълен провал. Защо не се срещнем да пийнем по нещо след работа?

— С най-голямо удоволствие. Само посочи място и час.

— Да кажем, в шест, кафене „Ямайка“.

— Става. — Рап отново посочи към листовите, но тя поклати глава още по-категорично от първия път. Той я целуна по страната и само с устни, без да издава звук, каза: — Трябва да знам.

ГЛАВА 17

Капитолия, четвъртък сутринта

Норбърт Стивъкън пристигна в сградата на Сената рано. Остави пистолета си на пазача от полицията и отиде да потърси шефа си. Стивъкън беше от онези хора, които човек трябваше да срещне пет или шест пъти, за да запомни. Кое то пасваше идеално на работата му. В неговия бизнес беше предимство да си незабележим. Около метър и седемдесет, с кестенява коса и тъмни очи, Стивъкън скоро бе навършил четирийсетте и макар че бе понатрупал килограми, беше удивително пъргав. Четири пъти в седмицата играеше хандбал, за да поддържа форма. Норбърт Стивъкън беше енергичен дребен човек. Беше завършил Университета на Пенсилвания с почетна грамота, след което работи две години в „Прайсуотърхаус Купър“ две години. Работата като счетоводител беше важна стъпка към реализирането на неговата професионална цел. Още от малък Стивъкън мечтаеше някой ден да работи за правителството.

Упоритите му усилия бяха възнаградени през 1986 г., когато стана специален агент Норбърт Стивъкън. Това беше най-великият ден в живота му. Докато родителите и близките му стояха отстрани и гледаха, той положи клетва пред самия директор на ФБР. Първоначално работата му се струваше вълнуваща и пълна с предизвикателства. Само тръпката да си част от най-престижното братство от служители на реда и закона в света беше достатъчна да подхранва ентузиазма му няколко години. Но след време някой неща започнаха да го дразнят. Най-напред фактът, че след три години в Бюрото той още не беше издирвал истински престъпник. Бюрокрацията беше непоносима. Не можеше да понася бумашината. В един момент нещата толкова се влошиха, че той започна да си задава въпроса — защо изобщо носи пистолет, като идва на работа. По време на четвъртата му година в Бюрото ситуацията малко се оживи. Той беше преместен в Маями, за да помогне в противодействието на

банковите обири. Командировката му за нещастие трая само две кратки години, след което отново го върнаха във Вашингтон да прехвърля листове. На десетата си година във ФБР Стивъкън срещна сенатор Ханк Кларк.

Във ФБР беше стандартна процедура да съдействат на Сената и Конгреса при проверката на досиетата на хора — кандидати за отговорни постове. На Стивъкън беше наредено да работи с комисията на Кларк в продължение на една година. Именно в този период той опозна сенатор Кларк много добре. За Стивъкън годината беше вододел в живота му. Кларк му отвори очите за това, как в действителност работи системата във Вашингтон. Дойде началото на края на кариерата му като специален агент от ФБР.

С финансовата подкрепа на Кларк Стивъкън напусна Бюрото и започна свой собствен консултантски бизнес в областта на охраната и сигурността. Само четири години след основаването на фирмата си той печелеше три пъти повече от самия директор на ФБР. Сам си беше началник, а услугите му се търсеха доста и не се налагаше да се занимава с купища хартия.

Сенатор Кларк познаваше доста влиятелни люде — хора, които бяха готови да платят добри пари, за да разберат всичко за кандидатите за работа при тях. Бащи, които искаха да се проследят гаджетата на дъщерите им за няколко дни. Собственици на компании, които бяха съгласни да му дават по пет хиляди долара на ден само за да изнася лекции на техните служители по въпросите на индустриалния шпионаж и мерките за противодействие. Този ход в живота му излезе наистина успешен.

Стивъкън си проправи път през лабиринта от коридори и стълби, докато стигне до убежището на сенатор Кларк. Кабинетите като неговия бяха само седемдесет в цялата сграда на Хълма и бяха запазени за най-високопоставените сенатори. Част от тях бяха със скромни размери, повечето имаха размери на прилични офиси, а една друга част бяха обзаведени луксозно като в клуб на аристократи от деветнайсети век. Винаги когато някой от тези сенатори не се връщаше повече във Вашингтон (било поради изборна загуба, излизане в оставка или смърт), наставаше страшна борба за неговия кабинет. Тези помещения бяха личните убежища на елита. Предназначени бяха да ги

изолират от останалия персонал и лобистите. И от време на време — за сключване на задкулисни сделки.

Стивъкън откри кабинета на Кларк на четвъртия етаж и почука върху старата дървена врата. Сенаторът му извика да влезе.

Ханк Кларк скочи от стола си и бързо заобиколи бюрото.

— Как я караш, Норб?

— Благодаря, добре, Ханк. — Стивъкън сграбчи десницата на едрия като канара сенатор и силно я стисна. От известно време бяха на „ти“. — Извинявам се, че не можах да дойда по-бързо, но бях в Калифорния. Работех по един случай.

— Няма нищо. — Кларк го потупа по гърба. — Знам, че не съм единственият ти клиент. — Сенаторът искрено харесваше Стивъкън. Той имаше чувство за хумор и цинична мисъл, беше лоялен. Накратко, той му имаше доверие. — Благодаря ти, че дойде толкова бързо.

— Няма проблем. Какво си намислил?

— Сядай. — Кларк посочи към дивана и фотьойлите. — Да ти наля ли нещо за пиене?

— Кафе, ако имаш. — Стивъкън погледна през прозореца. Обикновено обсъждаше бизнеса си със сенатора тук. Мястото беше много подходящо да се укрият от хорските очи. На бившия агент от ФБР никога не му омръзваше тази гледка. Големият двоен прозорец беше широко отворен, за да влиза достатъчно прохладен въздух. Старият радиатор в кабинета сякаш непрекъснато беше включен. Прозорецът гледаше на запад. Националната алея се виждаше като на длан.

Кларк наля две чаши кафе от един термос.

— Как върви бизнесът ти? — поинтересува се. Двамата седнаха, Кларк на тъмнокафявото кожено канапе, а Стивъкън — на фотьойла.

Стивъкън отпи от кафето.

— Страхотно, благодаря. — Той вдигна чашата като за тост.

— Е, ти вършиш добра работа, Норб. Приятелите ми имат много високи критерии. Ако ти не ги покриваше, те щяха да ми подпалят телефона.

— Всичко опира до това — да отговориш на очакванията им.

— Приятелите ми имат големи очаквания.

— Да, но аз никога не им обещавам да направя нещо, което не мога. И най-важното — винаги гледам да оформя всичко на хартия. —

Стивъкън отново отпи от чашата си. — Паметта на хората става доста услужлива, когато искат да ти припомнят какво сте си говорили по време на поверителния разговор.

Кларк се засмя.

— Да, така е.

— Та какво си намислил?

Кларк преметна крак върху крак.

— Искам да свършиш малко работа за мен.

Стивъкън кимна с готовност. Кларк винаги плащаше добре.

— Само кажи какво.

— Нещата може да загрубеят.

— Колко?

— Много. ЦРУ.

Стивъкън остави чашата си на масата.

— Цял съм в слух. — Той се облегна назад. На лицето му бе застинала маска на спокойствие.

Кларк знаеше доста за Стивъкън. Той беше човек, който страшно много обичаше предизвикателствата. Това беше главната причина, поради която не харесваше работата във ФБР. От нея се отегчаваше, чувстваше се недооценен, недоизползван. Кларк знаеше, че Стивъкън има зъб и на двете агенции. И че с удоволствие би приел възможността да им го върне.

— Какво мислиш за кандидатурата на президента за следващ директор?

— Не я познавам лично, но вървят слухове, че е доста печена.

— Да, така е. Много печена, но за съжаление в града има определени хора, които не искат тя да поеме ЦРУ.

— Не е ли така винаги когато пост като този се оваканти?

— Да... да, прав си, но този път може би има законни и основателни причини за възражение.

— Като например?

Кларк намести едрото си тяло по-удобно.

— Работата ще бъде много деликатна, Норб.

— Ханк! — Стивъкън звучеше обиден. — Доколкото си спомням, всичко, което сме дискутирали по време на срещите ни тук, си остава между теб и мен.

— Знам, Норб, но този път ситуацията може да се окаже много по-трудна и коварна.

Намеците на Кларк за по-голяма предпазливост само изостряха любопитството на Стивъкън.

— Знаеш, че не се страхувам да поемам риск.

— Знам. — Кларк направи пауза, за да нагнети напрежението. Зарей поглед през прозореца, сякаш се колебаеше дали да посвети събеседника си в своята тайна. Накрая се обърна към Стивъкън: — Може да избухне медиен скандал.

Стивъкън примигна. Той недолюбваше медиите. Даваше си ясна сметка, че те са ненаситен звяр. Докато работеше като полеви офицер и се стремеше да не се набива много на очи, той винаги отбягваше пресата. Бившият специален агент се опита да планира няколко хода напред:

— В зависимост от това, което ще изровя, има ли вероятност да бъда призован да дам показания пред твоята комисия?

— Не. — Кларк поклати глава. — Но има вероятност да бъдеш призован пред комисията на Конгреса по разузнаването.

Сега вече Стивъкън се обърка.

— Защо?

— Много е сложно за разправяне, а и аз не искам да се забърквам. — Кларк въздъхна и продължи: — Дадох на президента думата си, че ще подкрепя кандидатурата на доктор Кенеди за следващ директор на ЦРУ по време на процедурата по утвърждаването. Нямам намерение да се отклонявам от обещанието си. Въпреки всичко обаче храня известни резерви по отношение на Айрини Кенеди. — Със сурово изражение той добави: — Нито дума от казаното не трябва да излиза от тази стая.

— То се разбира. — Стивъкън отново се обиди.

— Е, повечето от тези резерви произлизат от съмненията на председателя на Конгресната комисия по разузнаването, конгресмен Ръдин. — Кларк забеляза как събеседникът му се намръщи при споменаването на това име и бързо добави: — Знам... Знам, че той е един голям мърморко и може да ни навлече неприятности, но мисли доброто на тази страна. — Кларк се наведе напред. — Ръдин се кълне, че Кенеди е страшно корумпирана.

— Тогава защо не я разследва? Има всички пълномощия.

— Има наистина. Преди няколко седмици той призова Кенеди пред неговата комисия и се опита да ѝ зададе някои много неприятни въпроси. — Кларк отпи от кафето.

— И?

— И... в крайна сметка говорителят на Белия дом го замъкна при президента, който лично му прочете конско.

— О, президентът не иска да се оспорва кандидатурата му.

— Точно така. И както споменах, аз дадох думата си на Хейс. Няма да отстъпя и да опетня репутацията на Кенеди по време на утвърждаването ѝ само защото на Ръдин така му е скимнало. Но в същото време бих искал кандидатурата да не мине, ако Кенеди наистина има нещо компрометиращо в миналото си.

— Значи искаш от мен да поровя тихо и да видя какво ще излезе.

— Точно така. — Кларк се облегна назад и плесна с ръце по бедрата си.

— Това не би трябвало да е проблем. Започвам още днес.

— Страхотно. — Сенаторът се усмихна стеснително и добави: — Ще те помоля за още една услуга.

— Давай.

— Официално няма да работиш за мен.

— А за кого?

— За конгресмена Ръдин.

Стивъкън отново се намръщи.

— Извинявай за грубостта, Ханк, но този човек се слави като голям задник.

— Знам, но има добри намерения. Обещавам ти, ще му кажа да се държи прилично, ако иска да работиш за него.

— Той знае ли каква е тарифата ми? Ръдин е известен като един от най-големите скъперници на Капитолия.

— Не се тревожи за хонорара си. Аз ще се погрижа за него.

— Не. — Стивъкън беше объркан. — Не мога да искам от теб това. Ти и бездруго вече направи достатъчно за мен.

— Напротив, настоявам, Норб. Няма да се пазаря сега с теб. Ти си заслужаваш всеки цент вложени пари.

— Ханк... Не ми е удобно да ти взема...

Кларк вдигна ръка и го отрязва:

— Не казвай повече нищо. Не искам изобщо да те слушам. Ще ти платя и точка по въпроса. Разбрахме ли се?

Кларк беше дълбоко убеден, че за да остане един човек лоялен към теб, трябва да му се плаща добре.

Стивъкън кимна.

— Окей. Но няма да търпя глупостите на Ръдин.

— Чудесно. — Кларк се усмихна. — А сега има още няколко неща. Имам човек за връзка с теб от Ленгли. Той е много нависоко и мисля, че ще се съгласи да ни помогне.

— Кой е той?

— Джонатан Браун. Познаваш ли го?

Стивъкън промърмори нещо и отговори:

— Бившият федерален съдия?

— Да.

— Той имаше репутацията на доста опърничав, докато седеше на съдийската скамейка.

— Това не ме изненадва. Много е пунктуален и обича да прави всичко по правилата.

— Тогава няма да ми каже нищо.

— Не бъди толкова сигурен — предупреди го Кларк. — В Ленгли е станал свидетел на някои неща, които сериозно са го разтревожили.

— На теб ли ти каза?

— Не. Знае, че ако ми каже, за него няма да има връщане назад.

Стивъкън, изглежда, се бореше с мисълта дали да приеме задачата.

— Не виждам защо ще иска да се изповяда пред мен.

— Защото има съвест. Необходимо му е само някой да му даде шанс да постъпи справедливо. — Кларк леко се отдръпна назад и добави: — Да допуснем, че Кенеди е направила нещо скандално. Може да е бил някой друг, Стансфийлд например, но искам да съм сигурен, преди да гласувам за Кенеди, че не си плюя по репутацията.

Стивъкън прие отговора.

— Разбирам — изрече.

— Добре. — Сенаторът и частният детектив станаха. — Знаеш ли къде се намира Улф Трап Парк?

— Не.

— Намира се до Лесбърг Пайк.

— Ще се оправя.

— Добре. Браун разхожда кучето си в парка всяка вечер, след като се прибере от работа. Обикновено към шест. Предлагам ти да се срещнеш с него тази вечер.

Стивъкън се запита откъде Кларк знае всичко това, но реши да не задава излишни въпроси.

— Как да го предразположа?

След като помисли малко, сенаторът отговори:

— Кажу ми, че работиш за конгресмена Ръдин. Кажу ми, че конгресменът е много притеснен, че неподходящ човек може да стане директор на ЦРУ. И че това, което той ще ти разкрие, няма да бъде записано. Името му няма да бъде забъркано никъде. — Кларк сложи длан на рамото на Стивъкън. — Конгресменът просто търси някакви факти, за да започне разследване и да осуети утвърждаването на кандидатурата.

— Не се тревожи, Ханк, ще се оправя.

— Знаем, Норб. А ако не излезе нищо скандално, още по-добре. Харесвам доктор Кенеди и мисля, че тя ще бъде блестящ директор. Просто искам да се убедя, че няма да сгреша, като гласувам за нея следващата седмица.

— Ясно.

— Хубаво. Казах на конгресмена Ръдин, че ще се отбиеш в офиса му тази сутрин. Можеш ли да наминеш и там?

— Да. Още сега.

Кларк го потупа по гърба.

— Благодаря ти, Норб. — Понечи да каже „довиждане“, но размисли и добави: — И още нещо. Аз оставам във играта във всички случаи и на всяка цена. Единствено те свързвам с Ръдин и това е. Никога не съм ти плащал нито цент, ясно? — Кларк му намигна и двамата си стиснаха ръцете.

ГЛАВА 18

Милано, четвъртък следобед

Марк Розентал беше убивал враговете на Израел с най-различни средства — с нож, с куршуми, дори веднъж с отрова. Но любимото му оръжие бяха експлозивите. За това имаше няколко причини. Най-напред, за него те бяха практични. Експлозивите му даваха възможност да нанесе максимални щети и в същото време да запази прикритието си. В подходящи ръце един автомат можеше да бъде също толкова смъртоносен, но да стърчиш на открито и да поливаш с куршуми хората, означава да се разкриеш и по теб да открият ответен огън. И това бе само началото. При подобни акции оттеглянето е изключително трудно. Не, Розентал си обичаше бомбите. Можеше да проучи навиците на жертвата си и да заложи устройството на най-удобното място, преди тя да се появи.

През годините си в МОСАД беше провел някои много рисковани операции. Розентал знаеше, че през периода, който беше смятан за един от най-неудачните за израелското разузнаване, той беше сред малцината успешни изпълнители. Кое то до голяма степен се дължеше на поразителния инстинкт на Бен Фридман. Фридман беше пращал Розентал в окупираните територии, за да събира информация. Евреинът с детинско лице се оказа толкова ефективен в проникването в структурите на палестинската терористична организация „Хамас“, че Фридман не можа да устои на изкушението и накара Розентал да удари по врага. Първата бомба, която Марк заложи, отне живота на няколко от членовете на организацията в средното ниво на йерархията, но вторият му бомбен атентат убеди Фридман, че Розентал е невероятно храбър воин. Вторият атентат беше извършен в едно кафене в Хеброн. Розентал беше поставил устройството на дъното на една кофа за боклук по-рано същата сутрин. На обяд той се срещна в кафето с неколцина свои „сънародници“ — членове на „Хамас“. По време на обяда той стана и отиде до тоалетната. В джоба си носеше химикалка,

която представляваше дистанционен детонатор за бомбата. Преди да излезе от тоалетната, той натисна капачката на химикалката и я хвърли в боклука. Часовниковият механизъм на бомбата започна да отмерва двадесет секунди до взрива. Розентал се върна и си седна на мястото. Бе го подбрал много внимателно. Между него и бомбата имаше палмово дърво в бетонна саксия. Розентал спокойно отброяваше времето и на осемнайсетата секунда се наведе да си вземе нещо, което беше изпуснал под масата.

Взривът уби трима от четиримата мъже, с които беше седнал да яде, както и още двама клиенти на заведението. Розентал се отърва със сътресение на мозъка и няколко драскотини, както и с частична загуба на слуха. Фактът, че самият той замалко не беше загинал при атентата, само циментира репутацията му на верен боец в редиците на „Хамас“.

Този му смел и дързък ход помогна да се сближи още повече с водача на „Хамас“ Яхиа Аяш. Розентал беше въведен в най-близкото му обкръжение и пет месеца по-късно през един слънчев ден той отговори на телефонно обаждане за Аяш по мобилен телефон, който беше специално модифициран от техниците в МОСАД. Когато подаде телефона на Аяш, Розентал се отдалечи от групата. Пак носеше химикалка в джоба си, но този път нямаше часовников механизъм. Розентал изобщо не се обърна назад. Натисна капачката, последва експлозия. Парчето пластичен експлозив, скрито в телефона, пръсна главата на Аяш. Това беше и краят на дейността на Розентал под прикритие в окупираните територии.

Фридман прояви определен интерес да усъвършенства уменията на Розентал като професионален убиец. Генералният директор на МОСАД имаше значителен опит в тази сфера. През 1972 г. единайсет израелски спортисти бяха взети за заложници по време на Олимпийските игри в Мюнхен от членове на палестинската терористична група „Черният септември“. Двама от спортистите бяха убити на място, когато терористите нахлуха в тяхното общежитие в Олимпийското градче. Терористите поискаха да бъдат освободени от израелските затвори 234 палестинци. Голда Меир, министър-председателката на Израел по това време, отказа да удовлетвори искането, защото беше убедена, че така ще си навлече още по-големи проблеми в бъдеще. След напрегната петдневна обсада германските власти минаха към действие, докато терористите прехвърляха

заложниците в самолет. Спасителната операция бе пълен провал. Деветимата останали живи заложници бяха убити до един, както и шест от осмината терористи. И на всичкото отгоре двамата оцелели терористи бяха пуснати по-късно.

Бен Фридман се намираше на летището в онзи ужасен ден през 1972 г. Стоеше до един от идолите си, Цви Замир. По онова време Замир беше генералният директор на МОСАД. След клането в Мюнхен Замир беше човекът, който убеди министър-председателката, че е време да свалят кадифените ръкавици. Голда Меир нареди на Замир да издебне и ликвидира инициаторите, стоящи зад действията на „Черният септември“. През следващите девет месеца потекоха реки от кръв и Бен Фридман доказа, че е един от най-ефективните убийци на МОСАД. Първият му удар беше едва месец след убийството на олимпийските спортисти. МОСАД искаше да изпрати сигнал на всички и първата цел на израелците беше Уаел Зуайтер, представител на Организацията за освобождение на Палестина в Рим. На 16 октомври Фридман издебна Зуайтер на улицата, изстреля два куршума в тила му и изчезна. Не минаха и два месеца, когато Фридман участва в екипа, ликвидирал Махмуд Хамшари, като постави бомба в телефона в неговия парижки апартамент. Бомбата беше задействана с дистанционен детонатор и взривът буквално обезглави другия представител на ООП.

Кръвта продължи да се лее. Големият удар на Фридман дойде на 13 април 1973 г. Той беше част от подбрана група от агенти на МОСАД и командоси от армията, която извърши дързък рейд в сърцето на Бейрут. Мишените им тази нощ бяха трима от най-високопоставените членове на ООП. Мухамад Наджар, Камал Адван и Камал Насър бяха застреляни до един в домовете си. Успехът на операцията имаше значителни последици. Информацията, добита по време на нападенията, доведе до ликвидирането на още трима терористи с връзки с „Черният септември“.

Радостта обаче беше краткотрайна.

Само два месеца след като МОСАД отбеляза един от най-големи успехи, израелските разузнавачи преживяха и най-големия си кошмар. Провалът стана в заспалото норвежко ски-селище Лилехамер. Екип от агенти на МОСАД беше изпратен там да провери информация за възможното местонахождение на терориста Али Хасан Саламех.

Неопитната група погрешно определи целта и уби Ахмед Бушики, сервитьор от Мароко. И сякаш това не беше достатъчно, шестима от членовете на екипа бяха задържани от полицията, докато се опитваха да избягат. Мъжете и жените бяха изправени пред съда и петима от тях бяха пратени в затвора. Международният отзвук беше потресаващ. МОСАД бе предупреден да се откаже от политическите убийства.

Но неофициално те продължиха да практикуват мръсния си бизнес. Бен Фридман си остана един от най-добрите в занаята. Той използва целия си натрупан с годините опит да обучи Розентал. Двамата подробно разгледаха проведените операции, за да разберат защо едни са успели, а други — не. Фиаското в Лилехамер беше лесно за обяснение. Всичко започваше с погрешната идентификация на целта. Цялата бъркотия можеше лесно да се избегне, ако беше направена по-подробна и прецизна проверка. Имаше и още един съществен пропуск. В операцията участваха прекалено много агенти — резултат от стремежа на Тел Авив да упражнява контрол върху действията на подопечната служба. Фридман знаеше, че за да бъде една мисия успешна, този, който дърпа спусъка, трябва да разполага с възможно най-голямата свобода на действие. Но трябва и винаги да помни, че за нищо на света не бива да се компрометира Израел.

Поради тази причина този път нямаше да има експлозиви. Едно беше да заложиш бомба в Ивицата Газа или в Йерусалим. Колкото и странно да звучеше, хората в Близкия изток бяха свикнали с подобни инциденти. Но бомба в Милано щеше да привлече твърде голямо внимание. Властите и медиите щяха да започнат да се ровят и в крайна сметка уликите щяха да сочат към Израел. Съществуваха и по-добри, по-безшумни начини за разрешаване на ситуацията. Донатела Ран щеше да бъде убита отблизо. Най-вероятно от куршум, изстрелян от оръжие със заглушител в тила ѝ.

Преди да замине от Тел Авив, Розентал беше прочел подробно досието на Донатела. Беше обърнал внимание на пристрастеността ѝ към хероина и бе помислил, че може да има начин да се инсценира смърт от свръхдоза. Колкото и удобно да изглеждаше планът на пръв поглед, Розентал трябваше да бъде реалист. Ран не беше някоя празноглава манекенка, а опитен професионален убиец. Нямаше как да я надвие, без да употреби сила. А борбата означаваше шум и може би свидетели. Щяха да останат следи по тялото ѝ, които нямаше да

съвпадат с версията за превишена доза. Не, злоупотребата с хероин беше твърде сложен вариант. Имаше прекалено много слаби места. Трябваше им нещо по-просто.

Марк се опитваше да избере подходящо място цял ден. Винаги можеше да извърши удара на оживена улица, докато тя се прибираще от работа. Розентал беше експерт по сливането с тълпата. За него щеше да е относително лесно да я издебне, да вкара куршум в сърцето ѝ и да си продължи по пътя. Единственият риск беше някой друг минувач да му се изпречи на пътя или да се опита да го проследи, след като той дръпне спусъка. Подобен риск той беше готов да поеме.

Докато гледаше през прозореца на колата под наем, обмисляше и друга идея. Пред него беше сградата, в която в момента се намираще Донатела. Розентал седеше тук от час и половина. Един служител на куриерска служба ѝ беше доставил някакъв пакет. Това наведе Марк на определена мисъл. Най-подходящото място за акцията беше апартаментът ѝ. Там ще се е отпуснала, а те ще имат време да почистят след себе си. Значи в апартамента. Той започна мислено да си съставя списък на нещата, от които се нуждаеха. След още пет минути наблюдение нареди на Сунберг да го отведе обратно в сигурната им квартира.

Белият дом, четвъртък сутринта

Президентът внимателно наблюдаваше как секретарят му по търговията си пийва с група лобисти от профсъюзите и правозащитната организация „Амнести Интернешънъл“. Спореха дали Съединените щати трябва да продължат да поддържат статута на най-облагодетелствана нация за Китай. За Хейс това беше един безполезен спор. Имаше само един начин САЩ да свалят статута на най-облагодетелствана нация от Китай и той нямаше нищо общо с високоплатените лобисти, седящи край големите конферентни маси. Китай трябваше да предизвика международен скандал. Дори нещо толкова дръзко като да ги хванат да крадат промишлени тайни от американския бизнес, можеше да не е достатъчно за предприемане на такава драстична мярка. Трябваше китайците да започнат военни действия срещу Тайван, което обаче надали щеше да стане. Китайците

кипяха от ентузиазъм да развият своята икономика. Докато Съветският съюз едва креташе в опит да осъществи преход от затвореното социалистическо стопанство към отворено, от западен тип, китайците направо процъфтяваха. Те предлагаха нещо, с което руснаците не разполагаха — стабилност.

Хейс погледна към сцената със смесени чувства на симпатия и пренебрежение, докато представителите на профсъюзите и лобистите се опитваха да изложат позициите си. Симпатизираше им, защото пламенно се вълнуваха по един безнадежден въпрос. Безработицата беше най-ниската от трийсет години насам. Паникьорите от профсъюзите предупреждаваха, че NAFTA^[1] ще струва милиони работни места на американците, но мрачната им прогноза не се сбъдна.

Заплатите бяха високи. Продължаващата политика на отворена търговия с Китай беше здравословна за американската икономика, а оттук — и за обикновените американци. Защитниците на човешките права имаха известно право, но в края на краищата, ако изолираха Китай, нямаше да накарат Пекин да се отнася по-добре с гражданите си. Ключът беше в търговския обмен.

За Хейс срещата беше загуба на време, но във Вашингтон човек винаги трябваше да гледа с едно око към следващите избори. Тези хора представляваха голяма част от основния му електорат. Трябваше поне да ги изслуша със съчувствие, за да не подкрепят после друг кандидат от демократите. Президентът седеше в стола си със скръстени ръце и кимваше от време на време, докато жената от „Амнести“ цитираше статистика за броя на незаконно пратените в затвора в страната с най-многобройно население.

Когато влезе Майкъл Хейк, Хейс почувства облекчение. Слабоватият съветник по националната сигурност седна на масата и се извини на гостите на президента. После се наведе и прошепна нещо в ухото на Хейс.

Президентът кимна няколко пъти и погледна към седналите срещу него.

— Съжалявам, но изникна спешна работа. — Хейс стана. — Благодаря ви, че дойдохте да ме видите. — Той заобиколи масата и стисна ръката на всеки от присъстващите. — Аргументите ви са наистина доста основателни, ще ги взема предвид.

Когато президентът се наклани да излезе от залата, представителят на един от профсъюзите пристъпи напред:

— Омръзна ни да губим по този въпрос, сър. Този път сме готови да упражним целия си натиск.

Хейс помълча, преди да отговори.

— Какво означава това, Хари? — попита, впил поглед в очите на профсъюзния деец.

— Че като дойде време за следващите избори, ще припомним кой ни е подкрепил и кой не е.

Хейс пристъпи към него.

— Какво ще направите, Хари? Ще кажете на хората си да гласуват за републиканците ли?

Представителят на профсъюза знаеше, че в момента рейтингът на президента е под петдесет процента; това му даде кураж.

— При цялото ми уважение към вас, сър, вие може да не сте единственият кандидат, който партията ще избере.

Вместо да изгуби самообладание, Хейс се усмихна, потупа го по рамото и каза:

— Късмет в търсенето на човек, който ще се съгласи да извърши политическо самоубийство. — След тези думи Хейс напусна залата, като си повтори да проследи как ще мине гласуването за продължаването на статута на най-облагодетелствана нация за Китай. В партията имаше трима-четирима, които можеха да се окажат предизвикателство за него. Ако някой от тях гласуваше за отмяната на статута, това щеше да е ясен сигнал, че са решили да оспорят лидерството му.

Докато слизаха по стълбите към подземната част на Западното крило, президентът попита Хейк каква е тази неочаквана среща. Хейк го информира, че генерал Флъд е отказал да уточни по телефона. Двата продължиха към Оперативната зала, където ги чакаха Айрини Кенеди, генерал Флъд и още двама офицери от Сухопътните сили. Президентът позна само единия — генерал Кембъл, началника на Обединеното командване за специални операции.

— Господин президент, това е полковник Грей. Той е командир на отряда „Делта“. Мисля, че сте се срещали и преди.

— Да, разбира се. — Чак сега президентът си спомни. Той се пресегна над масата и се здрависа с полковника. — Радвам се да ви

видя отново, полковник.

— Извинете, че прекъснах срещата ви — продължи Флъд.

— Не се притеснявай. В действителност направо ме спаси от още половин час чесане на езика. — Президентът седна на стола начело на масата, всички го последваха.

Генерал Флъд настани огромното си туловище срещу президента, в другия край на дългата конферентна маса.

— При последната ни среща вие ме помолихте да разработя всички възможни варианти за постигане на нашата цел. Консултирах се с генерал Кембъл по въпроса и той ми доведе полковник Грей. Преди да дам думата на полковника, бих искал да отбележа, че отрядът „Делта“ е създаден, за да изпълнява изключително деликатни и трудни задачи. Имам доверие на полковник Грей и на неговите хора. Приветствам техните оригинални предложения за решение на много трудни проблеми. Такава е работата ни. — Флъд срещна погледа на президента. — Да решаваме как и кога да ги използваме. — Генералът се обърна към полковник Грей.

— Господин президент — започна Грей, — може би си спомняте, че по време на войната в Персийския залив на специалния отряд „Делта“ беше наредено да разгледа вариантите да спипа Саддам — или да го хване, или да го убие. Тогава мненията се разделиха надве. Първото беше, че тъй като се намираме във война, ликвидацията няма да се явява нарушение на заповедта да не се убиват чуждестранни държавни глави. Мнозина от нас дори настояваха, че Саддам може да бъде смятан за войник. Другият лагер се противопостави с аргумента, че ще нарушим указа на президента Рейгън. Спорът се оказа безсмислен, понеже не успяхме да установим къде се укрива Саддам. В същото време обаче научихме някои много интересни неща. Саддам се отнася към личната си безопасност много сериозно. Толкова сериозно, че често озадачава и собствените си хора. Има цяла армада бронирани лимузини и коли, които се движат в колони. Тези кервани кръстосват страната абсолютно хаотично. По време на войната тъкмо получавахме информация, че Саддам се намира в една част на Багдад, и само две минути по-късно разбирахме, че втори подобен керван е бил видян на другия край на града. А след още пет минути ни съобщаваха, че е бил забелязан на юг и се е срещал с ръководството на Републиканската гвардия. Този човек разполага с над двамайсет двореца

и ние денонощно получавахме данни за влизаци и излизаци моторизирани колони. Невъзможно беше да го проследим. Но след войната ми хрумна една идея. Като воини-командоси нас ни обучават да откриваме слабите места на врага. А ако не можем да открием такова, трябва да се стремим да използваме силните му страни срещу него. — Полковник Грей се усмихна широко. — Намерих начин да използваме силата на Саддам срещу него.

Президентът беше заинтригуван.

— Слушам ви — произправи се в стола си той.

— Сър, дори най-верните хора на Саддам не знаят къде се намира той. Те са свикнали само да виждат колоните от бели коли да курсират из страната по всяко време на деня. Никой не ги спира, защото единственият човек в цялата страна, който може да се вози в подобен лукс, е самият Саддам и шепа приближени.

Президентът още не схващаше накъде бие полковникът.

— Не виждам как ще използвате това срещу него.

— Ако в една от тези моторизирани колони не пътува Саддам, а подбран екип от „Делта“, те ще могат да се движат из страната практически необезпокоявани.

На лицето на президента изгря усмивка.

— Много интересно, полковник — кимна той. — Бих искал да чуя плана ви в подробности.

[1] North American Free Trade Association — Северноамериканска асоциация за свободна търговия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Милано, четвъртък вечерта

Рап губеше търпение. Той беше пристигнал в кафене „Ямайка“ преди шест, за да може да провери мястото. Анна си беше в хотела и спеше. След уморителния път през нощта и цял ден пазаруване направо беше капнала. Рап я занесе до леглото и ѝ каза, че ще се върне и ще я събуди по-късно за вечеря. Сетне си рече, че и на него няма да му дойде зле малко сън.

Рап си беше избрал ъглово сепаре в бара, който започваше да се пълни с посетители и цигарен дим. В лявата си ръка стискаше пистолет със заглушител „Хеклер и Кох НК 4“. Държеше го под масата, скрит от покривката. Не искаше да оставя нищо на случайността. С всяка изминала минута се чувстваше все по-неспокойно. Вече беше шест и петнайсет, а от Донатела нямаше и помен. Той започна да гадае за възможните причини за закъснението ѝ. Рап беше съгласен с Кенеди, че действията ѝ в Америка преди около две седмици са станали без знанието на израелското правителство. МОСАД беше вършил много дръзки и щури неща през годините, но това не се вместише в никакви рамки. Нямаше причина печално известната израелска разузнавателна служба да поиска да го ликвидира в Германия. Мич Рап и Екип „Орион“ бяха най-големите съюзници на МОСАД в продължение на близо десет години.

Способни бяха да осуетят операцията му. Без съмнение. Ако някой можеше да го направи, това беше МОСАД. Но израелците нямаха мотив. Ако покойният директор Стансфийлд беше прав, мотивът беше да се предотврати назначаването на Кенеди за следващ директор на Централното разузнаване. Но като директор на Центъра за борба с тероризма към ЦРУ тя се беше доказала като приятел на еврейската държава. „Не — каза си Рап. — Донатела трябва да е изпълнявала частна поръчка.“ Но големият въпрос тук беше — чия поръчка и за кого?

Докато минутите се точеха, той се запита дали някога ще получи отговор на въпроса. Имаше вероятност нещо да е забавило Донатела в офиса. Но човек не оцелява толкова дълго в този бизнес, ако приема най-лесното обяснение. Оцелява, като обмисля всички възможности и планира непредвидени варианти на развързка на ситуацията. Като зарязва логиката, Рап се замисли как щеше да постъпи Донатела, ако наистина беше работила за МОСАД, когато беше убила Питър Камерън. Сигурно щеше да побегне. Друго решение нямаше. Но не можеше и да отиде при шефовете си и да им каже, че той се е срещал с нея. По-скоро щяха да я убият, отколкото да я защитят. Рап веднага изключи тази възможност. Абсурдно беше израелското правителство да е замесено.

Имаше неколцина най-вероятни заподозрени. Руснаците, китайците, Ирак, Иран, Сирия, палестинците и французите. От целия списък руснаците бяха може би единствените, които разполагаха с необходимите ресурси да се намесят в операцията на „Орион“, но отново го нямаше мотива. Всички пътища сочеха обратно към Америка. Някой го искаше мъртъв, и ако Томас Стансфийлд беше прав, този някой преследваше като крайна цел да прекъсне кариерата на Айрини Кенеди.

Кой? Необходима му беше Донатела! Само тя можеше да му даде следа.

Докато се оглеждаше из бара за стотен път, Рап се надяваше тя да не е споменала на никого за срещата им. Трябваше да му се довери, за последно, и той щеше да се погрижи тя да излезе от бъркотията невредима.

В 18.27 часа Донатела влезе в шумния и претъпкан бар, облечена в черен костюм с панталон. Като истински професионалисти те се спогледаха за част от секундата. Бяха обучавани на едно и също нещо. Неприятностите винаги идват оттам, откъдето най-малко ги очакваш. Двамата предпазливо провериха фланговете си, за да се уверят, че никой не ги дебне. Рап забеляза как множество глави се обърнаха по посока на ослепително красивата Донатела, която прекоси бара. Тя умело огледа помещението в търсене на физиономии, които беше мяркала и преди. И в търсене на очи, които гледаха към него, а не към нея — божествената брюнетка.

Донатела се усмихна дяволито и влезе в сепарето. Целуна го по страната и се настани до него.

— Извинявай, че закъснях.

— Какво те забави?

— Имах ужасен ден. Снимките ни струваха доста пари, но в крайна сметка излязоха пълен боклук. А после единственият мъж, когото обичах, дойде в офиса ми и каза, че ще се жени за друга. — Донатела махна на минаващия сервитьор и поръча двойно мартини с лимон. Когато сервитьорът се отдалечи, тя се обърна отново към Рап: — А как мина твоят ден, скъпи?

Рап се почувства виновен.

— Извинявай, Дони. Не исках да те нараня. — Той взе ръката ѝ и добави: — Винаги си била много специален човек за мен и ще си останеш и занапред такава.

— Но не и най-специалната. — Тя впи в него кафявите си, големи като маслини очи. Сочните ѝ устни се изкривиха, сякаш щеше да заплаче.

Рап обви ръка около кръста ѝ и я притисна към себе си. Целуна я по челото и каза:

— Трябва да имаш вяра, че всичко ще се развие по най-добрия начин.

Донатела го отблъсна. Очите ѝ бяха влажни.

— Лесно ти е да го кажеш. Ти си имаш някого до теб. Открил си човека, с когото искаш да свържеш живота си, а аз какво имам? Нищо.

— Трябва да вярваш, че и ти ще откриеш скоро подходящия човек.

— Аз вярвам в теб. Колкото и глупаво да звучи, си мислех, че някой ден ще се разкараме от цялата тая мръсотия и ще заживеем щастливо.

Рап избърса една сълза от лицето ѝ.

— Та ние всъщност не се бяхме виждали през последната година!

— Знам, че е глупаво от моя страна, но, по дяволите, аз те обичах. И още те обичам!

Рап преглътна.

— Дони, и аз те обичах много. Знаеш. В най-лошите мигове и за двама ни бяхме заедно, сякаш създадени един за друг.

Тя зарови глава в гърдите му.

— Радвам се за теб... Наистина се радвам... Просто... — Гласът ѝ секна.

— Какво?

— Този скапан бизнес е много самотен.

Рап прекрасно знаеше какво има предвид. Придърпа я по-близо до себе си и я прегърна силно.

— Не се тревожи, Дони. Ако си готова да скъсаш с миналото, аз ти обещавам, че ще ти помогна. — В този миг Рап си даде дума, че ще направи всичко, за да гарантира безопасността ѝ.

Донатела се изправи, извади кърпичка от чантата си и попи сълзите си.

— Още не съм свършила. Имам още няколко години, преди окончателно да се оттегля.

Рап се сети за съдбата на Питър Камерън и си каза, че Донатела може и да няма късмета да остане още няколко години в бранша. В този момент сервитьорът донесе поръчката ѝ.

— За него чаша червено вино, ако обичате — обърна се към младия мъж Донатела. — Щом аз ще плача и ще пия, няма да те оставя ти да минеш само с кафе.

Рап не се възпротиви. Реши, че е време да мине към темата:

— Дони. — Погледна я право в очите. — Ще ти кажа някои неща и както винаги, те са строго поверителни. В замяна искам да бъдеш честна с мен.

Донатела отпи глътка и леко се отдръпна. Цял ден беше мислила как да реагира в тази ситуация и още не беше стигнала до решение.

— Ще се постарая.

— Как да разбирам това?

— Че ще се постарая.

— Ще бъдеш ли честна с мен?

— Да, но ти знаеш, че има някои неща, на които не мога да ти дам отговори за нищо на света.

Рап прие уклончивото ѝ съгласие.

— Ще ми отговориш ли на въпроса, който ти зададох днес в офиса?

Цял ден беше мислила — за това и за новината, че мъжът на мечтите ѝ ще се жени за друга. Инстинктът първоначално ѝ подсказа

да излъже. Нямаше нищо против Мич, просто беше стандартна оперативна процедура. Всеки получаваше само толкова информация, колкото му е необходима, нито грам повече. Щом някой не беше в течение на нещата, значи не трябваше да задава никакви въпроси. Следователно не биваше да се обижда, ако разбере, че го лъжат. Мич обаче спадаше към друга категория. Двамата бяха преживели толкова много... Между тях съществуваше неписаното правило: Ако не можеш да отговориш на въпроса, не отговаряй. Мич определено знаеше нещо. Тя нямаше никаква идея откъде е разбрал, но едно беше ясно — по някакъв начин той беше разбрал за вашингтонската ѝ акция преди няколко седмици.

Рап се наведе напред и повтори въпроса си:

— Ходи ли във Вашингтон преди няколко седмици?

Донатела отпи от студената водка.

— Да.

— Беше ли в университета „Джордж Вашингтон“?

— Кой иска да знае?

— Аз.

— И никой друг?

— О, има и други, но най-много ми е необходимо на мен да разбера.

— Че защо?

Така можеха да продължат до утре! Като двама играчи на тенис, които си прехвърлят топката ту от едната, ту от другата страна на мрежата. Той обаче нямаше нито настроение за подобни игри, нито време. Реши да поеме добре пресметнат риск:

— В университета „Джордж Вашингтон“ имаше един професор, с който страшно много исках да говоря. За нещастие някой забучи шило в ухото му и му проби мозъка, преди аз да успея да стигна до него. Имаш ли някакво предположение кой може да е извършил подобно нещо?

Донатела извърна поглед. Беше в ръцете му. Рап я беше виждал да убива по този начин и преди. Реши да контрира:

— Защо искаше да говориш с него?

В очите на Рап проблеснаха гневни пламъчета. Той се наведе толкова близо до нея, че дъхът му докосна лицето ѝ.

— Защото се опита да ме убие! — изсъска.

Оперативна зала, четвъртък сутринта

Полковник Грей имаше на разположение вниманието на всички присъстващи. Дори Айрини Кенеди, която не можеше да бъде изненадана с нищо, клатеше глава от възхищение пред дръзкия план на командира на специалния отряд „Делта“. Смелостта на замисъла беше поразителна.

Президентът Хейс погледна озадачено полковника.

— Изпробвали ли сте го вече на практика?

— Да, сър.

— Как?

— Взехме три тежкотоварни хеликоптера МН–47Е от 160-и авиационен полк за специални операции (АПСО) и натоварихме всеки от тях с по един мерцедес и четирима бойци от „Делта“. Проведохме полет от военновъздушната база „Поуп“ в Северна Каролина до Хълбърт Фийлд във Флорида. Щом пристигнахме на място, проведохме осем отделни учения за проникване и измъкване за период от осем дни. Стремяхме се да направим учението колкото се може по-реалистично. Всяка нощ изпращахме два хеликоптера „МН–53 J Пейв Лоу“ с членове на „Делта“. Задачата им беше да разчистят площадката за кацане и да осигурят нейната охрана за пристигането на хеликоптерите МН–47 Е. През първите две нощи се справихме доста лесно. Избрахме за кацане асфалтирани пътища в отдалечени части на базата. „Пейв Лоу“ пристигнаха в предварително определения район, командосите взеха под охрана и маркираха пистата за кацане. МН–47 Е долетяха малко по-късно и кацнаха без проблеми. Колите бяха разтоварени и момчетата от „Делта“ започнаха учебната си мисия. После отново натовариха мерцедесите и хеликоптерите отлетяха. През следващите две нощи, когато „Пейв Лоу“ пристигнаха, те откриха, че районът за кацане е зает от потенциално враждебни сили. Трябваше да се преместят на резервните площадки за кацане. С всяка изминала нощ непрекъснато усложнявахме мисията, докато не стана изключително трудна. Симулирахме падане на един от хеликоптерите, попадане на екипите под неприятелски огън, докато разтоварват колите, хвърлихме срещу тях жива сила.

— И? — попита президентът.

— Справиха се доста добре. От учението си направихме изводи какво още е необходимо, за да увеличим шансовете за успех. Също така се уверихме, че ако ни дадат зелена светлина, ще можем да задействаме плана в много кратък срок.

— От думите ви излиза, че можете да излетите с няколко хеликоптера за Ирак, да се приземите, да разтоварите колите, да стигнете с тях до Багдад, да ударите целта и да се измъкнете невредими. — Хейс поклати глава. — Извинете ме, ако звуча прекалено скептично, но споменатото от вас ми се вижда неизпълнимо.

— Аз се занимавам с неизпълними задачи, сър. Нали затова ми се плаща.

Президентът Хейс се засмя.

— Полковник, наистина ли мислите, че можете да извършите подобно нещо?

— Зависи от това, какво прикритие сте готов да ни предоставите, сър.

— Какво имате предвид?

— Ако операцията бъде изпълнена по начина, който ви описах току-що, давам на хората си петдесет до шейсет процента шанс за постигане на основната задача и оттегляне без жертви.

— Малки ми се виждат подобни шансове! — изкриви лице Хейс.

— Мога да ги увелича до деветдесет процента, ако имате готовност да разширите обхвата на операцията.

— Как?

Грей хвърли поглед към двамата генерали. Флъд и Кембъл кимнаха като един.

— Ще е много трудно хеликоптерите да проникнат дълбоко в иракското въздушно пространство, без да бъдат прихванати от радарите на противовъздушната отбрана. За да успеем, трябва да създадем хаос. Генерал Флъд ме информира, че един от вашите планове за действие предвижда масиран въздушен удар.

— Да, това е нещо, което обмислям.

— Е, ако пилотите внесат смут сред иракската противовъздушна отбрана и в комуникационните връзки малко преди моите момчета да

влязат, ще се създаде идеална обстановка. А ако пък продължат да бомбардират, докато ние свършим, ще ни окажат безценна помощ.

— Искате да изпратите хората си в Багдад, докато там се сипят бомби? — не вярваше на ушите си президентът.

— Да. — Грей се приведе напред. — Ще създадем безопасен коридор за екипа, през който да влезе и излезе от града. В тази зона няма да се пускат бомби, както и в, да кажем, радиус от шест улици в периметъра на болницата.

— Полковник, на този пост съм сравнително отскоро, но знам, че авиаторите ни не винаги поразяват точно целта. Не мислите ли, че е малко опасно да пратите хората си в град, който бомбардираме в същото време?

Грей погледна президента в очите:

— Сър, да си командос от „Делта Форс“, е опасна професия. Който не е готов да отиде на смъртоносна мисия, няма място в екипа ми. Ако хората ми искаха по-безопасна работа, щяха да се занимават с продажба на коли.

— Имате право, но... — Президентът си оставаше скептично настроен. — Този план ми се струва ужасно усложнен, а вие — Хейс се обърна към Флъд — винаги ми казвате, че колкото по-усложнени са нещата, толкова по-голяма е вероятността да се объркат.

— Обикновено е така, сър — отговори председателят на Обединеното командване.

Но полковник Грей не се предаваше:

— Господин президент, съгласен съм, че планът е сложен, но аз мога да ви дам две предимства, които ВВС не могат. Да не забравяме коя е главната ни цел. Трябва да сме сигурни, че ще унищожим ядрените заряди. Гарантирам ви, че сме в състояние да осъществим по-прецизна проверка дали бомбите наистина са под болницата. Военновъздушните сили не могат да ви дадат такава гаранция, сър. А моите хора могат. Те ще влязат в инсталацията и ще дадат ясен отговор дали ядрените оръжия са там. Можем да унищожим бомбите на място и тъй като се намират в укрепен бункер, съм убеден, че ще можем да проведем операцията, без да се налага да убиваме цивилни. — Грей млькна, за да даде на президента време да обмисли казаното, сетне добави: — Ако предпочетете ВВС за основен изпълнител, ще бъдете критикуван от международната общност, че сте бомбардирали

болница. Няма да разполагате с реални доказателства, че ядрените оръжия изобщо са съществували. Саддам ще натовари журналистите в автобуси и ще ги закара на мястото, за да снимат сгърчени трупове сред развалини. И целият арабски свят ще ни намрази още повече. Ще се надигне вълна от антиамерикански прояви и ООН най-вероятно ще гласува за отмяната на икономическите санкции срещу Саддам...

— Полковник — внезапно заговори генерал Кембъл, — нека се придържаме към сферата на нашата компетентност и да оставим другото на президента и неговия екип.

Хейс вдигна ръка:

— Точно така... Мисля, че полковник Грей много ясно посочи това, което ние се боим да изречем. — Хейс замълча. Полковникът беше прав. Сегашната коалиция срещу Ирак беше толкова отслабена, че нямаше да са необходими големи усилия, за да се разпадне окончателно. Израелците направо му пъхнаха таралеж в гащите! — Бих искал да чуя и твоето мнение, Айрини — завърши тихо.

ГЛАВА 20

Милано, четвъртък вечерта

Донатела допи мартинито и затърси с поглед сервитьора. Забеляза го, докато се плъзгаше сред тълпата с пълен поднос в ръка. Тя вдигна празната си чаша и с жест поиска още една. Главата ѝ бучеше. Умът ѝ не го побираше как беше успяла да се забърка в това. Кой се беше свързал с Бен Фридман и го беше наел да убие Питър Камерън? Убийството не беше официален удар на МОСАД. Чиста задача за наемен убиец. Знаеше го, защото хонорарът ѝ за ликвидацията на Камерън вече беше в сметката ѝ в швейцарска банка; МОСАД никога нямаше да ѝ плати толкова добре.

— Дони, искам отговори. — Рап едва сдържаше гнева си.

Донатела беше объркана. Трябваше да го обмисли по-добре, преди да се съгласи да елиминира Камерън. Хонорарът беше твърде висок, дори и за спешна задача. Тя си пое дълбоко дъх.

— Защо се е опитал да те убие?

Рап се облегна назад.

— Ти не отговори на въпроса ми. Кой те нае да го убиеш?

Тя рязко поклати глава.

— Повярвай ми, имам много по-малка представа за тази каша от теб.

— Но знаеш кой те е наел.

— Мичъл, моля те, кажи ми защо е искал да те убие.

— Добре, Дони. Ще ти кажа, но след като свърша, ти ще ми кажеш кой те нае и защо. — Донатела се обърна отново назад в търсене на сервитьора, но Рап се пресегна и хвана изваяната ѝ брадичка. Обърна я към него, погледна я в очите и каза: — Дай ми думата си.

Донатела се опита да отблъсне ръката му.

— Не ми нареждай какво да правя!

Рап продължи да стиска брадичката ѝ.

— Дони, тук съм като твой приятел. Във Вашингтон има хора, които са бесни за случилото се. Половината от тях искат да дадат награда за главата ти, а другата половина искат да говорят с шефовете ти в Израел. Донатела изруга тихо.

— Трябва да знам защо се е опитал да те убие.

Рап пусна брадичката ѝ, когато сервитьорът донесе второто картини. Щом мъжът се отдалечи, той заговори:

— Добре, но думите ми не трябва да излязат от това сепаре. — Донатела кимна. — Бях изпратен на операция. Там на място имаше двама агенти, които да ми помагат. Аз бях главният изпълнител, те — поддръжката. Ликвидирах целта, но после те стреляха в мен и ме оставиха, мислейки ме за мъртъв.

— Къде те улучиха? — подскочи Донатела.

— Тук. — Рап посочи гръдния си кош. Усмихна се на изражението ѝ. — Да, много непрофесионално. Трябваше да дадат контролен изстрел в главата, но смятаха, че не нося бронезилетка. Във всеки случай Камерън е човекът, който им беше платил. Не знам за кого е работил Камерън, но чуй какво ще ти кажа... Хората, които ме нападнаха, са мъртви.

— Ти ли ги уби?

— Не, Камерън.

Донатела отпи от картините.

— Откъде знаеш?

— Някой, на когото имам голямо доверие, е видял с очите си как е станало всичко. Камерън е дръпнал спусъка. После се обърна срещу хората, които му помогнаха да премахне онези двамата, след което се опита да ме убие още веднъж във Вашингтон. — Рап се облегна назад. — И тъкмо щях да го пипна, когато изневиделица се появи ти. — Той отпи от виното. — Видях те, Дони. Беше с руса перука. Слязох от асансьора, когато ти тръгна към стълбището в края на коридора. Нещо ми се стори много познато у теб, но умът ми беше зает с други неща, например какви мъчения да приложим на онова копеле Камерън, за да разбере кой го е наел. Когато отключихме с шперц вратата и влязохме в кабинета и видях как е убит той... Разбрах, че си била ти.

Донатела почувства нужда да отпие голяма глътка. Това не беше добре. Очертаваше се зловещ сценарий. Всеки, който биваше нает да изпълни дадена поръчка, беше следващият в списъка за ликвидация.

Мечтите за излизане от бизнеса започнаха да се изпаряват. Тя затвори очи.

— Аз бях — пророни.

— Благодаря ти за искреността. А сега, ако нямаш нищо против, би ли ми казала кой те нае?

Донатела се пристраши да срещне пронизващите очи на Рап. Необходимо ѝ беше време да помисли, та макар и само няколко минути. Очевидно се беше забъркала в страшна каша. Който и да я беше наел, избиваше всичките си изпълнители. Което означаваше, че тя спокойно може да е следващата в списъка.

— Дони, за твое добро е, кажи ми кой те нае.

Донатела запази самообладание. Обичаше Мич, но лоялността ѝ към Бен Фридман надделя. Не можеше да предаде Бен, поне засега. Трябваше ѝ време. Хвърли няколко банкноти на масата и изрече:

— Хайде, трябва да се поразходим.

Оперативна зала, четвъртък сутринта

Напрежението бе осезаемо. Полковник Грей беше изредил всичките проблеми при поразяването на ядрените заряди с въздушни бомбардировки. Президентът беше помолил Кенеди да изкаже мнението си. Сега всички погледи бяха приковани в нея.

Тя заговори:

— Мисля, че планът на полковник Грей е много добре замислен. Смятам, че има по-големи шансове за успех, отколкото самият той предполага.

Президентът беше донякъде изненадан от ентузиазиранията подкрепа на Кенеди.

— Какво те навежда на тази мисъл?

— Психологията на обикновените иракчани. Те се боят от Саддам толкова много, че едва ли ще рискуват да си навличат гнева му.

— Но нали ще виждат само колона бели автомобили — опонира ѝ Майкъл Хейк. По тона му беше очевидно, че не е очарован от плана на Грей.

Кенеди сложи ръце на хълбоците си.

— За тях тези коли са Саддам и никой няма да се усъмни. Той не се поколеба да убие членове на собственото си семейство, избие десетки от най-висшите си генерали. Никой няма да оспори властта му от страх да не загуби живота си. — Кенеди се обърна към Грей: — Моите поздравления. — Чувствам се глупаво съм, че идеята не е на ЦРУ.

— Няма ли риск подобна операция да се превърне в компрометираща авантюра? — попита президентът.

— Да, има, но мисля, че няма да е по-лошо, отколкото бомбардирането на болницата.

— Но нали Саддам е сложил проклетите ядрени оръжия под болницата! Той единствен носи отговорност!

— Съгласна съм с вас, сър — каза Кенеди. — Но се съмнявам, че и световните медии ще се съгласят.

Хейс разтри слепоочията си. Без да поглежда събеседниците си, попита:

— Генерал Флъд, какво мислите за всичко това?

— Сър, според мен важното в момента е да си оставим отворена вратичка за варианти. Мисля, че трябва да накараме полковник Грей за прехвърли хората си в театъра на бойните действия. По този начин, ако решите да играете с неговата карта, ще можете да го сторите в най-кратък срок.

— И ако продължим по-нататък по плана, какви съображения имате за въздушното прикритие?

Председателят на Обединеното командване се поколеба за миг, сетне отвърна:

— Не съм привърженик на половинчатите мерки, сър. Както вече съм заявявал, мисля, че не трябваше да прекратяваме Войната в Залива. Бяхме ослепени от блясъка на модерните си технологии и забравихме, че за да спечелиш една война, трябва да разположиш войници на терена. Трябваше да продължим и да стигнем до Багдад, да се погрижим Саддам да бъде свален. — Флъд млъкна, издиша шумно и продължи: — Ние избрахме точно обратното и затова този човек сега ни е трън в петата. Ако наистина се е докопал до ядрени оръжия, моето мнение е, че трябва да го ударим силно, ама много силно. Бих препоръчал, с участието на полковник Грей или не, да проведем масирана въздушна кампания срещу иракската противовъздушна

отбрана и структурите за командване и контрол. Мисля, че този път наистина трябва да го ударим там, където най-много ще го заболи. Трябва да извадим от строя неговите петролни инсталации и рафинерии.

— Генерале — започна президентът, — знаете, че не можем да го направим. Екозащитниците ще пощурят... ще ме атакуват в редиците на собствената ми партия.

— Възможно е, сър, но я им задайте, сър, на тези екозащитници следния въпрос: кое ще причини по-голяма вреда на околната среда — няколко хиляди барела разлят петрол или ядрен взрив над Тел Авив? Или, не дай Боже, над Вашингтон? — Флъд се наведе напред и опря лакти на масата. — Сър, единственият начин той да си позволи да купи ядреното оръжие е чрез приходите от продажбата на петрол. Трябва да го ударим по джоба, а ако се притеснявате за Турция или Йордания, можем да хвърлим още неколкостотин милиона долара помощ за тях, след като свършим с Ирак.

Президентът изви очи към Кенеди.

— Генерал Флъд говори много убедително и аз принципно съм съгласна с всичко, което той каза. За съжаление обаче трябва да се съобразяваме и с политическата страна на проблема. В момента администрацията има много нисък рейтинг. Ако изгубите и малкото останало доверие във вас, като се отчуждите от мнозинството от вашата партия, политиката ви ще стане неефективна както у дома, така и в чужбина.

— Съгласен съм с Айрини — намеси се Майкъл Хейк. — И аз съм на мнение, че не можем да ударим рафинериите. Отзвукът ще бъде чудовищен.

— Тогава да бомбардираме болница, пълна с хора — с отвращение иронизира президентът, — но само да не сторим нищо на Майката Земя. Това е най-глупавото нещо, което съм чувал!

— Сър, не казвам, че напълно приемам тази гледна точка — защити се Хейк, — но просто ви припомням каква е политическата реалност.

— Много скапана реалност и мен ме сърбят ръцете да я променя.

— Сър, ако мога да кажа още нещо — обади се Кенеди. — Колко трудно ще е за хората ви да докарат в Щатите един от ядрените заряди, полковник Грей?

— Зависи колко са големи.

— Ще накарам моите хора да ви дадат точен отговор на този въпрос до довечера, но за целите на нашия разговор да допуснем, че можете да демонтирате тази част от оръжието, която ни интересува най-много.

— Имате предвид бойната глава ли?

— Точно така.

Грей помисли за момент.

— Ако оръжието още не е сглобено, предполагам, че един човек ще е достатъчен да носи бойната глава, но ако е сглобено... тогава нещата се усложняват. Трябва да изразходваме допълнително време, за да разглобим заряда и да извадим бойната глава, а при задача като тази бихме предпочели просто да проникнем, за поставим експлозивите и да сме си плюли на петите след минута.

— Разбирам, но е осъществимо, нали?

Офицерът от Сухопътните сили отново обмисли варианта и отвърна:

— Да, мисля, че ще можем да го направим.

Кенеди се обърна отново към президента:

— Сър, ако успеем да заловим едно от тези оръжия, съм убедена, че учените ще могат да открият първоизточника на плутония и да разберат в кой реактор е бил изработен радиоактивният материал. Има и голяма вероятност да проследим откъде са дошли повечето части на бомбата.

Хейк видя и още една полза от подобен ход:

— И ще можем да организираме такава пресконференция, че свят ще им се завие. Саддам няма да има накъде да мърда. Ще го хванем в крачка и ООН няма да има друг избор, освен рязко и категорично да го подложи на яростна критика. — Хейк погледна към Флъд с широка усмивка на лицето. — Можете да бомбардирате колкото си искате рафинериите, ако получите доказателство, че сте го спрели. — Съветникът по националната сигурност се обърна отново към президента: — В такъв случай няма да има политик в града, сър, който да не застане зад вас.

ГЛАВА 21

Милано, четвъртък вечерта

След като излязоха от бара, Рап и Донатела ускориха крачка. Рап вървеше отляво, а Донатела — отдясно. Това беше стар професионален навик. Двамата можеха да стрелят, боравят с нож или с юмруци и с двете си ръце, но Рап предпочиташе лявата, а Донатела — дясната страна. Движеха се на юг по Виа Брера. Наближаваше осем вечерта. Уличните лампи светеха. Беше преваляло и тротоарите блестяха. Минувачите бяха малко.

— Ако не искаш да ми кажеш къде отиваме, тогава поне ми кажи кой те нае — настоя Рап.

Донатела продължи да крачи забързано. Яката на черното ѝ сако беше вдигната. Бе свела брадичка и вървеше като в атака.

— Аз самата не знам отговора на този въпрос.

— Не знаеш или няма да го кажеш?

— Каква е разликата?

— Много добре знаеш каква е разликата — раздражено отвърна Рап. — Знаеш ли кой те нае, или не?

Тя кисело се засмя.

— О, знам кой ме нае, но не знам кой е наел него.

— Кой ти даде досието на обекта?

Тя поклати глава.

— Не мога да ти кажа.

— Защо? Човекът да не е свързан с МОСАД?

— Не ми задавай повече въпроси засега. Трябва да помисля известно време.

Рап издържа на мълчанието само няколко крачки.

— Къде отиваме?

— В твоя хотел. Искам да се запозная с приятелката ти.

Тъй като не успя да долови никакъв хумор, Рап каза:

— Няма да стане. Съветвам те да погледнеш сериозно на нещата, Дони. Питър Камерън, когото ти уби, беше работил двайсет години в ЦРУ. Някои много важни хора искат да знаят защо се е бъркал в операции на бившата си кантора и за кого е работил.

— Мислех, че ще ме защитиш.

— Няма да мога да те защитя, ако не ми кажеш кой те нае за удара.

— Тогава имаме проблем, защото в момента едва ли ще мога да ти кажа.

Рап я сграбчи за ръката и рязко я дръпна.

Донатела спря.

— Дони, не се майтапя! Айрини Кенеди знае, че ти си убила Камерън. Има доказателства, че по това време си била в Щатите. Има те записана на касета от охранителната камера. На записа се вижда как излизаш от кабинета на Камерън в университета „Джордж Вашингтон“. Освен това може да ти изброи най-малко още трима души, които ти си убила, като си забила шило в ухото им. Готова е да стигне докрай и няма да се спре пред нищо. Позволи ми да проведа разговора с теб само заради мен и да се опитаме да потулим всичко без скандали и инциденти.

Донатела издърпа ръката си и отново тръгна напред.

— Много ти благодаря. Ако наистина искаш да ми направиш услуга, върни се във Вашингтон и кажи на Айрини, че нямам нищо общо с това.

Рап започна да губи търпение.

— Дони, не бъди неблагодарна! Ако не бях аз, вече щяха да са те сграбчили направо от улицата и сега щеше да седиш вързана в някое тъмно мазе с натъпкани с психотропни препарати вени и черна качулка на главата.

Донатела се обърна рязко и предизвикателно насочи пръст към лицето му.

— Не ме заплашвай.

Рап я плесна по ръката и се приближи до нея.

— Какво, по дяволите, ти става? Знаеш правилата. Ти си един нищо и никакъв наемен убиец. Приела си бърза поръчка и си убила човек, който се е бъркал в работата на ЦРУ. А сега ЦРУ иска отговори.

— Е, тогава ще трябва да ги търсят на друго място, защото аз нямам намерение да говоря. — Донатела се обърна и бързо пресече Виа Сенато.

Рап остана неподвижен, стиснал юмруци. Проследи я с поглед как влиза в Джардини Публичичи. След миг на нерешителност все пак я последва. Донатела вървеше към квартирата си, а не към хотела. Рап изтича от другата страна на улицата и ѝ извика да го почака. Тя сякаш не го чу и ускори крачка. След малко Рап я настигна. Опита друг подход.

— Дони, извинявай, че аз трябваше да ти донеса лошите новини, но съм тук, за да те защитя. От когото и да се страхуваш, аз ще те пазя от него.

Тя му хвърли скептичен поглед с згълчето на окото си, но не спря.

— Не ми вярваш. Мислиш, че не съм в състояние да те защитя? Дони, дай ми само името на човека, който те въвлече в това, и се кълна, че ще сторя всичко възможно да не ти се случи нищо лошо.

— Само... помълчи малко, пет минутки. Само за това те моля. Не казвай нищо, докато не стигнем другия край на парка.

Рап си наложи да замълчи. Донатела беше много твърд и упорит характер. Сама трябваше да стигне до извода, че най-добре е да му разкрие кой я е наел. След като си пое дълбоко въздух, Рап хвана дланта ѝ и я стисна силно. Положението ѝ не беше за завиждане. Който и да я беше наел, беше пропуснал да ѝ спомене на кого е нужна главата на Питър Камерън.

Хванати за ръце, те продължиха през парка в пълно мълчание. През цялото време Рап се опитваше да измисли как да накара Донатела да му даде необходимата информация.

Когато стигнаха до другия край, той каза:

— Дони, ще направя всичко по силите си, за да те защитя. Мога да те кача на самолет на Управлението и да си в Щатите до утре сутринта. Давам ти думата си и ти гарантирам, че никой няма да ти стори нищо лошо.

Тя отново му хвърли мигновен поглед, но продължи да върви.

— И сама мога да се защитавам.

— Не съм казал, че не можеш, просто ти предлагам помощта си.

— Ако се съглася с предложението ти, ще трябва да се откажа от целия си досегашен начин на живот. Обичам този град, обичам Италия. Не искам да се крия в Америка.

Рап реши да опита още веднъж:

— Дони, кажи ми от кого те е страх, и аз ще го навестя. По един или друг начин ще се погрижа повече никога да не е в състояние да ти навреди.

При мисълта Мич Рап да отиде в Тел Авив и да заплашва Бен Фридман я напуши смях. Ако наистина на света съществуваше толкова смел човек, това беше Рап.

— Какво толкова смешно има? Ако питаш мен, трябва малко да намалиш темпото. Не казвам, че няма да ти дам това, от което се нуждаеш. Просто ще ми трябва време, за да видя как да постъпя.

Донатела беше мислила как може да даде на Рап необходимата информация, без да споменава Бен Фридман. Ако в случая трябваше да посочи някой друг, а не Фридман, щеше да го стори, без да се замисли. Но, уви, ставаше дума именно за шефа на МОСАД. Ако в ЦРУ разберяха, че той урежда поръчкови убийства в собствения им двор, щяха да изпаднат в истерия. Не, трябваше да намери друг начин да изпълни искането на Рап. Не можеше да му издаде Бен. Бен я беше издърпал от ноктите на хероина и ѝ беше внушил чувство на самоувереност и пълноценен живот, каквито тя никога нямаше да има щастията да усети, ако не беше той.

Донатела познаваше Мич достатъчно добре. Знаеше, че няма да се успокои, докато не разбере кой е наел Камерън да го премахне. Някак трябваше да убеди Фридман да ѝ каже кой е поръчал убийството на Камерън. Това беше единственият изход от ситуацията. Ще изпрати на Фридман закодирано електронно писмо, когато се върне в квартирата си, и ако има късмет, ще е получила отговор най-късно до сутринта.

Канеше се да заговори, когато Рап стисна бързо дланта ѝ три пъти. Очите ѝ веднага заоглеждаха терена отляво надясно в търсене на източник на неприятности. Мич беше видял нещо — стискането на дланта беше техният условен сигнал, че някой ги следи. Намираха се само на една пресечка от квартирата ѝ. Докато Донатела се озърташе, Рап забеляза, че е леко изнервена, задето не е открила опасността първа.

Беше му направило впечатление, че вече за трети път вижда тази кола. Първия път беше до офиса на Донатела, втория — когато излизаха от бара, и ето сега — отново. Той заговори. Ако някой ги подслушваше с насочен микрофон, трябваше да бъде заблуден.

— Утре свободна ли си за обяд?

— Да, мисля, че да.

— Тогава да се срещнем в единайсет и трийсет? — Рап отново ѝ даде сигнал чрез стискане на дланта.

— Звучи ми добре. — Погледът на Донатела затърси из улицата. „Дванайсет часа“, подобно на разположението на цифрите на часовника, се падаше точно срещу нея. Единайсет и трийсет беше малко по-вляво. Едва различи привелия се зад волана мъж. Беше паркирал на идеална позиция за наблюдение на улицата, по която вървяха.

— Онзи фотосеанс, за който ми говори днес...

— Да?

— Тази седмица видях фотографа ви три пъти.

— Сериозно? — Мич изобщо не познаваше фотографа; значи искаше да ѝ каже, че е забелязал колата три пъти.

Завиха надясно по улицата на Донатела. Рап я целуна по страната и ѝ прошепна:

— Въръжена ли си?

— Винаги, скъпи, а ти?

— Разбира се.

Когато стигнаха до стъпалата на входа, Рап сложи ръце на раменете ѝ и само с устни произнесе:

— Кой те нае?

— Ще ти кажа утре. Първо трябва да свърша една работа.

— Бих искал да узная сега.

— Сигурна съм в това — отвърна тя с игрива усмивка. — Ако искаш, качи се горе с мен и се опитай да ме накараш да проговоря.

Тя плъзна длани по кръста му и се усмихна прелъстително, от което по цялото му тяло пробягаха тръпки. Сетне внезапно го изненада със страстна целувка по устните. Първата му реакция беше да я отблъсне, но предпазливостта надделя — той си спомни, че ги следят.

Езикът на Донатела проникна в устата му; заля го вълна от усещания. Беше като светкавично преминаване на кинолента със

спомени за най-приятните им еротични преживявания. Но изведнъж в съзнанието му изникна образът на Анна Райли. Рап се отдръпна.

— Изкушавам се да се кача — каза той, за да чуе „опашката“, — но аз също трябва да се погрижа за някои неща, преди утре да отида на работа. — И кимна едва забележимо към колата.

— Разбирам. Тогава може би утре вечер ще успея да те уговоря да останеш. — И тъй като разбра, че вече е пленила събеседника си, тя отново го целуна страстно по устните. Първоначално Рап не се възпротиви, но когато отново тръгна да я отблъсква, тя го захапа по устната, достатъчно силно, за да го заболи.

На Рап това никак не му се стори забавно. И бездруго си имаше достатъчно грижи. Дали следяха него, или нея, дали беше някакво съвпадение, дали ги беше пратил същият човек, който е наел Питър Камерън, или Кенеди беше изпратила хора от резидентурата в Рим да го държат под око... Ако беше последното, тя щеше доста да съжалява, когато Рап се върнеше във Вашингтон. Не обичаше да го гледат отстрани и да надничат над рамото му, докато работи. Типично в негов стил той реши веднага да разбере какъв е случаят. Отвори якето си, извади мобилния телефон и го показа на Донатела, след което отново безмълвно прошепна:

— Ще ти се обадя след десет секунди. Не влизай в апартамента.

И я целуна бързо.

— Прекарах чудесна вечер. Лека нощ, ще ти се обадя утре сутринта. — Рап се обърна и тръгна обратно в посоката, от която бяха дошли. Само хвърли бърз поглед към колата, за да провери дали още е там. Когато стигна до ъгъла, зави наляво и тръгна да се отдалечава от колата. Изведнъж ускори крачка и извади малкия мобилен телефон. Щом стигна до следващата пресечка, зави надясно и прекоси улицата. Веднага щом излезе от полезрението на мъжа, който ги следеше, хукна да бяга и в движение набра номера на Донатела. Започна да брои сигналите. Когато Донатела най-накрая вдигна, той почти беше стигнал до другата пресечка.

— Не влизай в апартамента.

— Защо?

— Недей да спориш с мен. Изчакай да проверя нещо. — Рап забави темпо, след което рязко зави надясно.

— Мога и сама да се грижа за себе си. Не се притеснявай.

— Дай ми само минута.

— Ако някой е достатъчно тъп, че да ме причаква в апартамента, много съжалявам за него.

— Добре. — Рап стигна до следващата пресечка. Беше на половината път. Още две пресечки и щеше да се озове зад мъжа в колата. — Дай да сключим сделка с теб. Каж ми кой те е наел и тогава влизай в апартамента.

Донатела се изсмя.

— Не си в позиция да сключваш сделки.

Апартаментът ѝ се намирал на четвъртия етаж. Рап знаеше, че тя рядко използва асансьора, тази вечер сигурно също щеше да се качи по стълбите.

— Почти стигнах. Дай ми само половин минута.

— Късно е. Вече съм пред вратата.

— Дони, кажи ми кой те нае. Не постъпвай така с мен. — Връзката прекъсна. — Мамка му! — Рап си наложи да тича по-бързо, но вече беше на границата на възможностите си. Белите му дробове горяха. Той зави зад следващия ъгъл и заряза първоначалните си намерения да извърши замисленото леко и с финес.

Капитолия, четвъртък сутринта

Норбърт Стивъкън беше решил да паркира колата си на улицата до Харт Билдинг, а не да рискува да ѝ търси място при Рейбърн Билдинг. Сенатските офиси се разполагаха в три сгради откъм северната страна на Капитолия, а на Конгреса — в четири откъм южната. Докато вдигаше яката на бежовото си яке, за да се предпази от ноемврийския вятър, той си каза, че това, което е очаквал да бъде лека разходка из Капитолия, се оказа по-скоро километрово пътешествие.

Когато стигна до Рейбърн Билдинг, страните му бяха ярко зачервени. Бившият специален агент от ФБР остави оръжието си на полицая на входа, мина през металния детектор и продължи нагоре по стълбите към офиса на конгресмен Ръдин.

Стивъкън не беше планирал тази среща. Ако не беше Ханк Кларк, той щеше да откаже, но не можеше да постъпи така със сенатора. Този човек беше направил много за него. Ако Стивъкън

прегледаше списъка на клиентите си, щеше да види, че поне две трети от тях са резултат от връзките му с Кларк.

Стивъкън си каза, че ще се справи. Ще съкрати колкото е възможно срещата и после ще се захване за работа, като проведе малко проучване за Браун. Вратата на офиса беше отворена и Стивъкън влезе в малката чакалня. Пълна жена със сива коса, събрана в голям кок, погледна над очилата си и каза:

— Да, моля?

Стивъкън се усмихна.

— Здравейте.

Старата кримка го огледа внимателно.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Дошъл съм да се видя с конгресмена.

— Имате ли определен час?

— Не. — Стивъкън разбра накъде вървят нещата.

— Конгресменът не приема посетители без предварително уговорен час. — Жената се върна към работата си с надеждата, че непознатият ще си тръгне.

— Мен ще иска да ме приеме.

— Така ли?

— Да. Един наш общ приятел ме помоли да се отбия и да поговоря с конгресмена.

— И кой е този ваш общ приятел? — Тонът ѝ беше предизвикателен. И пренебрежителен.

Стивъкън се наведе и се подпря с две ръце на бюрото ѝ. През годините бе срещал какви ли не бюрократи и много добре знаеше как да се оправи с неприятната секретарка.

— Това не е ваша работа. Вижте, аз съм много зает човек. Защо не вдигнете задника си от стола и не отидете да съобщите на конгресмена, че Норбърт Стивъкън е дошъл да го види? — Той се надвеси над нея, лицето му беше само на трийсетина сантиметра от нейното.

Жената се изправи, пуфтейки, заобиколи бюрото и отвори вратата на офиса, след което я затръшна силно зад себе си. Стивъкън скръсти ръце и зачака. От звукоизолирания офис долетяха викове. Той се огледа. Това място беше мрачен килер в сравнение с офиса на

сенатор Кларк. Обзавеждането и чистотата (или по-скоро липсата на такава) говореха красноречиво за разликата между двамата политици.

Миг по-късно се появи и конгресменът Ръдин. По петите му вървеше старата кикимора. Лицето ѝ беше зачервено от яд. Ръдин грабна сакото си от закачалката и извика на секретарката:

— Ще изляза за известно време.

— Кога ще се върнете? — попита го тя.

— Не знам. — Ръдин извърна птицеподобната си глава към Стивъкън и му кимна да го последва.

Стивъкън намигна на секретарката и последва шефа ѝ. В коридора се наложи да догонва стария кокалест конгресмен.

— Не искам да говорим в офиса — прошепна заговорнически Ръдин.

Както повечето служители на реда и закона, бивши и настоящи, Стивъкън внимателно проучваше хората. За добро или за лошо той си беше изградил навика да ги преценява за много кратко време. Понякога обаче се натъкваше на личност, която разбунваше любопитството му. Докато двамата с Ръдин слизаха по стълбите, той си каза, че конгресменът като нищо ще се окаже един от тези екземпляри.

Стивъкън си взе обратно оръжието от Капитолийската полиция и тръгна да догони Ръдин. Ръдин вече беше спрял на половината път до другата пресечка. Помаха на спътника си да побърза. Стивъкън се отправи натам и за голямо негово раздражение конгресменът отново закричи, без да го дочака. Стивъкън ускори темпото и след две пресечки успя да настигне конгресмена от Кънектикът.

— Къде отиваме? — пое си дъх бившият агент.

— Да пием кафе. Има едно местенце малко по-нататък по улицата. — И добави: — Не обичам да водя разговори в моя офис.

— Да, казахте го вече.

— Заради ония копелета от Ленгли. Нямам им и грам доверие.

Стивъкън не повярва на ушите си. Знаеше, че ЦРУ са способни на всичко, но да са толкова глупави, че да подслушват офиса на конгресмен... Той се огледа.

— Сигурно много се изнервяте, когато разговаряте на открито?

Ръдин също се огледа.

— Защо?

— Насочени микрофони. Могат да уловят всичко, което казвате, дори и да шепнете.

Ръдин измърмори нещо, след което посочи напред.

— Кафенето е ето там горе. Веднага след като пресечем Втора улица.

Останалото разстояние извървяха в мълчание.

Ръдин влезе първи и се приближи до бара. Младата жена с кичури в косата и халка на носа не обърна много внимание на конгресмена, когато той си поръча двойно френско кафе. Стивъкън си взе единично кафе, защото мехурът му вече беше пълен. Първо стана кафето на Ръдин. Той си взе чашата и седна на маса в дъното на заведението. На Стивъкън му направи впечатление, че той изобщо не благоволит да плати. Бившият агент от ФБР даде на барманката три долара и й каза да задържи рестото. После седна при конгресмена и свали якето си.

Почака Ръдин да му благодари за почерпката, но онзи не го стори.

— Няма защо да ми благодариш — изрече многозначително агентът.

— Моля?

— За кафето.

— А, да... благодаря. — Ръдин вдигна чашата с костеливите си пръсти и отпи от кафето. — Ханк твърди, че сте много добър в професията.

Стивъкън не каза нищо.

— Нямаме много време — отбеляза Ръдин. — Утре започват слушанията за утвърждаването на Кенеди.

— Вас какво точно ви интересува?

— Запознат ли сте с контрола на Конгреса по отношение на разузнавателната общност?

— Донякъде.

— Е, Томас Стансфийлд, слава Богу, че негодникът е вече мъртъв, не беше голям привърженик на конгресния контрол. Стремеше се да ни държи на тъмно колкото се може повече, особено когато ставаше дума за тайните операции.

— И какво общо има това с Кенеди?

— Тя е същата. Като него. Стансфийлд в пола.

— Чух, че била доста остра.

— За Бога, не ми казвайте, че и вие сте повярвали.

— Вие какво искате да ми кажете? Че е глупава ли?

— Не, не е глупава. Напротив.

— Значи е доста корава.

— Предполагам. Но тук става въпрос за друго. Работата е там, че ЦРУ трябва да бъде обуздано. И то преди тя да бъде назначена на поста.

— Какви доказателства имате, че е нарушавала закона?

Ръдин щеше да излезе от кожата си.

— Нямам никакви доказателства, идиот такъв. Затова говоря с теб. Ти трябва да ми намериш доказателствата.

Едно от нещата, които Стивъкън харесваше във възможността да работи сам за себе си, беше, че може да избира кого да търпи и кого не. Ако клиентът му плащаше много пари, задачата биваше изпълнявана бързо и гладко. Но колкото по-нисък беше хонорарът, толкова по-малко той беше склонен да понася глупостите му. Ръдин не му плащаше нито цент.

— Как изобщо ви избрах в Конгреса?

— Моля? — Ръдин зяпна.

— Вие и вашата секретарка сте едни от най-неприятните хора, които съм срещал.

— Какво? — Конгресменът не можеше да повярва на ушите си.

— Правя го само като услуга на сенатор Кларк. — Стивъкън вдигна показалец. — Вие няма да плащате сметката. Дори не ми поръчахте кафе. Аз не съм този, който пожела да се срещне с вас. Затова поне едно кафе трябваше да ме черпите. — Преди Ръдин да успее да реагира, Стивъкън отслаби натиска: — Но не съм дошъл тук да хленча за няколко хилядарки повече, затова нека минем по същество. Ако искате да ви помогна, трябва да отговорите на моите въпроси. И докато работим заедно, няма да е лошо да не ме наричате идиот. — После Стивъкън се усмихна покровителствено и добави: — Та така... кажете ми защо смятате, че Кенеди нарушава закона.

ГЛАВА 22

Милано, четвъртък вечерта

Квартирата беше изискана, обзаведена с вкус. Стените бяха покрити с оригинални живописни платна на художници, които Розентал не познаваше. Нито пък го интересуваше кои са. За него това бяха дреболии, глупости. Вече повече от два часа седеше в мрака и чакаше жената да се върне. Вече започваше да губи търпение. Сунберг беше заел позиция на дивана на хола — точно срещу него. Янта беше на улицата, в колата под наем, и следеше обекта.

В досието, което Розентал беше взел от Фридман, не пишеше нищо за алармена система, но Розентал от горчив опит знаеше, че досиетата не винаги се актуализират до последния момент, както би трябвало. Затова, вместо да тръгне да отключва вратата и така да рискува да задейства сигнализация или пък да го изненадат в коридора, той отиде първо да потърси портиера. Попита седемдесет и няколко годишния мъж дали в сградата има свободни жилища под наем. Старецът му каза, че в момента няма, но очаква един апартамент да се освободи в началото на следващата година.

Розентал обясни, че е дошъл от Рим и ще се мести за по-дълго в Милано през февруари. Извади пачка банкноти и каза, че е готов да остави депозит още днес, ако апартаментът може да се види. Възрастният мъж се оживи. Двамата се качиха на последния етаж.

Докато оглеждаха жилището, Сунберг влезе в стаята на портиера и откри информация за Донатела Ран. За щастие апартаментът не се охраняваше с алармена сигнализация. Повече се зарадва обаче, когато откри два дубликата от жилището на Донатела. Провери цялото табло с ключове. За някои имаше по четири дубликата, за други — само по два. Изглежда, нямаше никаква специална закономерност, но Сунберг реши да се застрахова. Отвори едно от чекмеджетата с резервни ключове, взе един от ключовете за апартамента на Донатела и го замени с ключа от чекмеджето. След като се увери, че не е разбъркал

нищо и никой няма да забележи смяната, излезе от квартирата на портиера и зачака Розентал на улицата.

На свой ред Розентал даде депозит на стареца и му каза, че ще се отбие утре, за да оформи документите. Разбира се, изобщо нямаше да се върне и се надяваше, ако полицията започне да подпитва, човечецът да не им каже нищо от страх, че ще трябва да върне парите като вещественно доказателство. Така или иначе, не се тревожеше особено. Розентал и неговият екип щяха да са напуснали страната утре до обяд и едва ли старият портиер щеше да даде описание, което да е достатъчно подробно, та да му създаде проблеми. Според Розентал рискът си заслужаваше.

Каза си да запази спокойствие. Въпреки че само преди няколко минути Янта му беше съобщил по радиостанцията, че обектът и нейното гадже са излезли от бара и вървят към тях. Всичко течеше по план, но когато влязоха в парка, Янта ги изгуби. Той заобиколи с колата, излезе от другата страна и зачака да се появят.

Тъмнината даде време на Розентал да обмисли няколко вероятни непредвидени развоя на ситуацията. Ако тя поканеше гаджето си горе да пийнат по нещо или да остане през нощта, тогава жалко за мъжа, нямаше късмет. Розентал не изпитваше угризения, че щеше да убие невинен случаен човек. В бранша имаше и такива, които щяха да спорят с него, но малцина бяха постигнали успех като неговия. Ако тя не се прибереше тази вечер къщи, ако приятелят ѝ живееше наблизко и отиде у тях, щеше да се наложи да планира удар на улицата утре сутринта. Съществуваше по-голям риск, като я убие на открито, но не беше много по-трудно. Беше го правил и преди. Ще се приближи отзад, ще започне да я изпреварва отляво, ще постави заглушителя на гърба ѝ и ще стреля три пъти. После ще продължи напред, без да се оглежда. Пистолетът ще се намира извън кобура не повече от две секунди. Ударът на куршумите ще ѝ изкара въздуха и тя няма да може да изкрещи. Сърцето ѝ ще спре, преди да се е строполила на земята.

Розентал погледна часовника си.

Фридман категорично му беше заявил, че задачата трябва да се изпълни бързо. Изкушаваше се да излезе от апартамента и да отиде да ги намери. Да се погрижи за проблема още сега и да напусне страната. Беше тъмно. Щеше да има само неколцина свидетели, ако изобщо

имаше свидетели. Може би си струваше. Докато обмисляше този вариант, малката слушалка в ухото му изпука и се чу гласът на Янта:

— Излизат от парка. Вървят към теб.

— Прието — прошепна Розентал. — Можеш ли да ги изпревариш и да установиш наблюдение на улицата и входа?

— Да, но ще трябва да ги изгубя от поглед за една пресечка.

Розентал претегли риска.

— Тръгвай насам. Заеми място, откъдето ще ги видиш да идват, и наблюдавай входа на сградата.

— Разбрано. Тръгвам.

Розентал кимна на Сунберг. Двамата се изправиха и се протегнаха.

— Готов ли си?

— Да — отвърна Сунберг.

Бяха уточнили плана до детайли. Не беше сложен. Стояха на срещуположните ъгли на стаята и трябваше да стрелят по диагонал, когато обектът влезеше. Лампите бяха изключени, точно както ги откряха, когато дойдоха.

— И помни, изчакай да влезе и тогава ще я свалим.

Рап се оказа прав. Донатела не се качи с асансьора, а тръгна по стълбите.

Никога не ходеше невъоръжена. Професионален навик. Подбираше пистолетите си, както повечето жени — дамските си чантички. Любимият ѝ пистолет беше деветмилиметровият „Берета 92 F“, но зареден, той беше много голям и тежък, за да го носи в чантичката си. Предпочиташе „Валтер РРК“ със заглушител. Оръжието беше леко, само шестстотин грама, и късо. Единственият му недостатък беше слабата възпираща сила. Той стреляше с малки патрони, 22-ри калибър. При изстрел те не можеха да съборят човек на земята, но ако изстрелът беше в главата, това нямаше голямо значение. А Донатела рядко пропускаше, когато се целеше в главата.

Докато се качваше по стълбите, тя държеше пистолета скрит под сакото. Ударникът беше възведен, предпазителят — свален. Нямаше нужда да проверява дали има патрон в цевта — никога не носеше оръжие без патрон в цевта. Вървейки нагоре, говореше с Рап по

мобилния телефон. На всяка площадка спираше за малко, за да се послуша и да провери следващото стълбище. От двете мартинита леко я унасяше, но разходката на чистия въздух ѝ беше помогнала да се освежи. И мъжът в колата отвън. Не беше необходимо Рап да го споменава, тя си го знаеше. Някой искаше да премахне излишните свидетели и беше готов да убива, докато не елиминира и последния. Имаше и друг вариант и именно затова тя отказа да даде на Рап исканата информация. Съединените щати бяха съюзник, но само толкова.

ЦРУ не криеха какво искат да знаят и без съмнение биха дали мило и драго, за да разберат кой е бил началникът ѝ в онази операция. Мъжът в колата може би беше изпратен да я убие. Но можеше също така да е и друг агент на ЦРУ, изпратен да я подплаши, за да каже на Рап кой я е наел. Сигурно затова Рап забеляза мъжа преди нея. Защото знаеше, че колегата му ще е там. Добре дошли в параноичния свят на шпионите.

Когато стигна четвъртия етаж, тя вече беше затворила на Рап и бе взела решение. Ако някой я дебнеше в квартирата ѝ, ще играе честно. Ще влезе със стрелба. Безшумно пристъпи по стълбищната площадка. Застина неподвижно за миг — опитваше се да открие знак, че някой я причаква. Помисли да си свали ботушите си. После си даде сметка, че ако някой я дебне вътре, той вече е бил предупреден за пристигането ѝ от онзи в колата.

Свали сакото си, извади нож и ключовете от чантичката си. Преметна сакото през рамо и тръгна по коридора. Когато стигна вратата на апартамента си, застана отстрани и вкара ключа в ключалката. Превъртя го и леко бутна вратата навътре. Остана така, прикрита зад солидната рамка. Надзърна в тясното антре, после погледна към бюфета отдясно, за да види дали някой не ѝ е натрапил присъствието си. Трите фотографии в рамки и вазата с цветя си бяха, както ги беше оставила.

Светна лампата и преди да влезе в антрето, погледна през тънкия процеп между стената и рамката на вратата, за да се убеди, че никой не я дебне отзад. Чисто беше. Влезе вътре. Токчетата ѝ ясно оповестяваха, че върви жена. Спря за миг, за да заключи дрешника вляво. Прочистването на дрешници е задача за двама и дори тогава има

вероятност единият да бъде прострелян. Тя остави ключовете и чантичката си на ниския бюфет, пое си дъх и влезе в хола.

В дясната си ръка държеше пистолета. Ножът бе в лявата. Държеше хладното оръжие така, че острието да е скрито от предмишницата ѝ. Направи крачка. Не можеше да види повече от половината стая. Щракна ключа за лампите. Помещението се обля в светлина.

Напегна слух. Пистолетът ѝ сочеше мястото, на което предполагаше, че се укрива евентуалният убиец. Но нямаше нищо. Тя свали сакото от рамото си и го метна върху облегалката на канапето. Засили се като гимнастичка, превъртя се във въздуха. В същия миг чу писъка на куршума. Откъдето го очакваше! Приземи се на колене между канапето и фотьойла. Вдигна валтера и стреля.

Единственото, което различи у мъжа, беше тъмната коса и пистолетът, насочен към нея. Подпряла се на коляно, Донатела се извъртя надясно. С крайчеца на окото си забеляза движение. Прицели се отново. Изведнъж остра болка преряза дясното ѝ рамо. Като на забавен кадър се видя как изпуска пистолета от безполезните си вече пръсти. През косата ѝ изсвистя куршум.

ГЛАВА 23

Вместо да завие надясно и да се окаже точно зад колата, Рап прекоси улицата. Дишаше тежко. Беше толкова близо до отговора, от който отчаяно се нуждаеше!

Забави темпото, за да се вмъкне между двата паркирани автомобила. Това беше най-доброто място. Намираще се извън видимостта на следящия ги мъж и бързо се придвижваше напред. Извади пистолета с лявата ръка и се прицели. След три метра натисна спусъка.

Куршумът излетя от дебелината на черна цев на заглушителя с глухо изпукване. Мъжът зад волана се сви инстинктивно при трясъка на разбиващото се стъкло и рязко вдигна ръце, за да се предпази.

Рап вече беше до колата. Бе му отнело секунди да стреля и да изтича до вратата. Мъжът беше скрил главата си в ръце, skutът му бе посипан с парченца стъкло. Рап се пресегна и сграбчи непознатия за китката. Миг преди прикладът да улучи слепоочието му, мъжът изкрещя. Сетне се отпусна на седалката.

Рап отключи вратата и я отвори. Измъкна пистолета от кобура на бедрото на непознатия и го хвърли на задната седалка. Докато търсеше второ оръжие, едва не пропусна нещо важно. Не бе обърнал внимание какво извика мъжът. И на какъв език! Бе изругал на иврит!

Розентал бавно се доближи до Донатела, без да сваля пистолета. Тя се бе отпуснала на пода, подпряна на фотьойла. Оръжието ѝ бе на повече от два метра от нея. Сигурен беше, че е мъртва. Беше я улучил веднъж в рамото и втори път в главата. Стреля още веднъж, просто за да е сигурен.

— Йордан, чуваш ли ме? — извика тихо. — Добре ли си?

Опитваше се да осмисли току-що случилото се. Откъде тя знаеше, че я чакат? Какво беше сбъркал той? Как ще обясни на полковника, че е загубил Йордан Сунберг? Розентал умуваше върху

тези въпроси, когато ни в клин, ни в ръкав в слушалката му Давид Янта изруга на иврит. Розентал се вцепени. Янта беше професионалист и знаеше, че в никакъв случай не трябва да говорят на родния си език, докато са на мисия. За да направи подобна грешка, определено беше изненадан от някого. Беше изгубил един, може би двама души! Обзе го ужасното неприятно чувство, че се е превърнал от преследвач в преследван. Стиснал пистолета в потната си длан, завика в радиостанцията. Янта не отговаряше.

Седеше, подпряна на фотьойла, единият ѝ крак бе подгънат под нея. Рамото ѝ още не беше започнало да пулсира. Чувстваше остро парене в тила. Сигурно я беше одраскал. Главата ѝ беше клюмнала на гърдите ѝ. Изглеждаше мъртва или поне в безсъзнание. Не посмя да помръдне. Мъжът трябваше да се приближи още.

Отвори леко очи. Огледа се за валтера. Чу стъпките на мъжа. Трябваше да се преструва на умряла. Имаше ли още хора с него? Мъжът викаше нечие име, но не получаваше отговор. Сигурно зовеше онзи, когото бе застреляла в главата.

Тежко ли бе ранена? Дясната ѝ ръка беше безполезна, но ѝ оставаха двата крака и лявата ръка, която, слава Богу, още стискаше ножа.

Мъжът направи още една крачка.

— Давид, обади се! Чуваш ли ме?

Проверяваше партньора си на улицата. Добре, значи вниманието му е заето. Застана над нея. През кичура коса, паднал на лицето ѝ, тя видя пистолета, насочен към главата ѝ. Знаеше какво трябва да стори. Отметна рязко глава и стрелна лявата си ръка нагоре. Острието срязва сухожилията на китката му. Пистолетът му глухо тупна на пода.

Следващият ход на Донатела беше силен ритник в слабините на мъжа, който го запрати в другия край на хола. Тя пусна ножа и се наведе за пистолета. Онзи осъзна какво ще последва и се хвърли напред. Тя сграбчи пистолета с лявата си ръка точно когато той се стовари върху нея. Инерцията ги запрати на пода. Затъркаляха се.

Донатела се бореше да се освободи от него, а Розентал — да я държи притисната към земята. Тя лежеше по гръб, той беше върху нея. Той обаче беше по-силен. Пистолетът се премести по-близо до главата

й. Мозъкът ѝ изпращаше сигнали до раненото рамо да стори нещо, докато не е станало късно. С невероятно усилие то започна да помръдва. Донатела почувства, че отслабва хватката си върху дръжката на пистолета. Тогава предприе решителната стъпка.

Главата на противника ѝ беше точно над нейната. Тя отвори уста, вдигна главата си от пода и го ухапа. След секунда усети вкуса на топлата солена кръв от дясното ухо на мъжа. Онзи зави от болка, но не пусна оръжието. Донатела стисна зъби рязко извъртя глава. Усещаше как къса ухото му. Воят му премина в рев, но не пускаше пистолета.

Мина ѝ мисълта, че ще умре. Че този мъж е твърде корав за нея. Отчаянието накара дясната ѝ ръка да се размърда. Донатела затвори очи, пръстите ѝ търсеха познатите форми. След миг, който ѝ се стори цяла вечност, тя успя да го хване в ръка. С агонизираща болка Донатела го стисна и пусна ухото на мъжа.

Той отдръпна рязко глава. Ухото му висеше отстрани. Яростта му беше страшна. Нейната потна лява ръка бе изгубила битката за пистолета. Той го издърпа от дланта ѝ. Но чувството му за победа се оказа твърде краткотрайно. Донатела мушна заглушителя на 22-калибровия валтер там, където трябваше да е ухото му и откъдето течеше кръв, и натисна спусъка. Главата на Розентал рязко подскочи, очите му се разшириха от ужас. Тялото му застина изведнъж. Донатела нямаше сили и да помръдне. Остана да лежи така, с трупа на мъжа, когото беше убила, проснат върху нея.

ГЛАВА 24

Хотел „Четири сезона“, Милано, четвъртък вечерта

Анна се чувстваше поотпочинала. Събуди се в осем часа и пет минути и малко се изненада, че Мич не се е прибрал. Все още не много разтревожена, тя отиде в банята и застана под душа. Мич ѝ беше казал, че трябва да свърши една работа, но също така, че ще се върне към осем, за да я заведе на вечеря. Анна се остави топлата вода да ѝ върне свежестта. Опита се да прецени колко е часът във Вашингтон. Още не беше достатъчно будна, за да пресметне часовата разлика. Пък и беше дошла в Италия да се наслаждава на живота! А може би и да започне нов живот. През следващите шест дни времето нямаше да има никакво значение за нея. Щеше да спи, когато си поиска, да яде, когато си поиска, и да прави секс също колкото и когато си поиска.

Когато излезе от банята, умуваше върху първото си обещание. Изтри се с хавлията и погледна часовника на нощното шкафче в другата стая. Беше девет и двацет и въпреки това, което току-що си беше казала, времето имаше значение. Работата ѝ представляваше поредица от крайни срокове — срокове, които не могат да се пропуснат. Когато Том Брокоу ти прехвърли топката по средата на вечерните новини и те предават на живо, гледат те по телевизията милиони зрители, сроковете са от изключителна важност и трябва да се спазват на всяка цена. Беше ѝ внушено от първия ден в курса по журналистика в Мичиганския университет.

В професионален план тя се справяше добре със спазването на срокове, но в личен не беше така. Това беше вечният повод на напрежение между нея и Мич. С право той беше този, който непрекъснато я тормозеше. Рядко закъсняваше, а когато това все пак се случеше, винаги ѝ се обаждаше да я предупреди. Тя закъсняваше непрекъснато. Това побъркваше Мич. Но сега ноктите на страха започнаха да се впиват в съзнанието ѝ. Сега тя се чувстваше така, както той многократно се бе чувствал преди.

Застанала пред огледалото, тя се зае да нанася лосион на тялото си. Когато стигна до стъпалата, беше бясна. Задето Мич закъсняваше. Задето бе излязла от контрол! Продължи да си повтаря, че трябва да се успокои, но думите нямаха ефект. За да мине по-бързо времето, започна да се облича. Нямаше представа къде ще вечерят, затова си сложи панталони, бяла жилетка и прозрачна сива блуза. Когато свърши, приближаваше десет.

Тъй като почти нищо друго не ѝ оставаше, Анна отвори минибара и си сипа водка с тоник. Седеше и пиеше, излизаше на балкона и пак пиеше. Хотелът имаше красив двор. Тя виждаше как хората седят на терасата на хотелския ресторант под белите чадъри и вечерят на свещи. Млада двойка приблизително на тяхната възраст затанцува под музиката на струнния квартет. Беше толкова романтично! Анна се натъжи. Влезе вътре и си наля още водка, без тоник.

Седна пред телевизора. Загледа се в екрана, но не улавяше нищо от образите върху него. Съзнанието ѝ беше далече, опитваше се да разреши важни проблеми, да отгатне дали тя взема правилното решение. Защо жена като нея ще иска да прекара остатъка от живота си в толкова много стрес?

Обзеха я съмнения и тя започна да си задава въпроса, какво си е мислила, когато се е влюбила в Мич Рап. За любовта ѝ имаше много причини. Той беше невероятно нежен и чувствителен мъж, особено като се вземе предвид с какво си изкарваше хляба. И най-сексапилният, когото познаваше. Малко грубоватите мъжествени черти на лицето му излъчваха самоувереност и интелект. В леглото сякаш бяха създадени един за друг. Освен това беше спасил живота ѝ, както и на още много хора. Беше феноменална личност, но имаше и своите недостатъци. Или, по-точно, имаше един голям недостатък.

Райли знаеше какво е да израснеш в къща, в която властва тревогата, че любимият човек може да не се върне след работа. Или че следващото почукване на вратата може да е на най-добрия приятел на баща ти, който е дошъл да съобщи трагичната новина. Че татко ти е дал живота си по време на изпълнение на професионалните си задължения. Бащата на Райли скоро се беше уволнил от чикагската полиция след трийсет години работа като ченге. Тя много ясно си спомняше как като малка беше лежала будна през нощта, заслушана в

сирените, и се страхуваше, че татко ѝ може да не се прибере у дома. При мисълта, че няма да го види никога повече, тя заплакваше. Родителите ѝ правеха всичко, за да ѝ спестят тези страхове, но не беше възможно. Големият град взимаше своите жертви ежедневно; сред тях имаше и служители на закона. Виждаха ги по телевизията, във вестниците, монахините в католическото училище „Света Анна“ ги караха да се молят за пострадалите полицаи и техните семейства. Не можеше да забрави това.

Анна обожаваше баща си. Той и майка ѝ бяха отгледали с много любов нея и братята ѝ. Двама от тях бяха тръгнали по стъпките на баща си — бяха патрулиращи полицаи в Чикаго. Третият брат, черната овца в семейството, стана адвокат.

Анна се беше зарекла, че няма да се омъжи за ченге. Въпреки факта, че майка ѝ и баща ѝ бяха успели да изградят добро семейство и да проживеят заедно толкова дълго, тя беше виждала достатъчно приятели на баща си, за да си дава сметка, че стресът от работата им често води до провал в брака. А работата на Мич беше многократно по-тежка. Ченгетата имаха задача да опазват реда и да налагат закона. Понякога се налагаше да вадят оръжие, но рядко стреляха по някого. Анна често се принуждаваше да се изправи лице в лице с въпроса — кой е Мич Рап. Професионален убиец. Когато отиваше на работа, отиваше да убива. Не чакаше другият да стреля пръв по него, отиваше с насочен пистолет.

Анна отправи поглед към вратата и си пожела той ето сега, в момента, да я отвори и да влезе. Да я прегърне силно, да ѝ каже, че е изпълнил последната си задача... Че е приключил с убиването, че е готов да приеме работата на бюро в Ленгли... Стисна чашата толкова силно, че едва не я счупи. Допи и последната глътка алкохол. Стана да си налее още.

Щеше ли да издържи?

Мъжът изстена и помръдна. Рап изскубна слушалката на микрофона от главата му и я хвърли на седалката. Притиснал дулото на пистолета в тила му, той разкопча със свободната си ръка колана и панталоните на непознатия. После го сграбчи за яката на якето и го изхвърли от колата, като го блъсна в задната врата на седана. Вече

беше проверил джоба на гърдите му за някакви документи за самоличност, но не откри нищо. Прие го като знак, че този не е ченге.

— За кого работиш? — попита на италиански. Мъжът го изгледа с премежени очи и го посъветва да върви на майната си. Без да се колебае, Рап го ритна с коляно в слабините. Онзи се опита да се свие, но Рап го държеше изправен до колата.

Повтори въпроса. Този път непознатият се изплю в лицето му. Рап го удари с глава и счупи носа му. Лицето на мъжа се обля в кръв.

Мич сграбчи яката на якето му и свали надолу задната част на дрехата, без ръкавите, така че ръцете му да бъдат като вързани отзад. После го бутна напред и го поведе към квартирата на Донатела. Мъжът стенеше и плюеше кръв. Разкопчаните му панталони паднаха на земята и той трябваше да ги вдигне.

— Върви! — Пистолетът на Рап беше опрян в гърба на мъжа, точно в гръбначния стълб. Едно погрешно движение — и той щеше да остане с парализирани крака за цял живот. Със свободната си ръка Рап натисна бутона на мобилния си телефон и изчака да му отговорят.

Сякаш след цяла вечност Донатела вдигна.

— Добре ли си? — попита Рап.

— Не. — В гласа ѝ се долавяше болка.

— Стой така. Сега идвам. Можеш ли да ми отвориш външната врата?

— Да.

Рап бутна мъжа напред.

— Мърдай!

Когато стигнаха до вратата, Рап нареди на Донатела да натисне бутона на домофонната уредба и да му отключи.

Асансьорът беше на партера, но Рап побутна пленника си към стълбите:

— Хайде, мълчаливко, поемай нагоре. Ако опиташ някоя глупост, си умрял.

Стигнаха апартамента на Донатела. Вратата беше отворена. Рап бутна мъжа вътре, сетне затвори и заключи след себе си. Влезе в хола. На пода лежеше труп. Донатела се бе отпуснала на канапето. По лицето ѝ имаше кръв.

— Какво става тук, мамка му?

— Двама ме причакваха. Единият на пода, а другият — ето там, зад канапетото.

Рап не си направи труда да я пита дали са мъртви.

— Улучиха ли те?

Донатела кимна.

— Къде?

— В рамото.

По позата ѝ Рап разбра, че раната е дълбока. Умът му заработи трескаво. Огнестрелната рана е сериозна работа. Щеше да се наложи да отидат на лекар. На частен лекар, който няма да докладва на полицията. Първо обаче трябваше да се погрижи за мъжа, когото беше довякъл от колата. Все още стиснал с една ръка пленника за яката, той подхвърли пистолета с другата и го хвана за цевта. После стовари дръжката на оръжието отляво върху тила на мъжа. На онзи му се подкосиха краката и Рап го пусна на пода.

После го прекрачи и коленичи пред Донатела.

— Ранена ли си някъде другаде? — попита я с тревога.

— Не, тази кръв е негова. — Тя кимна към тялото на Розентал.
— Отхапах ухото му, докато се борехме.

Рап започна да сваля внимателно ризата ѝ. Донатела изскимтя от болка.

— Имаш ли някаква представа кои са?

— Не.

Раната бе с изходно отверстие. Плъзна ръка по гърба ѝ и напипа мястото, откъдето беше излязъл куршумът. Слава Богу, оттам не течеше много кръв.

— А ако ти кажа, че са израелци?

— Побъркал си се!

— Е, този, дето го домъкнах, когато му се нахвърлих, изруга на иврит. А после, когато го извадих от колата, заговори на италиански.

— Какво доказва това?

— Не знам. Защо не ми изясниш ти? — Докато Донатела обмисляше предложението му, Рап продължи да оглежда рамото ѝ. Опита се да изчисли траекторията на куршума и заключи: — Минал е, без да засегне костта, което, разбира се, е добре, но мисля, че по пътя си е причинил доста вреда.

— Не думай — измърмори Донатела, когато я обля поредната вълна болка.

— Къде ти е аптеката за първа помощ?

— В гардероба в спалнята. Най-горният рафт, отдясно.

Преди да излезе от хола, Рап откъсна кабела на най-близката лампа и завърза китките на пленника с него.

— Сега се връщам.

Когато изчезна от погледа ѝ, Донатела се помоли шепнешком и погледна телата на пода. В действителност беше от голямо значение, че Рап беше чул единия от нападателите да ругае на иврит. Донатела не познаваше никого от тях, но без съмнение бяха от МОСАД. Бяха от лично подбраната група на Бен Фридман. Беше виждала подобни и преди. Докато сглобяваше мислено парчетата от мозайката, тя си даде сметка, че е натясно. С живота ѝ в Италия беше свършено, а поради този факт — може би и с живота ѝ въобще. Трябваше да се измъкне, но нямаше намерение да прекара остатъка от живота си в оплакване на миналото. И други преди нея бяха опитвали. Малцина успяваха. Обикновено правеха някаква грешка или бяха принудени да водят такова жалко съществуване, че не си заслужаваше. Не, беше спечелила всичко, което имаше, с упорит труд. Няма просто ей така да се откаже от постигнатото. Трябва да намери начин да се опълчи срещу Бен Фридман. Помисли си какво ѝ беше казал Рап по-рано. Че ще я защити. Че ще я отведе и ще постави въпроса за сигурността ѝ най-горе. Колко нагоре?, запита се.

Мъжът на пода помръдна. Донатела се зачуди каква ли информация ще им даде, когато Мич се захване с него. В този миг взе трудно решение. Ще запази тайните за себе си, а ако Рап иска да ги научи, ще трябва да удържи на обещанието си. Ще трябва да ѝ върне живота обратно.

Валтерът със заглушител още беше в лявата ѝ ръка. Рап идваше по коридора.

Донатела вдигна пистолета и стреля в главата на пленника.

ГЛАВА 25

— Какво, за Бога, правиш? — изсъска Рап. Пистолетът му бе насочен към главата ѝ. В дясната си ръка държеше аптечка, през лакътя му бяха преметнати хавлии. — Свали оръжието, Донатела!

Сякаш отегчена от искането му, тя небрежно хвърли пистолета на пода и се облегна в канапето. Рап се доближи и ритна оръжието в другата част на стаята. Сложи аптечката и хавлиите върху масата за кафе, погледна мъжа с прясна дупка от куршум в темето и се обърна към нея: — Защо го направи, дявол го взел?

— И без това трябваше да го убием рано или късно. — Тя извърна поглед от Рап и затвори очи. — Не исках ти да го сториш.

— Амиии!

— Направих ти услуга.

— Друг път! — Рап посочи с пистолета към мъжа, чиито китки преди малко беше завързал. — Познаваше го, нали?

Без да отваря очи, тя поклати глава.

— Глупости, Дони.

— Престани да спориш! Инжектирай ми малко морфин. — Тя посегна към аптечката. Точно за подобни случаи държеше армейски комплект за първа помощ с бинтове и марли, хирургически конци, клампи, хирургически скоби, пеницилин, морфин и още много други необходими неща.

Рап издърпа аптечката от ръцете ѝ.

— Дойдох чак дотук, за да ти помогна, а ето как ми се отблагодаряваш! Съветвам те да започнеш да ми даваш отговори.

— Ти не дойде да помогнеш на мен, а на себе си.

— А, така ли, неблагоприятно съществува такава? Ако не се бях намесил, Управлението щеше да те е спипало на улицата и един Бог знае какво щяха да вършат с теб сега!

— Доколкото разбирам, тия бяха пратени от Управлението.

— Да бе, от Управлението бяха пратени — иронизира Рап. — Затова ти свети маслото на тоя.

— Нямам представа кои са.

— Глупости, Дони. Познавам те достатъчно добре, за да се сетя, че нямаше да го убиеш, ако не се боеше, че може да каже нещо.

— Не познавам никого от тях. — Лицето ѝ се изкриви от болка.
— Дай ми проклетия морфин!

— Може да не ги познаваш лично, но със сигурност знаеш кой ги е изпратил.

— Може би.

— Може би? Тия ги разправяй на старата ми шапка! Край с игрите. Или още сега ще ми кажеш кой те нае да убиеш Питър Камерън, или си тръгвам от този апартамент и излизам завинаги от живота ти.

— Мисля, че така или иначе ще излезеш от живота ми.

— Чудесно. — Рап грабна ядосано мобилния си телефон.

— На кого се обаждаш?

— На Управлението. Свърших с теб. Ще остана тук, докато пратят хора да те приберат.

— Почакай!

— Защо? Има ли поне една причина?

— Защото се нуждая от теб. Защото веднъж ти спасих живота!

— Много удобно, нали? Аз ти спасих живота два пъти. С тази вечер три. Мисля, че ти си ми длъжница, а не аз на теб.

Донатела притисна челото си.

— Дай ми аптекката и аз сама ще си бия инжекцията.

— Дони, какво ти става? Дойдох да ти помогна. Защо не ми се довериш и не ми кажеш кой те нае?

— Дай ми инжекцията и ще ти кажа.

— Не. — Рап поклати глава.

— Добре тогава. — Донатела се опита да стане от канапето, но Рап я бутна обратно.

— Къде тръгна?

— Мич, или ми дай инжекцията, или се махай от очите ми.

— Няма начин, Дони. Или ми кажи кой те нае, или ще го кажеш на лекарите от Управлението.

Тя изстена.

— Добре! Хубаво! Дай ми инжекцията и ще ти кажа.

Рап се вгледа в нея, опитвайки се да разбере дали е искрена.

— Знаеш ли кой те нае?

— Да, по дяволите! Сега ми дай проклетата инжекция!

Накрая той отвори кутията. Вътре откри ампула-спринцовка с морфин. Взе ампулата и я доближи до лицето на Донатела.

— Това е последният ти шанс. Ще ти бия инжекцията и после най-добре за теб ще е да ми кажеш кой поръча убийството на Питър Камерън. Ако не ми кажеш, ще съжаляваш. — Той заби иглата в бедрото ѝ и впръска болкоуспокояващото.

Не след дълго Донатела се поуспокои.

— Благодаря ти.

— Няма защо. — Рап взе ножица от комплекта и разряза ръкава на окървавената ѝ блуза. Страхуваше се сега да не изпадне в несвяст от загуба на кръв. — Откъде ще започнеш?

— Какво искаш да кажеш? — Очите ѝ се оцъкляха.

— Кой те нае, Дони?

— Пак ли... това?

— Ъхъ. — Рап взе една от хавлиите и се зае да бърше кръвта. — Кой те нае, Дони?

— О... Мич, имам големи неприятности.

— Ще ти помогна, обещавам ти, ще те защитя. — Той разстла една от хавлиите на дивана. — Ето... легни. — Внимателно я сложи да легне върху кърпата и започна да чисти раната. — Каквито и неприятности да имаш, обещавам ти, ще ти помогна да се отървеш от тях. — Рап проми раната с йодов разтвор. Благодарение на морфина Донатела не усети нищо.

— Трябва да ми обещаеш, Мичъл. Трябва да ми обещаеш, че колкото и да загрубеят нещата, ще си до мен.

Рап отвори пакет кръвоспиращ прах и посипа раната.

— Дони, имаш ли ми доверие? — Той я погледна право в дълбоките кафяви очи.

Донатела премигна.

— Да, но те предупреждавам — тая работа може да загубее.

Рап сви рамене и започна да слага дренаж в дупката от курсума.

— По-лошо от това надали ще стане.

— Напротив. Обещай ми, че няма да ме изоставиш и ще се погрижиш да бъда в безопасност. Трябва да ме заведеш в Америка.

— Това не би трябвало да е проблем — изрече Рап след кратко мълчание.

Щом свърши с дренажа, сложи марля отгоре. После внимателно обърна Донатела настрани и се зае да чисти входната рана.

— Чакам, Дони.

Тя беше уморена. Твърде уморена, за да продължи да се бори. Дължеше много на Бен Фридман, но ако той беше изпратил главорезите си да я убият, вече не му беше задължена за нищо. Нямаше нито силата, нито средствата да се бие сама с него. Детински бяха илюзиите ѝ, че ще отиде при Бен и ще му докаже лоялността си пред него. Бен Фридман беше безпощаден човек, готов на всичко, за да спаси собствения си задник.

Донатела въздъхна:

— Бен Фридман беше.

Рап я остави да легне по гръб. Искаше да види лицето ѝ.

— Искаш да кажеш, че Бен Фридман, шефът на МОСАД, ти заповяда да убиеш Питър Камерън?

— Да.

— Мама му стара! — измърмори Рап. Обърна я отново настрани и продължи да обработва раната. Той и Кенеди бяха изключили напълно израелците като вероятни участници. Мислеха си, че те нямат мотив да го убиват. Явно нещо им беше убягнало. Във Вашингтон знаеха много добре, че никой не може да проникне в американските разузнавателни кръгове по-дълбоко от Израел. В много отношения тази страна беше най-неблагодарният съюзник на Америка, но американци и израелци почти винаги работеха за постигането на една цел, когато се отнасяше за борбата с тероризма.

— Камерън беше ли агент на МОСАД?

— Нямам представа.

— Тогава защо Фридман е искал главата му?

— Не знам. Ще трябва да питаш човека, който ни нае.

— Какво имаш предвид с това „който ни нае“? Нали каза, че Фридман е заповядал удара?

— Сега работя на свободна практика, но Фридман продължава да ми е посредник. Той организира всичко, грижи се за парите и си отделя една трета от хонорарите.

— Евтино копеле! Значи МОСАД няма нищо общо с това?

— Не. Напълно отделни сме от тях.

— Не знам колко си отделна, като те са те обучили, работила си за тях и в момента Фридман им е генерален директор.

— Мичъл, казвам ти, МОСАД няма нищо общо. Някой е отишъл при Бен с бърза поръчка и се е съгласил да плати много пари, за да бъде премахнат Камерън незабавно.

— Колко?

— Половин милион.

Рап застина. Половин милион! Много пари за главата на един бивш държавен служител.

— Взе ли ги?

— Да.

Той сложи марля и на гърба ѝ, след което ѝ би пеницилин.

— Как се чувстваш сега?

— Добре. — Тя се усмихна накриво. — Нищо не усещам.

Той ѝ помогна да седне.

— Можеш ли да вървиш?

— С твоя помощ.

— Добре. Ще ти донеса нова блуза от другата стая и се махаме.

— Рап се изправи. — Още ли имаш готов багаж за път?

— Разбира се. В гардероба в спалнята, долу вдясно.

— Ако имаш да свършиш още нещо, сега е моментът. Може да не се върнеш скоро. — Рап побърза към спалнята и след минута се върна с чанта на рамото, блуза и черен пуловер в ръка.

— Ами с тези какво ще правим? — посочи тя телата на мъжете.

— Ще се обадя и ще се погрижат за това.

Рап помогна на Донатела да се преоблече с блузата и пуловера, след което ѝ наметна палтото. Хвърли в чантата малко медицински консумативи и лекарства и взе пистолета ѝ от пода. Намери чантичката ѝ, взе от нея нов пълнител и зареди валтера. Даде ѝ го. Подхвана я с една ръка и метна чантата на рамо. Излязоха от апартамента, заключиха и слязоха с асансьора. Навън Рап се огледа. Тръгнаха към хотела. Той се запита как ли ще обясни всичко на Анна. Смяташе, че тя ще го разбере, но нещо му подсказваше, че се заблуждава.

ГЛАВА 26

На Донатела в момента не ѝ беше до приказки. Рап я беше хванал под мишницата на здравата ръка. За него щеше да е по-добре, ако можеха да вървят по-бързо, но поне не му се налагаше да я носи на гръб. Не знаеше колко още ще издържи тя. Беше изгубила доста кръв. Тази кръв трябваше да бъде възстановена. После щяха да се притесняват за раната и опасността от инфекция. Сега обаче трябваше да стабилизират състоянието ѝ. За щастие улиците по това време не бяха много оживени. Ако ги причакваха и други неприятности, той със сигурност щеше да ги предугади.

Вероятността в сенките да са се притаили още агенти от МОСАД го спираше да използва мобилния телефон. Трябваше с една ръка да крепи Донатела, а с другата да държи пистолета. И все пак трябваше да предупреди Кенеди. Трябваше да ѝ каже какво е открил. А ако наоколо се мотаеха и други агенти на МОСАД, бе задължително да ѝ съобщи за разкритията си. Ако и двамата с Донатела загинеха от неприятелските куршуми, Кенеди никога нямаше да разбере истината.

Реши, че рискът си струва. На следващия ъгъл спря и подпря Донатела върху стената на сградата.

— Задръж така за секунда.

Прибра пистолета и извади мобилния телефон. В идеални условия би предпочел по-обезопасена форма на комуникация, но и този цифров сателитен апарат щеше да свърши работа. Бяха му казали, че е защитен срещу подслушване, но той знаеше, че не съществува техника, която Агенцията за национална сигурност да не може да подслушва. Това, което искаше да каже по телефона, трябваше да стигне само до ушите на Кенеди. Да, вероятно АНС играеха за неговия отбор, но и те имаха проблеми с изтичането на информация също като ЦРУ. За нещастие Бен Фридман беше показал много добри резултати във вербуването на хора от разузнавателните служби на Вашингтон.

По дяволите сигурността, трябваше да се обади! Набра специалния номер — този, който беше използвал изключително рядко

през последните десет години. Когато се чу свободният сигнал, той подхвана Донатела и тръгнаха отново.

— Заявете цел на разговора — прозвуча в слушалката сух мъжки глас.

— Това е обаждане от степен „Алфа“. Трябва да говоря с ДЦР незабавно.

— Линията защитена ли е срещу подслушване?

— Не.

— Имам номера ви. Затворете и почакайте. Ще се свържем с вас.

Рап затвори и се обърна назад, за да провери улицата. Двама мъже се бяха появили сякаш изпод земята и се движеха бързо. Рап стисна Донатела за ръката и ѝ прошепна:

— Бъди нащрек. Може би си имаме компания.

Оперативна зала, четвъртък следобед

Президентът хареса плана на полковник Грей. И го хареса още повече, след като Кенеди излезе с идеята да докарат един от ядрените заряди. Не че нямаше риск. Да изстреляш крилати ракети, беше едно. Всеки със или без морал, със или без характер, можеше да даде заповед да се изстрелят ракети. Подобно действие ни най-малко не подлагаше на изпитание качествата на един водач. Изпращането на самолетите беше следващата степен и криеше реален риск за американците. Последното, което всички искаха, беше да видят по иракската телевизия пленен американски пилот. А изпращането на сухопътни сили на терена — това беше наистина сериозна работа. Особено пък изпращането им в Багдад.

Президентът изгледа Грей.

— Избрахте ли къде ще се приземят хеликоптерите?

Грей разстла пред него карта.

— Ето тук, на 77 километра югозападно от Багдад. Според нашите сведения този район е пустинен и безлюден.

— Защо е безлюден?

— Виждате ли тази сграда тук? — Грей забучи пръст в една фотография.

— Да.

— Била е завод за химическо оръжие. Ние я бомбардирахме и сега районът е под карантина.

Хейс се изненада.

— Ще изпратите хората си в район, който е под карантина?

— Бомбардирахме сградата преди осем години, сър. По-късно изпратихме екип, който взе проби от почвата и въздуха. Безопасно е.

Президентът се изкуши да попита кога е било направено това, но размисли и прие отговора на полковника.

— Има ли нещо друго в района, за което да се тревожим?

— Само главното шосе между Ал Мусаи и Багдад. — Грей посочи мястото. — Тук има второстепенен път, който води до изоставен химически завод.

— Значи ще разтоварите колите в този район? — Президентът разгледа фотографията. — А ако се окаже, че има хора?

— Тогава ще отидем на резервната зона за кацане ето тук.

— Звучи ми усложнено, полковник.

— Не тази част ме тревожи, сър.

— А коя?

— Багдад, сър. Нямам нито един човек, който да е стъпвал в града. Бих искал да намерим някой, който ще може да проникне вътре преди операцията и да провери на място. Някой, който може да се срещне с моя екип там, да ги заведе до целта и после да ги изведе от града.

— Имате ли някого предвид?

— Всъщност... да. — Грей погледна към Кенеди. — Има един човек, с когото работим от време на време и който се ориентира в тази част от света много добре. Неговата помощ ще ни бъде от голяма полза.

Президентът изгледа Кенеди.

— За кого говори той?

— За Железния.

— Това може да е проблем.

— Защо? — Лицето на Грей се изопна.

— Железния е в процес на... как да кажа... — Президентът извърна очи към Кенеди. Тя довърши:

— Той се оттегля от оперативна работа.

Командирът на „Делта Форс“ се усмихна широко:

— Хора като Железния никога не се оттеглят. Дайте ми пет минути и той ще ме моли да участва в операцията.

Президентът скръсти ръце на гърдите си:

— Дано сте прав, полковник.

Тъкмо когато генерал Флъд започна да повтаря становището си за въздушните удари, иззвъня телефонът на Кенеди. Тя вдигна. Слуша няколко секунди, затвори и рязко стана. В Оперативната зала имаше защитен срещу подслушване телефон, но тя не искаше да говори пред другите.

— Извинете ме, господин президент, но спешно изникна нещо, което трябва да свърша.

Президентът кимна. Кенеди напусна залата.

На следващия ъгъл Рап бутна Донатела в един магазин. Извади оръжието си и зачака двамата мъже да завият. Няколко секунди покъсно те се появиха, но продължиха направо. Рап ги изгледа как пресичат улицата и изчезват. Фалшива тревога! Може би...

Телефонът му иззвъня. Той натисна бутона за приемане.

— Ало.

— Аз съм. Какво става?

— Става нещо голямо. Нали помниш какво предчувствие имахме за моята стара приятелка?

— Да.

— Прави бяхме.

— За кого е работила?

— За стария си шеф.

— Повтори!

— Помниш ли кой я нае първоначално?

— Да.

Рап се огледа.

— Имали са нещо като споразумение за свободна практика. Той е осигурявал поръчките, тя е вършела работата.

— За моя колега с равностойно положение ли говорим?

Рап би се хванал на бас, че на Кенеди ѝ е адски трудно да повярва на ушите си.

— Точно така.

— Сигурен ли си?

— Да, но има и още. Само че трябва лично да говорим. — Рап погледна към Донатела. Тя беше затворила очи и се беше облегла на стъклената врата. Губеше я. — Трябва да се почисти едно място. Разбираш ли?

— Мисля, че да.

— И ми трябва лекар.

— За теб ли? — бързо попита Кенеди.

— Не, за друг.

— За Анна?

— Не, за човека, за когото говорихме.

— Колко сериозно е?

— Ще се оправи, но някой трябва да се погрижи за нея и да я наглежда през следващия час и нещо.

— Остави на мен.

Рап се поколеба.

— Трябва да ме приберете. — Не беше свикнал да моли за помощ по този начин.

— Ще се обадя на офиса ни там и те ще се погрижат веднага.

— Внимавай кого ще избереш. Освен това не искам да ходя в офиса. Разбираш ли ме?

— Да. — Рап й казваше, че не иска да го водят в посолството. — Къде ще чакаш?

— Помниш ли къде съм отседнал?

— Да.

— Там.

— Добре. Между другото, тук изскочи една работа. Трябваш ни незабавно у дома.

— Ако всичко мине добре. Но искам да пътувам с минимално обкръжение. И няма да съм сам.

— Ясно. Първо ще се заема с другата работа и ще ти звънна след петнайсет минути.

— Добре. — Рап затвори. Хвана Донатела под мишница и се запътиха към хотела.

ГЛАВА 27

Райли беше на ръба на безумието. Беше изпила третата водка с тоник и беше минала на вода. Състоянието ѝ се промени от загриженост в гняв, пак загриженост и пак гняв. Богатото ѝ въображение прехвърляше всички варианти по темата защо Мич закъснява. Никой от сценариите не беше розов. В този миг на отчаяние тя взе окончателно решение. Прекалено много го обичаше, за да го напусне просто така. Ако щеше да се омъжва за него, трябваше да се променят някои неща.

Вече не смяташе, че е добра идея да приеме работата в Центъра за борба с тероризма на ЦРУ. Трябваше да прекъсне всички връзки с това проклето място. Ако ще се женят и ще имат деца, тогава да си намери нормална работа като нормалните хора. Райли реши. Не обичаше да поставя ултиматуми, но щеше да се наложи. Не можеше да живее до края на дните си в страх и да се тревожи всеки път когато съпругът ѝ закъснее, че му се е случило нещо лошо.

В ключалката се превъртя ключ. Анна се приготви за битка.

Вратата се отвори. Тя зяпна — Мич водеше жена!

Рап затвори вратата и пусна резето.

— Анна, трябва ми помощта ти.

Остави Донатела на леглото и се втурна към балкона. Затвори вратите и ги заключи, сетне дръпна завесите. Обърна се към Райли:

— Мила, извинявай, че закъснях, но изникна нещо непредвидено. — Той се върна при леглото и се наведе над Донатела. Вдигна клепачите ѝ един по един. Зениците ѝ бяха разширени, кожата ѝ бе студена и лепкава. Попита я на италиански как се чувства. Тя отвърна, че е уморена.

— Какво става, по дяволите? И коя, дявол го взел, е тая? — Анна едва се сдържаше да не се разкрещи.

Преди той да отговори, Донатела изстреля на английски:

— Аз съм му любовница.

— Какво? — възкликна Анна.

Рап изкриви лице.

— Не е това, за което си мислиш, Анна.

— Коя е тази жена? Познаваш ли я? — настоя Райли.

— Много добре, но не става дума за това.

— Много добре! Какво означава „много добре“?

— Правихме — с усилие изговори Донатела — див и страстен секс много години.

— Не я слушай!

Анна беше пламнала от гняв.

— Извинявай, но бях останала с впечатлението, че отиваш да вършиш работа, а два часа по-късно ми се появяваш с някаква пияна курва! Мисля, че ми дължиш обяснение! — Вече крещеше.

Рап я хвана за раменете.

— По-тихо, говори по-тихо!

Тя опита да се изскубне от хватката му.

— Остави ме!

Рап я стисна още по-здраво.

— Анна, тя не е пияна. Ранена е от куршум. Инжектирана е с морфин и мисля, че изпада в шок, затова, ако нямаш нищо против, бих предпочел да го обсъдим по-късно. — Той не изчака отговора. Пусна Анна и отиде в хола. Отвори минибара и извади оттам кутия бисквити и бутилка вода. Върна се до леглото и повдигна Донатела. — Ето. — Доближи бутилката до устните ѝ. — Не знам колко време ще мине, докато пристигне лекарят. — Тя изпи половината бутилка, след което Рап ѝ подаде бисквита. Когато изяде бисквитата, изпи и останалата вода. Рап я свали отново и сложи възглавници под краката ѝ, за да ги повдигне. Покри я с одеяло и отново провери зениците ѝ. Надвеси се над лицето ѝ и прошепна: — Всичко ще бъде наред. Искам от теб сега да лежиш и да си почиваш. Никакви приказки повече. Само си почивай.

Като се обърна, съзря Анна, скръстила ръце, вперила поглед в него. По лицето ѝ се четеше, че е загазил. Сграбчи я за ръката и я заведе в хола. Затвори вратата зад гърба си и каза внимателно:

— Разбирам, че си бясна, но ще ти обясня всичко.

— Моля те, ако обичаш, обясни ми! — изкриви устни тя.

— С тази жена работехме заедно. Бяхме...

— Спал ли си с нея?

Мина му през ум да излъже, но си даде сметка, че няма да постъпи правилно, ако запази тази тайна от нея.

— Въпросът не е в това. Няма нищо общо с... — започна.

— Отговори ми. — Анна пристъпи напред. — Спал ли си с нея?

— Да, но това беше... — Рап сведе очи.

Тя го зашлеви.

— Негодник!

Рап я сграбчи за китката и приближи лице на милиметри от нейното. Бавно и ясно изрече:

— Никога не ме удрай отново! Аз не те удрям, ти също не ме удрай!

Райли изскубна ръка.

— Идваме в Италия, за да се сгодим, ти отиваш на някаква среща. Да се погрижиш за някаква работа. И каква беше тая работа? Последно чукане със старото гадже?

Рап затвори очи.

— Не беше така. Работехме заедно преди...

— И ти я чукаше.

— Да, но това беше, преди да срещна теб.

— Да бе! Аз сигурно си лягам с всеки, с когото работя!

— Спри!

— Няма. Ти очакваш ли от мен да повярвам на подобна глупост? Пазиш всички тия тайни от мен, защото засягали националната сигурност. — Райли повиши глас. — А после отиваш да пийнеш по едно с тая девойка, с която си работил. Виж сега, не съм шпионин, но определено не бих сметнала факта, че сте се чукали, за тайна, от значение за националната сигурност. — Тя скръсти ръце на гърдите си и погледна Рап с омраза.

— Анна, моля те, не постъпвай така с мен. Аз те обичам. Никога не съм те мамил, никога няма да те излъжа...

— Тогава защо не ми каза за нея?

— Тя беше преди теб. Аз не те питам за предишните ти гаджета, нали?

— Извинявай, но аз не прелитам със самолет океана, за да се срещам тайно със стари гаджета! Не се появявам в хотелската стая с бившия си приятел, по когото току-що са стреляли!

Рап отстъпи.

— Анна, скъпа, трябва да ми се довериш. Не съм те мамил. Никога няма да те мамя. Това беше служебна работа.

Райли не вярваше на нито една дума.

— За какво трябваше да говориш с нея?

След като се поколеба, Рап отвърна:

— Не мога да ти кажа.

— Как я раниха?

— Едни мъже я чакаха в апартамента ѝ.

— О, значи отидохте в апартамента ѝ. Правихте ли секс?

— Не.

— О, да. Правилно. Не сте могли, защото онези мъже са я причаквали. Но щяхте, нали?

— Не, нямаше — отвърна тихо той.

— Глупости. Кой бяха тези мъже? Защо я чакаха?

— Не мога да говоря за това, Анна.

— Писнало ми е от тайните ти! Толкова ми е писнало от двойния ти живот! До гуша ми дойде да се тревожа за теб, че могат да те убият всеки път когато излезеш навън!

Рап се доближи до нея.

— Трябва само да довърша тази работа. — Понечи да я прегърне. — И после всичко ще се оправи.

Райли отблъсна ръцете му.

— Не. — Тя заклати глава. — Не, никога няма да свърши. Не мога да живея така. — Обърна му гръб. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Не мога!

Рап протегна ръка към нея.

— Анна, обичам те. Обещавам ти да оправя всичко.

Тя спря на вратата и избърса сълзите си.

— И аз те обичам — изрече глухо през рамо, — но сега разбирам, че не мога вечно да живея така. — Той тръгна към нея, но тя го спря с жест. — Недей! — Рап се закова на място. — Преди тази вечер имах известни съмнения. Тази... тази бъркотия само потвърди страховете ми. Не мога да се омъжа за теб. — Райли отвори вратата и излезе в коридора. Вратата се хлопна след нея.

Рап остана безмълвен в средата на стаята, не можеше да помръдне.

Никога преди не беше чувствал такава болка. Жената, която обичаше повече от всичко на света, току-що му беше заявила, че няма да се омъжи за него, че не иска да го вижда повече. Всичко звучеше нелогично, нереално. Това трябваше да е една от най-щастливите седмици в живота им... Не можеше да остави нещата така! Той тръгна към вратата, но в този момент иззвъня телефонът.

Беше Кенеди.

ГЛАВА 28

Улф Трап Парк, Вирджиния, четвъртък вечерта

Последните лъчи дневна светлина се стапяха на хоризонта. Духаше вятър.

Малък бигъл се стрелна по алеята, покрита със сухи листа. Вдигна крак до едно дърво. Собственикът му пушеше лула и го наблюдаваше. Сякаш целият парк беше техен. Джонатан Браун не го показваше с поведението си, но вътрешно беше изнервен. Толкова изнервен, че си счупи старата лула, преди да излезе. Само се надяваше момчетата от Службата за сигурност на Ленгли да не са решили да го проследят точно днес. Или още по-лошо — да го дебнеха хората от контрашпионажа на ФБР. От време на време те следяха всички, без значение колко високопоставени са.

Бигълът се върна при него. Стопанинът и кучето продължиха разходката си. Цял ден Браун беше размишлявал за рисковете от срещата. Питаше се дали е добра идея да се среща в парка, който е толкова близо до дома му. Така бяха спипали предателя Робърт Хансън, в парк точно до къщата му. Браун не си спомняше точно, но май и Хансън беше разхождал кучето си по това време. Погледна към Спарки за миг, сякаш животното беше лошо предзнаменование. Браун поклати глава. Прекаляваше! Хансън бе шпионирал за руснаците. Браун не шпионираше за никого. Той просто се опитваше да постъпи правилно. Нямахше да престъпи никакви закони, като се срещне с този Стивъкън. Поне не и такива, които знаеше. Бившият съдия сви устни. Непознаването на закона не е извинение.

Когато прие работата в ЦРУ, той трябваше да подпише формуляр за неразгласяване на документи, засягащи националната сигурност. Омразният формуляр беше толкова дълъг и обхващаше толкова много теми, че според Браун ЦРУ със сигурност щеше да го привлече под отговорност по един от тези пунктове. Дали щеше да отхвърли

обвиненията, беше спорен въпрос. Шансовете да опази имиджа си на честен човек бяха големи.

Работата му напоследък беше депресираща и изпълнена със стрес. Кенеди щеше да заеме поста, който беше обещан на него. Браун знаеше, че тя и другите заместници са укривали информация от него. Те не се доверяваха на федералния съдия без опит в шпионския бранш. Хубаво. Ще види колко бързо ще си изменят отношението към него, когато стане директор. Ще прочисти цялата кантора и ще доведе хора, които са му лоялни, които правят всичко по правилата. И тогава, когато дойде подходящият момент, ще отиде в администрацията на Кларк на един от най-високите постове.

Вятърът утихна за секунда и в този миг той чу стъпки зад себе си. Обърна се нервно назад и забеляза към него да приближава мъж. Спарки отново препусна по тревата. Браун спря, за да огледа по-добре мъжа. В погледа на човека се четеше, че познава по физиономия съдията. Леко кимване. Браун не знаеше как изглежда Стивъкън. Ужасна мисъл мина през ума му. Ами ако това беше капан? Пулсът му се ускори. Питър Камерън беше изчезнал само преди няколко седмици. Може би сега беше негов ред. Заместник-директорът изтръпна от ужас, когато мъжът срещу него с усмивка на лице започна да вади нещо от джоба на канадката си. Браун вдигна ръце.

Стивъкън, напротив, беше спокоен за срещата. Той също беше мислил през деня за нея и стигна до извода, че не прави нищо незаконно. Беше бивш специален агент от ФБР, който помага на американски конгресмен да разкрие вероятни беззакония в ЦРУ.

Когато Стивъкън извади дясната си ръка от джоба, Браун трепна. Агентът спря на няколко стъпки от него и попита:

— Съдия Браун, как сте?

Браун свали ръце.

— А... въъ... добре.

— Казвам се на Норб Стивъкън.

— Здравейте.

— Един човек, който много ви уважава, ми каза вашето име.

— Така ли... — проточи Браун. — И кой беше той?

Стивъкън сви рамене.

— Не иска да се замесва, но каза, че сте много честен и доблестен мъж.

— Поставяте ме малко в неловко положение, господин Стивъкън. С какво се занимавате вие?

— Ръководя собствена фирма за охрана и сигурност тук, във Вашингтон. Преди това работих във ФБР единнайсет години.

— О! — възкликна искрено Браун.

— Ако имате няколко свободни минути, бих искал да ви питам за някои неща.

Браун не отвърна. Обърна се и продължи по алеята. Стивъкън го настигна.

— Съдия Браун, ще бъда откровен. Проследих някои от делата ви. Разбрах, че водите съдебните процеси по правилата. Имахте репутацията на много корав човек, включително и в отношенията си с Бюрото.

— Бившите ви шефове понякога си мислят, че за тях не е задължително като за останалите да спазват правилата.

— Съгласен съм с вас, няма да споря. Ами вашите нови шефове? Те по правилата ли играят?

— Интересен въпрос. — Браун проследи как Спарки отново се втурва сред дърветата. — Кой ви накара да дойдете при мен?

Стивъкън не отговори веднага. Помисли си да пренебрегне въпроса, но реши, че ако иска Браун да му се довери, ще трябва да си поиграе с него.

— Конгресменът Ръдин.

— А... Албърт. Той не е голям почитател на сегашните ми шефове.

— Федералното правителство ли имате предвид, или ЦРУ?

— Не, той искрено вярва във федералното правителство. ЦРУ го притеснява повече.

— Конгресменът Ръдин, изглежда, мисли, че доктор Кенеди не е подходящ избор за директор на Управлението.

— Доктор Кенеди е много компетентна личност.

— Така чух и аз. Тя по правилата ли действа, или по-скоро е склонна да ги заобикаля от време на време?

Браун загрижено погледна мъжа срещу себе си. Сенатор Кларк му беше казал какво да очаква.

— Накъде биете, господин Стивъкън?

— С ФБР навремето бяхте доста непреклонен. Питам се дали вече се придържате към други стандарти, или още държите на старите?

— Честността ми ли поставяте под въпрос, господин Стивъкън?

— Съвсем не, ваша чест. Разбирам трудната позиция, в която се намирате, но съм тук, за да ви предупредя, че положението може само да се влоши. Ако Кенеди бъде утвърдена следващата седмица, вие сте загубен.

— Карате ме да играя опасна игра.

— Не е задължително да е опасна. Конгресменът не иска да ви въвлича в неприятности. Всъщност той мисли, че вие трябва да сте този, когото да назначат на директорския пост, а не Кенеди.

— Което не променя нищо. Нека допуснем, че съм бил свидетел на някои неща. Ако се явя пред комисията на конгресмена, никога повече няма да си намеря работа в този град.

— Конгресменът го знае. Той не желае да съсипва кариерата ви. Единственото, което цели, е да получи достатъчно информация, за да забави утвърждаването на Кенеди. — Стивъкън спря и хвана Браун за ръката. — Нещо силно, документирано, което да предостави на пресата. Нещо от неназован източник от Ленгли.

— Искате да забави Кенеди или да я спре?

Стивъкън се усмихна широко.

— Убеден съм, че би предпочел да я спре. Нали ви казах, по-скоро би искал да види вас на директорския стол.

Браун отново тръгна по пътеката.

— Трябва ми време да обмисля предложението ви.

— Извинете, но не разполагаме с много време. Сенатската комисия по разузнаването е насрочила гласуването за понеделник следобед.

Браун спря рязко и протегна ръка.

— Много ми беше приятно да се запозная с вас, господин Стивъкън. — Сетне се наведе към събеседника си и прошепна: — Утре вечер ще поговорим повече. — С тези думи Браун пусна дланта на Стивъкън и се отдалечи. На лицето му грееше усмивка. Истинският свят на заговори и размяна на тайни беше много по-вълнуващ, отколкото бе предполагал.

Военновъздушна база „Андрюс“, Мериленд, петък сутринта

Самолетът на ВВС на САЩ се снижаваше за кацане. Беше излязъл от американската военновъздушна база в Авиано, Италия, точно преди изгрев. На борда му имаше само двама пътници. Единият спеше, а другият му завиждаше за това. Будният беше поспал през първата част от полета, но въпреки че се нуждаеше от още сън, изобщо не можеше да се отпусне. Просто съзнанието му не можеше да си го позволи. За страшно много неща трябваше да мисли едновременно.

Пет минути след като Анна с трясък напусна хотелската стая, един микробус чакаше Мич и Донатела на входа. Нямаше време да гони Анна, нито пък да ѝ пише бележка. Трябваше да изведе Донатела от Италия незабавно.

Човекът, който ги чакаше, се представи като Чък. Беше изпратен от Управлението. Двайсет минути след като напуснаха хотела, Рап и Чък носеха Донатела по коридора на една клиника в покрайнините на Милано. Посрещна ги лекар, на когото ЦРУ плащаше редовно. Лекарят почисти отново раната и смени дренажа и превръзките. Определи кръвната група на Донатела и ѝ преля два литра. После ѝ даде още антибиотици и ѝ би още морфин, за да притъпи болката. Два часа по-късно лекарят даде на Рап още един литър кръвна плазма за из път и ясни инструкции как да мери кръвното ѝ налягане. Каза, че раната не застрашава живота на Донатела и че ако тя редовно приема антибиотиците и не се напруга много през следващите четири-пет дни, ще се оправи.

Излязоха от клиниката малко преди един през нощта и поеха на север. Минаха през Верона и Венеция, сетне продължиха към Удине. През всичките три часа пътуване Донатела спа. Рап не можеше да си го позволи. Никога преди не беше виждал този Чък и нямаше намерение да повери живота си на напълно непознат човек. Когато стигнаха базата, ги пуснаха на КПП-то и ги ескортираха до чакащия самолет. Минути след това те вече бяха във въздуха и летяха за Америка — без никакви митници, полиция и охранителни камери.

Рап заспа веднага след излитането. Той и Донатела бяха сами в просторния салон на самолета. Екипажът беше инструктиран да не безпокои двамата пътници. Но след около четири часа Рап внезапно се събуди. Беше превъзбуден и объркан. Бе сънувал кошмар. В съня му се

появи Анна. Тя беше в къщата с друг мъж. Някой, когото не познаваше. Бяха щастливи и се смееха, държаха се за ръце и се целуваха. Рап ги гледаше отвън. Анна го забеляза и поклати глава, сякаш за да каже: „На теб ти беше даден шанс и ти го пропиля.“ Сърцето му се сви. Обичаше я много.

Загледан през малкия илюминатор, той си припомни катастрофалната случка в хотела. Беше бесен на Донатела. Страшен момент за изповеди беше улучила! Искаше му се да вярва, че приказливостта се е дължала на морфина, но познаваше Донатела достатъчно добре. Прав беше да ѝ се гневи заради липсата на такт, но гневът не помагаше.

Самолетът се готвеше за кацане. Рап осъзна, че част от него мрази Анна, задето не разбира цялата сериозност на ситуацията. Имаше жертви, Донатела беше ранена, той беше получил ценна информация, която щеше да се отрази на националната сигурност на Съединените щати. Новината, че шефът на МОСАД е замесен в убийството на бивш служител на ЦРУ, щеше да има много сериозни последици. Много въпроси чакаха отговорите си. Бил ли е Питър Камерън шпионин на МОСАД или двоен агент? Бен Фридман по собствена инициатива ли е действал, когато е заповядал удара, или е получил заповеди от другия? Едно беше сигурно — вероятността нещата да се объркат и влошат още повече беше много голяма. Рап беше дошъл в Италия, за да получи отговор. Единственото, което искаше, беше едно име. Бе си въобразявал, че едно име ще реши проблема. Е, излъгал се беше.

Ситуацията можеше да прерасне в международна криза. Ясно беше, че Донатела трябва да бъде пазена и че трябва да разкаже историята си на Кенеди. Нямаше друг избор — трябваше да я изведе от Италия и да я закара в Щатите колкото може по-скоро. От случилото се в апартамента беше очевидно, че Фридман я иска мъртва, а на Рап му бе добре известно, че той не се спира пред нищо, докато не постигне целта си.

Общо взето, в такива разсъждения бяха минали последните десет часа. Връщаше се ту към кризата с Фридман, ту към кризата в отношенията му с Анна. Миналото го теглеше назад, а бъдещето му не се виждаше никакво.

Не можеше да ѝ каже истината! Не можеше да ѝ разкрие подробностите от миналото. Да, с Донатела бяха любовници, но това бе останало назад. Него не го интересуваше с кого е спала Райли, преди да се запознаят! Имаше ѝ доверие и го болеше, че това доверие не е взаимно. Болеше го, че тя не разбира сложния му живот. В края на краищата той не възнамеряваше да се оттегли след десет години работа като счетоводител. В този бизнес не можеш просто да дадеш двуседмично предупреждение, че напускаш, и да прекараш остатъка от живота си в безгрижие и спокойствие. В неговия свят нямаше десет минути за кафе, нямаше обедни почивки. Дори нямаше бюро, което да почисти при напускането си. Това беше мръсна и неблагодарна професия. Може и да звучеше банално, но все някой трябваше да върши и тази работа. Правеше всичко възможно да приключи напълно с нея и всичко беше в името на съвместния им живот с Анна.

Беше ѝ ядосан, че не оценява жертвите, които той прави. Беше готов да убива за страната си, да жертва кръвта си. Едно малко камъче беше обърнало колата и сега нея я нямаше. Веднъж дори беше убивал заради нея, но не възнамеряваше да ѝ го напомня. Тя или го обичаше, или не. А в момента му се струваше, че не го обича. Рап не знаеше много за любовта, но знаеше доста за предаността и съпричастността. Според него едно от най-лошите неща, които някой можеше да направи, беше да изостави партньора си. Хората, които наистина се обичат, остават и преодоляват всички трудности и несъгласия. Не бягат. А тя дори не му даде шанс да ѝ обясни!

Гневът не му позволяваше да мисли обективно. Трябваше да реши дали това е жената, с която иска да свърже живота си. Уплаши се, че не знае как да постъпи. Толкова много я обичаше и толкова много го болеше. Болеше го, че бяха станали така близки и в един момент целият им щастлив и хубав като сън живот се спуска като балон от една непредвидена случка в Милано.

Самолетът кръжеше над пистата. Беше си почти у дома, на американска земя. Шасито меко докосна бетонната настилка. Рап взе решение. Райли щеше да почака. Искаше да се оттегли, но не можеше да зареже Кенеди. Тя му беше приятел, не можеше да я изостави. Трябваше да довърши тази работа; после щеше да се обади на Анна и да ѝ обясни всичко. Ако наистина го обичаше, щеше да приеме извинението му и сама да се извини. Ако не, колкото и подобен

вариант да беше болезнен, раздялата щеше да е за добро. Щеше да продължи живота си, както преди.

ГЛАВА 29

Военновъздушна база „Андрюс“, петък сутринта

Застанала пред огромния хангар, Айрини Кенеди погледна часовника си. Бронираната лимузина беше паркирана на около десетина метра от нея. Тя отпи глътка кафе и погледна към пистата.

Слънцето не беше изгряло. Макар че зимата приближаваше, времето беше още меко. Военновъздушната база „Андрюс“ обикновено беше оживено място, но не и в района, в който се намираше в момента Кенеди. Хангарът, който ЦРУ беше взело под наем от ВВС, беше разположен в един от отдалечените краища на базата.

В седем сутринта имаше среща в Пентагона. Бе й необходимо малко време насаме с Рап, за да го подготви, преди с него да се заемат момчетата от специалните сили. Трябваше да обсъдят иракския проблем, но проблемът „Донатела Ран — Бен Фридман“ също не търпеше отлагане. Рап й беше дал по телефона много оскъдни данни. Не се беше доверил на защитените срещу подслушване комуникации на ВВС. И тя не го винеше. Информация от този род не биваше да стига до чужди уши. Когато Кенеди се опита да изкопчи нещо повече, Рап изрече само една дума: Полард.

Тя разбра.

Джонатан Полард, американец, уличен в шпионаж в полза на Израел през осемдесетте, бе издавал на еврейската държава всяко комюнике, получено или изпратено във Военноморските сили, в продължение почти на десетилетие. Израел беше ненадминат във вербуването на агенти в Съединените щати и Кенеди беше твърдо убедена, че наоколо се разхождат и други Полардовци.

Когато ФБР разкри Олдрич Еймс, Томас Стансфийлд, тогава заместник-директор по операциите, заяви пред зала, пълна с шефове от ЦРУ, че такава е цената на успеха в този занаят. Не можеш да излезеш на ринга и да искаш да не те удрят изобщо. Не можеш да се

занимаваш с шпиониране и да искаш теб да не те шпионират. Кенеди завинаги запомни тези думи.

Седем години след случая „Еймс“ ЦРУ „върна услугата“ на ФБР. Агент в Москва разкри на оперативния си офицер от Управлението за специален агент Робърт Хансън от ФБР. Сега беше ред на Бюрото да преглътне унижението да имаш предател в редиците си.

Кенеди бе научила добре този урок — предпазливостта на първо място!

Предната нощ не спа спокойно. Не беше споменала за Фридман на никого, дори на президента. Трябваше да се заеме по-сериозно със случая. Първо, ще накара най-доверените си хора да анализират какви вреди е могъл да нанесе Питър Камерън като двоен агент на Израел. Групата ще трябва да установи със сигурност дали има и други в Ленгли, които са били свързани с Камерън. След това нещата ставаха по-интересни. Кенеди вече беше започнала да нахвърля план. Истинското изкуство в шпионажа е не само да разкриеш някого.

Кенеди чу шума на колата и се обърна. Белият микробус се носеше по пистата към хангара. Очакваше го. Когато автомобилът наближи, тя посочи на шофьора вътрешността на хангара. Микробусът взе трима души, които тя знаеше, че Рап ще одобри. Бяха бивши тюлени. Водач на групата беше Скот Коулман, бивш командир на „Тюлен — Група 6“.

Беше довел със себе си двама от най-доверените си бойци, Кевин Хакет и Дан Стробъл. Рап беше работил с тях и преди. Ако президентът и момчетата от Специалните части успеяха да го убедят, Рап щеше да тръгне на път много скоро, което означаваше, че някой друг ще трябва да бди над Донатела. Този някой трябваше да е човек, на когото Рап да има пълно доверие, а това означаваше, че е изключено да се задействат хората от Службата за сигурност на ЦРУ.

Коулман протегна ръка.

— Благодаря ти, че дойде толкова бързо — отвърна на ръкостискането му Кенеди.

— Не се обиждай, Айрини, но не ми изглеждаш добре. Спала ли си скоро?

— Не достатъчно. Боя се, че си прав, но ще го преживея някак.

— Та за какво е тоя зор?

— Мич води един човек от Италия.

— Кого?

— Жената, която уби Питър Камерън.

— Жена?

— Да.

— По собствена воля ли идва, или той я мъкне насила?

Кенеди не отговори веднага. Трябваше да реши до каква степен може да разкрие информацията на Коулман. Не че му нямаше доверие...

— Да, по собствено желание — каза накрая. — Събитията, които се случиха напоследък, я накараха да постъпи така.

— Какво означава това?

— Засега не искам да се впускам в подробности. Когато пристигнат, ще знаем повече.

Самолетът се плъзна в хангара на Управлението, двигателите млъкнаха, вратите се затвориха. Кенеди беше наредила на охраната си да остане отвън. Не искаше никой да вижда Донатела. Не искаше никакви доказателства, че тази жена е била в Съединените щати. Донатела беше много силен коз и Кенеди знаеше, че ще може да се използва най-ефективно, ако никой не знае за съществуването му.

Рап подаде глава от самолета. Помаха на Кенеди и Коулман, сетне се върна вътре. Няколко мига по-късно се появи отново, прегърнал Донатела Ран през кръста.

— Май не е дошла по собствена воля! — измърмори Коулман под нос.

Рап стъпи на гладкия бетонен под. Огледа се. Нищо не можеше да убегне от изострените му сетива. Спря на около метър от Кенеди и Коулман и каза:

— Това е Дони.

— Как е раната ѝ? — попита Кенеди.

— Доста добре засега, но ще трябва отново да я прегледат.

— Ще го уредя.

Рап посочи към шефа си и каза на Донатела:

— Това е Айрини Кенеди.

— Знам. — Донатела не поглеждаше към Кенеди.

— А това е Скот.

Донатела вдигна очи за секунда. Не каза нищо.

— Радвам се да се запознаем — обади се Коулман.

Рап се усмихна.

— Дони обикновено е много мила, но вчерашният ден ѝ дойде малко много.

— Повиках Скот и момчетата, за да пазят Донатела, докато измислим какво да правим. Междувременно с теб имаме да свършим една друга работа.

— Не искам да се разделям с теб! — прошепна Донатела на италиански.

— Не се тревожи. — Рап сложи ръка върху здравото рамо на спътницата си и хвана дланта ѝ. — Доверявал съм се на Скот през целия си живот. Той и неговите хора са добри.

— Но той има хора вътре в Управлението! — Имаше предвид Фридман.

— Скот и хората му не работят за Управлението.

На Кенеди това шепнене не ѝ се понрави.

— За какво си говорите?

Рап ѝ обясни какви са притесненията на Донатела. Кенеди потръпна при споменаването на факта, че шефът на МОСАД има свои хора в ЦРУ, но запази самообладание и отвърна:

— Предположих, че има шпиони, и затова охраната ми е отвън в момента. Обадих се на Скот, защото аз и Мич му имаме доверие.

Донатела обаче не се успокои.

— Дони, трябва да ми вярваш. За да мога да ти помогна, трябва първо да свърша някои неща. Да се срещна с някои хора. Теб не трябва да те виждат.

Тя с неохота се съгласи. Отидоха при микробуса. Коулман запозна двамата си колеги с Донатела. Когато я настаниха в автомобила и закопчаха колана ѝ, Рап помоли да остане малко насаме с нея.

Протегна ръка, отметна една черна къдрица и каза:

— Дони, не прави нищо глупаво. Сериозно ти говоря. Тези момчета могат да те защитят. Добри са.

Тя погледна през прозореца.

— Военни са.

— Да, бивши тюлени.

Тя отново ги обходи с очи.

— Знам какво си мислиш и искам да си го избиеш от главата още сега. Те са мои приятели. И през ум да не ти минава да избягаш! Ако ги убиеш, аз ще убия теб. — Донатела избягваше да среща очите му. Той хвана брадичката ѝ и я обърна към себе си. — Искам да ми дадеш дума, че няма да убиеш никого от тях. Обещай ми, че няма да се опиташ да избягаш. Ще ти помогна само ако ми се довериш. — Рап я погледна в очите, пълни с умора. — Ще ми се довериш ли?

Мълчанието се проточи. Когато отговори, Донатела беше искрена:

— Да, ще ти се доверя.

— Добре. А сега ми обещавай, че няма да сториш нищо на никого от тях.

— Обещавам.

— Погледни ме в очите.

— Обещавам.

— Добре. — Рап извади пистолета ѝ от якето си. — Ти ми даде дума.

— И не съм те излъгала. — Тя пое оръжието. Нямаше сили да издърпа затвора. — Има ли патрон в цевта? — попита.

— Разбира се.

— Благодаря ти.

— За нищо. Ти би направила за мен същото.

— Да, така е, знаеш го! — Сякаш се защитаваше.

Рап докосна лицето ѝ.

— Не се притеснявай, Дони. Ще ти върна живота. — Той я целуна по челото. — Ще се видим по-късно. Дръж се прилично със Скот и момчетата.

Слезе от микробуса и отиде при групата.

— Трябва да ви кажа някои неща за Дони. Първо, тя е въоръжена. И, второ, доста е добра.

Бившите тюлени мълчаха. Проговори Кенеди:

— Не мисля, че е добра идея.

— Ако аз бях на нейно място, щях да искам да мога да се защитя. Освен това, ако нещо се обърка, повярвайте ми, ще се радвате, че тя има пистолет в ръката си.

— Това не ми харесва — отсече Кенеди.

— Е, ще трябва да се примириш, защото не мисля да ѝ го взимам обратно! — сопна се Мич.

Понякога Кенеди си мислеше, че прекалено много са се сближили. През годините се беше научила да не взима нещата лично. Мич беше вълк-единак и когато играта загрубееше, чертите от характера, които му помагаха да оцелява на терена, излизаха на преден план. Той беше нетърпелив и безцеремонен, нямаше и помен от уважение и зачитане на висшестоящия.

Рап стисна ръката на Коулман:

— Благодаря за помощта. Внимавай много с нея, Скот. В момента е уплашена, а ти знаеш как се държи едно уплашено животно.

— Какво, да я очистя ли трябва?

— Не, докато се чувства в безопасност, ще си седи мирно.

— Тогава ще трябва да се погрижим да бъде в безопасност.

— Къде ще я заведете?

— На източния бряг на залива. Айрини знае всичко.

Напълно в стила на един стар тюлен беше да избере място в района на залива Чезапийк. Рап вдигна мобилния си телефон.

— Нали ми имаш номера?

— Тъхъ.

— Добре, обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Не се притеснявай, Мич. Няма да позволя и косъм да падне от главата ѝ.

Рап го потупа по ръката.

— Знам. Сигурен съм в теб.

Трябваше да тръгват.

Коулман натисна зеления бутон при вратата. Тя се отвори плавно. Той се качи в микробуса, а Кенеди и Рап — в лимузината.

Сам на задната седалка на автомобила, Рап не можа да се сдържи повече и зададе въпроса, който не му даваше мира през цялото време:

— Как е тя?

— Добре. Снощи остана в „Четири сезона“.

Преди да отлети от Италия, Рап беше помолил Кенеди да нареди някой да държи под око Анна.

— Днес какво прави?

— Отиде в катедралата. — Кенеди се извърна, за да вижда по-добре Рап. — Моят човек ми каза, че е много емоционална. Видял я да

плаче три пъти.

Рап зарови лицето си в шепи. Значи не ѝ беше напълно безразличен!

— Искаш ли да ми разкажеш за случилото се между вас? — поде Кенеди.

Той поклати глава.

— Но май ще се наложи да го сториш.

— Защо?

— Трябва да съм наясно какво знае тя.

— Айрини, Анна няма да каже нищо.

— Не съм съгласна. Но в момента главната ми грижа е как ще реагира Бен Фридман, когато разбере, че хората му са изчезнали.

Рап се върна мислено към трите трупа в апартамента на Донатела.

— Погрижи ли се за тях?

— Докладваха ми, че проблемът е решен. — Кенеди го стрелна с поглед и продължи: — Щеше да е по-добре, ако сега Анна си беше тук, в Щатите.

Рап бе на същото мнение, но не искаше да упражнява натиск върху нея. Тя беше произнесла някои много обидни неща по-негов адрес и макар че бяха казани в момент на гняв, в тях се съдържаше известна доза истина.

— Не мога да я моля да се върне — изрече глухо.

— Защо?

— Не искам да я замесвам.

— Има ли нещо, което трябва да знам?

Рап поклати глава.

— Какво стана между теб и Анна?

— Не искам да говоря за това.

Разбираше го. Но една мисъл не ѝ даваше покой.

— Какво имаше предвид, когато реши да я вземеш със себе си в Италия?

„Да ѝ поискам ръката, за да се оженим. Да се махна от тази мръсна и неблагодарна работа, преди да съм се побъркал напълно. Това имах предвид и много други неща!“ Не можеше да го изрече на глас. Беше време да играе твърдо. Анна беше дала воля на истинските си чувства и мисли. А той, глупакът, си мислеше, че ще поиска да се

омъжи за него. Красивата, умна Анна Райли! Америка гъмжеше от мъже, които биха подскочили от радост при възможността да се оженят за нея — мъже с нормални и престижни професии, мъже, които биха могли да ѝ предложат стабилност. Мъже, които с готовност биха се преместили в Ню Йорк! Наивно беше дори да мечтае, че тя ще се омъжи за него. Идиотско беше да очаква, че ще ѝ даде това, което другите щяха да ѝ дадат. Любовта беше замъглила иначе трезвата му преценка и той не беше взел под внимание един прост факт. Той беше убиец, а жените като Анна Райли не се омъжваха за убийци.

— Не искам да говоря сега за Анна. — Знаеше, че да се смесват личният и професионалният живот, е голяма грешка.

— Е, бих искала да знам...

Рап я прекъсна:

— Казах, че няма да говоря за това, Айрини. Всичко свърши. Давай нататък.

— Нали нямаш предвид теб и Анна? — озадачи се Кенеди.

— Точно това имам предвид.

Кенеди прецени, че най-разумно ще е да не го разпитва повече. Ясно беше, че не всичко от случилото се в Милано ѝ е напълно известно. Щом Рап не искаше да се обажда на Райли, добре. С мисълта за Бен Фридман, човъркаща ума ѝ, тя не смяташе, че е уместно да оставят Анна да броди из Италия: Ще уреди да я докарат у дома и тогава ще поговори с нея.

ГЛАВА 30

Пентагонът, петък сутринта

Кабинетът на генерал Флъд се намираше в пръстен Е на сградата на Пентагона, на втория етаж. Днес генералът беше дошъл на работа още преди изгрев-слънце. Обикновено не идваше толкова рано, но иракският проблем беше надвиснал над него като Дамоклев меч. Президентът беше дал ясно да се разбере, че не иска да се разчува много-много за последните новини от Ирак. Ако Саддам само отчасти заподозреше, че знаят за действията му и готвят план, веднага щеше да премести ядрените заряди и шансовете им да ги открият щяха мигом да се изпарят. Това създаваше голям проблем за Флъд и хората му. Как можеш да се приготвиш за война, без да съобщиш на подчинените си? В този смисъл Саддам беше направил голяма услуга на американските военни. Беше им осигурил най-доброто мирновремено учение в бойни условия.

След края на войната в Персийския залив американското Южно командване беше поддържало много активно присъствие в района. Следяха северната и южната зона, забранени за полети. Сухопътните сили и Морската пехота провеждаха учения в пустините на Кувейт и Саудитска Арабия.

На тайния фронт Военновъздушните сили и флотът почти непрекъснато се занимаваха с фотографиране и електронно наблюдение на царството на Саддам. Освен разузнаването на военните Агенцията за национална сигурност и Националната разузнавателна служба проникваха дълбоко в сърцето на Ирак със своите струващи милиарди долари космически спътници, кръжащи в орбита около Земята.

На земята в района постоянно се намираше контингент от командоси от „Делта Форс“ и „зелени барети“. Те редовно се обучаваха със Специалната въздушна служба — британския елитен специален полк. Американските и британските специални части

провеждаха операции на стотици километри дълбочина в иракската пустиня.

Всичко това беше част от координирана стратегия — да се държат американските сили нащрек, а врагът да се чувства притиснат. Бойците от иракската противовъздушна отбрана не бяха много склонни да включват радиолокаторите от страх, че някой патрулиращ американски изстребител може да изстреля ракетите си срещу тях. Нещастните войници, разположени в пустините на Южен и планините на Северен Ирак, бяха чували доста разкази за това, как техни бойни другари са излезли на патрулиране и не са се върнали. Малцината оцелели разказваха как са били нападнати през нощта от хора, които нито са видели, нито чули. Духът на иракския войник не беше висок.

За разлика от духа на хората на генерал Флъд. Те бяха добре обучени, екипирани и готови да влязат в бой. Иракският театър на военните действия беше една мащабна непрекъсната бойна подготовка. Обилната информация непрекъснато захранваше специалистите от Военновъздушните сили, флота и Морската пехота, които постоянно актуализираха нови цели на картата. Резултатът беше, че един ефективен и подробен план за бойни действия можеше да бъде изготвен за не повече от дванайсет часа.

С една дума, на Флъд не му беше необходимо да праща половин милион американски войници в пустинята. Единствено трябваше да каже на Обединеното командване, че президентът иска варианти за действие.

Можеше да поиска от Южното командване да му съставят подробен план за бомбардировка и предварителният доклад щеше да лежи на бюрото му час по-късно. Всички необходими сили щяха да са готови да ударят в едnodневен срок. Генерал Флъд държеше огромна мощ в ръцете си.

За него до известна степен беше утеха, че фронтовете му части са готови да започнат подобна голяма операция в толкова кратки срокове. Това му даваше свобода да се заеме с много по-сложния проблем — как да открадне ядрените заряди под носа на Саддам.

Интеркомът му извънтя и един от четиримата му секретари обяви, че посетителите са пристигнали. Флъд нареди да ги въведат. Стана и докато закопчаваше куртката си, погледна ярко оцветените лентички на гърдите си. Много от тях бяха за неща, които смяташе, че

нямат много общо с воюването. Но имаше и няколко, с които наистина се гордеше.

Странна мисъл мина през ума му. „С колко ли ленти и медали щеше да е награден Мич Рап, ако служеше в армията, а не в ЦРУ?“ Флъд беше виждал през годините някои големи бойци в действие и за него Мич Рап беше един от тях. Може би най-добрият. На Флъд отчаяно много му се искаше да повярва в безграничните способности на Рап. На никого не беше споменавал за последните си сънища, но те ужасяваха стария воин. Беше му се присънила ядрена битка. Всяка нощ той се оказваше на изпепелено бойно поле. Златният ситен пясък на пустинята беше почернял. Трупове на неговите войници бяха пръснати навред, хиляди, овъглени от топлинната вълна на ядрения взрив.

Генерал Флъд никога не се беше срещал със Саддам Хюсеин лично. Но го беше проучил и имаше усещането, че го познава доста добре. Или поне познаваше хората като него. По страниците на историята беше пълно с мегаломани като него. Всеки век можеше да се похвали поне с половин дузина диктатори от неговия сорт.

Генерал Флъд беше готов да рискува кариерата си, но да е сигурен, че Саддам никога няма да използва тези оръжия. Това щеше да е най-голямата хазартна игра в живота му. Да изпрати дузина командоси от „Делта Форс“ в сърцето на Багдад по време на въздушен удар, за да откраднат три ядрени бойни глави, беше голям залог. Ако мисията се провалеше, щяха да го съсипят. Рап трябваше да води хората му в тила на противника. Той успяваше там, където другите се проваляха.

Айрини Кенеди първа влезе в стаята. Дребното ѝ крехко тяло беше идеално за професията ѝ. В тълпата трудно я забелязваха. Мич Рап беше друго нещо. В своето черно кожено яке, с двудневна брада, той се набиваше на очи. За щастие сътрудниците на генерала пазеха в тайна имената на посетителите, особено когато те пристигаха в седем сутринта и бяха в компанията на изпълняващия длъжността директор на ЦРУ.

Флъд ги посрещна в средата на големия си кабинет.

— Добро утро, Айрини.

— Добро утро, генерале.

Флъд протегна ръка и към Рап.

— Благодаря, че дойде, Мич.

— Няма проблем, сър. — Рап харесваше Флъд, но излъга. В момента предпочиташе да се занимава с други неща, обаче щеше да изслуша генерала.

— Моля, седнете. — Флъд им посочи двете канапета и няколко стола вдясно от него. По средата имаше малка маса. Върху нея беше сложен поднос със сладкиши, кана с кафе, захар, сметана и чаши. — Помислих, че ще сте гладни. Мич, взимай си. — Флъд си наля кафе. — Айрини?

— Да, благодаря. — Кенеди си сипа кафе, но не посегна към сладките.

Рап също си наля кафе.

— Айрини ми спомена, че имате малък проблем — поде.

— Да, може да се каже. Колко пъти си ходил в Багдад?

— Преди войната прекарах доста време там, но оттогава съм бил само три пъти.

Генералът извърна поглед към Кенеди.

— Какво знае той?

— За съжаление нямах много време да му разясня ситуацията. Трябваше да обсъдим други неща.

Флъд не попита какви.

— Мич, ти ще бъдеш част от елитна група. Обединеното командване не знае това, което ще ти кажа сега. Президентът нареди изрично да не се разгласява.

— Ясно.

— Преди седмица един от съюзниците ни дойде при нас с доста тревожна разузнавателна информация — до месец Саддам ще има три ядрени бойни глави.

— Знаех си! — ухили се Рап.

— Моля? Не ми казвай, че си знаел за това преди нас.

— Не. Просто предполагах, че рано или късно ще се стигне дотук. Поради тази причина не бях съгласен, когато спряхме войната през 1991 г. Трябваше да стигнем до Багдад и да изритаме оттам онзи откаченяк.

— Не е необходимо да ми го казваш. Бях там с моите рейнджъри и подготвих нощен щурм срещу няколко моста, когато обявиха примирието. Щяхме да сме в Багдад до два дни, но човекът, който

тогава заемаше този кабинет, с целия си акъл накара президента Буш да спрем. Благодарение на него сега съм изправен пред много по-голям проблем, отколкото освобождаването на Кувейт.

— С колко време разполагаме? — делово се поинтересува Рап.

Флъд отново погледна Кенеди. Тя се обърна към Рап:

— Информацията ни дадоха израелците. Имаме малко повече от седмица да унищожим бомбите, или те ще го сторят.

В светлината на последното му пътуване до Италия Израел не беше в списъка на любимите му страни. Рап се изкуши да каже: „Оставете ги да си трошат главите!“, но замълча. Когато останеха насаме с Кенеди, щеше да я разпита по-подробно за достоверността на разузнавателните данни.

— Предполагам, знаем къде се намират бомбите.

— Да. — Флъд стана и отиде до бюрото си. Върна се с една папка с фотографии на обекта. — Нямаме никой на място, но ни казаха, че се намират тук. — Посочи една сграда, оградена с червено. — Това е болницата „Ал Хюсеин“.

Кенеди добави:

— Преди около година е построен укрепен бункер под сградата.

Рап вдигна очи.

— Саддам е предположил, че ще го надушим и че няма да ни стиска да бомбардираме болница.

— Точно така — отвърна Кенеди.

— Знаеш ли къде се намира болницата? — попита Флъд.

— Да. — Рап остави фотографиите на масата. — Бил съм в този район и преди. — И за да не си губят времето, пристъпи към въпроса направо: — И къде се вместивам аз?

Флъд се облегна назад и въздъхна.

— Вече представихме план на президента да унищожим бункера с една нова бомба, която е проектирана да прониква в укрепени командни и контролни съоръжения.

На Рап идеята да пуснат няколко тона бомби по болница не му хареса. Каква вина имат обикновените иракчани?

— Какви са шансовете за успех?

— Добри. Моите авиатори ми казват, че могат направо да гарантират разрушаването на обекта.

— Тогава защо съм тук? — Рап знаеше част от отговора, но искаше да го чуе от Флъд. Беше правил подобни неща и преди. Да проникне незабелязано в дадена страна, да се качи на покрива на някоя сграда и да „освети“ целта с лазерен насочващ лъч.

— Поради няколко причини. Първо, ти си стар приятел на полковник Грей и той помоли да те задействаме. Очевидно смята, че си доста добър в занаята. — Флъд се усмихна. — А щом президентът чу името ти, настоя да участваш.

— В качеството си на какъв?

— Бомбардирането на целта има някои недостатъци.

— Като избиването на невинни цивилни?

— Мич, не сме ние тези, които сме напъхали ядрени оръжия под болница!

— Знам. Просто припомням каква е мръсната действителност на тази ситуация.

— Както винаги, оценявам искреността ти и съм съгласен с теб. Същото се отнася и за много други като нас. Това е другата причина да действваме по втория план.

— Този план да не би да включва полковник Грей?

— Да, включва го. Полковникът предложи дързък, но гениален план. — Флъд се зае да му обясни схемата с използването на белите коли за транспортирането на екипа на „Делта“ до Багдад под прикритието на настъпилото объркване от масираните въздушни бомбардировки. Обърна внимание на надеждата на президента една от бомбите да бъде докарана в Щатите като доказателство, че Саддам е работил по сглобяването на готово за употреба оръжие за масово унищожение. После добави: — Планът е доста по-рискован от обикновената бомбардировка на обекта, но има две основни предимства.

— Не се налага да убиваме цивилни.

— Точно така и също: на място се уверяваме, че зарядите са унищожени. Можем да бомбардираме обекта, но пак няма да е сигурно, че всичките три оръжия са били в бункера по това време и са унищожени.

Рап се облегна назад. Трябваше бързо да прецени шансовете на успех и слабите места на плана. Без съмнение Грей бе замислил страхотно нещо. Обаче...

— Тааа... — проточи Рап — питам още веднъж: Къде се
вмествам аз?

ГЛАВА 31

Милано, петък вечерта

Беше се върнала в хотела след полунощ. Успокои се, когато видя, че Мич и онази кучка ги няма. Не беше в настроение за конфронтация. Успокоението обаче се оказа мимолетно. Когато обиколи из апартамента, видя, че чантата на Мич я няма. Нямахме и бележка. Никакво писмо, в което да ѝ се извинява. Никакво писмо, в което да признава, че е постъпил грешно и че я обича много, че ще направи всичко необходимо да се сдобрят.

Райли се хвърли на леглото и се разрида. Не разбираше какво е могло да се случи. Как двама души, които толкова се обичат, могат да се разделят така. Беше убедена, че цялата вина лежи на плещите на Рап. Но и себе си обвиняваше. За едно. Че си е позволила да се влюби в мъж, който си тръгва просто ей така!

Райли си даваше сметка, че сама му каза да се махне от живота ѝ, но ако той наистина я обичаше, нямаше да обърне внимание на думите ѝ и щеше да докаже любовта си. Обаче не го стори. Замина с онази италианска курва и дори не благоволи да остави прощална бележка! Едно простичко извинение щеше да свърши работа.

На сутринта се събуди облечена. Беше я налегнал махмурлук, резултат от трите водки с тоник и трите чаши вино, които беше изпила в бара, след като демонстративно излезе от хотелската стая. Очите ѝ бяха подпухнали от плач, чувстваше се като парцал, емоционално и физически. Преди да влезе под душа, ѝ мина мисълта да се прибере вкъщи. Просто да си събере багажа и да се махне от Италия.

Когато излезе от банята, беше решила да остане. Нямахме просто така да си замине у дома. Вината не беше нейна. Имаше още шест дни почивка и възнамеряваше да ги оползотвори. Облече се, решена да си прекара страхотно. Да се наслаждава на последния си ден в Милано, после да поеме на юг.

Цяла сутрин стоя в катедралата. Беше великолепна! Сълзи и молитви се редуваха. Анна се почувства пречистена.

После отиде да пазарува. Това също помогна, за известно време, но доста често се улавяше, че докато гледа дрехите по витрините, се пита дали Мич би я харесал в тях. В крайна сметка денят ѝ доказва едно — че обичаше Мич Рап повече, отколкото предполага.

Последната ѝ решителна и безцеремонна постъпка беше да излезе за вечеря. Анна Райли имаше опърничав нрав. Проклетата да беше, ако останеше в стаята си да хленчи! Портиерът на хотела ѝ беше направил резервация в „Лео“, приятен ресторант наблизо, известен със страхотните си ястия от прясна риба и непретенциозната си атмосфера. Райли се облече строго консервативно. Нямахме желание да привлича мъжките погледи.

Когато пристигна в ресторанта, я заведоха на маса за двама до прозореца. Поръча си вино и се зачете в менюто. Беше седяла само пет минути, когато един мъж се изправи до масата и попита дали може да седне при нея. Тя любезно отказа. За вечеря си поръча морски деликатеси и втора чаша вино. Беше много вкусно. Докато се хранеше, друг мъж дойде и се настани на масата ѝ. Той беше облечен елегантно, в тъмен костюм, с вратовръзка. Изглеждаше на около петдесет години. Райли понечи да му каже да се разкара, когато се случи нещо непредвидено.

— Добър вечер, госпожице Райли. Извинете, че нарушавам спокойствието ви по този начин, но един наш общ познат ме помоли да ви предам съобщение.

Сърцето на Анна подскочи.

— Мич ли?

— Не. — Мъжът небрежно се огледа. — Доктор Кенеди. — Протегна ръка и добави: — Казвам се Тино Нане. Работя в консулството в Милано.

— В американското консулство.

— Точно така.

Райли понижи глас:

— Всичко наред ли е с Мич?

— Няма как да знам, госпожице Райли. Само ми наредиха да ви предам съобщение.

— И какво е то?

— Доктор Кенеди смята, че трябва да се върнете в Съединените щати.

— Какво искате да кажете?

— Не знам абсолютно нищо. Просто ми наредиха да ви предам съобщението. Доктор Кенеди, поради неизвестни на мен причини, смята, че трябва да се върнете в Щатите незабавно.

— Вие за ЦРУ ли работите?

Мъжът смръщи лице.

— Работя за Държавния департамент и моля ви, внимавайте какво говорите.

Райли, винаги вярна на репортерската професия, беше свикнала да пита каквото си иска и когато си иска.

— Май знаете повече, отколкото ми казвате.

— Знам много неща, млада госпожице. — Мъжът стана. — Но що се отнася до вас и това — защо трябва да се върнете в Щатите, не знам абсолютно нищо. — Той извади визитна картичка от вътрешния джоб на самото си. — Ако ви потрябва нещо, обадете ми се — каза тихо и излезе от ресторанта.

Тел Авив, петък вечерта

Бен Фридман беше зает с компютъра. По-младите служители в МОСАД го наричаха сърфиране в Мрежата. Той му викаше проучване. Фридман изглеждаше някак неестествено пред клавиатурата. Плешивата му глава, широките рамене и дебели пръсти сякаш не бяха подходящи за тая работа.

Показалците му тракаха по клавишите. Бавно беше, но ставаше. От устните му висеше цигара. Сивата пепел на върха ѝ щеше да падне всеки момент на земята. В последната секунда Фридман извади цигарата от устата си и я изтръска в пепелника. После взе малката си чаша с гъсто кафе с месестите си длани и я допи.

— Адриана! — извика той на секретарката си, без да отлепва очи от екрана. — Донеси ми още кафе, ако обичаш.

Фридман беше притеснен. Беше минал цял ден от времето, планирано за удара. Розентал трябваше да му докладва за резултатите от операцията по електронната поща, а до този час нямаше нищо. Сега

проверяваше електронните версии на миланските вестници. Търсеше нещо, което със сигурност щеше да бъде ексклузивна статия. До момента не беше открил нищо.

Възможно беше Розентал да я е убил и да е изхвърлил тялото, без да разбере кой. Така му беше наредил Фридман. Сигурно Розентал бе срещнал проблеми и му беше необходимо повече време да се върне в Израел. Всичко беше възможно, но с всеки изминал час шансовете операцията да е минала по план намаляваха. На този етап Фридман нямаше друг избор, освен да запази спокойствие. Въпреки че интуицията му подсказваше — Донатела не се е предала без бой.

Той я беше обучил. Трябваше да го предвиди. Виновни бяха проклетите пари, които сенатор Кларк размаха пред лицето му. Трябваше просто да му каже да не се притеснява. Да му каже, че познава Донатела и че тя няма да се разприказва пред никого. Но трябваше да бъде честен пред себе си. Не само парите играеха роля тук. Донатела беше волен ездач и рано или късно щеше да му се наложи да се оправя с нея. Тя знаеше прекалено много тайни и с нейния буен нрав...

Не, Фридман се успокои. Решението да я ликвидира не беше погрешно. Грешка беше да не изпрати повече хора. Трябваше да започне да работи по легендата. Ако отсъствието на Розентал продължеше още няколко дни, някои хора щяха да започнат да разпитват къде е. Защо е изпратил Розентал в Италия? Това щеше да е първият неприятен въпрос, който щяха да му зададат, Фридман обаче беше уверен, че ще измисли достатъчно достоверна лъжа, за да потули проблема. Но ако Донатела беше още жива, той щеше да си има големи неприятности. Фридман грабна слушалката и набра вътрешен номер.

Миг по-късно женски глас отговори.

— Трябваш ми веднага — каза той и затвори.

Замисли се колко и какво трябва да разкрие на агентката си. Не много, реши накрая. Тя ще отиде в Милано и ще започне да души. В най-добрия случай Розентал ще установи контакт с него и ще му докладва, че мисията е изпълнена успешно, преди още тя да е отишла там. Но Фридман съзнаваше, че шансовете това да се случи са почти нулеви.

ГЛАВА 32

Капитолия, петък следобед

Колоната от правителствени седани и лимузини спря на гърба на Харт Билдинг. Обикновено спираха на предния вход, но днес там гъмжеше от журналисти. Доктор Айрини Кенеди слезе от лимузината. Охраната ѝ я ескортира в сградата, където се качиха на втория етаж. Служител на Сенатската комисия по разузнаването ги чакаше. Той въведе Кенеди в една от уединените зали за свидетели и я остави сама. Охраната ѝ бе отвън. Кенеди искаше да се усамоти за няколко минути, преди да започне циркът с утвърждаването.

Влезе в банята, за да си измие ръцете и да си оправи грима. Днес си беше сложила повечко пудра, тъй като щяха да я показват по телевизията. Добави още малко червило и още пудра на носа и челото. Загледана в огледалото, си каза: „Каквото и да става, запази спокойствие и не се страхувай да кажеш за нещо, че не знаеш.“

Излезе от банята и седна на малката конферентна маса. Познаваше всички членове на комисията. Беше седяла пред тях и бе отговаряла на въпросите им неведнъж. Единственото, което щеше да е по-различно днес, бяха медиите. Кенеди тъкмо се беше настанила, когато на вратата се почука.

Сенатор Кларк влезе с топла усмивка на лицето.

— Как си, Айрини? — Кларк затвори вратата.

Кенеди стана.

— Много добре, господин председател.

— Айрини, колко пъти да ти казвам — когато сме сами, можеш да ме наричаш Ханк. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Никога не можах да накарам шефа ти, Бог да го прости, да се обръща към мен така, но той все пак беше с двайсет години по-възрастен от мен. — Кларк намигна. — За теб няма извинение, затова отсега нататък за теб съм Ханк, когато сме сами, нали?

Кенеди кимна.

— Разбира се, Ханк.

— Ха така. Сега — изнервена ли си? Нещо да ти донеса ли, преди да отидем там?

— Не, добре съм, благодаря.

Кларк погледна отвисоко дребничката Кенеди и я съжали. Наистина я харесваше. Жалко, че нямаше да мине през всичко това.

— Не очаквам кой знае какви усложнения. Повечето от членовете на комисията те харесват, а щом президентът и аз подкрепим кандидатурата ти, другите са готови. Шуман може да ти зададе няколко неприятни въпроса, но не му се поти много. Просто обича да се прави на велик пред камерите.

— Знам. Виждала съм го много пъти.

— Ще направя всичко, за да го накарам да се държи прилично. Заедно с всеки друг, който реши да му отпусне края. Но в крайна сметка от теб зависи да ги озаптиш.

— Знам. Правила съм го и преди, Ханк.

— Но не и пред всичките тези камери и репортери. — Усмивката изчезна от лицето му. — Внимавай какво казваш пред тълпата. Едно изпускане — и ще се нахвърлят върху теб.

— Знам.

— Е, днес ти си единственият предмет на шоуто. Затова, когато си готова, казвай да тръгваме.

— Готова съм.

Той отново ѝ се усмихна топло и я прегърна.

— Късмет. — Пусна я и добави: — Хайде да отиваме да пишем историята.

Излязоха от стаята. По коридорите беше пълно с хора. Всички млъкваха, когато Кларк и Кенеди минаваха покрай тях. Сенаторът стърчеше над повечето от тях, дори над бодигардовете на Кенеди. Минаха през друга врата и накрая излязоха пред катедрата, разположена в предната част на залата за изслушвания. Кларк ѝ махна с ръка да седне на масата за свидетели, след което отиде да заеме своето място в центъра на U-образната пейка при другите сенатори.

Залата беше пълна с репортери. Денят беше исторически. Първата жена, която се кандидатираше за директор на ЦРУ, след малко щеше да се яви на церемонията по утвърждаването. Слушането не беше предвидено в програмата на големите телевизионни канали, но

всеки от тях беше изпратил екип да заснеме репортаж за оформящата се водеща новина във вечерните емисии.

Кенеди тръгна към масата за свидетели. Светкавиците я заслепиха. Беше сама. Служителите от правния отдел и „Връзки с обществеността“ искаха да дойдат и да седят до нея по време на процедурата или поне да са на първия ред. Искане да ѝ помогнат да овладее ситуацията, ако възникне необходимост. Кенеди обаче бе отклонила молбата им. За нея беше въпрос на гордост сама да премине през изпитанието. Никакви фотографии, на които ѝ подсказват нещо на ухото, сякаш сама не може да отговори на даден въпрос. Кенеди отдавна чакаше този ден. Не беше убедена, че ще се стигне дотук, но непрекъснато си мечтаеше за този миг.

Хвърли поглед към сенаторите. Те бяха нейните съдии. Шестнайсетима мъже, нито една жена, и всички с изключение на един — милионери. Въпреки това не притесняваха ни най-малко Кенеди. Повечето имаха добро мнение за нея, а малцината, които не познаваше добре, не бяха от хората, дето създават проблеми. Един или двама можеше да се опитат да изпъкнат с някакви въпроси, но с тях щеше да се справи. Това не беше на лична основа. Непрекъснато си го повтаряше. Това беше държавна работа.

Фотографите, седнали на пода между масата за свидетели и трибуната, продължиха да снимат. Кларк я стрелна с очи. Кенеди кимна, че е готова. Поне беше утешително, че комисията се оглавява от свой човек, съюзник. Изведнъж я връхлетя страх. Имаше усещането, че нещо ще я спъне. Онези два проблема, които трябваше да реши — определено не ѝ се щеше комисията да разбира за тях. Но не можеше да поиска отлагане на слушанията. Трябваше да седи цял ден тук и да отговаря на несекващия поток въпроси, като повечето от тях щяха да са незначителни или зададени в нейна помощ.

Сенатор Кларк удари с чукчето, за да утихне залата, и поздрави Кенеди, като се наведе до микрофона. След като уреди някои дребни организационни въпроси, той помоли изпълняващата длъжността директор да стане, да вдигне ръка и да повтаря след него клетвата. Тя се подчини и когато вдигна длан, отново засвяткаха светкавиците.

Кенеди знаеше защо им е необходим подобен кадър. В случай, че я хванат в лъжа. Ако това се случеше, щеше да им трябва фотография, подходяща за заглавието „Директор на ЦРУ лъже пред Конгреса“.

Кенеди изрецитира клетвата и си напомни да внимава какво казва. Толкова много лъжи имаше, толкова много места, на които можеха да я спънат...

Улф Трап Парк, Вирджиния, петък вечерта

Стивъкън умираше от студ. Ако беше малко по-прозорлив, щеше да си облече дебело бельо. Но това беше първата студена нощ през сезона и той се оказа неподготвен. Тъй като беше без ръкавици, непрекъснато държеше ръце в джобовете на канадката си. Поне си беше сложил дебелата подплата предния ден. Температурите вече бяха паднали под нулата. Беше тъмно и ветровито. Стивъкън стоеше в парка вече почти половин час и докато чакаше съдията, усещаше как търпението му се стапя. От последната му среща вчера с Браун той се беше поровил, но не в професионалната биография на Айрини Кенеди, а в тази на съдията.

Някои от старите му приятели в Бюрото с удоволствие се разприказваха пред него. Браун беше избран за поста и евентуалният работодател искаше малка проверка на миналото му. Картината започна да се оформя доста бързо. Във ФБР не го обичаха. Беше смятан за много пунктуален и дребнав съдия, известен с отказа да разглежда дела заради дребни технически неточности. Един бивш федерален прокурор дори каза за него, че е най-ортодоксалният и праволинеен съдия, пред когото е заставал като обвинител. За Браун не се разправяха много положителни неща, но Стивъкън трябваше да си признае, че „статистическата“ му извадка се състои само от хора от органите на реда — точно тези, които се предполага, че ще мразят един либерален съдия. Имаше обаче един човек от всичките деветима души, с които разговаря, който го изненада — пенсиониран съдия, работил с Браун в Апелативния съд. Съдия, който имаше репутацията на много либерален служител на Темида. Той твърдеше пред Стивъкън, че Браун би продал душата си на дявола, за да напредне в кариерата.

Стивъкън още не беше решил какво да прави с информацията. Ако Кларк го помолеше, сигурно щеше да му я даде, но едва ли щеше

да я предостави и на Ръдин. Конгресменът от Кънектикът беше един от най-неприятните хора, които бе срещал.

Той беше мернал по телевизията слушанията и беше впечатлен от доктор Айрини Кенеди. Тя изглеждаше приятна жена и се държеше добре. Очевидно беше обаче, че никой още не я беше разпитал сериозно. Стивъкън веднага разбра, че Кларк държи под контрол останалите членове на комисията. Сенаторът беше дал дума на президента и без конкретни доказателства нямаше да има никакви скандални обвинения.

Стивъкън не знаеше как да се отнася към нещата, които Ръдин му беше казал за Стансфийлд и Кенеди. Старият злобар нямаше никакви доказателства, но в същото време бившият специален агент допускаше, че ЦРУ са способни на всяко нарушение, в което Ръдин ги подозираше. Истината беше, че ЦРУ трябваше да се оправя с много калпави хора. Хора от онзи тип, с които при нормални обстоятелства никой не би пожелал да си има работа. Но проблемът беше, че ЦРУ не беше създадено, за да действа при нормални обстоятелства. Целта оправдаваше средствата. Те се свързваха с наркочилдъри, оръжейни трафиканти, диктатори, тирани, терористи и гангстери. А когато си имаш работа с такива хора, няма как да не си изцапаш ръцете.

Благодарение на дразнещия характер на Ръдин Стивъкън почувства силна симпатия към Кенеди и ЦРУ. Част от него се надяваше Браун да не дойде тази вечер. Друга част обаче разчиташе да се срещне със стария конгресмен утре за обяд и да му каже, че нищо не е излязло. Да го остави с пръст в уста. Стивъкън се засмя в тъмнината, като си представи каква кисела физиономия ще направи Ръдин, когато чуе неприятната новина.

Нещо привлече погледа на Стивъкън. Той се взря в далечината и забеляза червена светлинка, която се появи за малко и изчезна. Миг покъсно отново светна, като светулка, летяща в мрака. Приближаваше се. Стивъкън чу тупкането на лапи по асфалта и в същото време подуши тютюна. Тютюн за лула. Браун пушеше лула предната вечер.

Съдията спря на няколко метра от него и на светлинката от лулата на Стивъкън му се стори, че забеляза самодоволство по лицето му.

— Добър вечер, господин съдия.

— Как сте, господин Стивъкън?

— Измръзнал. Закъсняхте тази вечер.

— Трябваше първо да събера някои неща за вас.

Стивъкън реши да не се здрависва.

— И какво имате за мен?

Браун се поколеба за миг.

— Ще ви дам един съвет. — Той бръкна в якето си и извади голям запечатан плик. — Не го отваряйте. Само го предайте на конгресмен Ръдин и му кажете, че не знаете какво има вътре. — Браун даде плика на Стивъкън и добави: — В никакъв случай не му казвайте откъде сте го взели. — Той го погледна в очите. — Човекът, който ми даде информацията, изчезна вдън земя преди две седмици. Предполагам, че е мъртъв.

Браун не даде на Стивъкън възможност да отговори. Обърна се и на тръгване каза:

— Не си усложнявайте живота и се отървете от плика колкото се може по-скоро. Конгресменът Ръдин знае какво да прави с нея.

Зейнал от изненада, иначе приказливият Стивъкън стоеше безмълвен с плика в ръка, загледан в отдалечаващия се Браун. Когато съдията беше вече достатъчно далеч, за да не го чуе, Стивъкън промърмори:

— Благодаря.

Имаше усещането, че е бил използван, че с него си играят. Но дължеше на Кларк твърде много.

ГЛАВА 33

Белият дом, петък вечерта

Лимузината приближаваше сградата на Белия дом, докато навън се спускаше мракът. Рап не обичаше да идва тук — прекалено много камери и журналисти имаше. И прекалено много приказливи хора. Освен това със сегашния си външен вид той изглеждаше по-скоро като някой, който се кани да нападне президента, а не да се срещне с него. Още не беше приел мисията окончателно, но знаеше накъде вървят нещата. Щеше да бъде бързо проникване и поради тази причина искаше да бъде с брада. Поне докато разбере какво ще е прикритието му. Ако трябваше да прекоси пустинята и да се преструва на номад, брадата щеше да му е необходима. Няколко дни не я беше бръснал и тя вече беше доста плътна. Беше облечен в черното си кожено яке и за да се впише поне малко в пейзажа, беше сложил на главата си синя бейзболна шапка с емблемата на Тайните служби.

Когато лимузината спря пред югозападната порта на Белия дом, Кенеди се приведе към него:

— Забелязал ли си, че президентът крачи напред-назад, когато е объркан и изнервен?

Рап са замисли. Помнеше как президентът стои изправен на едно място по време на срещите, но не и как крачи.

— Забелязал съм, че доста време стои прав.

— Стои, защото гърбът му създава неприятности — отвърна тя със спокоен, някак клиничен тон. — Това не означава, че е ядосан. Когато закрачи, тогава наистина е бесен.

Кенеди често посещаваше Белия дом и лимузината беше пропусната през солидната порта без оглед на пътниците. Преди колата да спре, Рап се обади:

— Мислиш ли, че сега ще крачи?

Кенеди отегчено извъртя очи:

— Мисля, че това ще го вбеси както никога досега. — Лимузината спря под навеса на западната служебна автомобилна алея. — Добре, че срещата ни е в Оперативната зала. Там ще може да крещи, докато прегракне, и никой няма да го чуе.

Рап изчака Кенеди да слезе първа и я последва, придържайки козирката на шапката си наклонена надолу. Когато минаха през вратата, вътре ги чакаше с протегнати ръце Джак Уорч, специалният агент, натоварен с охраната на президента. Рап извади пистолета от кобура под рамото си, провери го, за да се убеди, че е на предпазител, и го подаде на Уорч. Агентът благодари и тримата тръгнаха по коридора.

— Хубава шапка — подметна ухилен Уорч.

— Спечелих си я. — Рап закачливо тупна с опакото на дланта си специалния агент по корема. — Като ти отървах задника.

— Спор няма! — засмя се Уорч.

— А кога ще ми се довериш и ще ме оставиш да си нося патлака спокойно в тази сграда?

— Има си процедура, Мич!

— Да, ама тук съм изстрелял повече куршуми, отколкото цялата ти охранителна група!

Уорч замълча. Кризата със заложниците премина през съзнанието му като на филмова лента.

— Нека говоря с президента. Ще видим дали можем да направим изключение за теб.

Те завиха към Оперативната зала и спряха пред много тежката блиндирана врата с монтирана над нея камера. Уорч набра личния си код за достъп и вратата се отвори. Вляво се намираше звукоизолираната конферентна зала.

— Той ви чака вътре.

Кенеди и Рап откриха президента сам, седнал начело на масата, с гръб към вратата. Хейс веднага стана и стисна ръката на Рап.

— Мич, благодаря ти, че дойде. Айрини ми каза, че напоследък си попътувал малко.

— Да. — Рап нямаше желание да говори за Италия, поне не за личния аспект от пътуването. Той седна през едно място от президента, а Кенеди се настани между двамата. Хейс ги попита дали искат нещо за пиене, но те отказаха.

Президентът изглеждаше изтощен. Под очите му бяха плъзнали тъмни кръгове, косата му беше разрошена. Белите ръкави на ризата му бяха навити, горното копче бе разкопчано.

Хейс взе очилата си за четене и ги повъртя в ръка.

— Айрини, чух, че днес следобед си се справила чудесно на Хълма.

— И на мен ми се стори, че мина гладко.

— Добре. — Той се обърна към Рап: — Генерал Флъд ми каза, че е говорил с теб тази сутрин.

— Да, така е.

— И какво мислиш?

— Мисля, че имаме голям проблем.

— Със сигурност. Затова искам ти да участваш.

Водовъртеж от мисли бушуваше в съзнанието на Рап: Анна, Донатела, Багдад. Отново и отново. Не го съзнаваше, но вече беше започнал да изгражда невидими стени около проблема с Анна. Чувствата му бяха наранени и защитните му механизми се задействаха. Огромната му и несекваща любов беше уязвена. Започна да поставя под въпрос верността на Анна и желанието ѝ за съвместен живот. Може би тя не беше за него. Щом не можеше да разбере важността на неговата работа, по-добре щеше да е без нея!

Преди няколко часа, когато се върна в дома си край залива, за да си вземе някои неща, потъна в мисли за Анна. Накъдето и да се обърнеше, го посрещаха спомени за нея. Бяха твърде болезнени, затова той ги прогони от съзнанието си. Набързо си събра вещите и излезе. Отказа да признае истината пред себе си. Че би дал всичко, или почти всичко, на този свят, за да си я върне обратно.

— Наистина много се нуждаем от помощта ти, Мич — добави Хейс.

Рап вече беше взел решение. Не искаше болницата да бъде бомбардирана. Иракските пациенти и медицинският персонал трябваше да останат невредими. А и като последица от въздушния удар всяка терористична група в Близкия изток щеше да получи свеж прилив на пари и кадри. Разбира се, злото, наречено Съединени американски щати, щеше да бъде винено за всичко. Никой нямаше да осъди подлата постъпка на Саддам да маскира ядрен обект под болница. Гневът щеше да бъде насочен изпяло към Америка.

Изравняването на болницата със земята щеше да създаде повече проблеми, отколкото да реши. И преди беше наблюдавал подобни ситуации.

Това бяха причините да склони на молбата на президента и Кенеди, но имаше и още една. Тази, за която никога нямаше да си признае. Тази, която само воин би разбрал. Полковник Грей несъмнено го знаеше. Предизвикателството, тръпката от подобна мисия беше нещо, което малцина имаха привилегията да изпитат. Тази операция в известен смисъл щеше да промени историята. Щеше да влезе в учебниците след години или като един от най-големите успехи на специалните части за всички времена, или като един от най-забележителните провали. Щеше да се смята за Еверест на тайните операции. За Рап да откаже участие в подобен кръстоносен поход, беше немислимо.

— Сър, можете да разчитате на мен — изрече твърдо.

Хейс въздъхна с облекчение.

— Нямаш представа колко ме успокоява фактът, че и ти си включен.

— Ще направя всичко, което зависи от мен.

— Убеден съм в това. Имаш ли вече някакви идеи как ще влезеш там?

— Няколко, но искам първо да ги обсъдя с полковник Грей.

— Разбирам.

— Сър — прекъсна ги Кенеди. — Трябва да дискутираме още нещо с вас.

По тона ѝ Хейс отгатна, че става дума за нещо сериозно. Облегна се в стола си и замислено долепи длани.

— Да чуем.

— Знаем кой е убил Питър Камерън.

— Кой? — подскочи Хейс.

— Донатела Ран. Преди работеше за МОСАД, сега спада към тези, които наричаме „независими изпълнители“.

— Каза, че е работила за МОСАД — поиска да уточни президентът.

— Да, сър.

— И за какъв дявол убива бивши служители на ЦРУ, американски граждани?

Тук се намеси Рап:

— Не е знаела кой е той, сър. Просто е била наета, превели са ѝ необходимата сума и са ѝ дали основната информация за обекта. Никъде в тази информация не е било посочено, че Камерън е работил за ЦРУ.

— Кой я е наел да убие Камерън?

Рап почувства, че честта да отговори се пада не на него, и се обърна към Кенеди.

— Не знаем кой точно е приел поръчката, сър, но ни е известно кой е посредникът на Донатела. — Кенеди знаеше какво ще последва.

— Кой?

— Посредникът и организаторът на Донатела е бил Бен Фридман.

— Какво? — Гласът на Хейс изтъня.

— Някой, когото още не сме идентифицирали, се е свързал с Бен Фридман и е поръчал убийството на Питър Камерън. Поръчката е била бърза и затова заплащането е било добро. Фридман на свой ред е предал поръчката на Донатела.

— И тя успя! — Президентът скочи и закрачи напред-назад. — Как, дявол го взел, се сдобихме с тази информация?

— Мич е работил с Донатела преди.

Президентът рязко спря и се извъртя към Рап.

— Работил си с тази жена. Как да разбирам това?

— Когато беше в МОСАД, сър, проведохме заедно няколко операции срещу Хизбула. — Рап не позволяваше емоциите на другите да му влияят. — Имам ѝ голямо доверие и я уважавам, сър.

Хейс се замисли; сетне се обърна към Кенеди:

— Как, за Бога, Бен Фридман се е замесил в подобно нещо?

— Не знам точно, сър.

— Защо имам ужасното чувство, че Израел се бърка във вътрешните работи на нашата страна?

— Не знам точно, сър — повтори предпазливо Кенеди. — Разпитахме Донатела и тя твърди...

— Как така сте я разпитали? Да не искаш да кажеш, че е при нас?

— Да, Мич я доведе от Италия. Тя живее там.

— Какво? — Президентът почервения от яд.

Рап реши, че е време да се намеси.

— Сър, подозирахме Донатела, че е замесена в убийството на Камерън. Затова отидох в Италия да говоря с нея. Същата вечер се опитаха да я убият. Изглежда, вече не е полезна на полковник Фридман.

Хейс опря длани о масата.

— Айрини, има ли нещо общо опитът за убийство на Мич в Германия и ликвидацията на Питър Камерън с тая бъркотия в Багдад?

След известно колебание Кенеди отговори:

— Не мисля, сър, но ще проверя по-внимателно.

Лицето на Хейс пламтеше като в треска.

— А какво ще кажеш да взема да се обадя на министър-председателя Голдберг?

Кенеди поклати глава.

— Мисля, че не е много добра идея, сър.

— За мен пък е — отсече Хейс. — Не ми харесва, когато съюзниците ни участват в убийството на американци. Особено когато това се случва на няма и пет километра от Белия дом.

Кенеди реши, че е време да стане по-настойчива.

— Сър, няма да споря с вас. Бен Фридман ще трябва да отговори на някои много неприятни въпроси, но за момента не смятам, че проблемът в Багдад има нещо общо с него. Спътниковите ни фотографии показват, че под болницата е било построено нещо необикновено. Най-вероятно някакъв укрепен бункер. А пък и информацията за севернокорейците се потвърждава. Саддам работи по осъществяването на тази своя цел от много време. Що се отнася до другия въпрос, Донатела ни каза, че Фридман е сключил сделката с нея, когато е напуснала МОСАД. Фридман заделя за себе си една трета от получената сума и всичко минава през него. По думите ѝ заплащането за Камерън е било половин милион долара. Твърди, че Израел никога няма да се съгласи да даде толкова пари за една поръчка.

— Тогава кой, мътните го взели, ги е дал?

— Не знам, сър.

— Страхотно! — разпери ръце Хейс. — Имаш ли някаква идея как да разбереш?

— Да, имам. Когато му дойде времето, ще питаме Бен Фридман.

— И очакваш от него да ти отговори искрено?

— Да, сър. И още много очаквам от него.

Хейс я изгледа съсредоточено. Казаното от нея току-що му напомни за Томас Стансфийлд.

— И ще ме посветиш ли в плана си?

— Не. — Кенеди поклати глава. — И без това имате да се тревожите достатъчно за положението в Багдад. Когато настъпи подходящият момент, вие ще играете активна роля в узнаването на истината от Бен Фридман, повярвайте ми.

ГЛАВА 34

Форт Браг, Северна Каролина, събота сутринта

Рано на следващата сутрин Рап се качи на самолет „Лиърджет“ на ЦРУ и отлетя от Вашингтон за Файетвил, Северна Каролина. Носеше два големи брезентови сака и една чанта за дрехи. Саковете бяха пълни с най-различни оръжия и боеприпаси, които можеха да му потрябват за мисията, както и с някои други необходими вещи. Нямахше да се връща пак във Вашингтон, докато не приключеше мисията. В чантата си носеше изненада. Нещо, което беше усъвършенствал с години.

Когато самолетът се отлепи от земята, Рап погледна през малкия илюминатор и си позволи да се върне мислено към Анна. За последно. Така трябваше. По време на мисията щеше да е необходимо да е напълно съсредоточен и с ясен ум. Да мисли за нея, беше болезнено. Запита се къде ли е тя сега. Дали е на път към Америка, или си почива на някоя слънчева тераса в Южна Италия? Представи си, че лежи до нея, мушнал ръка под главата ѝ, с длан на гладкото ѝ бедро, телата им — сладостно допрени, тя — вперила прекрасните си зелени очи в него, усмихната... В спомените му бе толкова радостна и щастлива! Как не можа да опази това щастие?

Надеждите и мечтите му за нормален живот бяха разбити на пух и прах. Глупаво беше да мисли, че може да има такъв живот. Той беше убиец. Мъже като него не се женеха за жени като Анна. Разделяше ги огромна бездна. Тя се притесняваше с коя е спал той, преди да се срещнат, а той се опитваше да разбере кой е наел Питър Камерън да го убие. Отстрани ситуацията изглеждаше дори малко комична. Погледнато от този ъгъл, Анна му се струваше завършен егоист. Тя не можеше да разбере това, което беше жертвал и дал от себе си. А щом не можеше да го разбере, значи между двамата имаше сериозен проблем. Да, тя му беше благодарна, че я е спасил от изнасилване, може би — от смърт. Тайният му живот не я дразнеше, щом ставаше

дума за нейното спасяване, но във всички други случаи за нея този живот беше нетърпим. И за капак на всичко — тази нейна ревност, така детинска и необоснована. Може би тя не беше жената за него.

До известна степен Рап вярваше в съдбата или поне — че нищо в живота не става случайно. Ако им беше писано да са заедно, тя щеше да го чака.

Полковник Грей чакаше, когато самолетът се приземи във военновъздушната база „Поуп“, близо до форт Браг. Беше облечен в зелена камуфлажна униформа, с барета и черни кубинки, излъскани до блясък. Въпреки есенния хлад беше навил ръкавите до средата на мускулестите си загорели предмишници. За разлика от повечето си хора Грей поддържаше косата си късо подстригана, тъй като вече не участваше в операции. Командосите от „Делта Форс“ се ползваха със специалната привилегия, известна като „променени стандарти за външния вид“.

Грей, четирийсет и няколко годишен, беше в отлична форма. Всеки ден пробягваше по осем километра и още беше способен да се състезава с новобранците на щурмовата полоса. За да поддържа уменията си, изстрелваше двеста патрона на ден на стрелбищата на „Делта“. Полковник Грей винаги водеше отпред.

Когато Рап слезе от самолета, Грей се втурна да му помогне с багажа. Те сложиха саковете и чантата отзад в джипа „Хамър“ на полковника и скочиха вътре.

— Благодаря, че се отзова, Мич. Оценявам го. Малко се притесних оня ден, когато разбрах, че искаш да се пенсионираш.

Рап сви рамене; не му се искаше да навлиза в подробности за съсипания си интимен живот, затова само каза:

— Вече остарявам, полковник.

— Как ли не! Ще остарееш, когато станеш на моите години. Още си в групата на младозите.

За стандартите на Специалните сили, разбира се, Грей беше старец!

— А сега накъде?

Полковникът се бореше с волана на хамъра, като че беше шофьор на градски автобус. Зави зад ъгъла и натисна газта.

— Искам да ти покажа нещо, преди да отидем на инструктажа.

Минута по-късно вкара джипа в огромен хангар, където ги чакаше транспортният гигант „С-141 Старлифтър“, натоварен с екипировката. Полковникът изключи двигателя и двамата с Рап слязоха от колата. Близо до задната част на самолета бяха подредени три превозни средства, покрити със сив брезент. Грей отиде при последното и свали брезента. Показа се бял седан „Мерцедес Бенц“, клас Е.

— Какво мислиш?

Рап се усмихна.

— Не се обиждай, полковник, но армията не се слави с това, че пилее пари. Как успя да се сдобиеш с това?

Грей отвори вратата на шофьора.

— Правим много услуги на Агенцията за борба с наркотиците. Помагаме в обучението на момчетата от техните SWAT^[1] и им съдействаме при тактическите занятия.

— Е, и?

— Казах им, ако им попаднат на някакви мерцедеси седани, да ми се обадят. Изгодно ги взехме.

— Конфискувани ли са? От операциите срещу наркотрафика?

— Ъхъ. И това е само половината. Те са бронирани. Някакъв откачен колумбийски наркодилър от Маями е бил техен собственик. Бяха бял, черен и сребрист. Ние боядисахме останалите два също в бяло. Качвай се. Искам да ти покажа още някои неща.

Рап се настани на предната седалка и погледна таблото пред себе си.

— С джипиеси са. Докарахме неколцина технически гении от Националната разузнавателна служба и ги накарахме да програмират системата за всяка една улица в Багдад, както и за всичките основни и второстепенни пътища, влизащи и излизащи от града.

— И в трите коли ли?

— Да.

— Страхотно. Няма да има повече Могадишу.

През 1993 година осемнайсет командоси намериха смъртта си в лабиринта от улици на сомалийската столица.

— Всички стъкла са куршумоустойчиви — продължаваше Грей, — гумите са самозапечатващи, а ние добавихме люкове на покрива, за

да могат хората ни да стрелят с тежко оръжие в движение.

Рап бе възхитен. Макар да мислеше, че знае отговора, все пак попита:

— Защо не взехте лимузини?

— Мина ни през ума. Но така мисията щеше да се усложни. Ако използваме лимузини, ще трябва или да ги вкараме през границата, което определено представлява проблем, или да ги натоварим на самолети С-130, след което или да ги спуснем на платформи с парашути, или да приземим самолетите на иракска територия и там да ги разтоварим. Последното по ясно разбираеми причини предпочетохме да не правим. Един от хората ми, който изучаваше разузнавателните фотографии, забеляза, че не всичките „кървани“ на Саддам са съставени от лимузини. Някои от колите са седани като тези. В частност някои са точно мерцедеси, клас Е.

— Такива използва синът му Удай — каза Рап.

— Онова садистично малко копеле ли?

— Да.

— Откъде знаеш?

— Имам си източници — ухили се Рап.

— Убеден съм в това. — Грей изгледа Рап с присвити очи. Не знаеше дали да продължава да пита. — Фактът, че Удай ползва такива коли, помага ли ни, или ни вреди?

— О, мисля, че ни помага.

— Очевидно знаеш повече от мен.

— Ще ти кажа по-късно, като мина инструктажа. Засега първо ми се иска да чуя какво сте ми приготвили вие.

— Седаните доста ни опростиха работата. Те лесно влизат в хеликоптерите „Чинук“, които използваме за операции за дълбоко проникване. „Чинук“ летят под сигналите на радарите и стигат там, където ни е необходимо.

— Идеално. Впечатлен съм, полковник.

— Е, надявам се да не се разколебаеш след инструктажа.

Сред боровите гори на Северна Каролина е скрит военен обект, известен като ОСО, или Център за обучение по специални операции. Дванайсеткилометровият периметър на базата е ограден от двоен

пръстен бодлива тел. Земята между двата пръстена е натъпкана с микровълнови сензори и камери. От вътрешната страна на бодливата тел високи земни насипи скриват от нежелани погледи хората, които се обучават в обекта, оборудван за сто милиона долара. ОСО е дом на „Делта Форс“, свръхсекретния отряд за борба с тероризма на американската армия.

Пазачите козируваха на полковник Грей. Не провериха мъжа, който го придружаваше. Близо километър по-нататък джипът спря пред сградата, в която се помещаваше щабквартирата на „Делта“.

Рап си взе чантата. Докато влизаха вътре, Грей му призна:

— Завиждам ви на вас, младите. Това ще бъде операцията на всички операции.

Рап се усмихна, но не каза нищо. Не беше необходимо да казва нищо. Грей беше прав. Вместо това попита:

— Какво предстои по програмата?

— Събрал съм екипа. Искам да ти дам пълен инструктаж, да огледаш плана и да се опиташ да измислиш как да координираме действията си. Нямаме много време.

Рап го последва по коридора към конферентната зала. Метна чантата си на един стол и се настани до Грей. Полковникът представи Рап на командира на екипа.

— Мич, това е майор Бърг.

Рап протегна ръка.

— Приятно ми е, майоре. — Мъжът беше на около трийсет години. Достатъчно възрастен, за да е служил по време на Войната в Залива.

— На мен също. Полковникът се изказва много ласкаво за вас.

Рап прие комплимента с кимване и се облегна назад.

— Това е господин Круз — представи го Грей на останалите дванайсет мъже около масата. Всички те се досещаха, че това не е истинското му име, но никой от тях не се интересуваше как се казва Рап. Грей продължи: — Той е прекарал доста време в Близкия изток. Сигурно повече от всички нас, взети заедно. — Полковникът спря поглед върху всеки от дванайсетимата. — Лично съм работил с него и мога да гарантирам за уменията му. Трябваше да стигна чак до върха, за да измоля помощта му.

Бойците слушаха внимателно. Рап обходи с поглед присъстващите. Очевидно беше за какво са обучавани. До един имаха тъмнокафяви очи, гарвановочерна коса и гъсти черни мустаци. Някои имаха и бради. Всички бяха с мургава кожа.

Не беше необходимо Рап да пита за езиковите им умения. Съмняваше се, че някой от тях говори арабски толкова добре като него, но със сигурност бяха перфектни. Много от тях сигурно владееха фарси и кюрдски. Тези мъже бяха специално обучени за действия в Близкия изток. Рап знаеше каква е организацията на екипа: един командващ офицер, който беше майор Бърг, подофицер и десетима сержанти. В Специалните сили тази структура беше известна като Оперативно подразделение „Алфа“. В „Делта Форс“ им викаха „екипи“. Всеки човек беше служил в Сухопътните сили най-малко десет години. Екипът включваше двама оръжейни специалисти, способни да разглобят, почистят и стрелят точно с почти всяко пушкало, известно на човечеството. Освен това имаше двама инженери, специалисти по експлозивите, двама медици, които можеха спокойно да работят във всяко спешно отделение, двама свързочници, чието оборудване щеше да позволи на групата да разговаря с командването чрез осигурена срещу подслушване спътникова връзка от която и да било точка на света. Имаше също така специалист по разузнаването и специалист по операциите, който се грижеше всеки да е снабден с всичко и да е на линия. Последният беше и старшият сержант в екипа.

Всички те бяха най-добрите в занаята, но и това не бе достатъчно за „Делта Форс“. Всеки мъж в групата беше обучен почти на нивото на колегите си в техните умения. Ако някой загинеше или пострадеше сериозно при операция, друг трябваше да поеме неговата работа и най-малкото да я довърши. Това, което се губеше сред бъркотията от абривиатури и стерилни военни термини, беше фактът, че тези мъже, в добавка към високите си технически умения, бяха перфектни машини за убиване. Всеки от екипа, включително и командирът им, изстрелваше над 2 000 куршума седмично, петдесет и две седмици в годината. Бойните им умения се поддържаха във върхова форма постоянно.

Полковник Грей представи всеки член на екипа, след което попита Рап:

— Знам, че генерал Флъд те е информирал накратко. Имаш ли някакви въпроси, преди да минем към подробностите?

— Предполагам, екипът ще носи униформи на СРА? — Рап имаше предвид Специалната републиканска гвардия, елитна част в Републиканската гвардия, натоварена с охраната на Саддам, неговото семейство и дворците му. Частта беше съставена изцяло от мъже от градовете Тикрит, Байджи и Ал Шаркат, населявани от клановете, доказали безрезервна преданост към Саддам.

— Да, в униформи на СРА ще бъдат, с американски униформи отдолу. В случай че ги заловят.

— Добре. Генерал Флъд ми каза какво си намислил за мен. — Рап замълча; замисли се за собствения си план. — Като се има предвид оскъдното време, смятам, че ще е трудно да вляза в страната, без да задействам алармата. Не разполагам с конспиративно жилище, а малкото контакти, които имам в Багдад, не ми е удобно да използвам. Не и при тази деликатна операция. — Рап изкриви лице. — Иракският агент направо ще плесне от радост. Ще му се удаде възможност да стане новият най-добър приятел на Саддам. А ако се случи това, вие, момчета, можете да се надявате на страхотна церемония по посрещането, като кацнете.

Грей беше останал с впечатлението, че Рап може да им помогне.

— Значи мислиш, че не си в състояние да издебнеш целта? — попита остро.

— Напротив. Но смятам, че има голяма вероятност да ме хванат, което ще провали цялата операция. Във всеки случай, не мисля, че си заслужава риска. По мое мнение по-добре е твоите хора сами да влязат с колите в Багдад и да се чувстват като у дома си.

— Но ние дори не знаем как изглежда вратата към обекта — възрази един от инженерите.

— Аз не мога да ви дам такава информация. Ако е скрита, както си мислим, сигурно ще има нормален вход откъм алеята и истинската врата ще се намира етаж или два под земята. Няма начин да отида в Багдад и да се сдобия с цялата тази информация за вас, без да събудя нечие подозрение.

— Тогава, извинявай, че те питам, защо, по дяволите, би път дотук? — Грей не беше на себе си от ярост.

— Защото имам да ви предложа нещо друго — отвърна спокойно и уверено Рап. Изглежда бойците един по един. — От кого най-много се страхуват в Ирак?

— От Саддам, разбира се — отвърна Грей.

— А след Саддам?

Никой не отговори. Накрая един от сержантите се обади:

— От сина му Удай.

— Правилно! — Рап посочи сержанта. — Някои твърдят, че той е най-страшният човек в Ирак. Винаги си е бил малко садист, но през 1996 г. имаше покушение срещу него. В него стреляха десет пъти, но той оживя. Оттогава е станал истински негодник. Никой не е защитен от него. Измъчвал е собствените си приятели със собствените си ръце. Вадил им е зъбите, рязал им е пръстите, избождал е очите им, шашнал е палачите... дори е убил собствените си зетьове.

— Саддам Камел и Хюсеин Камел — уточни сержантът.

— Точно така. От Удай се страхуват буквално всички, включително и членовете на собственото му семейство.

— И той как се вписва в плана? — попита Грей.

— Също като теб, полковник, аз експериментирах малко в свободното си време. В интерес на истината планът ти за използване на белите коли за транспортиране на екипа е направо гениален.

— Благодаря ти, но аз нямам заслугата за него. На сержант Абдо е. — Грей посочи мъжа, който отговори на Рап.

— Добра работа, сержант! — възкликна Рап.

— Благодаря. — Абдо опря лакти на масата и попита: — Накъде биете с разказа за Удай?

— Саддам не е единственият човек, който пътува из Ирак в бели коли. Синовеите му Удай и Кусай също пътуват в такива колони. Всъщност Удай има цяла армада от бели мерцедеси седани. Той е суетен и иска да изглежда шик. Освен това вижда в мерцедесите начин да се откроява от по-старите членове на семейството, пътуващи в лимузини. Във всеки случай, ако спрете с белите коли на входа на болницата, няма гаранция, че ще ви допуснат в ядрения обект.

— Но ако с нас е Удай Саддам Хюсеин — довърши сержант Абдо, — няма да имаме проблеми.

— Точно така. — Рап се усмихна. Този сержант започваше да му харесва. — Напоследък Удай се превърна за мен в нещо като фикс-

идея. Изучавах видеокасети с неговите редки публични появи, прехванати от спътници негови телефонни разговори, всичко, което имаме за него. Знам маниера му на ходене, с изявено накуцване на десния крак. Знам как говори, познавам жестовете му и знам къде се намира всеки негов белег. Знам как да го имитирам до съвършенство.

[1] SWAT (Special Weapons And Tactics) — „Специални оръжия и тактики“ — отряди за борба с въоръжени престъпници към американската полиция, ФБР и другите служби на реда и закона в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Арлингтън, Вирджиния, събота сутринта

Стивъкън не спа добре. Заради плика. След като се срещна с Браун, той се върна в градската си къща. Не се обади веднага на Ръдин. Сложи плика на масичката за кафе и си отвори бутилка бира. Никаква телевизия, никаква музика, само той и пликът с тайните. Ако Браун не му беше дал нетърсения от него съвет, сега Стивъкън вече щеше да е предал пратката и да е забравил. Но арогантният съдия трябваше да се прави на остроумен. Ако не беше толкова самовлюбен, може би щеше да си даде сметка, че подобно предупреждение само може да подразни любопитството на Стивъкън.

След третата бира Стивъкън стигна до извода, че е възможно Браун да използва психологически похвати върху него. В края на краищата, кой би казал на бивш специален агент да не поглежда нещо? Федералният рови навсякъде! Когато наближиха новините в единайсет, Стивъкън почти беше решил, че каквото и да има в плика, си струва да го знае. За подобно нещо човек можеше да получи призовка за разпит. А призовките не бяха много полезни за бизнеса му. Имаше и вероятност нещата наистина да загубеят. Не беше пресилено да се предположи, че някой ще бъде готов да го убие, за да запази в тайна информацията в плика. А ако не знаеше какво има в плика, нямаше причина да го убиват.

За миг той реши да погледне в плика и да прехвърли съдържанието му в нов плик, но после размисли. Имаше и вариант да изхвърли пратката в най-близката кофа за боклук и да каже на Ръдин, че не е могъл да намери нищо. Що се отнасяше до това, кой беше по-свестен — Браун или Ръдин, Стивъкън не беше във възторг от никого от двамата. Професионалното му чувство и благодарността му към Кларк обаче го склониха да не изхвърля плика. Накрая, в единайсет и половина, той се обади на конгресмен Ръдин и му каза, че има нещо за него. Ръдин поиска от Стивъкън веднага да дойде при него в къщата

му на Капитолия. Стивъкън отвърна, че ще го види утре в седем сутринта в „Силвър Дайнър“ на Уилсън Булевард, Арлингтън. Както и предполагаше, Ръдин поиска да се срещнат някъде по-близо до дома му. Стивъкън, окуражен от трите бири и растящото отвращение към Ръдин, повтори мястото и времето на срещата и затвори.

Той пристигна на следващата сутрин в шест и половина, с брой на „Уошингтън Поуст“ и плика в ръка. Избра ъглово сепаре и седна с лице към вратата. Беше облечен в джинси, синьо скиорско яке и бейзболна шапка с емблема на Пенсилванския университет.

Имаше само осем души, до един — по-възрастни от него с поне два-сет години. Когато се появи сервитьорката, той си поръча кафе, портокалов сок, шницел от мляно месо и палачинки с боровинково сладко.

Изпи портокаловия сок и хвърли бърз поглед на вестника. На първа страница долу се набиваше в очи едро заглавие: **ИСТОРИЧЕСКОТО УТВЪРЖДАВАНЕ ЗАПОЧВА**. Под него се мъдреше снимката на доктор Кенеди с вдигната дясна ръка. Статията беше доста стандартна. В нея се казваше, че Кенеди е започнала работа в ЦРУ, след като родителите ѝ са загинали в американското посолство в Бейрут, взривено при бомбен атентат през 1983 г. Накратко се описваше кариерата ѝ в Управлението и се изброяваха успехите ѝ от времето, когато беше станала директор на Центъра за борба с тероризма. Споменаваха се, че има преобладаващата подкрепа на сенатори и конгресмени, с изключение на конгресмена Ръдин от Кънектикът, председател на Комисията по разузнаването на Конгреса. За щастие обаче, посочваше се в статията, Ръдин няма глас по въпроса за нейното утвърждаване.

Шницелът и палачинките пристигнаха и той започна да се храни. Размисли и стигна до извода, че Кенеди е свестен човек. Да изгубиш родителите си заради някакъв откачен атентатор, не е никак забавно. Хвана се, че гледа плика, и пак го загложди любопитство. Мислите му бяха прекъснати от остро покашляне.

Стивъкън вдигна глава и видя Ръдин, застанал пред бара. Конгресменът пъхна големия си нос в бяла носна кърпа и се изсекна. Малцината клиенти се извърнаха като по команда да видят откъде идва този дразнещ шум. Стивъкън поклати глава. Известният политик бе подранил с десет минути и той не беше приключил с яденето си.

Ръдин го откри с поглед. Вмъкна се в сепарето, настани се неканен и разкопча ципа на пухеното си яке.

— Значи имате нещо за мен? — изстреля вместо „добро утро“.

Стивъкън пренебрегна въпроса.

— Защо мразите Айрини Кенеди?

— За какво говорите?

— Доктор Айрини Кенеди. — Стивъкън вдигна вестника и посочи фотографията. — Защо я мразите?

Конгресменът го изгледа свирепо:

— Снощи ми казахте, че имате нещо за мен. Дайте го. Аз съм зает човек.

Сервитърката беше тръгнала към тях и Стивъкън ѝ махна.

— Какво искате? — обърна се към събеседника си.

— Нищо!

— Глупости! — Изви глава към момичето: — Донесете му същото.

— Но аз...

Стивъкън вдигна ръка. Конгресменът млъкна ядосано. Бившият агент повтори поръчката и махна на сервитърката да си върви.

— Не се занимавате често с такива неща, нали? — вдигна вежди към Ръдин.

— С какво да се занимавам?

— С тайни срещи. Влизате и започвате да си секнете носа, за да се обърнат всички към вас да видят кой вдига толкова гюрултия. Сядате на масата и казвате на келнерката, че не искате нищо. Че ако не искате нищо, тогава защо сте дошли? — Стивъкън изчака малко, за да види каква глупост ще му сервира Ръдин, и добави: — Това е секретна информация. — Вдигна плика. Ръдин се ококори. — Не се разсейвайте повече, ами се захващайте за работа. — Външно Стивъкън изглеждаше сериозен, но вътрешно се надсмиваше над този глупак.

Ръдин беше видял съкровището и не можеше да свали поглед от него.

— Извинявайте — измърмори и протегна ръка.

Стивъкън обаче се дръпна.

— Под масата, празноглавецо. Хората ни гледат.

— О! — Ръдин пъкна ръката си под масата.

— Още не. Първо трябва да свършим някои неща.

— Какви?

Стивъкън продължаваше да се храни невъзмутимо.

— Защо мразите Кенеди толкова много? — потрети въпроса си.

Очевидно беше, че Ръдин не иска да отговори, но също така беше очевидно, че ще трябва да лавира, за да получи това, към което се стреми.

— Тя е лъжец, а аз не обичам държавните служители да лъжат пред конгресните комисии. Много е лошо за демокрацията.

— Искате да кажете за републиката.

— Какво?

— Няма значение. — Стивъкън дояде палачинката и избърса устата си. Докато гледаше Ръдин изпод око, той взе окончателно решение как ще процедира.

— Искам да сме съвсем наясно. На мен не ми трябва това, което е в плика. Не съм гледал какво е, защото не искам да се замесвам. Записвам срещата ни като доказателство. Каквото и да сте намислили, не искам да се въвличам. Взех плика от Джонатан Браун. Ако имате някакви въпроси, обърнете се към него. — Стивъкън плъзна плика под масата и Ръдин го грабна. Облегнал се назад, бившият федерален видя как конгресменът разкъсва плика. В действителност Стивъкън не записваше нищо, но това не беше важно. Ръдин се бе хванал.

Сервитьорката донесе портокаловия сок на Ръдин и кафето.

— Яденето ви ще е готово до една минута.

Когато момичето се отдалечи, Стивъкън се изправи.

— Къде отивате? — стресна се Ръдин.

— Аз съм зает човек, Албърт, но ще държа ситуацията под око.

— Агентът се отправя към изхода.

Чу, че Ръдин вика след него:

— Хей, забравихте да платите!

Усмихна се. „Не, нарочно не платих.“

ГЛАВА 36

Тел Авив, събота следобед

„Мрачно“ може би беше най-подходящата дума, за да се опише настроението на Бен Фридман в момента. Току-що се беше разделил със съпругата си и пътуваше към офиса. Беше изпратил катса в Милано, за да разбере причините за изчезването на Розентал и хората му. Доверената му агентка се беше върнала. За съжаление нямаше кой знае какво да му докладва. Докато бронираният мерцедес се носеше по улиците на квартал „Рамат Авив“, Фридман гледаше към морето и се питаше как, за Бога, трима обучени агенти могат просто ей така да изчезнат вдън земя. Проблемът, и Фридман го знаеше, беше, че те не бяха изчезнали. Имаше само едно логично обяснение — Донатела ги беше убила. Това представляваше сериозен проблем за шефа на МОСАД. Трима кидони не можеха да се изпарят и никой да не пита за тях.

Мерцедесът се понесе по стръмен хълм. Морето остана зад тях. Шофьорът беше предупредил по радиостанцията за пристигането им и бариерата на входа на шестетажната бетонна сграда беше вдигната. Колата влезе вътре, като остави след себе си в облак прах въоръжените с узита служители на охраната.

Когато Фридман се качи в офиса си, катсата, която беше пратил в Милано, го чакаше пред вратата му. Фридман мина покрай нея, без да каже и дума, само ѝ махна да го последва. След като влязоха вътре, Фридман затвори вратата и седна зад бюрото. Агентката не седна. Стоеше изопната пред бюрото. Фридман отвори едно чекмедже и извади цигари и запалка.

Запали цигара и предложи една на жената. Тя отказа.

— И така, Таня, какво откри?

Стойката и поведението на жената издаваха военно обучение. Беше дребна, леко мургава, без грим.

— Открих някои неща в конспиративната квартира, но иначе нямаше и следа от тях.

— А жената, която ти казах да провериш? — Фридман прокара месестата си длан по плешивата си глава.

— Обадох се в службата ѝ и оттам ми казаха, че я няма. Реших да се отбия и лично да се уверя. Престорих се на нейна стара приятелка и казах, че минавам през Милано и съм само за един ден в града. Изиграх етюда, че съм много разочарована, и поисках да ѝ оставя бележка. Попитах ги къде е заминала този път. Казаха ми, че не знаят. Обадила се ненадейно в петък и предупредила, че излиза за известно време в почивка.

Фридман издиша дима от цигарата и се опита да сглоби пъзела. По план Розентал трябваше да я убие в събота. Значи тя беше избягала, а Розентал, Янта и Сунберг бяха мъртви. Дяволите да я вземат, добра беше. Фридман се прокле, че не е изпратил повече хора. Или сам да се бе погрижил! Донатела щеше да му се довери. Щеше да я накара да се отпусне, да свали гарда и тогава щеше да я премахне. Проблемът беше, че много прибързано подходи към задачата. Сега трябваше да сърба надробената попара.

— Провери ли апартамента ѝ?

— Да. Беше чисто. Нищо необичайно или странно.

Фридман помисли малко и каза:

— Добре. Благодаря ти за изпълненото.

— Няма нищо. Свободна ли съм?

— Да, но искам да държиш в тайна задачата си.

— Слушам. — Жената се обърна и излезе.

Фридман се отпусна на стола. Щеше да има официално разследване, така или иначе, и щеше да е най-добре той да го започне. Ще изкара Донатела психопатка, предала Израел. Дори ще отиде и ще се извини на ЦРУ, че Донатела е убила Питър Камерън. Можеше да каже, че тя се прекъснала връзките с МОСАД и е станала убиец на свободна практика. „Да — каза си той, — това е изходът. Смесвай факти и измислица, за да се получи правдоподобна история.“

Конгресният извънградски клуб, Вашингтон, събота сутринта

Ако не беше в града и бе неделя, той се занимаваше с едно от двете: или играеше голф, или беше на масаж. Тъй като температурата все още беше под нулата, предпочете масажа. Когато зави по дългата автомобилна алея на клуба със своя „Ягуар ХК 8“ малко след девет часа, той забеляза трима смелчаци на игрището.

Ханк Кларк имаше два основни принципа в живота. Първият беше да не позволява на никого и на нищо да го контролира, вторият — успех на всяка цена. Можеше да приеме пуритански начин на живот и да изхвърли от бита си всички пороци, но това щеше да е прекалено лесно. Кларк беше свидетел как алкохолът съсипа майка му. Знаеше, че може да се случи на човек, на семейство, но вместо да избяга от него, беше решен да покори порока. Състезателната натура на Кларк не можеше да понася скуката, мразеше простотата и доволството. Животът беше, за да се живее, не да се пропилява, като се свиеш в ъгъла и избягваш всеки порок от страх да не те замъкне в ада.

На Кларк нещата му вървяха. Той винаги обмисляше добре действията си. Като студент беше питчър в бейзболния отбор на университета. Тогава се научи да контролира емоциите си и да предугажда ходовете на противника, научи се да мисли ясно и трезво, да финтира съперника. Беше майстор в заблудата, хората често дори не разбираха, че той е имал пръст в нерадостната им участ.

Докато лежеше по лице на масата за масаж, той се опитваше да прецени как да изиграе последните няколко хода. Беше толкова близо! Но именно тук, на този етап, ставаше трудно и хлъзгаво. Трябваше да се оставят събитията да текат по инерция. Механизмът беше задействан и шансовете бяха на негова страна. Нужно бе само Албърт Ръдин „да бутне Кенеди в трапа“. А ако съдеше по разговора си със заместник-директора Браун, скоро щеше да се чуе гласът на Ръдин. Пратката бе предадена снощи и Кларк знаеше, че Стивъкън няма да го разочарова. В момента Ръдин сигурно прелистваше с костеливите си пръсти документите и може би беше в прединфарктно състояние. Доволен от тази мисъл, Кларк започна да се унася. Звуците на водопада, пуснати за фон, се лееха плавно, Лу масажираше краката му. Животът наистина беше хубав.

Вратата се отвори с трясък.

— Ханк, тук ли си? — прогърмя гласът на Албърт Ръдин.

Кларк се стресна, изправи се на лакти и изръмжа:

— Какво, по дяволите, има?

— Ханк, трябва да говоря с теб незабавно!

— Албърт, какво става, дявол го взел?

— Трябва да говоря с теб! Насаме! Имам да ти покажа нещо важно.

— В момента ми правят масаж — изсумтя Кларк.

— Не ме интересува. — Ръдин пристъпи напред и пъкна плика под носа му.

— Албърт, каквото и да имаш за мен, може да почака, докато се облека. А сега се разкарай оттук!

Ръдин никога не беше виждал Кларк толкова ядосан. Излезе и затвори вратата след себе си. Погледна плика в ръцете си. Страшно много искаше да покаже съдържанието му на някого. Ханк Кларк беше логичен избор. Беше го търсил къде ли не през последните два часа. Обади се у дома му, в офиса му и на мобилния му телефон. В дома му никой не вдигаше, в офиса му никой не знаеше къде е, мобилният телефон бе изключен. Сети се, че може да е в клуба. Щом видя лъскавия „Ягуар“ на сенатора на паркинга пред клуба, буквално влетя вътре. Управителят му каза, че Кларк е на масаж. Без много да му мисли, Ръдин се втурна сред лабиринта от шкафчета като плъх след парче сирене.

Застанал под ярките лампи в съблекалнята, сега Ръдин разбра, че е сгрешил. Погледна часовника си. Беше 9.55 часът. Кларк нямаше да се бави още много. Сенаторът закрачи из помещението. Толкова време беше чакал да унищожи Айрини Кенеди, можеше да почака още няколко минути.

В съблекалнята имаше малко фоайе с два дивана, няколко фотьойла, телевизор и два телефона. Ръдин реши да изчака там. Минаха цели трийсет минути, преди Кларк да се появи. Косата му беше пригладена назад, беше с панталон, отворена риза и кашмирен пуловер. Ръдин скочи от фотьойла, почувствал се с цяла класа пониско в своите измачкани и износени дрехи.

Кларк реши да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Ръдин едва ли щеше да се промени някога.

— Да пийнем по чаша кафе — предложи сенаторът.

Ръдин поклати глава.

— Нека говорим отвън. В колата ти. — Озърна се из малкото фойе.

Кларк разбираше параноята на Ръдин. Самият той му я беше втълпил.

— Добре.

Излязоха от клуба и тръгнаха към паркинга умълчани. Ръдин крачеше като диверсант в тила на врага.

Кларк отключи колата с дистанционното. Фаровете примигнаха. Кларк седна зад волана, а Ръдин се настани до него.

Конгресменът извади от палтото си плика.

— Няма да повярваш какво има тук. — И подаде плика на Кларк.

Кларк не го взе.

— Какво има вътре? — попита.

— Информацията, която търсих — отвърна ухилен Ръдин.

Кларк му кимна да продължи.

— Чувал ли си за организация, наречена Екип „Орион“?

Кларк поклати глава.

— Това е тайна организация, създадена от онова копеле Томас Стансфийлд и оглавявана от Айрини Кенеди. — Ръдин произнесе имената с ненавист. — Провеждали са тайни операции в Близкия изток повече от десетилетие и не са ни казали и дума! — Конгресменът забодя пръст в гърдите си. — Те са ни лъгали, Ханк, и аз имам доказателство за това. Ето, виж! — Ръдин измъкна няколко листа. — Имам списъка на хората, които са убили. Банкови сметки, към които са били отклонявани държавни пари за финансирането на операциите. Дори са посочени подразделенията на Специалните части, включени като поддръжка.

— Та това е шокиращо!

— Казах ти, че не е читава. Също като Стансфийлд!

— Не мога да повярвам. Откъде го взе?

— От твоя човек. Оня Стивъкън.

— А той откъде го е взел?

— Стигаме до най-интересното! — Ръдин се вълнуваше като запаянко. — Взел го е от Джонатан Браун... оня шибан съдия. Можеш ли да повярваш?

Кларк не очакваше такова нещо.

— Говори ли за това с някой друг?

— Не! Ти си първият.

— Добре, не споменавай името на Браун на никого. — Кларк искаше да разбере как, по дяволите, Ръдин се е докопал до името на Браун.

— Защо?

— Защото в мига, в който го споменеш, те ще съсият репутацията му. — Кларк мислеше трескаво. — Мисли за името му като за скрито асо. Колкото по-дълго го пазиш, толкова по-голяма ще е ползата от него после.

— Или толкова по-дълго ще чакаш да го изиграеш. — Ръдин отново понечи да мушне в ръцете му плика.

— Вярвам ти. Когато имаш възможност, направи копия и за мен и ми ги изпрати. — Кларк нямаше намерение да оставя отпечатъците си върху засекретените документи.

Ръдин беше разочарован, но и доволен да чуе, че Кларк му има достатъчно доверие.

— Та какво ще правиш в понеделник?

Сенаторът се почеса по брадичката, погледна през стъклото и отвърна:

— Още не знам.

Ръдин обаче знаеше. През последните три месеца мислеше само за това. Планираното утвърждаване на Кенеди щеше да се превърне в инквизиция за нея.

— Ханк, как така не знаеш още? Ще я накараш да се закълне и ще я заковеш за стената!

— О, не се притеснявай, ако тази информация наистина е толкова компрометираща, колкото казваш, няма да ѝ се разминие. Просто искам да се убедя, че първо сме осигурили всичко необходимо за успеха. — Сенаторът погледна Ръдин в очите: — Още ли имаш уговорка да участваш в предаването „Среци с пресата“ утре?

— Да.

— Добре, ето какво ще направим.

Мерленд, събота вечерта

Пръскаше дъждец. Фаровете на таксито прорязваха тесни пътечки сред мрака. Анна Райли, отпуснала се на задната седалка, чувстваше как решителността я напуска. Не знаеше как точно иска да се развият събитията, но знаеше, че трябва да се срещне с него лично. Не можеше да избяга. Толкова го обичаше! Трябваше да си кажат толкова много неща! И освен това трябваше да си вземе оттам колата.

Връщането от Милано беше дълго. Слава Богу, че туристическият агент на „Американ Еърлайнз“ се оказа достатъчно любезен и даде на Райли билет за първа класа, без да се налага да променя датата на обратния си полет. Сигурно ѝ помогна това, че позна в нея кореспондентката на Ен Би Си от Белия дом.

Полетът бе неприятен — настаниха я до един четирийсет и няколко годишен мъж от Балтимор, който през цялото време се опитваше да я сваля. Наложил ѝ се да изслуша историята на живота му, а пет-шест „глави“, които той смяташе за особено важни, бяха повторени няколко пъти. Както повечето емоционални хора, Анна не обичаше срещите с непознати. Ако животът ѝ беше приготвил такава участ, сигурно беше по-добре да прекара няколко ноци в чакане Мич да се върне вкъщи. Знаеше, че това не е така, но по средата на уморителния полет мисълта я завладя изцяло.

Терзаеше я съмнение дали познава любимия си достатъчно. Бе смятала, че Мич няма тайни от нея. Но не предполагаше, че може да постъпи така, както в Милано.

Райли знаеше защо заминаха за Италия. За да се сгодят. Мич трябваше първо да свърши една малка работа, после щяха да заживеят съвместния си живот. Големият проблем обаче беше, че тази малка работа явно беше свързана с негова бивша любовница. Тя се опита да си представи как би реагирал Мич на нейно място. Какво би сторил, ако тя се срещне тайно с бивше гадже, докато двамата са заедно на почивка? Не ѝ беше необходимо много време за размисъл, за да стигне до отговора. Щеше да излезе от кожата си.

Тогава защо тя трябва да го разбира? Непрекъснато си задаваше този въпрос и непрекъснато стигаше до един и същи отговор. Мич водеше различен живот. Тайните бяха част от неговото съществуване, а това, което усложняваше нещата, бе обстоятелството, че Анна е журналистка. Тя изпитваше обсебващото желание да разкрива всичко, да научава всичко, да разравя потуленото, скритото, забравеното.

Докато Мич се задоволяваше само с това, което му беше известно, и не искаше да знае повече. Непрекъснато обичаше да повтаря, че дума дупка не прави. Веднъж го беше попитала за предишните му приятелки, но той отклони въпроса. Накрая тя заядливо попита: „Не искаш ли да знаеш за мъжете, с които съм се срещала?“, и Рап отвърна, че не иска. Това само засили любопитството ѝ. Той сякаш нямаше минало. Този аспект от живота на Мич хем я интригуваше, хем я караше да излиза от себе си от яд. Мич искаше да говори само за настоящето. И за бъдещето.

Когато таксито наближи къщата, която само преди няколко дни беше смятала и за своя, тя почувства как стомахът ѝ се свива. Крайно изнервена, на Анна ѝ се искаше да го няма у дома и в същото време хранеше надеждата да е тук. Страхът ѝ диктуваше да си събере багажа и да се махне. Да не му осигурява задоволството, че не ѝ е безразличен, че иска да говори с него. Можеше да се промъкне тихо, да си вземе нещата и да избегне всякакви контакти с него. Но вътре в нея звучеше и друг глас, макар и не толкова силен като първия, който ѝ казваше, че преиграва. Казваше ѝ, че може да има доверие на Мич и че каквото и да се е случило в Милано, той ще ѝ даде обяснение.

Когато таксито стъпи на автомобилната алея към къщата, Райли забеляза колата си, паркирана до гаража, както и че в къщата светеше. Плати на шофьора и застана под дъжда, докато той вадеше чантата ѝ от багажника. След моментна нерешителност тя занесе чантата си до своята кола и я прибра вътре. После надникна през малкото квадратно прозорче на вратата на гаража. Колата на Мич я нямаше вътре. Сърцето ѝ се сви. Реши да влезе и да му остави бележка.

Отключи вратата на къщата и набра кода за изключване на алармата. Първото, което видя, бе големият черен куфар на колелца на Мич. Същия, с който беше пътувал до Милано. Лежеше отворен на пода. Значи си беше у дома или поне доскоро е бил. Затвори вратата и отиде в кухнята. Плотът беше празен и тя отново почувства как сърцето ѝ се свива. На това място той щеше да остави бележка. Но бележка нямаше. Анна се втурна към телефона. Светещата червена лампичка на секретаря ѝ даде да разбере, че и тук няма съобщение. Обзе я паника.

Грабна слушалката и се обади в своя апартамент, за да прослуша съобщенията и там. Първото беше от телефонната компания, която я

питаше дали иска да се възползва от новите отстъпки за разговори на далечни разстояния. И само това. В гърлото ѝ заседна буца. Обади се на служебния си номер и набързо прослуша пет съобщения, нито едно от които не беше от Мич. Тресна слушалката и тръгна към стълбите. Когато влезе в спалнята, тяхната спалня, от очите ѝ се отрони първата сълза.

Леглото беше неоправено. Опита да си спомни дали не го бяха оставили така, когато заминаха за Италия. Не. Ясно си спомняше, че беше оправено. Грабна една от възглавниците и я запрати в стената. Беше се лъгала в него. Със сълзи на очите тя се зае да си събира багажа. Щом можеше да е толкова студен и груб след всичко, което бяха преживели заедно, тогава нека е така.

Вашингтон, неделя сутринта

Сенатор Кларк беше в кухнята на имението си на Фоксхол Роуд във вашингтонския квартал „Уесли Хайтс“. Големият, подобен на замък дом беше цитаделата на сенатора. Предната част на сградата бе обрасла с бръшлян. Двойната външна врата беше достатъчно голяма, за да мине през нея лек автомобил. Четирите каменни комина стърчаха над наклонения керемиден покрив, по два на всеки скат. Жилището от осемстотин квадрата беше заобиколено от добре поддържан парк с площ дванайсет декара, оградени с два и половина метра висока черна ограда от ковано желязо.

В неделя прислугата почиваше и затова той сам си приготвяше закуската. След като сложи в тостера кифличка, той си наля голяма чаша прясно изстискан портокалов сок и отпи няколко глътки. После реши да се заеме с вестниците. Загърнат в тънък копринен халат, той излезе в мразовитата сутрин и измина почти шейсет метра до голямата порта на оградата, която го пазеше от нежелани посетители. Цезар и Брут, златистите ретривъри на сенатора, тръгнаха след него.

Утрото обещавахе да е добро. Двата вестника, за които беше абониран, „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“, го чакаха в найлонови пликосе. Кларк се върна в къщата точно навреме, за да чуе звъна на тостера и да извади готовата кифличка. Остави вестниците на масата и взе сладкиша. Намаза го със сладко от малини и с фъстъчено

масло. Всеки път в неделя беше едно и също — портокалов сок и сладкиш, а после кафе и вестниците. Ритуалите са хубаво нещо.

Съпруга номер три никога не участваше в малкия му ритуал, защото в неделя никога не ставаше преди десет. А днес се съмняваше, че ще я види до обяд. Снощи беше изпила не просто няколко чаши вино повече. Изпи няколко бутилки повече. Трябваше да вземе да поговори с нея за тази страст към алкохола. Президентската кампания щеше да е в разгара си само след година и тя не биваше да му пречи. Отхапа от сладкиша и се запита защо изобщо се е оженил за нея. За съжаление отговорът му беше известен. Беше много привлекателна, а в политиката никога не пречеше да държиш под ръка добре изглеждаща дама. Ако пиенето обаче не спре, ще трябва да измисли нещо друго. Отново го обзе мисълта да ѝ устрои малка злополука. Така щеше да привлече съчувствието на гласоподавателите. Не, размисли Кларк, колкото и изкушаващо да беше, хората винаги хвърляха вината върху съпруга, когато станеше нещо лошо.

Той свърши със закуската и се запъти към кабинета с кафето и двата вестника. Кабинетът се намирал в южното крило на къщата и беше обзаведен в стила на неговия роден щат. Беше украсен със скъпи произведения на изкуството от Запада и антики. Над камината на два щифта беше закрепена пушка „Уинчестър“, модел 1886 г., калибър .45–70. Всеки път когато Кларк погледнеше към оръжието, се сецаше за Питър Камерън — човека, когото беше наел да убие Мич Рап. Всеки път когато Камерън идваше в кабинета му, той се дивеше на уникалната пушка. Беше поднесена на президента Гроувър Кливланд като сватбен подарък и беше първата от една ограничена серия. Историческото значение на уникалата и идеалното състояние, в което се намирал, го правеха много ценен. На самата камина, отгоре, бяха поставени две скулптури на Фредерик Ремингтън, „Ловецът на мустанги“ от едната страна и „Бизонът“ от другата. А над всичко това беше окачен един от великолепните оригинали на Албърт Бирстад, на който бяха нарисувани група индианци на коне, яздещи през прерията. Отсреща в стъклен шкаф за книги се намирал пълната колекция от първите издания на произведенията на Хемингвей, всяка книга — с автограф от автора.

Кларк беше в необичайно приповдигнато настроение тази сутрин, и не заради червенокожите и каубоите. А защото Албърт

Ръдин щеше да участва на живо в предаването „Срещи с пресата“. Кларк провери дали във видеокасетофона е заредена празна касета, след което седна в износения си кожен стол. Включи телевизора и сложи дебелия „Ню Йорк Таймс“ на табуретката за крака. До началото на предаването оставаха пет минути, затова той прегледа известната със своята либералност редакционна страница и се позабавлява с коментарите.

Предаването започна. Кларк натисна бутона за запис. Усмихна се широко, когато Тим Ръсърт обяви темите, които щяха да се разискват в следващия час. Първите му събеседници бяха председателят на Постоянната работна комисия на Конгреса по разузнаването Ръдин и конгресменът Зебърт. И двамата имаха зад гърба си над трийсетгодишна кариера като депутати във Вашингтон.

Ръсърт представи гостите си и започна:

— Господа конгресмени, тази седмица наистина е историческа за Вашингтон. За първи път в над петдесетгодишната история на Централното разузнавателно управление е посочена кандидатурата на жена, която да го оглави. Какво мислите за това?

Конгресмен Зебърт отговори пръв:

— Доктор Кенеди е повече от подходяща за поста. Тя беше много кадърна и ефективна като директор на Центъра за борба с тероризма и се ориентира добре из Ленгли. Мисля, че президентът направи много точен избор и се надявам в бъдеще да работя с доктор Кенеди като директор на ЦРУ.

Беше ред на Ръдин. Очите на водещия светнаха, на лицето му изгря широка усмивка.

Ръсърт знаеше становището на всеки политик и в деветдесет процента от случаите можеше да отгатне отговора, преди да е задал въпроса.

— Това е доста забележителна подкрепа от страна на републиканец, не мислите ли? — Добре му бе известно, че гостът му ненавижда Кенеди.

Ръдин изглеждаше, сякаш току-що е изял лимон.

— За мен няма нищо лошо жена да оглави ЦРУ и всъщност дори е време да дадем шанс на слабия пол. Бог знае само колко трилиони долари от парите на данъкоплатците са профукали мъжете, които досега ръководеха Управлението.

— Значи не сте съгласен с кандидатурата на президента?

— Не, не съм. От месеци предупреждавам Белия дом, че демократите ще съжаляват, задето са се свързали с Кенеди. — И сам си вярваше.

Из града се носеше клюката, че президентът е направил на пух и прах Ръдин заради Кенеди.

Ръсърт беше изненадан, че конгресменът от Кънектикът така открито изразява несъгласието си с позицията на Хейс.

— И защо смятате, че доктор Кенеди не е подходяща за следващ директор на Централното разузнаване? Вие май сте единственият човек в Капитолия, който оспорва кандидатурата ѝ.

— Единственият, който публично и открито изразява несъгласието си. Поради причини, които не мога да разбера, този президент и неговата администрация ни натресоха кандидатурата, преди да проучат нещата основно.

Ръсърт се обърна към републиканеца Зебърт, за да защити президента демократ.

— Конгресмен Зебърт?

— Както вече казах, мисля, че доктор Кенеди е повече от достатъчно квалифицирана за поста и за да съм честен докрай — вече почва да ми писва от намеците и обвиненията на моя колега. Искам поне веднъж да подкрепи обвиненията си с конкретни доказателства или да остави доктор Кенеди на мира! Тази жена е дала толкова на страната си, че заслужава поне малко благодарност!

Ханк Кларк се бе изправил в стола си. Зебърт току-що беше изпратил топката към противника. Сенаторът сплете пръсти и произнесе:

— Хайде, Албърт. Сега е моментът да удариш.

Ръдин бръкна под масата и извади папка.

— Днес се чувствам малко като Уинстън Чърчил, Тим — тъжно поклати глава той.

Кларк се намръщи:

— Недей да увърташ, Албърт.

— Предупреждавах от години колегите си за това, което става в ЦРУ. Непрекъснато повтарях, че трябва да има по-силен контрол. Оплаквах се, че не научаваме цялата истина от директора Стансфийлд, когато той свидетелства пред моята комисия, и същото се отнася за

доктор Кенеди. Никой обаче не желаше да ме слуша, дори моята собствена партия ми обърна гръб. Е, днес искам да кажа, че благодарение на моята бдителност сме на път да поправим огромна грешка.

— Какво имате предвид, конгресмен Ръдин?

— В тази папка тук — Ръдин я размаха — имам доказателство, че доктор Кенеди е лъгала пред моята комисия. Имам доказателство, че е провеждала тайни операции, без да уведоми Конгреса или да потърси одобрението ни. Доказателство, че е извършила клетвоотстъпничество пред Конгреса и че е нарушила закона.

През годините Зебърт многократно бе чувал тая песен.

— Албърт, това си го повтарял неведнъж! Честно казано, мисля, че е срамота да продължаваш да атакуваш така репутацията на тази честна жена.

— Сега ще ви кажа какво е срамота — парира Ръдин. — Конгрес, който отказва да изпълнява задълженията, за които народът го е избрал. Конгрес и администрация на Белия дом, които отказват да положат и най-малки усилия, за да защитят конституцията.

Зебърт, представител на старата школа политици от Вирджиния, свидетел на дните, когато в спора се раждаше истината, беше лично обиден от голите обвинения на Ръдин.

— Албърт, ако имаш някакво доказателство за прегрешение от страна на доктор Кенеди, предлагам да го извадиш на бял свят. В противен случай се постарай да демонстрираш малко достойнство и престани с тия убийствени хули.

— „Убийствени“ е много уместно казано — изсъска Ръдин.

Сам в кабинета си, Кларк осъзна колко жалко е поведението на Ръдин пред камера. На неговия фон сенаторът щеше да изглежда още по-солидно, когато пита утре Кенеди пред огромната национална аудитория за отправените ѝ обвинения.

— Кажете ми, конгресмен Зебърт, чували ли сте за организация, наречена Екип „Орион“?

Зебърт не отговори.

— Това е тайна организация, създадена от Томас Стансфийлд и ръководена не от кой да е, а от самата доктор Айрини Кенеди. Организация, която през последните десет години е водила тайна

война в Близкия изток, без за това да бъде уведомен нито един член на Конгреса.

— И как разбрахте за тази организация? — Зебърт знаеше за Екип „Орион“. Беше сред малцината конгресмени и сенатори, „облекли“ Томас Стансфийлд във властта да поведе битката на терена на терористите.

— Тъй като собствената ми комисия отказа да ми разреши да разследвам ЦРУ, а и президентът Хейс се опита да ми запуши устата, аз трябваше да продължа по собствена инициатива. Благодарение на упоритите ми усилия и лична саможертва открих високопоставен човек в Централното разузнавателно управление, който се съгласи да говори с мен. Той е също толкова притеснен, колкото и аз, за нарушенията на Томас Стансфийлд, които продължават и при Айрини Кенеди.

Едно име не означава нищо само по себе си. Ако Ръдин разполагаше само с това, не беше достатъчно. Зебърт реши, че би било добър ход да нарече разкритието на колегата си блъф.

— Ако имате доказателство, искам да го видя. — И кимна към папката.

Ръдин това и чакаше.

— Имам имената на хората и датите, на които са били ликвидирани от тази организация. Имам доказателство, че членове на американските Специални сили са участвали в някои от операциите и имам също и това. — Ръдин извади една черно-бяла фотография. — Името му е Мич Рап. Той е американски гражданин, обучен от ЦРУ. Най-добрият в Екип „Орион“ през последните почти десет години. Убил е над двайсет граждани в различни страни из целия Близък изток. Той е убиец, престъпник, и трябва да бъде изправен пред съда. Както и Айрини Кенеди. И всеки, който има нещо общо с този скандал! — Ръдин замълча, колкото да извади още няколко листа от папката. — Имам извлеченията от банковите сметки, които показват как са били отклонявани пари от одобрените от Конгреса програми и са били използвани за финансирането на тази организация — Екип „Орион“. — Ръдин обвинително посочи с пръст Зебърт и добави: — В този град има твърде много политици, които не си вършат работата както трябва. И аз съм дошъл тук, за да кажа, че на това ще се сложи край!

Ръсърт беше толкова шокиран, че можа да каже само:

— Това са много сериозни обвинения, конгресмен Ръдин.

— Да, така е.

— Възнамерявате ли да проведете слушания по този въпрос, или ще предадете документите на Министерството на правосъдието?

Ръдин отново хвърли поглед върху Зебърт и се обърна към водещия:

— Тъй като моята комисия не пожела да се занимае с въпроса и тъй като Айрини Кенеди трябва да даде показания пред Сенатската комисия по разузнаването утре, смятам да предам тези доказателства на сенатор Кларк и да видя дали, поне веднъж, някой ще може да получи ясни отговори от нея.

В кабинета си Кларк беше скочил на крака; кипеше от въодушевление. Албърт Ръдин току-що му беше дал в ръцете всичко, за което той беше работил упорито до този момент. Утре, точно в 13.00 часа, Кларк щеше да удари с чукчето и да постави началото на едно от най-драматичните и очаквани от всички процедури по утвърждаване, които Америка е виждала досега. Кларк беше участвал във взимането на решението за финансирането на Екип „Орион“. Тогава, като част от сделката, Томас Стансфийлд обеща да отиде на жертвената клада като главен виновник, ако нещо се обърка. Сега Кенеди щеше да постъпи по същия начин. Кларк ще остане над кавгата и ще си придава държавнически вид, когато утре колегите му се нахвърлят върху Кенеди.

Телевизионната аудитория ще е огромна. И това ще е само началото. Скандалът ще е на корицата на всяко списание и на първа страница на всеки вестник. Неговото лице и име ще се запечатат трайно в съзнанието на всеки гласоподавател в тази страна. И това ще го изстреля направо при кандидатите за президенти.

ГЛАВА 38

Саудитска Арабия, неделя вечерта

Рап стоеше на върха на естествено скално възвишение и гледаше към напуканата пустинна земя долу, по пътя към Багдад. Беше облечен в бежова пустинна камуфлажна униформа. Това място беше кръстено от Пентагона „Оазис 1“. Малцина знаеха за неговото съществуване. Намираше се на върха на саудитско-иракската граница, на триста и двайсет километра от Багдад. Скалното образувание, което оформяше по естествен начин периметъра на предната оперативна база, стърчеше от червеното море от пясък като вулканичен остров по средата на бурен океан. Рап беше единственият цивилен, посещавал базата. Военният персонал, който населяваше скалния остров, дори не го наричаше в разговорите си база. Мъжете с черни барети го наричаха преден авангарден обект или рейдови обект. Това беше царството на Специалните. Змиеядците викаха на „Оазис 1“ „Змийското гнездо“. Дори над входа за пещерите висеше надпис, правен на ръка, който приветстваше с: „Добре дошли в Змийското гнездо“. Пиенето понякога доста развива въображението.

Бойците от Специалните сили са по-различни от другите. Всъщност на Рап му се струваха напълно нормални, но за останалите военни бяха друга порода. Гордееха се, че си имат собствени правила и когато бяха пристигнали на това място, първо си построиха бар. На всички американски военни в Саудитска Арабия беше строго забранено да употребяват алкохол. Това обаче не спираше „зелените барети“, „Делта Форс“, военноморските тюлени и пилотите на хеликоптери, които населяваха обекта.

Те бяха пристигнали във военновъздушната база „Принц Султан“ предната вечер, след като пролетяха без спиране разстоянието от Северна Каролина с няколко зареждания с гориво във въздуха. Пътуваха с огромните товарни „С-141 Старлифтър“. Освен екипа, който щеше да отиде в Багдад, полковник Грей изпрати допълнително

100 командоси от „Делта Форс“. Част от този отряд щеше да играе важна роля като поддръжка в случай, че основният екип попадне в засада и трябва да бъде измъкнат. За останалите полковник Грей беше планирал нещо специално.

Кацнаха в „Принц Султан“, на около сто километра от столицата Рияд, под прикритието на мрака. Американската част от базата се намира вътре и е силно охраняван обект. Най-вече заради трагичния бомбен атентат от 1996 г. в Дхаран, при който загинаха деветнайсет американски военнослужещи. Членове на Специалните части непрекъснато идват и си отиват, но рядко пристига многобройно подразделение, освен ако не е планирано някакво учение. Поради тази причина отрядът напусна базата само часове след като кацна. Още беше тъмно, когато пилотите на хеликоптери от 160-и авиационен полк за специални операции на Сухопътните сили и Първо крило за специални операции на ВВС вдигнаха във въздуха командосите към северната граница. По-голямата част от отряда беше стоварена в „Оазис 1“, а другите бяха разпръснати по протежение на границата на предварително избрани места, които „зелените барети“ вече бяха подготвили.

По време на войната в Персийския залив американските военни научиха доста уроци и главният сред тях бе, че е много важно да имаш разположена екипировка и оръжие на мястото, преди да започне конфликтът. Този урок им беше преподаван горчиво и по време на Първата и Втората световна война, когато германските вълчи глутници от бомбардировачи и изстребители изпратиха тонове жизнено важно оборудване и оръжие на дъното на Северния Атлантик. След Втората световна война умовете на военните най-накрая загреха и голямо количество американска бронирана техника и артилерия беше складирана за постоянно в Европа.

Когато Саддам Хюсеин нахлу в Кувейт в края на юли 1990 г., Съединените щати се оказаха абсолютно неподготвени и трябваше бързо да се придвижат от страх, че Саддам може да използва моментната изненада и да превземе Саудитска Арабия. Първоначално единственото, което можеше да стори президентът Буш, беше да изпрати части от 82-ра въздушнодесантна дивизия. Няколко хиляди леко въоръжени войници срещу 150 000 членове на Републиканската гвардия на Саддам. Фуражките в Пентагона знаеха, че елитните

парашутисти от 82-ра ще издържат срещу тежките танкове на многократно превъзхождащите ги сили на Саддам ден, най-много два.

От гледна точка на тиловата поддръжка и логистиката проблемът за американците бе, че не можеха да прехвърлят бързо на бойното поле големи съединения. Огромните широкофюзелажни самолети като „Боинг–747“ и С–141 могат да транспортират малко повече от десет хиляди войници на ден в района. Но трудното е с бронираните дивизии и техните основни бойни танкове „М1А1 Ейбрамс“. Всяка от тези грамади тежи 54 тона и не може да бъде превозвана със самолет до театъра на бойните действия. Трябва да бъдат качени на кораби, на влакове или на специални камиони. А танкът „Ейбрамс“ е само една малка част от въоръжението на бронираната дивизия. Бронирани машини на пехотата, верижни разузнавателни машини, самоходна артилерия, ракетни установки, самоходни зенитни оръдия, бойни инженерни машини, както и резервни части и сервизна поддръжка за всяка от тях — милиони тонове, които трябва да бъдат преместени на другия край на света!

След Войната в Залива американските военни с одобрението на арабските страни създадоха складове за тежките си оръжия. Специалните сили възприеха тази основна идея и дори я развиха. Не само че държаха техника, като хеликоптери и пустинни скоростни щурмови автомобили, в района, но и ги използваха за учения в условия, максимално близки до бойните. Неизвестен за обществото и за по-голямата част от военните остана фактът, че след края на Войната в Залива членове на американските Специални сили продължиха да действат в Южен и Западен Ирак. Те бяха създали верига от предни постове по цялата северна граница между Саудитска Арабия и Ирак, което им позволяваше да действат без знанието на страната-домакин. Саудитска Арабия се досещаше, че нещо става там, но предпочиташе да си затваря очите. Саддам, прекалено горд, за да си признае, че шепа американски войници притеснява елитните му части, не смееше да каже нищо на международната общност, която и бездруго не хранеше големи симпатии към него.

Първоначално базите бяха установени като постове за бързо реагиране при операции за бойно издирване и спасяване, или CSAR, както бяха известни на военен жаргон. Колкото по на север бяха разположени тези бази, толкова по-бързо екипите, натоварени с

издирване и спасяване, щяха да стигнат до сваления пилот. По време на Войната в Залива много от тези операции се провеждаха от малкото летище в Ар Ар, на шейсет и четири километра от границата. Генерал Кембъл, началникът на Обединеното командване за специални операции, успя да издейства тези бази да се преместят още на север. Така че „Оазис 1“ се намираше буквално на самата граница.

През последните години иракчаните започнаха да обстрелват често самолетите на коалицията, които следяха за ненарушаването на Зоната, забранена за полети. За разлика от предшественика си, генерал Флъд вярваше в способностите на Специалните сили. Предишният председател на Обединеното командване не обичаше да използва високообучените воители. Но Флъд смяташе подобно нещо за равносилно на това — да имаш мощен „Корвет“ и никога да не го изкарваш от гаража. След като Ирак стана по-агресивен към коалиционните самолети, генерал Флъд отвърза от каишката Специалните части и ги пусна да кръстосват северната граница. Те започнаха да извършват рейдове на иракска територия, да тормозят иракските части, да им устройват засади и да ги ликвидират един по един в пустинята. Снайперисти на зелените барети, „Делта“ и тюлените започнаха да отстрелват иракските офицери от разстояние над километър. Това сериозно навреди на морала на иракските подразделения и отслаби желанието им да патрулират близо до границата. Крайният резултат беше спечелването на толкова ценното за Специалните части пространство за маневриране.

Рап надникна от укритието си. Възвишението хвърляше дълги сенки, докато слънцето се готвеше да се скрие зад хоризонта. Температурите щяха да паднат до нулата в близките два часа. Не изпитваше страх, само нетърпение. И може би съжаление за някои неща. Искаше му се нещата между него и Анна да бяха потръгнали. Но не бе възможно. Те принадлежах на два различни свята.

Лек ветрец повдигна пясък в подножието на възвишението. Рап се питаше дали някой негов предшественик не е роден в тази част от света. Може би се чувстваше така, защото за него океанът и пустинята си приличаха. И двете бяха стихии, стаили неповторима красота. Можеха да бъдат гостоприемни, но и враждебни. Долови стъпки и се обърна рязко — полковник Грей идваше към него. Придвижваше се гъвкаво и безшумно като котка.

— Красиво е, а? — попита жилавият командир на „Делта Форс“.

— Много.

— Перфектен естествен форт. — Грей опря длан о скалата и погледна надолу от трийсетметровата височина.

— Какво трябваше да дадете на бедуините, за да го получите?

— Нищо. Те го използваша за набези на иракска територия. Крадяха всичко, до което можеха да се докопат. На Саддам му писна от тях и през осемдесет и девета прочисти гнездото на пльховете, като прибягна и до отрова. Бедуините се магнаха отгук и никога не се върнаха.

Рап кимна. Водата диктуваше изцяло движението в пустинята.

— Нещо друго хрумна ли ти за довечера?

— Да, мисля, че си прав. Проникването и изтеглянето е подготвено. Няма смисъл от допълнителни учения и риск от злополука. Ще дадем на всички възможност малко да си отпочинат и да спестят силите си за утре вечерта.

— Говори ли с Вашингтон?

— Да.

— И са „за“?

— Нали ги знаеш колко обичат да променят мнението си. Засега са „за“.

— Добре. Не можем да си позволим да ни разкрият. Колкото по-дълго стоим тук, толкова по-голям е шансът някой да се разприказва.

— Не и моите хора.

— Не се тревожа за твоите хора, а за онези бюрократи във Вашингтон. Трябва ни предимството на пълната изненада, за да успеем. Казах на президента, че хората ти ще се справят. Още ден или седмица тренировки ще ни бъдат от полза, разбира се, но ако някой каже и дума, с нас е свършено. — Рап се загледа в далечината към Багдад. — Ако разберат, че идваме, никакви тренировки няма да ни спасят.

ГЛАВА 39

Южната морава, неделя следобед

Беше тих и спокоен ден, когато хеликоптерът „Морска пехота 1“ се спусна зловещо от сивото небе. Шасито докосна перфектно трите диска, които бяха сложени, за да не потъне тежкият вертолет в буйната трева. Пожарната кола беше на място в случай, че нещо се обърка. Тайната служба беше излязла навън в цялата си мощ, за да разубеди всеки, който би дръзнал да стори нещо налудничаво. Церемонията по посрещането беше отменена. Когато президентът се качваше и слизаше от „Морска пехота 1“, персоналът му винаги уреждаше да го посрещат и изпращат негови приятели, членове на семейството и финансови спонсори, разбира се. В зависимост от това — колко зает беше президентът, той понякога спираше и се здрависваше с присъстващите. Церемонията беше насрочена за седем часа вечерта. Поради едно интервю на конгресмен в „Срещи с пресата“ Хейс се връщаше по-рано от Кемп Дейвид и нямаше настроение да си стиска ръцете с никого.

Вратата се отвори и президентът Хейс се появи. Беше облечен в маслинозелени панталони, бяла памучна блуза и синьо сако. Отдаде чест на морския пехотинец, застанал на пост до машината, и се запъти с бърза крачка към кабинета си. Служителите му се втурнаха след него. Неколцина се опитаха да го заговорят, но той не беше в настроение за разговори.

Влетя в Овалния кабинет, затрънша вратата и гневно изгледа шефката на кабинета си Вальри Джоунс.

— Къде са?

— Доктор Кенеди е на долния етаж, в Оперативната зала. Другите трябва да пристигнат всеки момент.

— Видя ли с какво разполага той? — не мирясваше Хейс.

— Не, но чух, че са доста сериозни материали — отвърна внимателно Джоунс.

Това му бе известно! Сам беше дал съгласието си за някои от тези операции!

— Валъри — процеди той, — искам да съм пределно ясен. Желая Албърт Ръдин да бъде унищожен. До утре сутринта да се е изнесъл от жалката си килия в Капитолия. Искам да задействаме всичките си политически връзки и да накараме Ръдин да се чувства като прокажен.

Джоунс долепи длани като при молитва.

— Не мисля, че...

— Не искам да чувам никакви извинения — прекъсна я Хейс. — Аз го предупредих. Помниш ли?

Тя кимна. Съзнаваше, че президентът трябва да изпусне парата. А като началник на кабинета му тя беше главният буфер.

— Да, помня.

— Е, този негодник въпреки предупрежденията ми продължи да се бърка в работите на изпълнителната власт.

— Той е председател на Конгресната комисия по разузнаването, сър.

— Но също така е и демократ, да го вземат мътните! — викна Хейс. — Уж трябва да е на наша страна. Трябва ли да си създавам ядове с конгресмен от собствената ми партия!

— Сър, виждам, че сте ядосан, но трябва да ви предупредя...

Президентът вдигна ръка като пътен полицаи.

— А аз знам, че си шеф на кабинета ми и ме предпазваш да не извърша нещо глупаво, но този път, Валъри, няма връщане назад. Албърт Ръдин извърши политически грях. Заби ми нож в гърба! Единият от двамата ни излиза от играта!

Джоунс кимна. Щеше да опита отново по-късно, когато той се поуспокои.

— Какво искате да правя?

— Искам цялото проклето партийно ръководство тук! — Президентът посочи към пода и тръгна да излиза. — Слизам долу. Щом пристигнат, ми се обади.

— Искате ли да дойда с вас? — Джоунс се боеше президентът да не каже нещо необмислено.

— Не! — отсече Хейс. Излезе от Овалния кабинет и се запъти към Оперативната зала.

Изненада се, че освен Кенеди, генерал Флъд и генерал Кембъл присъстваха и половин дузина техни служители. Тримата се бяха навели над масата и гледаха някакви карти. Когато забелязаха президента, те се изправиха.

— Господа, не знаех, че сте тук. Ако ни извините за малко, трябва да говоря насаме с доктор Кенеди.

Военните много добре знаеха какво се е случило в предаването „Срещи с пресата“. Даваха си сметка, че още преди да е изтекла седмицата, ще бъдат привикани в Капитолия да отговарят на някои много неприятни въпроси. А моментът не можеше да бъде неподходящ.

Докато офицерите излизаха от залата, президентът покани с жест Кенеди да седне. Сам той остана прав. Опря длани на масата и срещна очите ѝ:

— Айрини, много съжалявам. Съжалявам, че се забърка в това.

Кенеди се усмихна:

— Господин президент, аз съжалявам, че ви забърках в това. Албърт Ръдин ме мразеше много преди да станете президент.

— Не, нямах предвид това. Говоря за онова, което те помолих да сториш през осемдесет и осма година. Създаването на Екип „Орион“.

— Той поклати глава. — Никога не сме предполагали, че един от нас ще ни разкрие.

— Сър, аз си давах сметка за рисковете, когато поех поста. Ако можех да избирам, не бих се поколебала нито секунда отново да постъпя по този начин.

Хейс сведе глава.

— Знам, знам. Което е още една причина да не заслужаваш подобна участ.

Кенеди беше очаквала подобно нещо. Беше въпрос на политика, а в политиката никога не е по-напрегнато и жестоко, отколкото по време на боричканията при утвърждаване на кандидатура. Беше прекарала по-голямата част от деня в размисли за бъдещето си и то не изглеждаше много розово. Особено що се отнасяше до възможността да стане първата жена — директор на ЦРУ. Натискът върху Хейс да оттегли кандидатурата ѝ беше огромен. Кенеди не можеше да го накара да издържи докрай. Ще се оттегли сама. Тя обаче се съмняваше, че ще се стигне дотам. По лицето на Хейс отгатна, че според него всичко е

свършено. Но тя бе подготвена за това, което се случваше. Томас Стансфийлд знаеше, че рано или късно ще дойде денят, в който Екип „Орион“ ще бъде разкрит. Сенаторите и конгресмените, които го бяха накарали да обяви война на терористите на тяхна територия, бяха настояли Стансфийлд да играе ролята на огнена стена. Ако отнякъде се чуеше, че ЦРУ избива хора в Близкия изток, сделката беше Стансфийлд да поеме цялата вина и да не споменава никого от сенаторите и конгресмените. Такова беше първоначалното споразумение.

Без да казва на политиците, Стансфийлд реши да добави един анекс към споразумението. Той създаде серия от досиета, които пазеше на сигурно място в директорския си кабинет. Досиетата съдържаха уведомителни писма до ръководството на Конгреса и Сената, като под всички стоеше дата, един ден след започването на тайните операции на Екип „Орион“. Така изискваше законът и в края на краищата затова Ръдин беше бесен. В допълнение към досиетата Стансфийлд беше натрупал и доста обилна информация за голям брой влиятелни законодатели от Капитолия — онзи вид информация, която не биха искали да се разчува. Кенеди видя светлина в тунела, макар че само преди часове ситуацията ѝ се беше струвала безнадеждна.

Хейс наруши мълчанието:

— Как, за Бога, ще свидетелстваш утре?

— Не съм убедена, че ще свидетелствам, сър.

Последва кратка пауза, докато президентът се питаше дали тя ще оттегли кандидатурата си.

— Искане ми се да имаше начин да се преборим, Айрини.

— О, със сигурност има такъв, сър — отвърна самоуверено Кенеди.

— Как?

— Съществува определен риск, сър, но мисля, че ще свърши работа.

— Слушам те. — Президентът не вярваше, че тя ще се изскубне от хватката на Ръдин.

— Каквото и да има конгресменът Ръдин в онази папка, която размаха днес, това е секретна информация.

— Е, и?

— Секретна информация, която е получил от служител на ЦРУ. Някой, сър, е извършил престъпление, като е предал тези сведения.

— Как?

— Ако е служител на ЦРУ, значи е подписал формуляр за неразгласяване на тайни, свързани с националната сигурност, сър.

— Разкритието е по-голямо от неговото престъпление, Айрини. Пресата е въввлечена.

— Моля, изслушайте ме, сър. Голяма част от това, което Екип „Орион“ е вършил, първоначално е ставало извън рамките на ЦРУ. През последната година директорът Стансфийлд направи много, за да узакони акциите на екипа. Издаването на Мич на официално служебно досие беше само част от замисляното от него. Той създаде цял архив от официално класифицирани засекретени материали, които документират действията на екипа. Имаше списък на сенаторите и конгресмените, които бяха замесени във взимането на решения всеки път, когато екипът биваше изпратен на акция.

Президентът се намръщи.

— Доколко законно е това?

— Не е въпрос на законност, сър.

— Напротив! Ако те отречат, че са подписвали подобен документ?

— Няма — отвърна Кенеди твърдо.

Хейс разбра. Слуховете, че Стансфийлд държи досиета на най-важните хора, бяха верни.

— Искаш да кажеш, че ги е страх какво може да се случи, ако не се съгласят?

— Може би.

На Хейс подобен подход никак не му се понрави. Той изсумтя.

— Сър, всичко това е достатъчно законно, за да се накара директорът на ФБР Роуч да иземе онази папка и всички възможни копия, които Ръдин е направил.

Президентът присви очи.

— Искат от мен да накарам ФБР да нахлуе в дома на конгресмен?

— Да.

— Не говориш сериозно. Пресата ще...

— Сър, Ръдин не игра много честно. Той или някой друг близо до него е нарушил закона. При нормални обстоятелства ние с удоволствие щяхме да си затворим очите, но той ни предизвика, като показва свръхсекретна информация по националната телевизия.

Президентът упорито скръсти ръце.

— Докъде ще ни докара всичко това, Айрини?

— Ако утре отида в Капитолия и отговоря на въпросите им, ще ме разпънат на кръст. Ако оттегля името си от процедурата, Ръдин ще свика слушания до една седмица и пак ще ме разпънат на кръст. И при двата сценария, сър, ще бъде обвинена президентската власт.

— Прецакани сме. — Хейс си пое въздух. — И да се случи точно сега, когато иракският проблем ни е подпалил главите!

— Има и трети изход, сър.

— Цял съм в слух!

Кенеди започна да излага плана си. ФБР провежда внезапен обиск в дома на Ръдин и в кабинета му. Следва краткотрайна медийна шумотевица. Албърт Ръдин вероятно щеше да се прости с кариерата си.

ГЛАВА 40

Овалният кабинет, неделя вечерта

Кларк беше облякъл костюм за тази среща.

Негов беше планът да се обади на президента и да говори с него за новината, създадена от Ръдин. Щом щеше да държи в неведение Хейс за участието си в аферата, най-добре беше да изрази съчувствие и да се преструва, че иска да помогне. Естествено не можеше да помогне с нищо. Беше вкарал в капана президента и демократите. Кенеди щеше да бъде само възпламенителят при едно от най-сензационните слушания, провеждани в Сената.

Президентът обаче малко го изненада, като му се обади пръв и поиска да го види в Белия дом. Хейс каза само, че е изключително важно да говорят тази вечер. Кларк се притесни, че името му може по някакъв начин да е замесено в скандала, но паниката бързо го напусна. Ако бе така, щеше да се оправи някак. Разбира се, беше по-добре президентът изобщо да не разбере за съпричастността му към разкритието.

Шефката на кабинета на президента придружи високопоставения сенатор от Аризона до Овалния кабинет и ги остави. Хейс затвори секретните документи, които преглеждаше, и сложи очилата си за четене на бюрото. Той също беше облечен в костюм. Стана, за да се ръкува с мъжа, когото смяташе за съюзник и приятел.

— Благодаря ти, че дойде, Ханк.

— За нищо, Боб. — Бяха работили заедно в Сената и насаме изоставяха официалностите.

— Ела да седнем там. — Президентът посочи към канапетата до камината. — Да ти наля ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. — Кларк разкопча сакото си и седна.

Хейс зае място срещу него и започна:

— Е, старото ти приятелче Албърт Ръдин забърка голяма каша.

Кларк много внимаваше в тона на президента. Отново се разтревожи, че той може би знае повече, отколкото показва. Сенаторът въздъхна и отвърна:

— Утре ще е големият цирк.

— Няма съмнение. — Президентът се облегна назад и отпусна ръка върху облегалката на канапето. — Какво мислиш да правиш?

— Добър въпрос. Както сигурно предполагаш, телефонът не спря да звъни цяла сутрин. Всеки репортер в този град иска да знае какво ще се случи утре. Обадиха ми се всички членове на моята комисия. Повечето са направо бесни. Считат, че ако казаното от Албърт по телевизията е вярно дори само отчасти, с доктор Кенеди е свършено.

Това не беше новина за президента и той го знаеше. Шефката на кабинета му вече беше говорила с няколко сенатори демократи от комисията — те бяха склонни да се дистанцират от президента и издигнатата от него кандидатура.

— А какво казва ръководството на твоята партия? — провокира събеседника си Хейс.

Кларк срещна погледа му.

— Искат главата ти.

— И ти ще ги послушаш ли?

Кларк сведе очи.

— Знаеш, че не ми харесва да върша това, Боб.

— Не отговори на въпроса ми.

— Няма да оспорвам взетите от теб решения — опита Кларк.

— Но някой от комисията ти ще го стори. Може би сенатор Джетланд?

— Боб, безсилни сме пред подобно нещо. Храня огромно уважение към теб, но знаеш как действа системата. Във водата има кръв и акулите вече се събират наоколо.

— Определено е така. — Хейс замълча. След малко продължи: — Ханк, ти беше добър колега през годините. Затова ще те предупредя. Направи услуга на себе си и отложи слушанията с ден или два.

— Няма как да го сторя. — Кларк поклати енергично глава.

Президентът реши, че не трябва да насилва нещата. Битката беше на републиканците срещу демократите, а Албърт Ръдин стоеше по средата — много опасно място на политическия терен във Вашингтон.

— Като на приятел ти споделям, утре доктор Кенеди ще бъде много мълчалива. Не си усложнявай живота и карай по-любезно с нея.

— Колко мълчалива?

— Като се позове на документа за неразгласяване на информация, засягаща националната сигурност, която е подписала при постъпването си в ЦРУ, тя ще откаже да отговаря на всякакви въпроси по време на открито за медиите слушане.

— Уважавам много доктор Кенеди, но тя не може да постъпи така. Ако се държи по този начин, няма да ми остане друго, освен да я разпъна на кръст.

— По-добре недей — предупреди го президентът.

Кларк се намръщи.

— Нали помниш сделката. Ако Екип „Орион“ бъде разкрит, пешкира опира Стансфийлд. Или тя. Трябва да се яви пред моята комисия и да признае вината. Ще направя всичко, за да я защитя.

— Е, утре тя няма да го стори. Затова бъди разумен и не й давай много зор. — Президентът стана. — Като на приятел ти казвам, Ханк. Избери мъдрия подход утре.

Кларк се запита какви козове крие в ръкава си Хейс. Този човек беше буквално в шах и мат и на всичкото отгоре имаше смелостта да го вика в Овалния кабинет и да се опитва да го сплашва. Вътрешно Кларк искаше да му се изсмее в лицето, но се държеше така, сякаш обмисля сериозно думите на Хейс.

Изправи се и отвърна:

— Ще помисля върху предупреждението ти.

Оперативна зала, неделя вечерта

Президентът приключи срещата си с Кларк и се върна долу, където министърът на отбраната, съветникът по националната сигурност, Айрини Кенеди и началникът на Обединеното командване го чакаха. Министърът на отбраната Рик Кълбъртсън се беше върнал от Колумбия същата сутрин и президентът лично го беше информирал за ситуацията в Ирак. Охраната около обекта беше толкова силна, че Хейс реши да посвети в плановете си ограничен кръг хора. Единственият човек от Обединеното командване, който знаеше за

приготовленията, беше генерал Флъд. Другите министри не знаеха нищо за болницата „Ал Хюсеин“ и това, което лежеше под нея.

— Не ставайте — махна Хейс и кимна на Флъд.

Генералът раздаде текстове с кратка информация на всеки от присъстващите.

— Господа — обърна се Флъд към офицерите от Обединеното командване, — имам удоволствието да ви съобщя, че в светлината на последните демонстрации на агресивно поведение на иракската противовъздушна отбрана президентът ни даде зелена светлина да влезем и да ги прочистим. В материалите, които ви раздадох, ще откриете списък на целите. — Списъкът на целите за иракския театър на военни действия се актуализираше всеки ден с помощта на въздушното, космическото и оперативното разузнаване. Военните около масата не бяха виждали толкова подробно описание на целите от края на Войната в Залива. Те ококориха очи, докато разлистваха страниците. Към всяка цел беше посочено наименование, описание, координати по GPS и тип на боеприпасите и техните носители, които щяха да бъдат използвани.

Генерал Флъд продължи:

— В двацет и един часа утре вечерта саудитско време ние ще започнем операцията срещу Ирак. Нападението ще протече по следния начин: Първата вълна ще се състои от щурмови самолети А-10, щурмови хеликоптери „Апачи“, изстребители „Стелт F-117“ и крилати ракети. — Подробности не бяха нужни. Всеки от офицерите беше виждал подобни планове неведнъж. — Първата вълна нахлува незабелязано и изважда от строя противовъздушната отбрана. Втората вълна, състояща се от бомбардировачи и щурмови изстребители, поема по-големите и трудни цели. — Мъжете безмълвно слушаха. Никой не зададе въпрос, нито пък прекъсна Флъд, за да добави нещо. Всичко беше решено. Мъжете и жените, базирани в района на Персийския залив, тренираха за подобни ситуации 365 дни в годината. Военната машина беше на място. Единственото, което оставаше, беше да се задейства.

Флъд приключи с краткото описание на плана си и добави:

— Извинете, че не ви предупредих по-рано, но за това си има определени причини. Не е необходимо да се напомня, че трябва да сме изключително внимателни. Има ли въпроси? — Адмиралът и тримата

генерали поклатиха глави. — Добре. Тогава хората ви да се връщат по командванията и да задействат нещата. — Докато офицерите ставаха, Флъд додаде: — Ще бъда в кабинета си още час, ако искате да говорите с мен.

Когато всички излязоха, президентът вдигна папката с информационните материали:

— Генерале, не виждам в плана безопасен коридор. Как ще опазим момчетата от „Делта“ да не ги бомбардира някой наш самолет?

— Когато пилотите получат последен инструктаж, ще им бъде раздадена по една такава. — Флъд показва карта на Багдад, на която една част беше оцветена в червено. — В списъка с целите няма нито един обект, който се намира в червената зона. Преди да излетят, те ще получат изрични заповеди да не пускат бомби в този район.

— Няма ли да заподозрат нещо?

— След инцидента с китайското посолство те са свикнали да им забраняват бомбардировките на дадени участъци от терена. Но този коридор, който сме маркирали тук — генералът посочи няколко пътища, минаващи през града, — е доста необичаен.

— Значи може да се запитат каква е причината?

— Да, сър, някои със сигурност ще се усъмнят, но имайте предвид, че по време на полетите ще имат да мислят за много други проблеми.

— Сър — прекъсна ги Кенеди, — болницата се намира в квартал „Ал Мансур“. Разположена е на висок хълм, а освен това до нея има няколко посолства — руското, йорданското и пакистанското. Там са и щабквартирите на иракската разузнавателна служба и на Републиканската гвардия. Няма да е странно, ако им кажем да не влизат в тази зона, докато провеждат въздушния удар.

Президентът, изглежда, беше удовлетворен от думите на Кенеди, но продължаваше да мисли, че проточилият се от юг на запад коридор е доста необичаен.

— Генерале, ако някои от твоите авиатори забележат колона от бели коли, носещи се по пътя в разгара на бомбардировките, как според теб ще реагират?

— Ще съобщят на най-близкия AWACS.

— Не мислиш ли, че могат да поемат инициативата и да ударят по колите?

— Не е изключено.

— Така няма да стане.

— Не, сър, няма — съгласи се Флъд. След кратък размисъл добави: — Сър, мисля, че трябва да им кажем за присъствието на нашия отряд на земята.

— Сега ли?

— Не, можем да изчакаме до последния момент и не е необходимо изобщо да споменаваме за ядрените бомби.

Това успокои президента.

— Ами белите коли? — Той се обърна към Кенеди за мнението й.

— Според мен трябва да кажем на пилотите и за кортежа. Уважавам подготовката им, командните и контролните структури, които военните са разположили в района, но за мен те си остават едни въздушни каубои. Ако бях на мястото на един от тях и ми се удадеше шанс да ударя Саддам, със сигурност нямаше да чакам контрольора в AWACS-а да ми даде зелена светлина.

Президентът се облегна назад и скръсти ръце. Кенеди разбираше, че той се колебае дали да посвети твърде много хора в тайната. Историята изобилстваше с примери за изгубено предимство, защото някой се е разприказвал. От друга страна обаче, историята беше пълна и с прекалено ревниво пазени тайни. Джеймс Енгълтън буквално беше обезсилил ЦРУ със своята параноя. Хиляди американски моряци и пилоти загинаха в Пърл Харбър, защото властите във Вашингтон се бояха да разгласят прехванатите от японците съобщения, от които ставаха ясни намеренията им. На един определен етап трябва да се довериш на хората си и да споделиш информацията с тях.

— Сър, ако предупредим пилотите и операторите в самолетите AWACS един час преди началото на бомбардировките, убедена съм, че няма да компрометираме мисията. Дори ако иракското разузнаване прехване и дешифрира нашите комуникации, те не могат да действат толкова бързо. Прехванатото съобщение трябва да бъде предадено по командната верига, а докато това стане, бомбите вече ще са започнали да падат.

— Добре — склони Хейс. — Казваме на нашите сили час преди да започне бомбардировката, но нито минута по-рано.

ГЛАВА 41

Капитолия, понеделник следобед

Столицата кипеше. Медиен скандал! И не какъв да е, а скандал, в който е замесено ЦРУ! Централното разузнавателно управление беше лъгало Конгреса и отклонявало средства за убийства на чужденци. При нормални обстоятелства изброеното щеше да е достатъчно да възбуди медиите, но едно развитие на събитията от ранната сутрин превърна историята във вихрен ураган. При изгрев-слънце специални агенти от ФБР нахлуха в дома и в кабинета на конгресмена Ръдин със заповеди за обиск в ръце.

Конгресменът цяла сутрин бълва огън и жупел пред всяка камера и микрофон, които му се изпречеха пред очите. В телевизионното предаване „Днес“ Ръдин се оплака, че изпълнителната власт се опитва да изнудва законодателната с фелдфебелска тактика, която прилича на тази от 30-те години в Германия. Той протестира пред всеки, който се наемеше да го изслуша, че е погазен основополагащият принцип на демокрацията, че разделението на властите е било потъпкано и че конгресменът от Кънектикът не е сам.

Скандалът се превърна в тема номер едно на деня. Нямаше време да се проверят фактите и източниците, нямаше време да се обмисли станалото. Макар че се появиха и няколко мъдри политици, които запазиха неутралитет и зачакаха да видят какво ще се случи, дори те бяха доста самовлюбени и не можеха да подминат възможността да се покажат из средствата за масова информация. При наличието на 100 сенатори и 435 конгресмени медиите не изпитваха недостиг на мнения. Почти всички интервюирани се изказваха в защита на Ръдин. Мисълта, че федерални агенти могат да конфискуват документи и от техните домове и офиси, беше достатъчна да обедини по-голямата част от колегите му в подкрепа на законодателната власт. Въпреки противния си характер Ръдин излезе победител. Наблюдатели и политици бяха единодушни, че президентът Хейс е преценил погрешно действията

си. Каквото и да възнамеряваше да постигне с акцията срещу конгресмена, реакцията беше многократно по-силна. Публичните симпатии бяха изцяло на страната на Ръдин.

С това настроение се сблъска и Кенеди, докато нейният кортеж приближаваше Харт Билдинг малко преди един следобед. Охраната ѝ предложи да заобиколят отзад сградата и да влязат през входа на склада, но Кенеди отказа. Въпреки яростните протести тя нареди на бодигардовете си да я оставят пред главния вход, където я дебнеха десетина новинарски микробуса със сателитни чинии на покривите и неколкостотин демонстранти на висок глас прокламираха Първата поправка на конституцията.

Кенеди знаеше какво означава медийна манипулация. Нямахше да позволи да я видят как се промъква през задния вход на сградата на Сената, между две кофи за боклук, заобиколена от кордон въоръжени мъже. Щеше да влезе през тълпите демонстранти и нахални оператори. Искаше да даде да се разбере, че няма да се крие от тях.

Пред главния вход цареше суматоха. Колоната рязко спря и колите се отвориха. Кенеди беше обкръжена от четиримата си бодигардове, преди тълпата да разбере за присъствието ѝ. Полицията от Капитолия беше достатъчно любезна, за да остави пътеката към входа и самия вход свободни от външни лица. Те бяха стигнали на половината път от вратата, преди да ги е забелязал някой, и чак когато влязоха, навън започнаха да крещят неистово. Минаха през пропускателния пункт и металните детектори, след което към тях беше прикрепен допълнителен ескорт от капитолийската полиция и заедно тръгнаха към залата на комисията.

В широкия коридор пред зала 216 се бяха разположили кореспондентите на всички големи телевизионни канали. Един от тях, който работеше за сензационен жълт канал, обяви пред камерата, че кортежът на доктор Кенеди е пристигнал. Създаваше се мрачната асоциация, че шефката на ЦРУ беше дошла да присъства на собственото си погребение.

На вратата Кенеди освободи бодигардовете и влезе сама. Всички сенатори вече се бяха настанили.

Кенеди се зае да изучава герба, закрепен в средата на мраморната стена зад тях. Обзе я спокойствие. Един от основните принципи на разузнаването е да съумееш да заблудиш противника, да го накараш да

си мисли едно, докато планираш друго. Ситуацията беше такава и сега. Това беше последният ѝ гамбит.

Защракаха фотоапарати. Събитието се предаваше по националните телевизионни канали. Сенаторите на трибуните с техните фаланги от помощници зад тях я гледаха така, сякаш беше масов убиец. Днес Кенеди беше раненото животно. Лешоядите вече кръжаха над нея, хиените също бяха близо. Никой от тях не изпускаше от очи дребничката Айрини Кенеди. Пред камера залозите стават още по-високи. Днес някои щяха да направят политически кариери и за тази цел трябваше да унищожат кариерата на държавен служител, който през последните петнайсет години бе работил неуморно за антитерористичната кауза.

Сенатор Кларк, загорял, в тъмен костюм и ярка вратовръзка, удари с дървеното чукче. Залата не му обърна внимание и той отново удари, този път — по-силно. Разговорите секнаха, възцари се тишина. Кларк стрелна с поглед Кенеди. Припомни си срещата с президента предната вечер. Вероятно Хейс блъфираше, но имаше вероятност и да не е така. Кларк си каза, че трябва да се движи предпазливо. Като цар в шахматна игра той реши да остави първо другите фигури да направят ходовете си на бойното поле.

— Доктор Кенеди — поде сенаторът мрачно, — искам да ви напомня, че давате показания под клетва.

— Съзнавам това, господин председател.

— Доста неща се случиха, откакто разговаряхме тук последния път в петък. — Сенаторът хвърли поглед върху някаква хартийка пред него — жест, който щеше да направи добро впечатление по телевизията. — Питам се дали, преди да започнем с въпросите, бихте искали да отговорите на обвиненията, които бяха отправени към вас вчера от конгресмен Ръдин.

Кенеди понечи да каже нещо, но не ѝ дадох възможност. Петима сенатори запротестираха като един.

— Извинете ме, господин председател! — прогърмя гласът на сенатор Джетланд. Колегите му млъкнаха. Той не изчака председателстващият да му даде думата. — Мисля, че ще отговорим по-уместно на целите, които сме си поставили с днешната среща, като всички ние зададем по няколко конкретни въпроса на номинираната за поста. — Сенаторът от Ню Мексико хвърли бърз поглед към Кенеди и

продължи: — Трябваше да започнем в десет сутринта, но обстоятелствата наложиха да се забавим до един. А сега вече е един и десет. Предлагам, ако доктор Кенеди има да направи някакво изявление, то или да бъде записано направо в стенограмата, или да го прочете, ако остане време после.

Въпреки жаждата за кръв се намериха и неколцина сенатори, които искаха да изслушат Кенеди. Те разбираха какво замисля Джетланд и не искаха да изглеждат в очите на публиката като рекетъори. Те започнаха да защитават Айрини, но бяха прекъснати.

Изненадата дойде от мястото на свидетеля:

— Ако сенатор Джетланд предпочита да процедираме така, нямам нищо против — предизвика го Кенеди.

Джетланд беше политически клоун, доскоро — съюзник на ЦРУ. Беше работил и в правната комисия. Славеше се като един от най-яростните критици на президента Хейс.

Отново без да поиска думата от председателя, сенатор Джетланд сграбчи микрофона:

— Много мило от ваша страна, доктор Кенеди. Бих искал да започна, като ви попитам до каква степен имахте пръст в акцията на агентите в дома и кабинета на конгресмена Ръдин тази сутрин?

— Бихте ли се конкретизирали?

Джетланд се усмихна вяло.

— Вие ли посъветвахте президента или директора на ФБР Роуч — повиши глас — да се проведе акцията срещу конгресмена Ръдин?

Всички погледи се впериха в Кенеди. Тя се приведе напред.

— Да, аз.

Залата забръмча като кошер. Сенатор Кларк заблъска с чукчето. Кенеди заговори отново:

— Аз посъветвах и президента, и директора Роуч да издадат заповед за обиск на конгресмена Ръдин.

Сенатор Джетланд опря лакти на масата:

— Намирам за много тревожен факта, че сте подели кампания на лична вендета срещу член на Камарата на представителите, след като той публично отпрати към вас конкретни обвинения, застрашаващи кариерата ви.

— Това въпрос ли е, или констатация, сенатор Джетланд? — не трепна Кенеди.

— Както искате, така го приемоте. Само кажете истината. — Джетланд едва се сдържаше да не избухне.

— Единственото нещо, което ще кажа, е по повод на избраната от вас дума „вендета“. Тонът ѝ беше равен и авторитетен. — Нямам намерение да организирам никакви вендети срещу конгресмена Ръдин. Според мен фактите ще покажат, че конгресменът е този, който провежда вендета срещу ЦРУ.

— Значи това според вас ви извинява, че сте накарали президента да се отнесе към конгресмена Ръдин като към престъпник!

— Сенаторе, никой не може да накара президента да направи нещо против волята му. Президентът Хейс...

Джетланд я прекъсна:

— Вашата врата разбивали ли са я федерални агенти? Нахлували ли са в дома ви с насочени срещу вас пушки?

— Не знаех, че са разбили вратата на конгресмена. — Кенеди прекрасно знаеше, че не са, и нямаше да остави Джетланд да се измъкне с клеветата.

— Не отговорихте на въпроса ми, доктор Кенеди. Нека да го перифразирам. Федерални агенти конфискували ли са ваши документи по заповед на конгресмена Ръдин?

— Не, не са, сър.

Джетланд прие признанието като победа и огледа триумфиращо колегите си.

— Сигурно е случайно съвпадение, че след като конгресменът Ръдин ви обвинява по телевизията в много сериозни нарушения, вие на свой ред съветвате президента и директора на ФБР да нападнат дома и служебното му място.

Кенеди го погледна невинно:

— Мое задължение е да съветвам президента.

— Благодаря ви, доктор Кенеди. Оценявам урока ви по конституционно право. А сега нека да се заемем сериозно с въпроса. На какво основание посъветвахте президента Хейс да третира конгресмена Ръдин като престъпник?

Кенеди направи пауза. Напрежението растеше. Накрая каза:

— Съжалявам, но не мога да отговоря на въпроса, сенатор Джетланд.

Джетланд сбърчи вежди за пред камерите.

— Не можете или няма да отговорите?

— Няма да отговоря.

— Да не би да искате да се възползвате от привилегиите на високия си пост, доктор Кенеди?

— Не, сенаторе. Поради причини, засягащи националната сигурност, не мога и няма да отговоря на вашия въпрос.

Джетланд се изпъна. След кратък размисъл поде отново:

— Конгресменът Ръдин участва вчера в „Срещи с пресата“ и отпрати към вас някои много тежки обвинения. Ще коментирате ли тези обвинения?

— Не.

— Защо?

— Поради причини, засягащи националната сигурност.

— Колко удобно оправдание!

— Не виждам никакво оправдание в националната сигурност.

— Да, сигурен съм, че сте готова на всичко, за да защитите онова, което смятате за националната сигурност на тази страна. Дори и да престъпите няколко закона по пътя си може би?

— Отново ви питам — това констатация ли е, или въпрос, сенаторе?

— Ето ви въпрос! — изсъска сенаторът. — Мислите ли, че тази комисия ще утвърди кандидатурата ви, ако откажете да отговаряте на въпросите?

— Не.

— Означава ли това, че вече не искате поста на директор на Централното разузнавателно управление?

— Не означава.

— Значи още искате поста?

— Да.

Джетланд разпери ръце в театрален жест.

— Амиии... доктор Кенеди, неприятно ми е да ви го съобщя, но не може и вълкът да е сит, и агнето — цяло. Ако искате да сте следващият директор на ЦРУ, трябва да отговорите на въпросите. Нека да караме по същество. — Джетланд отвори някаква папка. — Конгресменът Ръдин твърди, че разполага с информация, дадена му от един от вашите служители. Познавам конгресмена добре и съм склонен да му повярвам. — Смятам, че когато водим подобни

дискусии, е много лесно да се объркаме. Затова възнамерявам да изразя позицията си ясно и просто. — Сенаторът показа на Кенеди фотография. — Ето ви едно лице. Винаги е хубаво, когато един проблем може да се персонифицира. Що се отнася до този проблем, той си има име — Мич Рап. Според конгресмена Ръдин и неговия източник този човек е работил за ЦРУ поне десет години, и то далеч не като чиновник. Предполага се, че е отговорен за смъртта на над двайсет души. Двайсет души! — Джетланд направи пауза, за да могат присъстващите да асимилират цифрата. — Можете ли да потвърдите или отречете, че този човек е бил на работа в ЦРУ?

Кенеди си каза, че е за добро, дето в пустинята няма телевизори.

— Сенаторе, поради съображения за националната сигурност не мога да ви отговоря — изрече загрижено.

Джетланд объркано поклати глава.

— Това е абсолютно неприемливо!

Кенеди кимна, сякаш да демонстрира, че е съгласна. Погледна часовника си и стана.

— Господин председател, имам спешна работа. Извинявам се, че не можах да отговоря на въпросите на вашата комисия днес. Имам обаче уважителни причини. Неотстъпчивостта ми в никакъв случай не трябва да се разглежда като обида за Сената или комисията. Президентът ще ви се обади до един ден във връзка с моята кандидатура. Благодаря за отделеното от вас време и внимание. — С тези думи Кенеди се обърна и излезе. В залата избухна глъч.

ГЛАВА 42

Саудитска Арабия, понеделник през нощта

„Оазис 1“ кипеше от трескава дейност. Пригответяха хеликоптерите и проверяваха екипировката и оръжието. Инструктажът вече беше свършил и екипът беше готов. Рап излезе от командната барака, облечен в униформа на Специалната републиканска гвардия. В пещерата беше задушно от цигарения дим. Полковник Грей и щабът му внимателно слушаха докладите от разузнаването. Хеликоптер „МН-53J Пейв Лоу“ от 20-а ескадрила за специални операции на ВВС вече беше пресякъл границата и летеше към „Скорпион 1“. Големият хеликоптер превозваше дванайсетчленен екип по специални тактики, съставен от бойни диспечери и парашутисти-спасители. Екипът беше специализиран в охраната на зони за кацане и евакуацията на ранени и свалени пилоти. Те бяха ключова част от мисията, особено ако нещата се объркаха. За да подсили ефективността им, полковник Грей беше изпратил с тях и четирима снайперисти от „Делта“.

Звездите над пустинята пулсираха. Луната представляваше тънък бял сърп. За този етап на мисията Рап би предпочел прикритие от облаци, но знаеше, че пилотите, които ще хвърлят управляемите бомби от три хиляди метра, ще оценят ясното небе. Почеса наболата по лицето му брада. Беше я оформил по линията на врата и по скулите, също като на Удай Хюсеин. Червено-златистите пагони на зелената му униформа бяха с чин на генерал. На Рап му се стори комично, че Удай, който беше само на трийсет и седем, вече беше стигнал до толкова висок чин. Добре дошли в побъркания свят на диктаторите! На кръста си беше закопчал черен кожен колан с два кобура. Удай се изживяваше малко нещо като каубой и беше известен с двата си никелирани пистолета „Колт“ 45-и калибър. Освен това носеше на главата си черна барета с емблемата на СРГ отпред и яркочервен шал на врата, който скриваше микрофона на гърлото му. По две причини Рап предпочете да не носи американска униформа под иракската. Първата беше, че той

тежеше поне с десетина килограма повече от Удай и допълнителният слой дрехи под униформата на СРГ щеше само да открои ще повече разликата. Втората причина беше по-фаталистична. Ако ги хванеха, щяха да ги измъчват и убият, без значение в какви униформи бяха облечени. Също така носеше бронезилетка от кевлар и кодирана радиостанция с микрофон и слушалка. Всеки от екипа носеше същата радиостанция. Това щеше да им позволи да поддържат връзка през цялото време на операцията.

Рап огледа сцената пред него. „Оазис 1“ беше страхотно място. То свидетелстваше за инициатива от страна на военните — нещо, с което те не бяха прочути. Скалното образувание се издигаше над пустинята на височина приблизително сто метра и беше с формата на купа с лека вдлъбнатина в югозападния край. Купата имаше диаметър над сто и петдесет метра. Вътрешността ѝ беше покрита с камуфлажна мрежа. Мрежата, с дължина над сто метра, беше силно опъната от единия до другия край. Отдолу бяха подредени четири високоусъвършенствани хеликоптера „МН-47Е Чинук“, по които се бяха покатерили наземните техници и проверяваха всеки един квадратен сантиметър от агрегатите им, за да се уверят, че поверените им птици са в идеално състояние. Гигантът с два двигателя беше новото работно конче на 160-и полк.

160-и авиационен полк за специални операции на Сухопътните сили, разположен до форт Кембъл, се смята за дом на най-добрите пилоти на хеликоптери в света. Единствените им колеги, които могат да се сравняват с тях, са от Първо крило за специални операции на ВВС, членове на което също щяха да участват в тазвечерната операция. Двете подразделения дължаха сегашната си върхова форма на трагедията, която се случи преди двайсет години. На 24 април 1980 г. американските спецчасти изстрадаха един от най-големите си провали в операцията с кодовото име „Орлов нокът“.

„Орлов нокът“ откри несъответствията и грешките, създадени от десетилетия упорита вражда между различните родове войски и нежеланието да се отпуснат достатъчно средства за Специалните сили. Задачата през онази съдбоносна нощ беше да се освободят петдесет и тримата заложници, държани в американското посолство в Техеран. Аятолах Хомейни и неговата Революционна гвардия бяха завзели сградата на посолството заедно с персонала приблизително шест

месеца по-рано. Времето притискаше президента Картър и ако той искаше още четири години да остане на Пенсилвания Авеню № 1600, заложниците трябваше да бъдат върнати у дома.

Операцията бе планирана като първото изпитание в действие на суперсекретния отряд на армията за борба с тероризма „Делта“. През онази студена априлска вечер пет транспортни самолета и въздушни цистерни С-130 трябваше да се срещнат с осем хеликоптера „RH-53D Сий Стелиън“ на място, означено като „Пустиня 1“. Хеликоптерите после трябваше да презаредят с гориво и да закарат командосите от „Делта“ до една местност в планините около Техеран. За нещастие мисията претърпя пълно фиаско, след като два от осемте хеликоптера „Си Стелиън“ загубиха ориентация по пътя към „Пустиня 1“, а на трети се появиха механични повреди. Не бяха останали достатъчно хеликоптери, за да се довърши започнатото, затова операцията беше отменена. И тук положението се влоши още повече.

Докато един от „Морските жребци“ маневрираше за презареждане с гориво, перката удари ЕС-130Е и двете машини, хеликоптерът и самолетът, избухнаха в пламъци. Екипът трябваше спешно да се евакуира, като остави в пустинята всичките хеликоптери и горящия самолет.

Веднага след катастрофата военните създадоха група за разследване, която трябваше да успокои критиките в медиите и на Капитолия. Адмирал Джеймс Холоуей беше председател на групата и за щастие на Специалните сили той не си го изкара на тях. Групата състави документ, който стана известен като Докладът „Холоуей“. В него ясно бяха изложени несъответствията при операция „Орлов нокът“. Най-напред в списъка беше въпросът за хеликоптерите. Докладът заключаваше, че за да имат шансове за успех тайните операции в бъдеще, военните трябва значително да подобрят въздушните действия с хеликоптери.

Резултатът беше формирането на секретна авиационна част, означена като „Оперативен отряд 160“. Четирийсет висококвалифицирани кандидати бяха подбрани, за да съставят отряда. От тези първоначални четирийсет пилоти повече от половин дузина загинаха в учебни инциденти, докато караха винтокрилите машини на границата на техническите им възможности, и то в най-неподходящи метеорологични условия. По това време те станаха известни като

„Нощните ловци“. В началото на деветдесетте отрядът се беше разраснал значително и наброяваше вече 400 авиатори. Тогава му беше дадено и официалното име — 160-и авиационен полк за специални операции, или АПСО. Пилотите се упражняваха непрекъснато в най-лошите условия, като буквално бръснеха земята със скорост над двеста километра в час. Именно затова са най-добрите пилоти на хеликоптери в света.

Рап многократно беше поверявал живота си в ръцете им. Техниците по поддръжката работеха по хеликоптерите на филтрираната червена светлина. Сцената пред него сякаш беше извадена от научнофантастичен филм. Пилотите седяха в кабините на големите „МН-47Е Чинук“ и също работеха на слабата червена светлина. Понеже щяха да летят при нощни условия, не трябваше да излагат очите си на силна светлина поне един час преди излитането. При тези момчета нямаше да има катастрофи от типа на „Пустиня 1“.

Рап знаеше, че провеждат подробна предполетна проверка на машините. Модернизираните „Чинук“ струваха по 35 милиона долара единият. Всяка от птичките беше способна да транспортира трийсет войници или голям товар. Хеликоптерите бяха оборудвани с Усъвършенствана навигационна система, или УНС. С помощта на двайсет различни системи като Доплеровата навигация, автоматични указатели на курса, указатели на височината на полета, GPS и сума ти компаси и жирокопи УНС казва на пилотите точно къде се намират по всяко време. Машините разполагаха също с високоусъвършенстван радар за следене на релефа и устройство за инфрачервен образ FLIR. Тази интегрирана система позволяваше на пилотите да проникват дълбоко на територията на противника, като следват извивката на терена, във всякакви метеорологични условия, да се приземяват точно на уреченото място и да излитат отново за секунди.

Три от четирите хеликоптера бяха натоварени с белите мерцедеси. Екипът щеше да се раздели и да пътува всеки при своята кола — четирима от „Делта“ във всеки хеликоптер, Рап в средния. Четвъртият „Чинук“ бе поддръжка.

Вратата на командната барака се отвори и скръцването го извади от унеса му. Полковник Грей се показа и изкрещя заповеди на подчинените си. Секунда по-късно майор Бърг, командирът на щурмовия екип, застана до Рап.

— Готов ли си, Удай Хюсеин? — попита на арабски Бърг.

Рап се усмихна.

— Да. Да отиваме да им натрием носа — отвърна също на арабски.

Майор Бърг показа белите си зъби под плътните черни мустаци.

— Предният екип е стигнал на половината път дотам. Дотук няма никакви проблеми.

— Значи е време да се качваме по конете?

— Да. Отпрашваме след пет минути. — Бърг замълча. — Последна възможност да се откажеш.

— Нямах толкова пари да ми платиш, за да пропусна този шанс.

Вратата на командната барака пак се отвори и оттам излезе полковник Грей.

— Майор Бърг, събирай хората си и се качвайте на хеликоптерите! — Полковникът приближи Рап и протегна ръка за сбогуване. — Късмет, Мич. Де да бях на твоето място сега.

Рап знаеше, че полковникът не преиграва. Стисна ръката на Грей. Помисли дали да не предаде по него съобщение за Анна в случай, че не се върне. Но след моментно колебание реши да не го прави. Благодарил на полковника и отиде да си вземе екипировката.

Оперативна зала, понеделник следобед

От Капитолия Кенеди отиде направо в Белия дом. Свидетелстването ѝ приключи толкова рязко, че завари медиите неподготвени. Те се бяха настроили за цял един следобед, изпълнен с неприятни въпроси и уклончиви отговори. Когато излезе от Харт Билдинг трийсет минути след като беше дошла, повечето камери пред сградата бяха оставени безстопанствени. Все още имаше доста фотографи, които се опитаха да я хванат как си тръгва, скачайки пред бодигардовете ѝ.

Когато пристигна в Белия дом, телохранителите останаха вън при колите. За нейно нещастие, защото още от входа на Западното крило я подхвана пресекретарката на президента Мишел Бърнард и не я пусна чак до Оперативната зала.

— Айрини, имаш ли нещо против да ми кажеш за какво беше цялата гюрултия?

Бърнард имаше една от най-стресовите професии във Вашингтон.

Кенеди я харесваше и не ѝ завиждаше за положението, в което се беше озовала.

— Какво ти каза президентът?

— Нищо. Това е проблемът. — Бърнард се огледа, за да се увери, че никой от пресата не ги подслушва. — Чакалите са по петите ми, а аз изглеждам в очите им като идиот. Не мога да потвърдя или отхвърля нищо. Изглеждам така, сякаш изобщо не съм в час.

— Не е толкова страшно, Мишел.

— Колко скапани са нещата? — не мирясваше Бърнард.

Изчакаха двама служители от Белия дом да ги подминат и Кенеди отговори:

— Пригответи се за дълга нощ.

— Толкова ли е зле?

— Не бих казала; само те предупреждавам, че нощта ще е дълга.

Бърнард я изгледа тревожно:

— Как, по дяволите, можеш да си толкова спокойна? За Бога, Айрини, те искат да те изгорят на клада!

Кенеди спря пред външната врата на Оперативната зала и набра личния си код за достъп. После каза:

— Не се притеснявай, никого няма да горят на клада. — Отвори тежката врата и добави: — Обещавам да ти кажа нещо до довечера. Имай ми доверие, дотогава е по-добре да не знаеш какво става. — Кенеди затвори вратата след себе си и отвори друга от лявата си страна.

Защитената срещу подслушване конферентна зала беше претъпкана с хора. Генерал Флъд с четиримата си помощници, министърът на отбраната Кълбъртсън, Кейси Бърн, заместник-държавният секретар, Майкъл Хейк, съветникът по националната сигурност — всички бяха тук. Президентът, както винаги, беше седнал начело на масата. Той се обърна, за да види кой влиза. Когато съзря Кенеди, веднага стана.

— Айрини, страхотна работа. Оправи се с Джетланд като истински професионалист.

— Благодаря ви, сър. Спечелихме си малко време, но се боя, че никак не е много. Какво е положението с операцията?

— Седни тук. — Президентът побутна един стол. Кенеди се настани между генерал Флъд и Хейс. Флъд държеше по една слушалка, долепена до всяко ухо.

Президентът посочи към един от трите големи екрана на стената.

— Това е образ в реално време от AWACS, който патрулира над северните района на Саудитска Арабия. — На екрана се виждаше по-голямата част от Ирак, Кувейт и северната част на Персийския залив, както и северните и източните части на Саудитска Арабия. Образът се предаваше чрез спътник от самолет „Е-3 Сентри“, оборудван със система AWACS. Това бяха самолети „Боинг 707“ на Военновъздушните сили с монтирани отгоре им големи куполи. — Предната група вече е на земята. — Хейс посочи към екрана. — Виждаш ли синия триъгълник южно от Багдад?

Кенеди присви очи. След миг забеляза района, точно на запад от река Тигър.

— Да.

— Пристигнаха преди по-малко от пет минути. Поставили са под охрана района и ние дадохме зелена светлина на щурмовия екип.

— Това щурмовият екип ли е? — Кенеди посочи четири сини триъгълника, групирани близо един до друг, на половината път между Багдад и саудитската граница.

— Точно така.

— Някой от нашите съюзници обади ли се да пита какво става?

— Току-що говорих с британския министър-председател. Аз му позвъних. Не го информирах за ядрените заряди, но казах, че става нещо сериозно. Мисля да се обадя и на крал Фахд точно преди акцията да започне, както и на руския президент. А после имам дълъг списък.

— Значи до този момент нямаме изтичане на информация?

— Не. — Президентът потропа с кокалчета по масата.

Секретността около операцията беше удивителна благодарение на два фактора. На първо място — краткият период между получаването на информацията и провеждането на операцията. Цялата машина се задейства само за шест дни — истинско доказателство за бойната готовност на военните. Вторият фактор бе резултат от случайност. Благодарение на конгресмена Ръдин и появата му в

„Срещи с пресата“ Вашингтон и голяма част от света се бяха съсредоточили върху скандала. Президентът беше разчистил работната си програма и прекара целия ден в Оперативната зала — действие, което при нормални обстоятелства щеше да разтревожи много столици по света. Но днес служителите от външното разузнаване, които обикновено обръщаха внимание на подобни детайли, си помислиха, че Хейс е изоставил всичко друго, за да се опита да спаси кандидатурата на Кенеди.

Погледът на Кенеди пробяга по въздушното пространство около Багдад и тя забеляза масивната въздушна армада, която се трупаше в северната част на Саудитска Арабия и Персийския залив. Тя знаеше плана за бойните действия наизуст. Бяха го повторили отново сутринта. Сините триъгълници, които се събираха по иракската граница, бяха американски самолети, зареждащи резервоарите си от големите въздушни танкери КС-135. По-близо до границата имаше формация от щурмови хеликоптери „АН-64 Апачи“, които щяха да бъдат поведени в бой от „МН-53J Пейв Лоу“. Самолетите с радари за земно наблюдение на ВВС JSTAR им бяха дали точните местонахождения на ракетните установки земя-въздух, които иракчаните бяха изпокрили из целия безлюден район южно и западно от Багдад.

В северната част на Персийския залив бойната група на „Индипендънс“ се беше установила на петдесет километра от кувейтския бряг. Самолетите на самолетносача бяха вдигнати във въздуха, подкрепяни от две ескадрили F/A-18 на Морската пехота, излетели от Кувейт. В началната фаза на операцията корабите от бойната група щяха да изстрелят над 100 крилати ракети. В допълнение група бомбардировачи В-52, излетяла от базата на остров Диего Гарсия в Индийския океан, се намираще на четирийсет минути полет от позицията, от която щеше да изпрати към Ирак товара си от осемдесет и четири крилати ракети.

С толкова много самолети във въздуха сигурно щяха да им задават неприятни въпроси. Затова, за да се държат нещата потулени, по-рано през деня американските военни аташета в посолствата в страните от Персийския залив информираха страните-домакини, че Съединените щати ще провеждат учение за проверка на бързината на реагиране при непредвидени ситуации, което ще започне точно в 19.00

часа местно време. Пентагонът провеждаше подобни учения за проверка на готовността няколко пъти в годината, за да държи във форма частите си. И за да държи нащрек Саддам.

Генерал Флъд затвори и двата телефона и каза:

— Господин президент, групата F-111 са излетели, презаредили са и ще бъдат над целта двацет минути след като дадете заповед.

Военните стратегии бяха решили, че осем F-111 ще имат достатъчна мощ, за да унищожат обекта. Те бяха убедени, че ще могат да постигнат пълно унищожение само с два самолета и се надяваха да използват останалите шест за някои други цели, които бяха подбрали внимателно. Осемте F-111 носеха суперпроникващи бомби GBU-28/V „Дълбоко гърло“. Ако Рап и екипът от „Делта“ не успеяха да изпълнят задачата, болницата щеше да бъде изравнена със земята от бомбардировачите.

Президентът не искаше да мисли за подобен вариант точно сега.

— Какво е положението на сухопътния екип?

— Дотук всичко върви добре. Напредват без инциденти, а предният елемент докладва, че районът е обезопасен.

Президентът погледна екрана.

— Дайте ми разстановката на времето отново.

— Вече трябва да докоснат земята. — Флъд също погледна към екрана. — Приблизително след седем минути. Ще им трябва минута или две да разтоварят колите, а после има около километър и половина до изоставения завод. Оттам са пет километра и половина до Шосе 144, главния път между Кербала и Багдад. След това им предстои пътуване по права линия до болницата. Петдесет километра. Ако не се натъкнат на неприятности, пътят от момента, в който излязат на Шосе 144, до болницата трябва да им отнеме двацет и шест минути.

— Значи трябва да са при болницата след около четирийсет минути — намеси се Кенеди.

— И искат бомбите да започнат да падат около минута след като пристигнат.

Президентът не можеше да разбере каква е причината за решението на Рап. Цялата работа му се струваше все по-сложна и по-сложна. Беше проявил дързост, за която преди дори и не беше мечтал. Ако Рап и екипът на „Делта“ се проваляха, с него беше свършено.

Комбинацията „скандал с Кенеди — мъртви американски войници“ щеше да бъде неговият погребален марш.

Усетила, че е нервен, Кенеди го стисна за ръката.

— Не се тревожете, сър. Мич няма да се провали.

— Надявам се да си права.

ГЛАВА 43

Ирак, понеделник през нощта

Четири хеликоптера прорязваха пътя си в хладния въздух над пустинята като змии в пясъка. Те не летяха по прав маршрут към „Скорпион 1“, изоставения завод за химически оръжия в околностите на Багдад. Предварителният курс беше въведен във високотехнологичната навигационна система на машините. Това им позволяваше да избегнат всички села, големи пътища и иракски радарни инсталации. Летяха само на трийсет метра над пустинята, на разстояние само сто метра между тях, със скорост над двеста километра в час. Нямахме място за грешка.

В товарния отсек на втория „Чинук“ Рап се опитваше да не мисли изобщо за мисията. Когато се вдигнаха във въздуха, мислите му излязоха от контрол. Той погледна към двамата стрелци на вратите. Те бяха застанали зад 7.62-милиметрови самолетни оръдия „Минигън“, способни да разсекат кола надве. Когато стреляха нощем, тези оръдия сякаш бълваха огън. Въздухът влизаше през отворите отстрани и по пода на фюзелажа се образуваше течение, което почти заглушаваше рева на двигателите и витлата. Мерцедесът скриваше от погледа му третия стрелец при задната рампа, но Рап знаеше, че е там, опасан с обезопасителни ремъци и стиснал дръжката на закрепената на стойка картучница М 60. Колата беше захваната за пода на хеликоптера с четири въжета. Боец от „Делта“ седеше зад волана, готов да изкара колата от машината веднага щом докоснат земята. Тримата стрелци носеха на главите си пилотски шлемове с очила за нощно виждане и комуникационни устройства, за да могат да казват на пилотите и навигаторите какво виждат. Стрелците летяха буквално с извадени извън фюзелажа глави.

Големият хеликоптер правеше лупинги, накланяше се настрани и се гмуркаше във въздуха. Чувството за ориентация така се объркваше,

че и при най-лекото докосване или движение на човек му се гадеше. Рап беше свикнал с това, както и момчетата от „Делта“.

Един от стрелците на вратите изостави поста си. Мина покрай всеки от мъжете, като го стисваше за рамото и разперваше пет пръста. Почти бяха стигнали и когато докоснеха земята, основното задължение на Рап беше да не се пречка и да остави „Делта“ да си върши работата. Рап мислено мина още веднъж през списъка с нещата за изпълнение. Представи си визуално как ще тръгне всичко веднъж щом стигнат болницата. Знаеше точно какво да направи, за да вкара вътре екипа, като тук изобщо не се разчиташе на огневата мощ.

Няколко минути по-късно Рап почувства, че хеликоптерът намалява скорост. Близко бяха. Изведнъж голямата птица се наклони и увисна със задната си част. Грубата маневра не притесни Рап. Той добре знаеше какво става. Всичко беше включено в инструктажа. Екипът за специални тактики на ВВС беше приготвил терен за кацане на паркинга на изоставения завод и беше подредил на равни разстояния четири инфрачервени стробоскопски светлини, които не можеха да се видят с невъоръжено око, но през очилата за нощно виждане светеха ярко като прожектори. Всичките четири гиганта щяха да кацнат на интервали от по няколко секунди право върху инфрачервените светлини.

Хеликоптерът се приземи с глухо тупване и момчетата от „Делта“ веднага скочиха на крака. Двигателят на Мерцедеса оживя и автомобилът беше освободен от въжетата. Пет секунди след като кацнаха, колата беше изкарана навън по рампата. Рап излезе от хеликоптера веднага след командосите от „Делта“ и скочи на предната седалка до шофьора.

Трите коли светкавично набраха скорост и се понесоха в непрогледната нощ. Рап не се колеба да си закопчае колана. Автоматичните фарове на колата бяха изключени и щяха да останат така докато не стигнеха главния път. Рап едва различаваше другата кола пред тях. За щастие сержантът зад волана си беше сложил очила за нощно виждане.

Колите се стрелнаха по пътя и четирийсет и пет секунди след това стигнаха до основната порта. Докато минаваха през нея, Рап улови за секунди образа на мъжа, който им отвори портата. Той сигурно беше един от хората от ВВС, изпратен да среже катинара и да

осигури периметъра. Около четиристотин метра по-нататък по радиостанциите прозвуча гласът на майор Бърг:

— Като ви дам сигнал, включете фаровете. Три... две... едно... включвай.

Всичките трима шофьори свалиха очилата за нощно виждане и включиха фаровете. Много важно беше да го сторят едновременно. Ако го бяха направили, докато още носеха очилата, щяха временно да ослепеят. Сега, след като пътят им вече беше осветен, екипът се поотпусна. Гласът на майор Бърг отново прозвуча по радиостанциите на командосите:

— Добра работа, момчета. Двайсет минути до Багдад и после започва истинското забавление.

Капитолия, понеделник следобед

Ханк Кларк беше навил ръкавите на бялата си риза. Опрял лакти о бюрото, разтриваше с пръсти слепоочията си. Искаше му се сега да беше в убежището си в Капитолия, но нямаше как да стигне дотам, без да му налетят глутница репортери и оператори.

Трябваше да е доволен от начина, по който се бяха развили събитията, но нещо не му даваше мира. Кларк не можеше да разбере какво точно пропуска да забележи. Чувстваше, че нещо се мъти. Свидетелските показания на Кенеди, или по-скоро липсата на такива, беше изненада за всички, но не толкова голяма, колкото рейдът на ФБР в кабинета и дома на Ръдин. Кларк се надяваше Стивъкън да не е бил многословен в разкритията си. Ръдин мразеше ФБР и нямаше да им сътрудничи, но ако обвиненията към него бяха истински, можеше и да им издаде Стивъкън и Браун, за да отърве кожата. А пък и президентът го съветва за негово добро да не притиска Кенеди. После Кенеди излиза и почва да говори за националната сигурност. Нещо ставаше, но той не можеше да разбере какво.

Във външния кабинет изведнъж врявата рязко се засили. Кларк тъкмо се канеше да стане да види какво има, когато вътре нахълта Ръдин. Костеливият конгресмен затръшна вратата и заразмахва ръце.

— Знаех, че няма да вдигнеш проклетия телефон, затова направо дойдох тук. Какво, по дяволите, стана?

Кларк дълбоко си пое дъх и потисна желанието си да каже на Ръдин да си затваря устата.

— Какво искаше да сторя, Албърт?

— Да я разкъсаш на парчета!

— Не мисля, че подобно нещо би направило добро впечатление по телевизията.

Ръдин спря пред бюрото на Кларк.

— Не ми пука какво впечатление ще направи, Ханк. Проклетата кучка призна, че е посъветвала президента да нападнат къщата ми. Моята къща!

— Според мен Джетланд се представи добре.

— Да не си си изгубил ума! Той приличаше на един помпозен задник!

Кларк се изкушаваше да попита Ръдин дали скоро е гледал записи от слушането, но вместо това каза:

— Така щях да изглеждам и аз, ако я бях нападнал.

— Не трябваше изобщо да я оставяш да се измъкне по този начин! Не го разбирам! — Ръдин фучеше. — Вчера си свърших своята работа, а днес ти просто седя и бездейства.

— По-полека, Албърт. — Кларк посочи стол. — Седни. Преуморил си се. С Кенеди е свършено. — Не знаеше защо, но почувства нужда да успокои по някакъв начин Ръдин.

— За това няма спор. Президентът по-добре да си търси друга кандидатура. — Ръдин седна. — Знаеш ли, преди да започне всичко, щях да съм напълно доволен и ако само бях сложил край на кариерата ѝ, но не и сега. — Отпуснатата кожа на гушата му се разтресе, когато поклати глава. — Сега искам да влезе в затвора.

— Не те виня — излъга Кларк. — Ако беше посъветвала президента да нахлуят в моя кабинет и дом, и аз щях да побеснея.

— Това означава ли, че ще ме оставиш да организирам собствени слушания?

Кларк се усмихна лукаво.

— Мисля, че ще има повече от достатъчно работа и за двете комисии.

Двамата си позволиха да се размечтаят как ще унищожат Кенеди.

Това блаженство беше прекъснато ненадейно от гласа на личната секретарка на Кларк по телефона.

— Сенаторе, президентът Хейс е на линията.

Кларк опули очи в престорен израз на изненада.

— Благодаря ти, Деби. Сега ще вдигна. — Стрелна Ръдин с поглед: — За какво ли е това?

Ръдин плесна с ръце и ухилено обяви:

— Обажда се да оттегли кандидатурата. За какво друго ще да е?

Кларк си помисли, че конгресменът е прав. След като беше отстранил Кенеди, сега можеше малко да си отдъхне и да помогне Браун да бъде следващата кандидатура. Освен това той още можеше да свика слушанията. Ще обясни на президента, че за да се успокоят духовете, е необходимо едно сурово разследване на Кенеди от Ръдин и Конгресната комисия по разузнаването.

Накрая той вдигна слушалката.

— Господин президент.

— Ханк, нямам много време, затова ще бъда кратък. До десет минути ще започнем да бомбардираме Ирак. Вече информирах шефовете на двете камари. Също така подписах президентски указ, разрешаващ употребата на смъртоносна сила от членове на американските специални части, които са в района. Не мога да бъда по-конкретен в момента, но ще организираме брифинг по-късно вечерта. Моля те, направи ми услуга и задръж новината за себе си, докато тя не бъде огласена.

— Задължително, господин президент.

— Благодаря, Ханк. Ще поддържаме връзка.

Линията прекъсна и Кларк бавно остави слушалката. Ръдин още се намираше в блаженото си състояние и злорадстваше.

— Какво каза? Оттегли ли номинацията?

Кларк не отговори веднага.

— Не. Обади се да ме информира, че след десет минути ще бомбардираме Багдад.

— Какво? — подскочи Ръдин. — Няма начин! Той не може... не мога да повярвам, че...

— Може и го прави. — Мислите трескаво запрепускаха в главата на Кларк.

— Като в „Да разлаем кучетата“! Всичко цели да отклони вниманието на медиите, за да оставят на мира Кенеди.

Кларк се замисли върху думите на конгресмена. В това време Ръдин закрачи из кабинета, бълвайки ругатни. Кларк познаваше Робърт Хейс доста добре и не смяташе, че е от онези, които ще вдигнат на бойна нога войници и самолети само за да се отклони вниманието от една политическа криза. Но властта върши удивителни неща с морала на човек. Погледна към почервенелия от яд Ръдин.

— Мислиш ли, че ще го направи?

— И още как! Той би се отървал от цялата ми партия само за да си спаси задника! — Ръдин спря и забодя пръст в гърдите си. — И проклет да съм, ако му позволя да го стори. Ще отида и ще кажа на всеки журналист, че това е абсолютен фарс!

— Направи каквото трябва, Албърт. Но ще трябва да почакаш да завалят бомбите.

ГЛАВА 44

Багдад, понеделник през нощта

Рап беше дал на членовете на „Делта“ съвет. Те бяха истински професионалисти, мъже, които не гледаха с добро око, когато странични хора се опитваха да ги поучават и да им казват какво да правят. Затова внимателно подбра думите си, но беше ясен и категоричен. Каза им: „Дръжете се дръзко, арогантно. Ако някой ви се изпречи на пътя, заплашете, че ще го убие.“ Така процедираше Удай Хюсеин. Беше го научил от баща си и дори го беше задминал. Саддам беше безсърдечен, но поне в действията му имаше някаква логика. Употребата на сила преследваше непрекословно подчинение, страха на поданиците му. Ако хората се страхуваха, те нямаше да могат да надигнат глава и да се опълчат. Удай, от друга страна, изглежда, изпитваше перверзно удоволствие от осакатяването и убиването на невинни хора по най-ужасни начини.

Саддам толерираше бруталното поведение на Удай поради три причини. Първата, че самият Саддам не беше безгрешен, втората, че Удай му беше син, и третата, че садистичното държане на Удай обслужваше и неговите цели. То помагаше да се всява страх дори сред най-високопоставените помощници на Саддам. Посланието беше ясно — не оплесквайте нещата или ще дам на Удай да се позабавлява с вас.

Разказите за зверствата бяха широко разпространени из цял Ирак и сред западните разузнавателни служби. През 1995 г. двамата зетьове на Саддам, Хюсеин Камел и Саддам Камел избягаха в Йордания заедно с дъщерите на иракския диктатор. Не след дълго обаче Саддам ги убедил да се върнат в Багдад. Обещал да им прости. След завръщането им в Багдад Удай настоял пред баща си, че трябва да послужат за назидание на другите. Саддам склонил. Удай ги измъчвал часове наред, после ги убил и като ясно послание към иракския народ изгорил къщите им до основи. И всичко това — пред очите на сестрите си.

Имаше и една история за приятел, който дръзнал да критикува сина на Саддам. Удай затегнал корда на пениса му и после налял една след друга три бутилки джин в гърлото му. Мъжът умрял в нечовешки болки. Само година по-рано баща му беше изпратил един от високопоставените си съветници да разговаря с Удай за състоянието на нещата в държавата. Удай открил снизходителност в отношението на човека. Отрязал тестисите му и ги хвърлил на кучетата си. Мъжът бил оставен да живее, за да напомня на всички, че към Удай трябва да се отнасят със страхопочитание. Рап разказа тези и много други истории на момчетата от „Делта“, за да разберат какъв ужас вселява Удай Хюсеин в душите на всички иракчани. Именно от този страх зависеше да стигнат безпрепятствено до бомбите.

Мерцедесите без проблеми продължиха по Шосе 144. Магистралата с шест ленти беше относително спокойна — приближаваше единайсет и половина вечерта. Малкото коли и камиони веднага им даваха път, щом колоната ги доближаваше със скорост сто и двайсет километра в час. Когато стигнаха покрайнините на града, те завиха по магистрала „Абу Гураиб“, също с шест ленти, която щеше да ги отведе в сърцето на Багдад. И в зъбите на врага. Отляво се простираше фабриката за боеприпаси „Абу Гураиб“, а отдясно бяха основните казарми на Републиканската гвардия — над десет хиляди войници ударни части, готови да потушат всякакъв бунт срещу Саддам.

Изведнъж Рап забеляза, че водещата кола леко забавя скоростта.

Погледна напред и видя полицейски автомобил в средната лента.

— Не намалявайте скоростта! — нареди по радиостанцията. — В тази страна няма ченге, което да се изправи на пътя на тази колона!

Всички мерцедеси бяха със затъмнени стъкла, затова беше невъзможно да се види кой пътува вътре. Докато минаваха покрай полицейската кола, Рап погледна към полицаия. Както си мислеше, мъжът изобщо не посмя да вдигне очи към профучаващите покрай него луксозни седани.

Компютърните карти в колата бяха страхотни. Бяха свързани със Системата за глобално позициониране и непрекъснато показваха точното местонахождение на колоната. Маршрутът им до болницата беше отбелязан със зелено. Като допълнителна предпазна мярка всеки

от членовете беше запааметил местонахождението на болницата и улиците, водещи към нея.

Предната кола даде десен мигач и зави. След малко щяха да отбият за болницата. Когато се готвеха да завият по „Шари Арбаат“, Рап забеляза в далечината някакъв проблясък. За част от секундата си каза, че сигурно е светкавица, но последваха още три. Взривовете не идваха от въздуха, а избухваха от земята. Изведнъж в нощното небе се появиха огнени ивици. Рап разбра, че това са крилати ракети. Гледката беше изумителна — малък метеоритен дъжд. На юг започнаха да избухват ярки светкавици, които все повече се приближаваха до тях, докато в един момент не почнаха да чуват гърмежите. Шофьорите продължаваха да карат към болницата. Когато стигнаха „Шари ал Мансур“, завиха наляво и увеличиха скоростта. Няколко пресечки покъсно подминаха руското посолство и трябваше да заобиколят спрелите по средата на пътя коли.

В същия миг, на една пресечка от тях, на не повече от трийсет метра от земята, над главите им профучаха с писък крилати ракети. Колите се разтредоха от звука, но продължиха още по-бързо. Болницата се намираше на няколко пресечки. По радиостанцията Рап каза:

— Майоре, видя ли събралата се пред руското посолство тълпа?

— Тъй вярно.

— Местните знаят, че ще са в безопасност, ако отидат там по време на въздушно нападение.

— Прието, тръгваме по второстепенния път. Всички ли разбраха? На оттегляне ще минем по второстепенния път.

Шофьорите потвърдиха, че са разбрали заповедта, и групата продължи напред. Експлозиите избухваха все по-близо до тях и Рап се запита дали не са си изгубили ума да пожелаят доброволно да участват в операцията. Категорично беше поискал бомбардировките да започнат минути след като пристигнат в болницата. Не по-рано. Най-големият му страх беше, че подземното съоръжение ще бъде буквално запечатано от дебели врати, когато въздушното нападение започне.

Взеха последния завой. Страничният вход за болницата се намираше нагоре и наляво. Улицата беше празна. Рап не знаеше дали да смята това за добър знак, или за лош. Колите спряха и в един миг се отвориха дванайсет врати. Всеки от командосите имаше своя задача.

На задната седалка на първата и третата кола бойците от „Делта“ извадиха през люковете на покривите и закрепиха на триноги 7.62-милиметровите картечници „Хеклер и Кох“. Тежките оръжия щяха да изкормят всяко превозно средство, по-леко от бронетранспортър. Ако, не дай Боже, се появеше танк, те имаха три противотанкови управляеми ракети LAW 80. Тримата шофьори застанаха до колите си и оставиха двигателите да работят. Всеки беше въоръжен с къс автомат-карабина М4А1 с усъвършенстван оптически мерник и подцевен 40-милиметров гранатомет М203. Шофьорът на средната кола щеше да прикрива вратата, когато влизащият екип проникнеше вътре.

Останалите седмина и Рап бързо отидоха при вратата. Всеки от мъжете с изключение на Рап носеше картечен пистолет със заглушител „Хеклер и Кох MP10“. Тези оръжия бяха безшумни 9-милиметрови машини за близък бой. Това беше най-подходящият избор за настоящата задача. Ако не беше Рап, командосите щяха да са въоръжени с друго оръжие. Първоначалният план беше да вземат АК-74 и АКСУ — стандартното оръжие на Специалната републиканска гвардия, но се намеси Рап. Той обясни, че Удай е побъркан на тема пушкала и хората от личната му охрана носят най-добрите оръжия, които могат да се купят с пари.

Командосите от „Делта“ и Рап застанаха до необозначената метална врата. Никой от тях не знаеше какво ги очаква от другата страна. Водещият бутна вратата точно в мига, в който земята се разтърси от бомбена експлозия наблизо.

Войникът, дежурен в малката стая, говореше по телефона и беше провесил на рамо картечница. Той ококори очи — дали от експлозиите, дали от внезапната поява на групата от Специалната републиканска гвардия.

Каквато и да беше причината, Рап не искаше да си губи времето, за да разбере. Той направи крачка напред, наведе се и изкрещя:

— Затваряй телефона!

Мъжът промърмори бързо нещо в слушалката и нервно я тракна. После веднага козирува на Рап и докладва:

— Генерал Хюсеин, американците ни нападناха. Трябва да ви заведем до бомбоубежището.

— Знам, че са ни нападнали, идиот такъв! Затова съм тук. Заведи ме при бомбите.

Без да се колебае, пазачът се обърна и вкара ключа в армираната стоманена врата. Отвори я рязко и направи жест на човека, когото мислеше за Удай Хюсеин, да влезе. Рап мина вътре и се оказа в едно малко по-голямо помещение. Пазачът нервно вкара друг ключ в една кутия на стената. Две тежки врати се плъзнаха настрани, за да разкрият голям товарен асансьор. Всички се качиха в него и пазачът натисна единия от двата бутона.

— Доктор Ли тук ли е? — викна Рап.

Пазачът не смееше да го погледне в очите.

— Извинете, генерал Хюсеин?

— Кореецът! — извика той.

— Да, мисля, че е тук — отвърна уплашено пазачът.

— С кого говореше по телефона?

— С щаба, господин генерал.

— Защо?

— Пращат още хора за всеки случай.

Командосите от „Делта“ на улицата не можеха да чуят какво казва иракският войник. Затова Рап повтори:

— Щабът пращал допълнително хора! Идиоти! Само ще привлекат повече внимание към мястото!

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Чакаха ги двама пазачи. Бяха застанали мирно, стиснали автомати в ръце, от двете страни на огромната противоударна врата. Пазачът, който беше слязъл с тях, се обади:

— Мога да се обадя в щаба и да им кажа да не изпращат хора, господин генерал.

— Да, обади се! — извика Рап. Той продължи напред, накуцвайки, и влезе в огромна зала, с размери поне 30 на 100 метра и стени с височина шест метра.

Майор Бърг приближи до Рап и прошепна:

— Камери.

Рап погледна нагоре и веднага забеляза четири.

— Разположи хората си. Остави двама тук, за да се погрижат за пазачите. — Чу силен шум и се обърна. Голямата противоударна врата се плъзгаше.

— Спрете! — изкрещя. — Не съм издавал заповед да затваряте вратата!

Пазачът до стената веднага натисна червен бутон с дланта си и отново застана мирно. Рап му изляя:

— Обади се в щаба и им кажи, че ще отрежа топките на идиота, който е решил да привлече вниманието към това място!

Пазачът изтича до най-близкия телефон и грабна слушалката.

Рап огледа залата и забеляза празно помещение в другия край. В остъклената стая имаше няколко души в бели лабораторни престилки и шапки на главите. Рап тръгна натам с майор Бърг и четирима бойци. Влетя в стаята и изгледа петимата корейци, облечени от главата до петите в хирургически облекла.

— Доктор Ли!

Един от мъжете излезе и размаха ръце. Рап предположи, че това е доктор Ли. На английски със силен акцент кореецът каза:

— Не... не... не може да идвате тук, облечен така.

Рап извади един от никелираните пистолети 45-и калибър, издърпа ударника и насочи дулото към главата на доктора.

— Никой не ми казва какво да правя! — кресна.

Ученият сведе глава.

— Извинявайте.

— Къде са оръжията? — Рап не знаеше дали доктор Ли вече се е срещал с Удай, но дегизировката до този момент действаше.

— Оръжията ли? — попита кореецът.

— Бомбите, идиот такъв! Американците знаят за тях. Бомбардират ни от въздуха и един от шпионите ни каза, че планират да хвърлят една от специалните си бомби по болницата.

— Но те не са готови!

— Не ме интересува дали са готови! — Рап посочи към една количка в другата част на стаята. — Сложете най-важните части на количката веднага! Трябва бързо да ги изкараме оттук!

Доктор Ли се обърна и започна да дава нареждания на сътрудниците си на корейски. Рап погледна към двамата бойци от „Делта“, които бяха специалисти по експлозивите и бяха инструктирани какво да търсят. Кимна им да държат под око учените. Сетне хвана майор Бърг за ръката и го изведе отвън, в голямото хале.

— Накарай хората си да заложат експлозиви в тази стерилна стая. — Всеки член на щурмовия екип носеше на кръста си достатъчно пластичен експлозив С 4 да срути сградата.

Майорът кимна.

— Става. Ще сложа допълнително при онези цистерни с течен азот.

— Гледай да оставиш едно парче за асансьора.

Пазачът, на когото Рап беше казал да се обади в щаба, се върна изнервен.

— Генерал Хюсеин. — Мъжът спря по-далеч. — Съжалявам, но от щаба докладваха, че брат ви Кусай е издал заповед да се обезопаси районът с тези части. Искат да затворим противовзривните врати.

Това бе проблем.

Кусай беше по-големият брат на Удай, наследникът.

— Ти, некадърник такъв! — изрева Рап и го зашлеви по лицето. Пазачът падна на колене. Рап погледна Бърг и му направи знак да побърза. После се обърна към уплашения до смърт пазач: — Ставай! Идваш с мен.

Заведе мъжа в асансьора. Качиха се горе, като през цялото време мълчаха. Когато вратите се отвориха, Рап извади един от пистолетите си и го насочи към главата на иракчанина.

— Връщай се долу и помогни на моите хора. Изобщо не си мисли да затваряш вратите, че ще ти отрежа топките!

Когато излезе на улицата, на ъгъла завиваха два големи бронетранспортъора. Първото, което чу, беше един от „Делта“ да казва:

— Мамка му, идват два руски БТР-80. Пригответе установките LAW.

Рап закуца в посока към стоманените чудовища. По радиостанцията каза:

— Задръжте топката за секунда, момчета. Почакайте да видя какво ще мога да направя.

Спря бронетранспортъорите на половината път до входа на подземието, като вдигна ръка пред тях. Един от люковете се отвори. Оттам се появи иракски полковник, облечен в униформа на СРГ. Рап веднага разбра, че ще има неприятности. Този офицер почти сигурно се беше срещал отблизо с Удай.

Рап обаче остана така, препречил пътя на машините.

— Полковник, разкарай хората си оттук веднага! Баща ми ме изпрати със специална задача. Ако разбере, че си бил тук, ще се лишиш от главата си.

Офицерът спря на два метра и половина от Рап и го погледна странно.

— Удай? — присви очи той.

По изражението на полковника Рап осъзна, че е злоупотребил с късмета си. Със светкавична бързина извади пистолета си и стреля право в челото на иракчанина. Тежкият 45-калибров куршум събори мъжа. Рап пристъпи напред и изкрещя:

— Как смееш да говориш така за баща ми! — Изстреля още три куршума във вече мъртвото тяло и се изплю отгоре му. После погледна към бронетранспортъора, размаха пистолета и извика: — Махайте се оттук веднага или ще си загубите главите!

Обърна се и закуца към белите коли. По радиостанцията каза:

— Надявам се, момчета, че сте приготвили ракетите за стрелба.

— Прието — отвърна някой.

— Тогава ги използвайте още сега, преди да са успели да се обадят и да съобщят за току-що извършеното от мен.

Един боец извади от колата ракетна установка LAW 80, вдигна я за стрелба, отстъпи встрани от колата и извика:

— Залегнете!

Рап автоматично падна на асфалта. Чу силното свиетене на изстреляната от тръбата 94-милиметрова ракета. Миг по-късно проехтя експлозия и бронетранспортърът избухна в пламъци. Докато във въздуха още хвърчаха останките на машината, Рап видя как един от командосите изтичва до отсрещната страна на улицата с друга установка LAW. Той застана в един вход на коляно, прицели се във втория бронетранспортър и стреля.

Рап запуши ушите си. След миг се изправи. Започна автоматична стрелба.

Рап затича към сградата и извика:

— Майор Бърг, прикритието ни свърши, излизайте незабавно!

Втурна се в сградата.

— Докладвайте, майоре.

— Докопахме бомбите или поне частите, които са най-важни.

— Оправете пазачите и се качвайте.

— Ами учените?

— Мамка му! — Беше забравил за тях. — Вземете ги с вас. И побързайте!

— Прието.

Рап се върна на улицата. Стрелбата поне засега беше спряла. Изнервен, той погледна часовника си. Изруга. Де да беше сега екипът горе. Момчетата от „Делта“ се бяха разпръснали и оглеждаха всяка посока, готови да стрелят по всичко, което се движи. Рап тръгна към асансьора. Най-накрая вратата се отвори. Двама командоси бутеха количка. След тях излезе доктор Ли, като на висок глас протестираше, че компонентите на бомбата са твърде крехки и не трябва да се местят така грубо.

Рап стовари добре премерено ляво кроше в челюстта на корееца и го хвана навреме, когато той се засвлича в безсъзнание на земята. Преметна Ли на рамо и махна на другите учени да слязат от асансьора. Те се скупчиха разтреперани в ъгъла. Един от хората на майор Бърг хвърли пластичен експлозив в асансьора и натисна бутона, за да го прати долу. Вратите се затвориха и кабината заслиза отново под земята. Рап заотстъпва с лице към корейците и им извика:

— Не излизайте оттук, или ще бъдете застреляни!

След това затвори вратата и излезе на улицата. Сложи тялото на Ли в багажника на най-задната кола и закопча на китките му пластмасови белезници. До него се появи Бърг.

— Какво правиш?

— Доктор Ли ще прекара следващите няколко години, като ни разказва всичко, което знае за ядрената програма на Саддам.

Бърг се усмихна.

— Добра идея. А сега вече можем ли да се разкараме оттук?

— Да. Накарай един от твоите да затвори вратата, като заложи отвътре още експлозив с трийсетсекундно забавяне на взрива.

Бърг даде заповед и хората му се захванаха за работа. Един по един те се изтеглиха до мерцедесите и се качиха в тях. Стрелците в люковете на покривите прикриваха изтеглянето с картечниците, докато и последният човек не се качи. Групата от всяка кола се преброи набързо и Бърг нареди да потеглят.

Колите бързо набраха скорост и се отдалечиха от горящите бронетранспортъори, приближавайки се към звуците на сирени,

зенитна стрелба и бомбени експлозии. Нощното небе се озаряваше от трасиращите снаряди. Секунди по-късно те завиха по „Шари ал Урдун“, друго основно шосе, и се устремиха по него с пълна скорост. След километър излязоха на Шосе 10, празна магистрала с шест ленти. Докато майор Бърг докладваше по радиостанцията на полковник Грей, колите се понесоха със 180 километра в час към чакащите ги хеликоптери, към безопасността и успеха.

ГЛАВА 45

Оперативна зала, понеделник следобед

Полковник Грей беше информирал генерал Флъд по защитена срещу подслушване спътникова връзка, че екипът е изпълнил основната задача без жертви и е на път за „Скорпион 1“.

Хейс имаше чувството, че нещо прояжда отвътре стомаха му. Толкова беше напрегнат, че несъзнателно закрачи напред-назад из залата. Макар това да помогна на главнокомандващия да се поотпусне, на останалите не им свърши никаква работа.

Хейс беше взел най-смелото и дръзко решение в политическата си кариера. Без съмнение беше постъпил правилно, което не означаваше обаче, че му харесва да е така. Дълбоко в себе си той съзнаваше, че Израел го е използвал. Бяха изпратили Бен Фридман във Вашингтон, знаейки, че Америка няма да остане безучастна. Ако Израел беше взел нещата в свои ръце и беше бомбардирал Ирак, арабската коалиция, организирана срещу Саддам, щеше да се разцепи. Израел си даваше сметка, че на Хейс не му остава нищо друго, освен да действа решително.

Това някак засенчи всичко останало, което беше вършил през миналата седмица. Робърт Хейс беше горд мъж и се стремеше винаги да постъпва правилно. Той не обичаше да го водят за носа и да си играят с него. Не обичаше да бъде оръдие в чужди планове. Докато крачеше, той взе решение. Някои неща щяха да се променят, щом мисията приключеше. Ако акцията се провалеше, с него беше свършено. Единственият начин да изгаси пожара, запален от конгресмена Ръдин, беше да удържи пълна победа. Нищо друго нямаше да го спаси и враговете щяха да се нахвърлят върху му. Хейс не хранеше илюзии за бъдещето си. Ако Рап и екипът от „Делта“ не успеяха да се върнат от Ирак с ядрените устройства, него щяха да го разпънат на кръст.

Взря се в големия екран и петте сини триъгълника на запад от Багдад. Само ако можеха да се задвижат! Погледът му се премести върху един от другите телевизори, включен на Си Ен Ен. Конгресменът Албърт Ръдин бълваше огън и жупел по отношение на бомбардировката на Ирак. Преди това Хейс го беше гледал по Ен Би Си. Със сигурност до края на деня конгресменът щеше да „разлае кучетата“. Този задник вече настояваше за слушания и разследване на военната акция.

Точно в този миг президентът реши, че ще унищожи Албърт Ръдин, каквото и да му струва. За цялата му над двайсет и пет годишна кариера подобни мисли му идваха за първи път. Но сега той се размечта как ще съсипе в политически план Ръдин. Ръдин беше предупреден да си наляга парцалите, и то не само от Хейс, а и от ръководството на цялата партия. Беше му отправен строг ултиматум, но въпреки всичко продължи. Щеше да си плати за магарешкия инат и арогантност. Ако Рап и „Делта“ изпълнеха задачата си, щяха да дадат на Хейс меча, необходим му да свърши работата. Но ако се проваляха, мечът щеше да отиде при Ръдин. Така или иначе, само един от двамата щеше да оцелее.

Докато Хейс започваше поредната си обиколка около масата, шефката на кабинета Вальри Джоунс му протегна някакви листове.

— Прегледайте това, моля.

Президентът взе четирите страници и без да казва нищо, се зае да ги чете. Успокоително беше, че има с какво да се разсее от мисълта за мисията. По средата на първата страница той спря, подпря листа на стената, задраска някаква дума и добави на ръка друга. Четеше изявлението си, написано от Вальри Джоунс и пресекретарката на Белия дом Мишел Бърнард. Залата за пресконференции на горния етаж вече се пукаше по шевовете от репортери и фотографи, които чакаха Бърнард да ги осведоми какво става. Хейс направи няколко промени и върна листовите на Джоунс.

— Изглежда добре. Добави обаче едно нещо.

Прекъсна го баритонът на Флъд:

— Господин президент, изтеглянето е завършено. Екипът е на път за Саудитска Арабия.

Хейс се обърна към големия екран. Петте сини триъгълника най-накрая бяха започнали да се местят.

— И се връщат до един? — поиска да се убеди президентът.

— До един — потвърди генералът.

Президентът се обърна към Джоунс и Бърнард:

— Качете се горе и дайте брифинг. Кажете, че ще направя обръщение към нацията довечера в девет часа.

— Трябва да обсъдим... — започна Джоунс.

— Всичко е наред, Валъри, знам какво правя!

— Но, сър, дори нямате подготвена реч...

— Не се притеснявай. Няма нужда от реч.

Когато двете излязоха, Хейс се върна при масата. Генерал Флъд му махна да седне и се наведе към него:

— Господин президент, все още задържаме полета на F-111. Какво да правим?

Хейс хвърли поглед към екрана. Добре знаеше кои са второстепенните цели. Бяха подбрали четири бункера за командване и контрол и четири двореца на Саддам. Хората от Националната разузнавателна служба бяха избрали дворците от списък с над двайсет след подробно изучаване на хиляди фотографии. В четирите, които избраха, имаше най-голяма вероятност да се крият инсталации за производство на оръжия за масово поразяване. Хейс разбираше, че сега е най-подходящият момент да ударят. Трябваше да балансира човешките загуби на цивилни на едната везна и шанса да нанесе съкрушителен удар на Саддам — на другата. Суперпроникващите бомби щяха да разрушат до основи целите. След кратък размисъл президентът погледна Флъд в очите:

— Имаш разрешението ми.

Флъд вдигна слушалката.

— Започвайте — нареди кратко.

Кенеди сложи ръка на рамото на президента.

— Сър, трябва да проведем няколко обаждания.

Хейс въздъхна. Списъкът беше дълъг и имаше доста да обяснява. Кенеди предложи първо да се обадят на министър-председателя Голдберг. Президентът се съгласи. След малко двамата мъже вече говореха по защитената връзка.

— Господин премиер — започна Хейс.

— Чаках да се обадите, господин президент — отвърна, леко раздразнен, Давид Голдберг.

— Извинете ме, че не ви уведомих за операцията предварително, но поради очевидни причини я пазихме в пълна тайна.

Голдберг, верен на своя лаконичен стил, попита направо:

— Имате ли да ми съобщите някакви новини?

— Да. Преди около час американски специални части щурмуваха болницата „Ал Хюсеин“ в Багдад и постигнаха основната си цел. Оръжията, които те търсиха, сега са у нас, а обектът е разрушен без никакви щети на болницата.

Последва невероятно дълго мълчание. Най-накрая Голдберг изрече:

— Господин президент, народът на Израел ви е длъжник.

Хейс се усмихна на Кенеди, която слушаше разговора на другия телефон.

— Много любезно от ваша страна. Извинявам се, че не мога да говоря дълго, но ще чакам да се срещнем другата седмица.

Израелският министър-председател планираше да посети Вашингтон скоро заради насрочените мирни преговори с палестинците.

— Убеден ли сте, че арабският ми съсед ще дойде след това, което се случи тази вечер?

— О, сигурен съм, че Ясер ще дойде. Няма да пазя тайната дълго. Имам намерение да кажа на целия свят какво е искал да направи Саддам.

— Надявам се ролята на моята страна да не бъде спомената — вметна тревожно Голдберг.

— От само себе си се разбира.

— Вие сте голям съюзник на израелския народ, господин президент.

— А Израел е бил винаги голям съюзник на Съединените щати — отвърна Хейс; не звучеше много убеден. Кенеди му подаде листче с едно име. Хейс кимна и продължи: — Господин Голдберг, ще ми направите ли услуга? Предайте моята благодарност и извинение на полковник Фридман.

— С удоволствие, но за какво трябва да се извинявате?

— Посрещнах го малко хладно, когато дойде във Вашингтон миналата седмица.

— А, не се притеснявайте за това — засмя се Голдберг. — Новините, които ви е донесъл, със сигурност не са ви развеселили.

— Е, това не променя факта, че не бях гостоприемен. Грешно беше от моя страна да се държа така и поради тази причина бих искал да му се извиня. Всъщност... мисля, че трябва да го вземете с вас следващата седмица. Америка му дължи благодарност и аз бих искал да му я изкажа лично.

— След като толкова настоявате, господин президент, мисля, че полковник Фридман ще бъде поласкан от подобна чест.

— Добре тогава... кажете на полковника, че ще очаквам лично да му благодаря следващата седмица. Сега трябва да вървя. — Президентът още веднъж изслуша благодарностите на Голдберг и затвори.

Кенеди се усмихна широко. Рядко показваше чувствата си.

— Перфектно беше, сър.

ГЛАВА 46

Белият дом, понеделник вечерта

Президентът беше прекарал последните четири часа в опити да успокои шефката на кабинета си, че постъпва разумно, като прави обръщение към нацията от залата за пресконференции в Белия дом. Джоунс искаше да го снимат зад бюрото му в Овалния кабинет. Искаше да чете внимателно написана реч по аутокюто, за да няма място за грешки.

Хейс бе против. Епохалните речи, тези, които печелят хората, се произнасят без предварителна подготовка, идват отвътре, от сърцето. Всеки специалист по връзки с обществеността щеше да го посъветва да прочете речта си, но Хейс знаеше, че хората искат да видят управляващия човека, не робота. Довечера щеше да се държи пред камерите като обикновен човек. Нямахше да крие емоциите си.

Президентът беше сам в Овалния кабинет. Използваше времето да събере мислите си, преди да застане пред обективите. Надраска набързо основните изречения. Като в примерен сценарий очерта първо, второ и последно действие. Фактът, че победата беше пълна, му помогна невероятно много. Рап и „Делта“ се бяха върнали живи и здрави в Саудитска Арабия с ядрените заряди. Всички екипажи на самолети и членове на Специалните части също бяха невредими. Критиците у дома и по света го хулеха за бомбардировките. С намеци или с преки нападки те казваха едно и също нещо — че е бомбардирал Саддам за политическо прикритие. След няколко минути щяха да му правят мили физиономии.

Почукване на вратата прекъсна мислите му.

— Влез!

Влязоха Кенеди и Анна Райли, видимо притеснена. Хейс си представи как са се изненадали в Ен Би Си и са се зачудили защо ли президентът е поискал лична среща с тяхната кореспондентка от Белия дом само минути преди обръщението си към нацията.

— Заповядайте. — Хейс посочи канапетата пред камината. — Анна, Айрини ми каза, че си имала много трудна седмица.

Анна само кимна. В интерес на истината не беше трудна, а направо адска. Сякаш Милано не беше достатъчно, трябваше да се оправя с многобройните обаждания на роднини, приятели и колеги, след като конгресменът Ръдин показа по националната телевизия фотография на Мич. Сега целият свят го смяташе за убиец.

— Е — продължи президентът, — след всичко, което преживя, си мислех, че заслужавах да ти кажа някои неща, преди да направя изявление пред колегите ти. — Хейс замълча за кратко и после започна да описва събитията от последната седмица на шокираната Райли.

Белият дом, залата за пресконференции, понеделник вечерта

Президентът Хейс скочи на трибуната в средата на брифинг-залата с младежка пъргавина. Айрини Кенеди, генерал Флъд, министърът на отбраната Кълбъртсън и съветникът по националната сигурност Хейк застанаха зад него, пред сините завеси. Шефката на кабинета му и прессекретарката останаха отстрани. Хейс изглеждаше внушителен и уверен.

Президентът огледа претъпканата с репортери малка зала.

— Днес дадох заповед на нашите сили в Персийския залив да нападнат Ирак — поде бавно. — Не информирах съюзниците ни преди започването на военната операция. Уведомих само няколко членове на моя кабинет и шепа сенатори и конгресмени. Направих го нарочно и ако имате малко свободно време, ще ви обясня какво целях със запазването на атаката в такава строга тайна.

Президентът направи пауза, за да отпие глътка вода. Искаше напрежението да се нагнети.

— За никой от нас не би трябвало да е изненада, че Саддам Хюсеин отдавна се опитва да се сдобие или да си направи оръжия за масово поразяване. Е, миналата седмица се сблъсках с ужасяващата действителност. Информираха ме, че на Саддам му остава по-малко от месец до сглобяването на готови за използване ядрени оръжия. — Президентът замълча и огледа притихналата зала. — Изглежда, през

последните няколко години е изграждал тези ядрени оръжия с помощта на Пак Чоу Ли, севернокорейски ядрен физик.

Хейс кимна на Кенеди. Тя доближи до разпънатата стойка и окачи на нея табло, на което беше залепена фотографията на учения.

— Доктор Ли е бил „взет под наем“ от правителството на Северна Корея. Заедно с още половин дузина учени. В замяна севернокорейците са получили от Саддам около четирийсет милиона долара в суров петрол. Доктор Кенеди ще ви даде документация в доказателство на това, след като свърша.

Президентът отново извърна очи към Кенеди:

— Следващата фотография, моля.

Кенеди свали снимката на Ли и я смени със снимка на град, направена от въздуха. Една от сградите в центъра беше оградена с червено.

— Саддам положи големи усилия да скрие придобивката си. До такава степен, че построи производственото съоръжение за тези оръжия под болницата „Ал Хюсеин“ в Багдад. — Президентът отново замълча. — Не е необходимо да ви обяснявам мотивите му за това. Нека само да кажем, че замисълът беше низък и долен. Но Саддам вече не може да ни шокира с нищо. — Президентът поклати глава. — Изправен пред тази неприемлива ситуация, на мен не ми остана алтернатива, освен да ликвидирам тези оръжия. На човек като Саддам Хюсеин, човек, който използва отровни газове срещу собствения си народ, не бива изобщо да се позволява да разполага с разрушителната сила на атомна бомба. В девет часа вечерта багдатско време ние започнахме офанзивата, за да унищожим оръжията и инсталацията.

Американски специални части извършиха дързък рейд срещу обекта и в същото време започна въздушната бомбардировка. Имам удоволствието да ви съобщя, че операцията премина успешно. Обектът беше разрушен и нямаше никакви цивилни жертви. Повтарям, никакви цивилни жертви. В допълнение, екипът на Специалните части, който проведе нападението, успя да плени трите ядрени устройства. Оръжията бяха изведени от Ирак и в момента се готви инспекция на ООН, както и на всички американски сенатори и конгресмени, които все още изпитват съмнения в честността на президента.

Коментарът беше добре премерен, но с това Хейс не свърши. Тепърва започваше.

— Също така имам удоволствието да ви съобщя, че всички американски военнослужещи, които участваха в операцията, се върнаха невредими в базите си. Искам да се извиня на съюзниците и на политиците на Капитолия, че не им съобщих за операцията по-рано, но не можех да рискувам оръжията да бъдат преместени. Националната сигурност беше от най-голямо значение и тук стигаме до втората причина за моето изявление.

Вчера цялата операция беше застрашена от провал от конгресмена Албърт Ръдин. Той излезе по телевизията и разкри строго секретна информация. — Президентът поклати глава с отвращение. — Конгресменът Ръдин, заслепен от омразата си към ЦРУ, в стремежа си да унищожи доктор Кенеди реши да даде на целия свят името и фотографията на един от най-добрите в страната експерти по борбата с тероризма. Мнозина от вас в медиите сигурно са прекарвали деня в опити да открият кой е този човек. Е, поради съображения за националната сигурност не мога да ви кажа много за него. Само ще ви съобщя, че той е човекът, който води екипа по време на рейда в Багдад. Без неговата храброст и безкористност мисията нямаше да успее. Името му е Мич Рап и той току-що завърши последната си мисия — „благодарение“ на конгресмена Ръдин и неспособността му да постави националната сигурност над личните си вражди.

Мнозина от вас бяха шокирани от акцията и нахлуването в дома и кабинета на конгресмена тази сутрин. Нека да ви обясня как се стигна до тях. Доктор Кенеди и аз седнахме с директора на ФБР Роуч снощи и му показахме засекретените документи за кариерата на господин Рап в ЦРУ. Мога да ви уверя, че законът е бил спазван и от мен, и от моя предшественик. Досието съдържа президентски укази, оторизиращи употребата на смъртоносна сила. За всеки от тях ръководството и на Конгреса, и на Сената са били уведомени съгласно закона. Погледнато формално, конгресменът Ръдин, в качеството си на председател на Комисията по разузнаването на Конгреса, е трябвало редовно да бъде уведомяван навреме за всяка секретна акция. Самият аз и моят предшественик многократно сме спорили с парламентарното ръководство на двете камари и сме посочвали, че на конгресмена Ръдин не може да се има доверие, като му се дава подобна информация. Те бяха съгласни и затова Ръдин беше държан в неведение. Ситуацията беше трудна. Трябваше да балансираме между

правото на информация на Конгреса и националната сигурност. Смятахме, както и ръководството на Сената и Конгреса, че изпълняваме задълженията си по закон.

Предвид високия залог за успех на последната операция подадохме сигнал на директора Роуч и на един федерален съдия, че законът е бил нарушен. Действахме бързо, като конфискувахме секретните досиета, за да не бъде операцията още повече застрашена от безпардонното поведение на конгресмена Ръдин. За съжаление трябва да кажа, че кариерата на господин Рап в областта на борбата с тероризма беше прекъсната необратимо. И като последица от това националната сигурност на страната бе застрашена. ФБР ще разследва конгресмена Ръдин, за да открие точно какви щети е нанесъл и ще отправи срещу него официално обвинение.

Хейс хвърли поглед настрани и продължи:

— Това беше и причината доктор Кенеди да не пожелае да отговаря на въпросите в Сената днес. Операцията в Ирак вече беше започнала и тя не искаше да лъже пред комисията, нито да издаде нещо, което да застраши мисията.

А сега, преди да дам думата на доктор Кенеди и генерал Флъд, бих искал да благодаря на нашите съюзници за тяхното разбиране, търпение и лоялност. Искам да благодаря и на нашите войници, моряци, пилоти и морски пехотинци за тяхната смелост и професионализъм. И на Мич Рап — задето отново рискува живота си. Тази вечер светът е едно по-безопасно място благодарение на всички вас. Лека нощ на всички и Бог да ви благослови.

Хейс се обърна и излезе от залата.

ГЛАВА 47

Капитолия, понеделник вечерта

Един многообещаващ ден се беше превърнал в пълен крах. Ханк Кларк седеше в тъмнината, в своето убежище на четвъртия етаж на Капитолия, с голяма чаша коняк и пура в ръка. Столът му беше обърнат към отворения прозорец, беше сложил краката си на перваза. Отвън нахлуваше студен въздух и се смесваше с топлината от радиатора. Още един пример на неефикасни действия на правителството. Пушенето беше официално забранено на всички федерални работни места, но хората, които пишеха законите, понякога предпочитаха да ги пренебрегват. Кларк издиша дим от голямата пура „Даймънд Краун Фигурадо“.

Комбинацията от никотин и коняк го унасяше. Съзнанието му кръжеше около мястото, на което толкова отчаяно искаше да се окаже. Мястото, в което алкохолът прояснява ума. Яснота, която беше трудно да се постигне и да се поддържа, но много лесно да се загуби от пиянското слабоумие.

Великите планове на сенатора бяха разбити на пух и прах. Сега той се опитваше да разбере как е бил надигран толкова драматично. Ходът на президента беше брилянтен. Рейтингът му щеше да се качи до осемдесет процента. Мич Рап още не беше национален герой, но когато пресата го проучеше подробно, щеше да се превърне в такъв. „Акциите“ на Кенеди също бяха скочили. В нея вече виждаха хладнокръвен професионалист в разгара на криза. Точно този тип човек, който ни трябва за шеф на ЦРУ. Никой на Капитолия нямаше да рискува кариерата си, за да се опита да се заяде с Кенеди или с Рап в този момент.

Албърт Ръдин беше достатъчно красноречив пример. Ако наистина имаше политик, с чиято кариера да е свършено, това беше Ръдин. Президентът го беше размазал като хлебарка. Този човек сякаш

беше станал прокажен. До утре вечер нямаше да може да си намери маса и в „Бъргър Кинг“.

За нещастие Кларк познаваше Ръдин достатъчно добре, за да си дава сметка, че упоритото старо копеле няма просто така да се върне обратно в Кънектикът и да се пенсионира тихо. Вашингтон беше неговата стихия, а Демократическата партия — неговият живот. Той щеше да се бори отчаяно, а отчаяните хора рядко разсъждават трезво. Сега Ръдин се беше превърнал в голяма пречка.

Кларк отново отпи от коняка и се зае да предвиди щетите, които заядливият конгресмен можеше да му причини. Ситуацията не изглеждаше добре. Кларк можеше просто да отхвърли обвиненията на Ръдин, но президентът щеше да се усъмни. А освен това посветени в част от плана му бяха Стивъкън и Браун. Ако президентът имаше сериозни намерения ФБР да започне криминално разследване, те бяха в голяма беда, което означаваше, че и той е в беда. Ръдин трябваше да бъде склонен да си затваря устата или Кларк щеше да се разправи веднъж завинаги с това старо лайно. Най-вероятно проблемът щеше да бъде решен от парите. Ще отиде при Ръдин и ще му заговори за придържане към принципи и такива работи. Ако не подейства, ще предложи да му плати.

Кларк погледна през прозореца и издиша дим от пурата. Опита да прецени и шансовете си за успех. Ръдин беше евтин скъперник. Парите трябваше да стигнат.

Някой затропа силно по вратата на кабинета му. Седнал сам в тъмнината, Кларк толкова се изненада, че скочи на крака. Притисна с ръка сърцето си, за да се успокои.

— Отвори проклетата врата, Ханк! Знам, че си вътре!

Беше Ръдин. На Кларк още не му се искаше да говори с него. Застана пред отворения прозорец, стараейки се да не мърда.

— Подушвам дори дима от проклетата ти пура! Отвори вратата веднага! — крещеше Ръдин. — ФБР иска да ме разпита утре и оттам ме посъветваха да доведе адвоката си, Ханк! Трябва да говоря с теб веднага.

С голямо нежелание Кларк остави питието си и запали лампата на бюрото. Отиде до вратата и отвори. Ръдин нахълта вътре, бълвайки ругатни. Кларк затвори вратата и се обърна към конгресмена:

— Албърт, много съжалявам за това, което се случи тази вечер. Мога да разбера гнева на президента, но мисля, че малко попрекали.

— Разбираш гнева! — изсъска Ръдин; от устата му се разхвърчаха слюнки. — Направо ми го начука пред цялата страна! Мамка му, пред целия свят! А ти ми викаш, че разбираш гнева му! Ами моя гняв!

Кларк разпери ръце.

— Тук съм, за да ти помогна, Албърт. С викане няма да постигнеш нищо.

— Тук бил, за да ми помогне. Тук си, за да се скриеш! Да ми помогнеш друг път!

Сенаторът въздъхна и си каза да запази спокойствие.

— Прав си, Албърт. Извинявай.

— Само с извинение няма да минеш!

— Албърт, искам да ти помогна, но преди това трябва да признаеш част от вината.

— Вината! Единствената вина, която поемам, е, че те послушах да приема оня Стивъкън. Ти ми каза да отида и в „Среци с пресата“ и да оглася пред света кой е Мич Рап. Ако не те бях послушал, нямаше да се забъркам в такава каша!

Спокойствието на Кларк се изпаряваше.

— О, Албърт, за твоето положение мисля, че имаш поне малко вина.

— Глупости! Прав съм и ти го знаеш.

— Всичко, което президентът каза тази вечер, е вярно. Особено онова за личното ти отмъщение и вражди.

— Майната ти, Ханк! — Ръдин му показва среден пръст.

Кларк се наведе напред.

— Внимавай, Кларк. Аз съм може би единственият приятел, който ти е останал в този град.

Ръдин отстъпи крачка.

— Отчаян съм! — захленчи. — Аз съм един отчаян човек. Трябва да ми помогнеш!

Отчаяните хора вършат отчаяни неща.

Кларк видя изход от бъркотията.

Сложи ръка на кокалестото рамо на Ръдин:

— Ела. Искам да ти покажа нещо, което може да помогне.

Първоначално Ръдин се поколеба, но Кларк го побутна с голямата си длан. Отидоха до отворения прозорец и сенаторът му посочи Вашингтонския монумент. Беше окъпан в ярка светлина. Стоеше устремен като ракета, готова за излитане.

Кларк се загледа навън и каза:

— Ти се би добре, Албърт. Също като Вашингтон, само дето историята не беше на твоя страна.

Ръдин сърдито поклати глава:

— Историята ми го начука.

— Е, аз мисля да оправя нещата. Ти и аз ще отидем утре сутринта да се видим с президента и ще го накарам да се обади на ФБР. — Кларк потупа Ръдин по гърба и добави: — Не се притеснявай, ще се погрижа.

— Благодаря ти, Ханк. Благодаря ти... благодаря ти...

— Не се тревожи. — Кларк пак го потупа по гърба. — Нали затова са приятелите.

Ръдин се бе поуспокоил. Кларк отстъпи крачка назад и блъсна конгресмена. Последва смразяващ кръвта писък; миг по-късно се чу глухо тупване. Кларк проточи врат и погледна от двајсет и пет метровата височина. Долу лежеше безжизненото тяло на Албърт Ръдин.

Кларк се върна при бюрото и вдигна чашата си. Допи коняка на един дъх. Извади мобилния телефон от сакото си и набра номер. Когато отсреща вдигнаха, той каза:

— Обажда се сенатор Кларк. Трябва да говоря с президента незабавно. Случи се нещо ужасно.

ГЛАВА 48

Мериленд, сряда вечерта

Буря от чувства бушуваше в гърдите на Рап. Гордостта и удовлетворението от постигнатата трудна победа се смесваха с усещането за нещо невъзвратимо изгубено. С оперативната му дейност беше свършено. Предателят Ръдин бе постъпил като истински страхливец — бе се хвърлил през прозореца. Един проблем по-малко!

Когато самолетът му кацна в „Андрюс“, група всезнайковци от ЦРУ и Пентагона го пресрещнаха, за да го разпитат. Рап им каза, че ще трябва да почакаат, но те настояха. Тогава той им каза да вървят на майната си. Преди да излезе от базата, прекара няколко минути с Кенеди. Тя бе предложила да вземе със себе си и Анна, но той отказа. Кенеди го информира за случилото се след обръщението на президента в понеделник вечерта. Буквално всяко списание, вестник и телевизионен канал се бяха обадили в службата за връзки с обществеността на ЦРУ, за да уредят интервю с новия герой на Америка.

— И какво им казахте? — попита Рап.

— Че няма никакъв шанс да дадеш интервю.

— Добре ме познаваш.

— Прекалено добре.

Тя се опита отново да постави въпроса за Анна, но той я отряза. Искаше да остане сам няколко дни; когато си починеше, щеше да ѝ се обади. Кенеди го изпрати с поглед, разтревожена, когато той се качи в колата и се отдалечи. Виждаше, че страда.

Рап се понесе по провинциалните пътища на Мериленд. Очакване и вълнение го изпълваха. Преди да замине за Саудитска Арабия, той се обади в апартамента ѝ и остави съобщение. „Ще съм си къщи в сряда вечерта. Много ми липсваш. Щях да съм ти много признателен, ако беше в къщата, когато си дойдох от Италия.“ Сметна, че така е по-добре. Беше ѝ подал ръка; сега тя бе на ход.

Толкова дълго се беше стремил към нормален живот, семейство, любов... И сега, след всичките тези години, можеше да го постигне. Анна беше жената, на която искаше да посвети живота си. Въпреки случилото се в Милано той с цялото си сърце знаеше, че желае да дочака края на дните си с нея, но също така си даваше сметка, че не може да я накара насила. Анна беше малко опърничав човек. Не обичаше да ѝ нареждат какво да прави.

През тази студена ноемврийска вечер Рап се почувства уязвим. Стараеше се да не прекалява с надеждите и мечтите, но страшно много искаше, когато пристигне, Анна да е в къщата.

Зави по автомобилната алея, фаровете му осветиха дългия двор, а после къщата и гаража. Сърцето му се сви от разочарование. Той спря колата. Беше седем и единайсет вечерта, а нея я нямаше. Паркира пред гаража. Без да вади багажа си, тръгна към външната врата.

Отключи и набра кода за изключване на алармата. Отиде в кухнята, за да провери телефонния секретар. Беше пълен. Изруга и като някакъв наркоман, търсец дозата си, се зае да го прослушва. Пропускаше съобщенията, щом чуеше, че гласът не е на Анна. С всяко следващо разочарованието му растеше.

След последното се обърна, отиде до хладилника и извади бутилка бира. Чувстваше се като в безтегловност. Взе якето си и излезе на верандата. По някаква необяснима причина му се поиска да види водата. Загледа се в тъмния залив. Опита да я оправдае. Почувства се жалък. Защо хранеше празни надежди? Прииска му се да се захване с нещо, с каквото и да е, само да прогони болката от съзнанието си. Отиде да нацепи дърва за огъня.

Пет минути по-късно му полекна. Пламъците се разгаряха, брезовите дърва весело припукваха. Вятърът отнасяше дима към залива. Отпи от бирата и загледан в огъня, си спомни, че Анна му подари за рождения ден газов котлон. Изведнъж го обзе чувството на непоносима самота. Беше прекарал години в прикриване на мислите си. Емоциите за него бяха лукс, който не можеше да си позволи. Анна беше променила това. Тя му бе помогнала да открие чувствата си. Сега тези чувства се бяха обърнали срещу него. Болката беше непоносима.

Една сълза се отрони от очите му. Как щеше да живее без нея? Ароматът на косата ѝ, допирът до кожата ѝ, очарователните ѝ зелени очи, смехът ѝ — всичко това вече го нямаше. Той се чувстваше някак

измамен. Беше направил големи жертви, а в замяна искаше само едно. Малко щастие. Спътник, с когото да прекара остатъка от живота си.

Щеше да оцелее, знаеше. Беше роден да оцелява. Болката от загубата щеше да намалее, но раната никога нямаше да заздравее напълно. Друга жена нямаше да има, поне за доста дълго време. А ако и когато откриеше такава, тя изобщо нямаше да може да се сравнява с Анна. Тя беше единствената му истинска любов и той я беше загубил.

Райли стоеше в сянката, близо до стената на къщата, и го наблюдаваше. Усети дима, когато слезе от колата, и отиде направо в двора. Не искаше да го чака вътре. Искаше да му даде урок. Да го накара да се почувства така, както тя се беше почувствала. Сега, застанала в сенките, тя виждаше болката му и не можеше да издържа повече.

Пристъпи към него. Той се втренчи в нея като дете, когато се събуди от дълъг сън. Тя срещна пълните със сълзи очи.

Протегна ръка, сякаш да вземе болката му.

— Скъпи, извинявай.

Рап я сграбчи, придърпа я към себе си и зарови лице в гърдите ѝ. Райли го целуна по главата и прокара пръсти през косата му.

— Как се почувства, като не ме завари у дома?

— Като нищожество.

— Исках да разбереш какво е да чакаш, да се вълнуваш и да се притесняваш. Така се почувствах аз в Милано.

— Не е забавно.

— Не, не е. — Тя вдигна лицето му. — Сега, когато знаеш колко болезнено е да ме изгубиш, обеща ми, че няма да позволиш никога повече да изпадна в същата ситуация.

— Обещавам.

Устните им се сляха в дълга целувка.

С мъка се откъснаха един от друг. Рап я помоли да почака отвън за минута. Изтича в къщата и се качи горе. Миг по-късно отново излезе на верандата. Стисна Райли за раменете и я накара да седне на стола. Коленичи пред нея.

— Помниш ли кога се запознахме?

Райли го изгледа недоверчиво, сякаш въпросът беше уловка. Нямаше как да забрави кога се бяха срещнали. Той ѝ беше спасил живота.

— Разбира се, че помня.

— Помниш ли какво ми каза, когато свърши кризата със заложниците? Че така е писано?

— Да.

— Още ли вярваш в това?

— Да.

— Аз също. — Той обхвана с длани лицето ѝ. — Мисля, че бях пратен да те спася, за да можеш по-късно ти да дойдеш и да спасиш мен.

— Как?

— Като прекараш живота си с мен. — Рап извади от джоба си пръстен. Стисна ръката ѝ и изрече задавено: — Анна, ще се омъжиш ли за мен?

Очите ѝ се напълниха със сълзи от радост, долната ѝ устна се разтрепери, когато той сложи пръстена на пръста ѝ. Останала без дъх, тя кимна едва и се хвърли в обятията му.

ГЛАВА 49

Белият дом, седмица по-късно

Президентът стоеше пред камината в Овалния кабинет. Фотоапаратите щракаха като полудели. От лявата му страна беше Ясер Арафат, а от дясната — министър-председателят на Израел Голдберг. Седмицата беше знаменателна. Рейтингът на Хейс бе хвъркнал. Пресата го ласкаеше. Нямаше страна в Близкия изток, включително и Иран, която да не е доволна, че Хейс е лишил Саддам от ядрено оръжие. Диктаторът сипеше люти закани заради бомбардировката, но никой не го слушаше. Хейс беше излязъл от ситуацията с чест.

Валъри Джоунс пристъпи напред и каза:

— Добре, това е засега. Благодаря ви. — И ги поведе към вратата, като махаше с ръце, сякаш караше стадо на паша.

Когато журналистите си отидоха, президентът се обърна към гостите си:

— Появи се задача, с която трябва да се заема. Няма да ми отнеме много време. Моят шеф на кабинета ще ви заведе в зала „Рузвелт“ и ще подготви нещата.

Хейс се усмихна на двамата мъже и напусна Овалния кабинет. Веднага щом излезе в коридора, усмивката изчезна от лицето му. Слезе умислен под земята. Отиде в Оперативната зала. От едната страна на масата седеше Айрини Кенеди, израелският ѝ колега се беше настанил срещу нея.

Бен Фридман се изправи:

— Господин президент, благодаря ви за поканата да дойда в Белия дом.

Хейс застана зад стола си и отпусна длани на облегалката. Планът беше на Кенеди, но той с голямо желание се бе съгласил да вземе участие в него.

— Извинете ме, ако е трябвало да пропътувате целия път дотук напразно, но иначе нямаше да мога да ви накарам да дойдете заради

истинската причина, поради която сте тук.

Усмивката на Фридман се стопи.

— Седнете. — Хейс му посочи стола. Шефът на разузнаването с неохота се подчини. — Не ви ли се ще да ни кажете нещо, та да ви олекне?

Фридман отчаяно искаше да разбере на какво се дължи гневът на Хейс. Беше прекарал цялата сутрин с Кенеди, и то много приятно. До този момент нямаше никакъв знак, че нещо не е наред. Погледна към нея за помощ, но в отговор получи само въпросителен поглед.

— Извинете, сър, но не ви разбирам много добре — изрече Фридман.

— О, мисля, че прекрасно ме разбирате. — Хейс едва не избухна. Знаеше какво извинение ще предложи накрая Фридман и вече беше изпълнен с недоверие. Крайно време бе да започнат да се държат като истински съюзници.

— Името Питър Камерън не ви ли навява някакви спомени?

Фридман беше професионален лъжец, както го изискваше занаятът му. Той поклати глава.

— Не мисля. — Звучеше убедено.

Президентът се намръщи.

— Ами Донатела Ран?

Шефът на МОСАД се питаше къде се е дянала Донатела. Сега разбра.

— Да, господин президент. За нещастие.

— Така ли? И защо? — попита президентът с престорена загриженост.

— Лично я вербувах да работи за МОСАД. Беше много добра, но преди няколко години изгубихме контрола над нея.

— Изгубили сте контрола над нея?

— Случва се от време на време в нашата работа, сър. — Фридман хвърли поглед към Кенеди. — Не можем да предложим най-добрите условия за пенсиониране, а пък, от друга страна, има хора, които са готови да платят много пари на човек с уменията на Донатела.

Хейс погледна часовника си.

— Нямам време за подобни глупости. — И стрелна с очи Кенеди.

— Да не би да искате да ни кажете, Бен, че Донатела не е работила за вас вече две години? — попита Айрини.

— Точно това искам да кажа.

— Вие сте лъжец, и то не много добър. — Президентът вдигна слушалката и натисна един бутон: — Доведи ги. — И затвори. Фридман подскочи.

Миг по-късно вратата се отвори и в кабинета влязоха Донатела Ран и Мич Рап. Донатела седна до Кенеди. Рап остана прав до президента и впери поглед във Фридман.

Хейс попита:

— Сега няма ли да ни разкажете историята си по-подробно?

— Не знам какво ви е казала тази жена, но на нея не може да се вярва. — На челото на Фридман бе избила пот.

Президентът се изсмя.

— Защо ми се струва, че вие сте този, на когото не може да се вярва, господин Фридман?

— Господин президент, умолявам ви. Не трябва да слушате тази жена. Тя заби нож в гърба на моята страна. Издирваме я вече почти година.

— За да постигнем наистина някакъв напредък, ще пренебрегна коментара ви за ножа в гърба. Вместо това искам да се концентрираме върху нещо друго. Обяснете ми как така сте плащали големи суми на госпожица Ран и в същото време сте я издирвали?

Фридман се опита да се престори на объркан.

— Нямам представа за какво говорите.

— Айрини. — Президентът се обърна към Кенеди.

Кенеди извади една папка, отвори я и я плъзна по масата. В нея бяха изброени сметките от швейцарските банки, които Фридман беше използвал, за да укрива пари от собственото си правителство. С помощта на Донатела Маркърс Дюмонд, ненадминатият хакер на ЦРУ, се беше сдобил с тази информация и с още много неща. Президентът попита:

— Познавате ли тези банкови сметки?

Фридман отново излъга:

— Не.

— Добре тогава, няма да имате нищо против, ако ви кажа, че бяха закрити тази сутрин и парите бяха прехвърлени при нас.

Фридман застина. Не можа да каже и дума.

Хейс срещна погледа на Рап и кимна. После протегна ръка към Донатела:

— Госпожице Ран, време е да излезем.

Рап извади беретата от раменния си кобур и методично се зае да завинтва черния заглушител на цевта. Донатела стана и пое ръката на Хейс. Фридман се изсмя нервно.

— Господин президент, за наивен ли ме смятате? Не можете току-така да ме заплашвате. Няма да ви се размине, ако ме убиете. Особено тук, в Белия дом.

— О, господин Фридман, мисля, че подценявате негативните ми чувства към вас и надценявате собствената си значимост за вашето правителство. Само трябва да кажа на премиера Голдберг какво сте се канили да направите и когато свърша, той ще ми е благодарен до гроб, че съм ви елиминирал. — Хейс отвори вратата и направи знак на Донатела да излезе.

— Почакайте! — подвикна Фридман.

Президентът направи жест на Донатела да излезе без него и затвори вратата.

— Не ми губете времето, Фридман.

— Какво искате да ви кажа?

Намеси се Рап:

— Кой ти поръча убийството на Питър Камерън?

Фридман чак подскочи.

— Това е... ъъ... много сложен въпрос.

Рап вдигна пистолета и го насочи към коляното на Фридман.

— Не, не е.

Фридман ококори очи. Не можеше да има и капка съмнение, че Рап ще натисне спусъка. За част от секундата той взе окончателно решение.

— Ханк Кларк.

— Какво? — Гласът на Хейс изтъня.

— Ханк Кларк. — Фридман се обърна към Кенеди: — Върнете ми парите и ще ви кажа всичко, което знам.

— Бих искал да излезете, господин президент — изрече тихо Рап.

— Но... — възпротиви се Хейс.

— Излезте — сложи ръка на рамото му Рап.

Хейс потърси погледа на Кенеди. Тя кимна. След моментно колебание президентът напусна кабинета. Фридман въздъхна с облекчение.

— Добре, сега можем да се спазарим, Айрини.

— Грешка! — срязва го Рап. Насочи пистолета към крака на Фридман и натисна спусъка. Заглушителят изплю куршум, който се заби във вътрешната част на бедрото на израелеца. Фридман отскочи, после притисна крака си с длан.

Рап отново насочи цевта към коляното му и процеди през зъби:

— И бездруго само си търся повод да те убия. Няма да има никакви пазарлъци. Ако искаш да останеш жив, ще трябва да ни кажеш всичко.

Фридман кимна.

ЕПИЛОГ

„Космос Клъб“ беше точно от тези места, които сенаторът харесваше. Особено около Коледа. Имението на Масачузетс Авеню 2121 беше крепост на благоденствието, богатството, висшата класа, интелектуалните дискусии, изтънчената храна, пурите и алкохола. Подобно място никога не би допуснало през вратите си хора като конгресмена Албърт Ръдин. Клубът с едновековни традиции си имаше правила и главното сред тях беше чувството за благоприличие. Различните мнения биваха приети, но не и скандалджийството.

Лимузината на сенатора беше паркирана на улицата редом с колите на други представители на елита на Вашингтон. Годишното коледно парти на Сали Бродли в „Космос Клъб“ не беше за изпускане. Освен, разбира се, ако не си съпруга номер три. Тя си беше отишла у дома във Финикс. Студените сиви декемврийски небеса на Вашингтон я депресираха.

Кларк беше изненадан от липсата на вина и жал у него, задето беше убил Ръдин. Намираще утеха в мисълта, че е единственият, който знае истината. Само три седмици след смъртта следствието определи инцидента като самоубийство и закри случая. С полицията беше още по-лесно. Кларк каза на детективите, че Ръдин от известно време е бил депресиран, особено след срещата си с ръководството на неговата партия и президента преди няколко седмици. Те го заплашили да му отнемат председателския пост и да се погрижат никога да не го преизберат в Конгреса. Ръдин бил съсипан. Заслепен от убежденията си, той се опитал да подкопае кандидатурата на Кенеди. Кларк го предупредил да не се захваща, но Ръдин казал, че е открил нещо, което ще унищожи Кенеди. Тогава той отишъл в „Срещи с пресата“ с обвиненията. На следващата вечер всичко около него се срутило, когато президентът направил обръщението си към нацията. Кларк им описа колко паникьосан бил Ръдин, когато дошъл при него и му се примолвил да говори с президента. Умолявал Кларк да се намеси и да накара президента да отмени разследването на ФБР.

С престорена скръб сенаторът обясни на следователите, че отказал да изпълни молбата на Ръдин. Казал му, че не може да вини друг освен себе си за бъркотията. „Не предполагах, че ще скочи. Подобна мисъл дори не ми мина през ума. Сега разбирам, че съм се държал неадекватно точно когато съм му бил най-необходим.“ Полицията му повярва. Голяма част от показанията му бяха подкрепени от самия президент и дори жената на Ръдин призна, че той бил в мрачно настроение няколко седмици поред. Кларк изобщо не беше заподозрян и след кратко разследване отсъдиха, че Ръдин е извършил самоубийство.

Чувството, че абсолютният провал му се е разминал на косъм, бе обсебило Кларк. Мисълта, че ги е преметнал всичките, му даваше усещане за всемогъщество. Плановете му да се кандидатира за Белия дом обаче трябваше да почакаат. Елис и неговите финансисти от Западното крайбрежие бяха много ядосани, че Кенеди е била утвърдена за директор, но нямаше какво да се прави. Поне засега. Междувременно каза на Елис, че ще започне да търси друга къртица в ЦРУ. Удивително, но нито Стивъкън, нито Браун излязоха на светло. След смъртта на Ръдин ФБР просто заряза цялото разследване.

Президентът Хейс в момента беше недосегаем. Рейтингът му беше скочил толкова много, че човек трябваше да бъде пълен глупак, за да се опълчи срещу него. Но това беше в момента. Никой не знаеше какъв ще бъде политическият климат след година. Кларк щеше да се подготви отново. С нетърпение очакваше следващия ден и новата борба. Мечтата му някой ден да се настани в Овалния кабинет беше още жива.

Портиер в ярка ливрея, с фуражка на главата, отвори вратата. Сенаторът слезе от колата и влезе в клуба. Загорял, отпочинал след уикенда на Бахамските острови, Кларк беше в настроение да се забавлява. Продължи към великолепия салон „Уорн Лондж“, където свиреше оркестър и където се бяха събрали повечето от гостите. Всъщност бяха прекалено много. След като видя, че на бара имаше петима, сенаторът тръгна към другия, Черешовия бар. Неколцина по пътя понечиха да го спрат, но той им обясни ситуацията и обеща да се върне. За щастие край облицования с гранит бар бяха насядали само няколко души.

Поръча си чаша мерло и се настани на високото столче. Ще изпие виното и ще си поръча още една чаша, след което ще се включи в купона. Тъкмо се канеше да заговори бармана, когато към бара се приближи ослепителна блондинка в рокля с цвят на слонова кост. Тя се настани през едно място от сенатора и си поръча чаша шардоне.

Когато жената погледна към него, Кларк се усмихна:

— Как сте тази вечер?

— Благодаря, добре. — И се обърна отново към бармана.

Имаше лек акцент, но Кларк не можа да го определи. Беше страхотна, с високи скули, сочни устни, със закръглени форми и тънка талия. Кларк се запита как изглежда гола.

— Харесва ли ви партито? — попита.

— Да. — Тя изгледа изучаващо сенатора, сетне продължи: — Струва ми се, че ви познавам отнякъде. Срещали ли сме се преди?

Той се усмихна и отпи голяма глътка вино.

— Най-вероятно не. Иначе никога нямаше да забравя. — Стана и протегна ръка. — Сенатор Ханк Кларк.

— А, да, точно така. — Тя се здрависа с него. — Виждала съм ви по телевизията. — С прелъстителна усмивка добави: — На живо изглеждате много по-добре.

— Благодаря ви, вие също.

Жената се засмя и потупа Кларк по ръката.

— А вие как се казвате?

— Мери Джонсън.

— Сигурно не сте от Вашингтон. Иначе със сигурност досега щяхме да се засечем.

— Прав сте, сенаторе. От Ричмънд съм.

— Та как се озовахте в тази тълпа?

Шардонето пристигна.

— Членувахме в един клуб с дъщерята на Сали в колежа.

— Страхотно. Елате, седнете тук. — Кларк ѝ предложи стола до неговия.

— Благодаря. — Тя седна и кръстоса крака. Дългата цепка на роклята ѝ разкри стройно бедро.

Кларк вдигна чашата си и отпи жадно.

— Много ми харесва роклята ви. Красива е. — Погледът му се спря на брачната халка на пръстта ѝ, след което отново се върна на

бедрото ѝ. — А съпругът ви къде е?

Тя се поколеба секунда.

— В Ричмънд — отвърна. — Не обича тези мероприятия. Всъщност единственото, което обича, е работата си.

Кларк се премести малко по-близо и с по-тих глас каза:

— Ако бях женен за вас, щях да мисля само за едно.

— И какво щеше да е то, сенаторе?

— Вие. — Кларк пресуши чашата си и поръча още една.

Жената се изчерви. Извади от елегантната си чантичка пудриера и се огледа в огледалцето. Кокетно докосна носа си с пухчето.

— Кажете ми, сенаторе, къде е госпожа Кларк тази вечер?

— Седи си в Аризона.

Втората чаша мерло дойде. Барманът се отдалечи, за да обслужи друг клиент.

Блондинката извади червило.

— Вие ли сте човекът на онази фотография? — Тя посочи редицата снимки на стената зад гърба на Кларк. Когато той се обърна, тя приближи червилото до чашата на сенатора и натисна скрит бутон. Няколко капки прозрачна течност се смесиха с виното.

— Да, аз и мои колеги от парламента — изпъчи се сенаторът.

Блондинката отпи глътка вино и протегна ръка.

— Сенатор Кларк, знаете ли, танцува ми се. А на вас?

— С удоволствие.

Кларк отпи от чашата си и стана. Пое ръката на жената. Тази вечер наистина щеше да е страхотна.

Рап стоеше сам, облечен в смокинг, близо до бара. Черната му коса беше боядисана в сиво, имаше щръкнала рядка брада. Намести очилата с рогова рамка, които носеше, и огледа тълпата в търсене на Донатела. Беше я изпратил да проследи Кларк и сега я чакаше.

До голяма степен Рап остави Кенеди в неведение за събитията от последните три седмици. Тя знаеше какво възнамерява да прави той, но не искаше да знае никакви подробности. Президентът предпочете да не се меси. Фридман им беше разказал достатъчно за намеренията на Кларк. В замяна Кенеди и Хейс щяха да запазят мълчание за стореното от шефа на МОСАД. Парите на Фридман обаче щяха да

останат недостъпни за него още доста време. Кенеди искаше да ги използва като средство за натиск за още някои неща.

След като получи от Фридман информацията, те започнаха да се ровят в живота на Кларк. Рап проведе по-голямата част от издирванията с помощта на Донатела и още неколцина доверени специалисти. Той проникна и в трите жилища на Кларк и провери неговите финансови и медицински книжа подробно. Също така се възползва от възможността да вкара някои „данни“ тук и там, които да обяснят внезапната смърт на сенатора.

Самоубийството на Кларк нямаше да свърши работа. Трябваше да е лесно, но подобно нещо веднага след самоубийството на Ръдин щеше да предизвика подозрения. Затова Рап избра тази вечер. Колкото повече свидетели, толкова по-добре.

Сред въодушевеното море от празнуващи Рап съзря русокосата Донатела, хванала Кларк за ръка. Неколцина се опитаха да спрат сенатора и да го заговорят, но той беше прекалено съсредоточен върху русокосата бомба до него, за да им обърне внимание.

Донатела се приближи до Рап и му прошепна:

— Погрижих се за него.

После се обърна отново към Кларк:

— Искам да ви запозная с един приятел. — Отстъпи и остави двамата един срещу друг.

Рап се взря в Кларк — търсеше признаци, че опиятът е проникнал в кръвообращението му. Над устните му се образуваха капки пот, очите му горяха.

Кларк протегна ръка:

— Сенатор Ханк Кларк. Приятно ми е да се запознаем. — В този миг сякаш изгуби равновесие за секунда. Рап силно стисна ръката му.

— Казвам се Мич Круз. От известно време исках да се срещнем.

— Как казахте, че е името ви?

— Мич Круз.

— Чувал съм някъде това име.

Рап сви рамене.

— Кажете ми, сенаторе, конгресменът Ръдин сам ли скочи, или беше бутнат от вашия прозорец? — Продължаваше да стиска ръката на Кларк.

Сенаторът опита да се изскубне, но Рап беше по-силен.

— Не намирам шегата ви за смешна.

— Нищо смешно няма в това, сенаторе. Мисля, че вие сте го убили.

Сенаторът отново се опита да се освободи. Олюля се.

— Нямам представа за какво говорите!

Рап забеляза затруднението в говора на Кларк.

— Сенаторе, не изглеждате добре. — Все още стиснал дланта му, той отстъпи настрана и посочи един фотьойл. — Седнете тук. — Пое чашата от ръката му. Донатела я избърса и я остави на бара.

Кларк разхлаби папийонката си.

— Нещо не е наред. Трудно ми е да дишам. — Думите излизаха с мъка от устата му.

— Вероятно е сърдечен пристъп, сенаторе. Не се притеснявайте, ще свърши до минута.

На лицето на сенатора се изписа ужас. Той опита да заговори, но нищо не се получаваше. Рап се надвеси над него:

— Между другото, сенаторе, казвам се не Мич Круз, а Мич Рап.

По погледа на Кларк стана ясно, че е разбрал.

— Исках да се срещнем лице в лице, преди да умреш. — Рап отстъпи и изгледа Кларк. Лицето на сенатора изведнъж застина. Очите му се оцъклиха.

Рап се обърна и подаде ръка на Донатела. Тя я пое и двамата минаха през дансинга, през музиката, разговорите и смеха.

Издание:

ИК „Ера“, София, 2002

Художествено оформление на корицата: Димитър Стоянов —
Димо

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.